CLUBUL

”SFÂRȘITULUI DE SĂPTĂMÂNĂ”

Daniel Estulin

"CLUBUL BILDERBERG"

ISTORIA SECRETĂ A STĂPÂNILOR LUMII

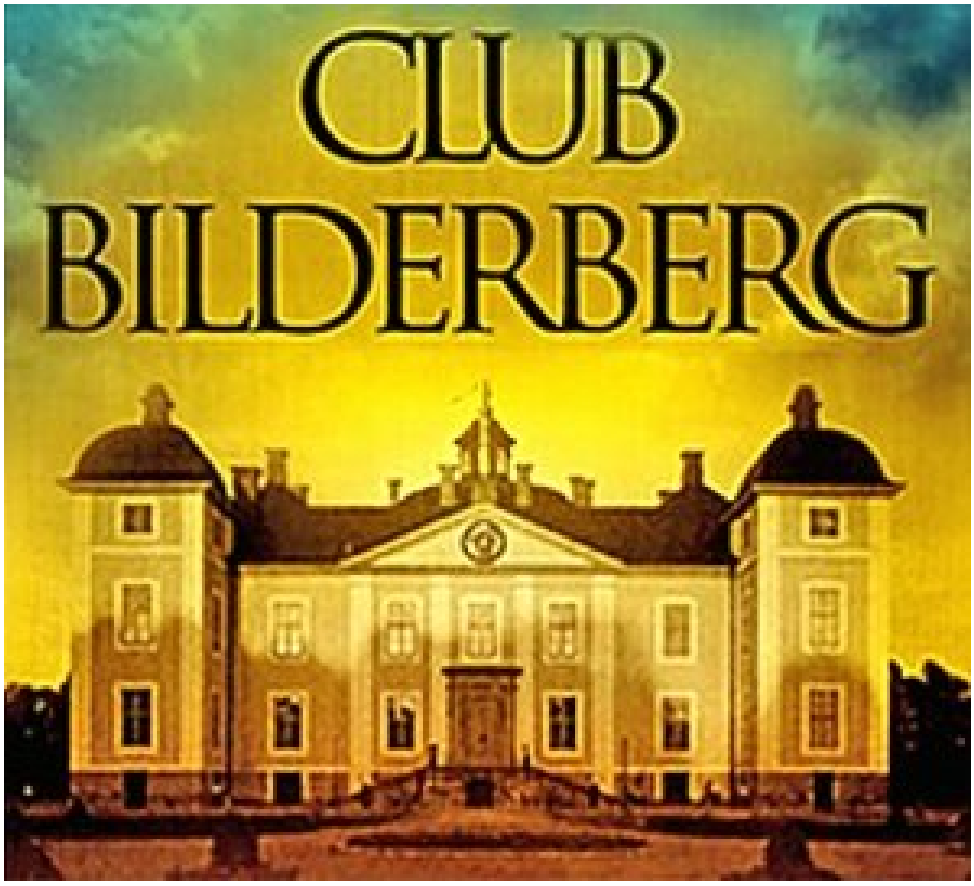

Titlul original - ”The True Story of Bilderberg Group”
© 2005, 2007 Dadio Head, S. L.
© 2007 TrineDay, LLC
PO Box 577 Walterville, OR 97489
www.TrineDay.com – publisher@TrineDay.net

Prima ediție – iunie 2009
Prima ediție, retipărită – noiembrie 2009
A II-a retipărire – martie 2010
A III-a retipărire – iulie 2010
A IV-a retipărire – noiembrie 2010
A V-a retipărire, adăugită – decembrie 2011
”Adaptare” în limba română cu referiri la membrii români ai societăților conexe cu ”Grupul Bilderberg” - septembrie – decembrie 2012

MULȚUMIRI

Această parte a cărții este (poate) cea mai dificil de scris pentru că lista – colaboratorilor, cercetătorilor independenți, surselor guvernamentale (interne și externe), investigatorilor privați, analiștilor armatei, marinei și aviației americane, generalilor spanioli, bucătarilor, personalului tehnic (recepționeri, cameriști, etc) al hotelurilor la care au (avut) loc întâlniri ale Grupului Bilderberg, care și-au canalizat energiile și și-au petrecut timpul ignorând pericolele la care sunt expuși – este prea lungă pentru a fi prezentată în paginile de față: pentru că *eu* (*autorul* – va folosi de multe ori persoana I singular) sunt *instrumentul* psihicului colectiv al unei societăți al cărei *instinct natural* este ***LIBERTATEA***.

Cele mai sincere mulțumiri și gratitudinea mea profundă sunt adresate numeroșilor membri ai agențiilor și serviciilor secrete din Washington, Londra, Moscova, Madrid, Paris, Caracas, Roma și Ottawa ale căror cunoștiințe *de culise* privitoare la problemele de *intelligence*, respectiv perspicacitatea acestor specialiști, m-au susținut din punct de vedere moral în momentele cele mai grele.Fără extraordinara lor muncă informativă această carte ar fi rămas la stadiul de *vis utopic*.

Mulțumiri speciale sunt adresate țării mele de *adopție* – Canada – care a acordat familiei noastre o casă și speranța unui viitor mai bun, fără a cere nimic în schimb.Am plătit această *datorie* în 1996 când am descoperit planurile diabolice ale Grupului Bilderberg de fărâmițare a Canadei.Toată afecțiunea mea se îndreaptă către poporul canadian, un popor minunat, care respectă și iubește libertatea și care, în acel an decisiv, a ieșit cu miile în piețe (la cererea mea disperată) pentru zădărnicirea planurilor Bilderberg de *dezagregare* (pe tăcute) a Canadei.

În imaginea alăturată, Daniel Estulin (în stânga) încearcă să-l fotografieze pe Richard Perle în timpul reuniunii Bilderberg din 2006 (Canada), dar este *obstrucționat* de către două gărzi private.

Mulțumiri prietenului John Harragay, un om aparținător unei generații de oameni importanți cum nu va mai exista vreodată, înțelepciunii acestuia; lui Geoffrey Matthews (din Amherst Island – Ontario, Canada) care, timp de mulți ani, s-a aflat la conducerea celui mai bun ziar al țării mele – *Eye Opener*; tuturor acelor persoane drăguțe (dar anonime) care mi-au trimis sute de e-mailuri și care m-au făcut să cred că în viață mai există, încă, motive pentru a spera.Dedic această carte tuturor celor care n-au încetat să caute adevărul în fața minciunilor, înșelătoriei, manipulării și falsității guvernanților.Celor care au simțit în mod intuitiv că minciunile povestite de către cei care ne conduc nu constituie decât motivul unei uri de cea mai joasă speță.Toate aceste persoane merită să cunoască adevărul despre istoria noastră, respectiv despre moștenirea noastră.Istoria educă prin analogie utilizând (uneori) probe riguroase.Experiența istorică nu înseamnă a trăi în prezent dar privind înspre trecut, ci mai degrabă o reîntoarcere în trecut urmată de o revenire în prezent cu o amplă și intensă conștiință asupra limitelor perspectivei noastre precedente.

Miracolele, după cum a susținut cineva, pot avea loc fără permisiunea noastră.Această carte și toți cei care au contribuit la ea nu fac decât să întărească acest fapt.

PREFAȚĂ LA EDIȚIA REVĂZUTĂ

De când a apărut prima ediție americană a *The True Story of Bilderberg Group* (septembrie 2005) s-au schimbat multe lucruri în *sfera politică* a conducerii globale.În acea perioadă trăiam într-o lume unipolară, cu un singur *centru de autoritate* și un singur *centru de forță*.La sfârșitul lui 2011, în mod cert, lucrurile sunt diverse.Nu mai trăim într-o lume cu un singur stăpân militar.Amenințarea pe care (în prezent) umanitatea trebuie s-o înfrunte o constituie *uzurparea puterii* din partea conducătorilor teroris-

mului financiar, fază finală și nebunească a unui proiect care durează de secole și care-și propune să neutralizeze înțelegerile apărute în urma *Conciliului de la Florența* (1439 – 1440) care a reunificat (în mod provizoriu) riturile ortodox și catolic ale cultului creștin.În acele vremuri, *Conciliul de la Florența* a pus în mișcare o revoluție la interiorul instituțiilor politice (cu sediul în Republica Venețiană) care conduceau lumea, respectiv la interiorul *Nobilimii Negre Venețiene*.După explozia ”crizei debitului” din 1345 și distrugerea bogăției Veneției, oligarhia venețiană a acceptat (în 1582) să transforme Insulele Britanice într-o nouă bază a puterii financiare și maritime globale.În a doua jumătate a secolului XX, acest proiect totalitar și-a atribuit numele de ”Grupul Bilderberg”.

Începând cu publicarea *The True Story of Bilderberg Group*, termenul de ”Bilderberg” și-a făcut propria intrare în comunicare, devenind o parte din limbaj, la fel ca și ”Ground Zero”.Dar are și semnificații diverse de la persoană la persoană.Unii au prezentat (în mod inexact) ”Bilderberg” ca un *ochi care vede tot, o conspirație a omului în negru*.Alții îl văd ca un *monolit*, un grup de personaje puternice care se întâlnesc în încăperi întunecate, în zone izolate, așezate în jurul unei mese rotunde, ținându-se de mâini și privind țintă la o sferă de cristal, planificând cucerirea cu rapiditate a lumii.Nici una din aceste definiții nu se apropie de ceea ce este organizația care și-a atribuit numele de ”Bilderberg”.

King Carl VI Gustav of Sweden, and ...

Prince Bernhard of the Netherlands are patrons of Rotary in their countries.

General Augusto Pinochet Ugarte, chief executive of Chile, was, at one time, an honorary member of the Rotary Club of Santiago.

Ratan Tata, Chairman of Tata Group is a honorary member of Rotary Club of Bombay.

The Tata Group, is one of India's largest conglomerates, but his heart is set on a project closer to home: creating a $2,500 car that middle-class Indians can buy.

”Grupul Bilderberg” a fost înființat de mediile apropiate de un fost membru al Partidului Nazist – principele Bernhard al Olandei – care s-a *autodemis* din rândurile respectivului partid pentru a se putea căsători cu prințesa olandeză.Este vorba de o organizație *sponsorizată* de monarhia anglo-olandeză, patronată în mod explicit de casele regale britanică, respectiv olandeză.O organizație inclusă într-o rețea caracterizată de același concept de *sinarhie internațională* a intereselor financiare, sub forma unei conexiuni de instituții financiare private (după cum se prezintă astăzi ”Banca Lazard Frères”).În perioada 1922-1945, în spatele instaurării regimurilor fasciste din Europa s-a aflat această bancă ale cărei activități duceau în direcția unei tentative de stabilire a unui sistem de fascism mondial sub ”acoperirea” *globalizării* – un alt termen, sinonim pentru *imperiu*.

Vicontele Étienne Davignon (președintele ”Grupului Bilderberg”) a răspuns, prin intermediul BBC (în septembrie 2005), la trei săptămâni după publicarea ediției în limba spaniolă a cărții, acuzației lansate de Daniel Estulin: *Nu cred că suntem o clasă conducătoare mondială pentru că nu știu să existe o astfel de ”clasă”.În modul cel mai simplu, cred că este vorba despre persoane influente, interesate să discute cu alte persoane influente*.După aceea a adăugat că *afacerile influențează societatea, dar și politica influențează societatea – este o pură chestiune de consens*.Dar ce este ”Grupul Bilderberg”?

Înainte de toate, ”Grupul Bilderberg” nu este o societate.Nu este nici o conspirație.”Grupul Bilderberg” este o întâlnire particulară dintre persoane care reprezintă o anumită ideologie, un *instrument* care să unească instituțiile lor financiare, adică interesele financiare cele mai puternice și cele mai agresive din întreaga lume.Această ideologie nu este *Guvernul Mondial Unic* sau *Noua Ordine Mondială* după cum vor să ne facă să credem adepții orientării ”Grupului Bilderberg” către un scop conspirativ, inspirat din discursurile lui George H W Bush (ca ”probă definitivă”).”Grupul Bilderberg” poate fi definit drept ”societate unică pe acțiuni” la nivel mondial (definiție apărută după reuniunea Bilderberg din 1968, din Canada – Mont Tremblant).Definiți-l un *fenomen sociologic* sau poate un *sistem dinamic autoperpetuant*. Poate fi descris ca un păienjeniș de interese financiare, politice, economice și industriale – descrieți-l cum

doriți – dar lăsați deoparte ”definițiile conspirative”.Nu veți face altceva decât să intrați în ”hora” lor.

Pentru a putea fi învins este nevoie de o înțelegere din punct de vedere istoric care să excludă interpretările eronate; trebuie luate în considerare intențiile izolate ale unui grup mic de indivizi (ca factori determinanți ai istoriei) și nu dinamica proceselor sociale din cursul generațiilor succesive.Și pentru acest fapt este nevoie de-o mică întoarcere în timp, cu circa 800 de ani.”Pofticioasa” Veneția controla zona Mării Mediterane cu o ”mână forte” și (implicit) căile comerciale cu și spre Orient.În calitate de sistem financiar oligarhic constituit din familii, fundații și alte instituții interesate de conservarea în timp a puterii, Veneția acționa în mod agresiv pentru distrugerea tuturor sistemelor și forțelor care îi stăteau în cale, cu scopul menținerii în funcție a mecanismului care-i proteja existența.

Suntem în anul 1345.Economia europeană se afla în pragul dezastrului.În spatele acestuia se află băncile familiilor Peruzzi, Acciaiuoli și Buonaccorsi – conduse de către aristocrația din nordul Italiei. La fel cum s-a întâmplat în prezent cu speculațiile enorme reprezentate de *împrumuturile sub-prime*, respectivele bănci (și implicit administratorii acestora) au monopolizat, dominat și controlat piața financiară (la nivel internațional) între 1250 și 1350 prin acapararea completă a pieței financiare.După calmarea evenimentelor, întreaga piață financiară a Europei și a zonei Mediteranei se afla în ruină, cu excepția băncilor germane din ”Liga Hanseatică”, care erau mult mai mici și care au interzis intrarea băncilor italiene pe piața financiară din propriile orașe.Europa începea să se refacă cu greu iar la această refacere și-au adus contribuția marii oameni de cultură ai istoriei.În primul rând, dintr-un număr mare de dialecte locale, Dante Alighieri (nu este exclusă apartenența acestuia la ”Ordinul Templar” - nota traducerii în limba română) a contribuit la apariția limbii italiene.Francesco Petrarca și Boccaccio au reușit să ridice întreaga societate din marasmul cultural, dar au contribuit și la salvarea acesteia de la distrugerile pricinuite de epidemia de ciumă din anii '40 ai secolului al XIV-lea.Geoffrey Chaucer a făcut același lucru pentru limba engleză după ce a asistat la o lecție despre Dante, ținută de Boccaccio în 1375; în acest fel au apărut ”Povestirile din Canterbury”.În Franța, François Rabelais a creat nemuritorul personaj ”Gargantua” și o dată cu el a pus bazele limbii franceze.În Spania, Cervantes îl ”lansa” pe ”Don Quichotte de la Mancia” - *cavalerul tristei figuri* – ca o satiră la adresa Habsburgilor.În acest fel, apariția limbilor naționale ca urmare a implicării geniilor culturale ale epocii a contribuit la emanciparea populațiilor pregătind terenul pentru Renaștere.

Dogii venețieni erau preocupați, mai ales, de două aspecte instituționale.Un prim aspect îl constituia înlocuirea formei imperiale a societății cu o formă de stat republican și suveran – inaugurat de Ludovic al XI-lea în Franța.Celălalt aspect îl constituia progresul științific și tehnologic, ca funcțiuni morale obligatorii, atribuite de popor republicii în noua formă de organizare statală.Veneția, care percepea puterea crescândă rezultată din aplicarea interdependenței dintre cele două aspecte, știa că puterea ei, respectiv propria existență, erau grav amenințate.Doar dacă nu s-ar fi reușit să se distrugă progresul economic și științific de la interiorul civilizației europene.Însăși canalizarea către progres, realizată de o minoritate (destul de semnificativă), modifica echilibrul de putere în toată Europa.Progresul îmbunătățea calitatea vieții nu numai pentru procentajul de bogați, ci și pentru femeie, bărbat sau copil (ca elemente constitutive ale societății majoritare), mărind puterea omului asupra naturii: acest fapt putea produce adversari periculoși.

Ne aflăm în 1509.Veneția era considerată inamica întregii rase umane.Ludovic al XI-lea (considerat ”părintele” statului republican național) era mort de ceva timp, dar cuceririle Franței în domeniile științific și tehnologic din ultimii 40 de ani au împins Veneția către marginea dezastrului.Nu era prima dată când familiile nobile ale Veneției au trebuit să lupte pentru supraviețuire.Se spune că ”răul” se protejează prin ”diversitate”.Este evident că atunci când e amenințat, ”răul” acționează cu agresivitate, ignorând viețile umane, doar pentru a menține mecanismul care îl protejează.Cu această convingere pe post de călăuză, principalele puteri creștine ale Europei din 1509 s-au aliat în ”Liga de la Cambrai”, cea mai mare alianță organizată împotriva Veneției, împotriva setei de dominare a acesteia din urmă.La alianță au aderat Ludovic al XII-lea al Franței, împăratul Maximilian I al Germaniei, Ferdinand d'Aragon (din Spania), Henric al VIII-lea al Angliei, ducele de Ferrara și familia de bancheri Medici (din Florența), dar și *artizanul* acestei alianțe, papa Iuliu al II-lea.Aflat în fața puterii colosale constituite de marile state naționale, în fața unei puteri militare năucitoare, dogele venețian Leonardo Loredan (Veneția, 1438-1521, doge între 1501 și 1521) a admis în fața *Marelui Consiliu* al orașului că *Dumnezeu îi pedepsea pentru păcatele săvârșite*.Veneția se dezintegra de la interior și ca orice ”fiară sălbatică” devenea și mai feroce și periculoasă în cursul acestui proces.

După bătălia succesivă de la Agnadello, mercenarii venețieni au fost învinși fiind împinși către

lagună, pierzând în acest mod toate teritoriile acaparate de-a lungul secolelor.Distrugerea Veneției era iminentă și orașul lagunar s-a predat cu condiția să abandoneze politica ei desfășurată după dictonul *Divide et Impera*.Redusă la o umbră față de glorioasa Veneție de odinioară, nobilimea venețiană urzea gânduri de răzbunare.Fapt garantat: cunoștințele utile dobândite de generațiile anterioare erau transmise către generațiile succesive.Veneția se redezvolta, devenind tot mai periculoasă.

Relansarea Veneției se datorează și unui alt fapt, mai puțin cunoscut.Referitor la mențiunea ”Alianța de la Cambrai”, *Enciclopedia Universală ”Rizzoli-Larouse”* (1964-1966, vol III, pag 241), specifică: *...După victoria lui Ludovic al XII-lea la Agnadello – 14 mai 1509 – se părea că Veneția era pe cale să piardă toate teritoriile de pe pământ ferm.Puterile aflate în alianță erau geloase una pe alta, dar mai ales papa se temea de o mărire a influenței franceze în peninsula italică.Republica (Venețiană) a putut în acest mod, folosind mai ales căile diplomatice, să întoarcă deznodământul evenimentelor.Papa Iuliu al II-lea, după ce a primit orașele pe care le revendica în regiunea italiană Romagna, s-a ”apropiat” de Republica Venețiană, determinând destrămarea alianței cu ceilalți.În acest fel, papatul a încheiat cu ”Serenissima”* (o altă denumire a Veneției)*, respectiv cu Ferdinand Catolicul, ”Lega Santa – Sfânta Alianță” împotriva francezilor (la 5 octombrie 1511)*.

Nobilii venețieni s-au organizat într-o ”adunare de intenții” numită *Tinerii*, o congregație de patricieni formată din membrii de seamă ai *Marelui Consiliu* venețian (la baza căruia se aflau 180 de familii nobile și descendenții lor, cu o componență de circa o mie de persoane).Prerogativele *Marelui Consiliu* au fost preluate de *Consiliul celor 10* din rândurile căruia proveneau *Inchizitorii – Consiliul celor 3*.Doi din cei trei să îmbrăcau în negru în timp ce dogele (care era șeful și deținătorul puterii în stat) se îmbrăca cu veștminte de culoare roșu aprins.Conducerea a fost atribuită familiei Frescobaldi, una din cele mai puternice familii din istoria lumii, ”sursă” a tuturor caselor regale europene.S-a stabilit ca o persoană, direct descendentă din familia Frescobaldi, să conducă acțiunea venețiană împotriva forțelor statelor naționale republicane, din acel moment și până la sfîrșitul vremurilor.

În 1582, *Marele Consiliu* și-a dat seama că orașul lagunar aflat la nordul Mării Adriatice, încă în putere (dar în decadență), putea fi strivit ca o coajă de ou dacă nu ar fi avut bazele adaptate pentru dominarea întregii lumi, în stare să reducă la tăcere noile modele de instituții.Vechiul program al unui nou imperiu mondial cu capitala la Veneția a fost înlocuit cu noul program al unui nou imperiu roman, dar cu capitala la Londra, transformând acest oraș, respectiv insulele britanice, în viitoarea capitală a unui nou imperiu global, de origine venețiană.

Ajungem în 1750.Franța, datorită progreselor științifice, tehnologice, culturale și politice începute în vremea lui Ludovic al XI-lea, se prezintă drept națiunea cea mai puternică de pe Terra, respectiv cea mai densă din Europa.Oligarhia venețiană a constatat cu stupoare cum aceste progrese au influențat, în mod direct, densitatea populației.Pentru nobilimea venețiană, pentru bastarzii ei oligarhici din toată Europa angrenați pe calea unui guvern mondial, imperial și oligarhic, densitatea de populație era văzută ca o catastrofă de dimensiuni apocaliptice.Progresul tehnologic însemna moartea oligarhismului.Franța trebuia distrusă, știința și progresul tehnologic trebuiau îngrădite în dezvoltarea lor.Ar fi urmat un imperiu mondial clădit pe finanțe, cu prejudicierea guvernelor naționale și a statelor naționale republicane.Și totuși, lumea nu a încetat să se dezvolte, să se emancipeze.Ca toate ființele umane, poporul dorea să rămână atașat cât mai mult timp posibil de visul unei lumi mai bune, mai drepte.O idee de neconceput pentru Veneția. Umbrele unor vremuri de coșmar acopereau economiile ruinate, orașele părăsite și conflictele etnice de la începutul secolului XX.La sfârșitul celui de-al doilea război mondial a apărut planul în care țările nu mai sunt controlate de propriile guverne, ci de sistemele bancare centrale – ca reprezentante ale oligarhiei financiare de tradiție venețiană.Sistemul avea nevoie de un singur superstat mondial numit *Societatea Mondială* (în care să fie incluse forțele aristocratice și oligarhice ale Europei), bazat pe modelul venețian și condus de ideile venețiene.

Obiectivul constă în îndeplinirea unei revoluți sângeroase cu scopul eliminării structurii politice arhaice a statelor-națiune, o revoluție inspirată de păturile superioare care să ducă la cristalizarea unei forme de guvernământ a aristocrației de intenții.O formă de guvernare în care politica internă și externă să fie subordonate economiei internaționale, administrată de structuri de putere descentralizate printr-un proces care să ducă la anihilarea statului-națiune suveran.Astfel, oamenii cei mai puternici ai planetei care dețineau conducerea destinului umanității datorită hegemoniei dolarului, a forței militare, a tehnologiei și globalizării, au pus la cale o serie de *gogoși diabolice*, una dintre acestea numindu-se *politica ambientală*. Știau că specia umană nu ar putea trăi pe planetă în baza unei politici ambientale, aceasta semnificând distrugerea marii majorități a rasei umane.*Nu-i lăsați să viseze în culori!*, spuneau.Cum altfel? Pentru că

și îngerii au mături cu care pot îndepărta imaginile oribile din suflet.Așa e, așa este!, murmurau ca pentru sine.

O altă *gogoașă* a devenit cunoscută cu numele de ”globalizare”, un guvern mondial dominat de o uniune de forțe financiare care să elimine guvernele suverane.Cei stupizi au definit-o ”democrație”.H G Wells l-a numit ”stat mondial”.S-a decretat ca nici o națiune să nu fie capabilă să-și asigure propria alimentație sau să-și asigure suveranitatea pe baza descoperirilor tehnologice.În același timp, globalizarea forței de muncă a coborât nivelul de tehnologie disponibil pentru o populație (națiune), o condiție a apariției forței de muncă subcalificată, imbecilizată și sărăcită.Partea finală a globalizării o constituie permanentizarea sărăciei în domeniul economic, degradarea condițiilor din cele două Americi, respectiv din Europa, la nivelul condițiilor din lumea a III-a, stabilind aceste condiții ca un ”standard” al economiei mondiale.

În imaginea alăturată se află, de la stânga la dreapta: Susan Segal; Brian M Mulroney (fost prim ministru al Canadei), apropiat de mediile de afaceri ale lui Ion Țiriac; Peter Munk, fondatorul societății miniere ”Barrick Gold Corporation” - câți dintre ”foștii” directori de la ”Barrick” se află în conducerea ”Roșia Montană Gold Corporation”????????; Carlos Fuentes; Patricia Phelps de Cisneros; David Rockefeller, fondatorul și președintele de onoare al ”Americas Society”; William R Rhodes, ”chairman” la ”Americas Society”.

Și totuși, nu este de ajuns.Începând cu 1964, oamenii cei mai puternici ai planetei au născocit o altă nebunie, cea mai diabolică dintre toate: proiectarea distrugerii economiei mondiale, concluzie esențială și inevitabilă o dată ce s-a înțeles că elita a ajuns la un punct fără de întoarcere.*Față de ceea ce se va întâmpla, Marea Recesiune a fost doar un picnic!*, și-au spus bucurându-se.Și-au dat seama că fără resursele naturale nu poate exista viață pe planetă.La finele secolului XX, Statele Unite (cu 5% din populația mondială) folosea un sfert din producția mondială de petrol! China, cu 20% din totalul populației mondiale, utiliza până la 50% din resursele naturale ale planetei – o disproporționare a bunurilor și resurselor mondiale.Urmașii nobilimii venețiene și-au dat seama că distrugerea *cererii* era unica modalitate disponibilă pentru ”salvarea” civilizației umane industrializate distrugând economia de la interior, în mod **intenționat**.Au distrus-o prin ”liberul schimb”, prin dereglarea infrastructurii esențiale.Au convins lumea să construiască ”mori de vânt” ca un substitut pentru centralele nucleare și au distrus în mod sistematic bunăstarea personală folosind ”instrumente economice” (sau derivate din economie).Au proclamat sfârșitul progresului științific cu ajutorul *societății post-industriale* și al *creșterii zero* !!! Știau (și încă cum) că această criză sistemică ar fi stabilit dacă civilizația europeană se va afunda în perioada cea mai neagră sau va supraviețui.Dar să fie clar, nu toată civilizația.Cea mai mare parte ar trebui să moară dat fiind că în condițiile actuale planeta ar putea supraviețui cu o populație de bază de circa 2 miliarde de persoane.

Pentru membrii ”Grupului Bilderberg” (**fiii bastarzi ai nobilimii venețiene**) nu există nici o speranță de coabitare pașnică cu restul lumii.Cineva spunea la un moment dat că *motivarea este furnizată de sensul propriei mortalități*.O dată ce *black-out*-ul marilor entități va începe răspândindu-se la nivel internațional și național, când foametea va deveni o *stare normală*, când seceta se va extinde și se va agrava, atunci când populațiile neliniștite, înfrigurate și înfometate vor începe să-și caute alte locuri de trai, o dată ce băncile și fondurile de pensii vor falimenta și piața imobiliară va fi la pământ, va avea loc începutul unui nou ciclu care nu va face decât să agraveze starea de fapt.Atunci când economia mondială va fi în colaps, milioane de șomeri (în special cei tineri) ar putea fi constrânși să aleagă între a muri de foame sau să se înroleze în armată, americană, rusă, germană, chineză, franceză, indiană, etc.Ce importanță are? De fapt, dacă ținem cont de implicarea amenințării nucleare, este mai actuală ca niciodată efectuarea de pronosticuri pentru o anumită perioadă de timp.Dacă acest fapt se va adeveri, populația mondială ar putea trece de la circa 6,8 miliarde (în 2010) la circa 2,3 miliarde în mai puțin de o generație.Berlin sau Dresda (de la finele celui de-al doilea război mondial), Stalingrad (în 1942), Hiroshima sau Nagasaki sunt doar o parte din cele mai sinistre scenarii care au avut loc.Imaginați-vă toate acestea luând în considerare mijloa-

cele tehnice actuale! De această dată, marea parte a edificiilor va rămâne în picioare, goale sau ruinate, ca niște pietre de mormânt create de o specie concentrată pe autodistrugere.Aceasta ar putea fi monstruozitatea societății post-industriale pe care membrii Bilderberg și strămoșii lor venețieni au prevăzut-o cu mult timp înainte pentru restul lumii.

În prezent, ideea nobililor venețieni și a reprezentanților din ”Grupul Bilderberg” constă în distrugerea idealului de stat național (și republican), respectiv a progresului economic și științific, a constituției și a bunăstării generale cu ajutorul suprimării brutale a forței creative a rațiunii – exprimată sub forma descoperirilor de orice fel.Pentru cei din Bilderberg, progresul și dezvoltarea constituie o anatemă, un blestem.Distrugerea *cererii*, reducerea creșterii demografice, *creșterea zero*, comerțul liber sub formă radicală, ordinea mondială, sunt obiectivele adevărate.Nu este vorba despre vreo teorie a unui complot ci despre fapte care se pot demonstra din punct de vedere istoric.De la *Limitele Dezvoltării* ale ”Clubului de la Roma” - cu apelul acestuia către o ”creștere economică și demografică zero”, la *Proiectul 1980* al ”CFR” – Council on Foreing Relations – care promovează dezintegrarea controlată a economiei mondiale.În 1968, anumiți funcționari ai NATO, ai ”Institutului Tavistock” (divizia pentru război psihologic a serviciilor secrete britanice) și ai ”Academiei Sovietice de Științe” au pus bazele ”Clubului de la Roma” ca centru de comandă pentru programul malthusian al ”creșterii zero” în societatea post-industrială.

Una din măsurile necesare pentru o societate post-industrială o constituie eliminarea statelor naționale.Un alt aspect îl reprezintă distrugerea constituțiilor, a granițelor, a finanțelor (adică a monedelor naționale) și a drapelelor.Societatea post-industrială este construită în jurul uniunilor și a tratatelor internaționale obligatorii.*Ce-ar putea fi greșit în aceasta?* Ar putea întreba mulți.Atunci când se creează uniuni internaționale, guvernele statelor naționale și independente (ai căror membri, cel puțin pe hârtie, sunt aleși în mod democratic) își vor pierde puterea în avantajul agențiilor guvernamentale care vor prelua autoritatea în respectivele state naționale.Acorduri precum GATT – ”General Agreement on Tariffs and Trade”, NAFTA – ”North America Free Trade Agreement”, distrug în mod subversiv economiile naționale subordonându-le imperativelor comerțului mondial și al globalizării fără frontiere.Banul este, într-adevăr, cauza acestor rele? Multe persoane au definit ”Grupul Bilderberg” ca fiind o *elită a banilor.*Într-o anumită măsură este așa, dar nu dacă se privește din punct de vedere istoric.Atunci când cei ”neavizați” vorbesc despre ”Grupul Bilderberg” se referă la o *bogăție fantomatică*.Nu banul este un factor determinant al bogăției sau al economiei.Banul nu are valoare intrinsecă și nu contribuie la dezvoltarea planetei. Și membrii ”Grupului Bilderberg” știu sigur acest lucru, la fel cum sunt conștienți că factorul cel mai important pentru dezvoltarea planetei este **rațiunea umană** (mintea umană).În acest fel se poate ”măsura” umanitatea.Ceea ce ne diferențiază de formele inferioare de viață este capacitatea umană de-a descoperi principiile universale ale naturii, însușire care ne permite să inventăm, să inovăm îmbunătățind în acest fel viața omenirii.Și acest lucru se poate demonstra din punct de vedere istoric.Ceea ce se poate demonstra este istorie.Restul este conspirație.

Pentru toți cei care, ulterior, doresc să aprofundeze acest argument, autorul îi sfătuiește să-și concentreze atenția pe o apropiere din punct de vedere istoric de ”Grupul Bilderberg”, ceea ce ar constitui o modalitate prolifică de îmbogățire a propriilor cunoștiințe despre istoria recentă și actuală, îndepărtându-i, în același timp, de opinii simple de tip *conspiraționist* care, din acest punct de vedere, în loc să reveleze, ar ascunde realitatea.

Daniel Estulin, 7 noiembrie 2011, Moscova.

CONFERINȚĂ DE PRESĂ, PARLAMENTUL EUROPEAN, 2010

Doamnelor și domnilor, ne aflăm astăzi în poziția în care putem să schimbăm istoria.Am, în cele din urmă, certitudinea că umanitatea are un viitor.Populația care odată era demoralizată și fără un scop moral este pe cale să iasă din toropeala îndelungată.În acest climat general, de redeșteptare, oamenii au început să se întrebe.Nu se mai întreabă ***Ce pot câștiga?****, ci mai degrabă* ***Este un lucru just?*** *Este un fenomen internațional de reacție și răspuns la o senzație percepută cu o intensitate acută că lumea întreagă este condamnată la o catastrofă dacă noi, toate persoanele, nu facem nimic să împiedicăm acest*

lucru.

Am scris o carte pe tema "Grupului Bilderberg" care a devenit, într-o anume măsură, catalizatoarea unei mişcări la nivel mondial.Acum nu mai avem mult timp, astfel că aş dori să vă explic ce este "fenomenul Bilderberg" şi de ce va trebui oprit.În lumea finanţelor mondiale există cei care declanşează evenimentele, dar şi cei care reacţionează la acele evenimente.Dacă aceştia din urmă sunt cei mai cunoscuţi, cei mai numeroşi şi în aparenţă cei mai puternici, adevărata putere este deţinută de cei din prima categorie.La centrul sistemului financiar global se află o oligarhie financiară reprezentată în prezent de "Grupul Bilderberg".Este vorba de-o organizaţie dinamică, schimbătoare o dată cu vremurile în sensul că îşi creează şi absoarbe noile părţi componente, eliminând în acelaşi timp părţile de care nu mai are nevoie.Membrii acestei organizaţii vin şi se duc, dar sistemul în sine nu s-a schimbat până acum.Este un sistem care se autoperpetuează, o reţea virtuală de interese financiare, politice, economice şi industriale strâns legate între ele.

În orice mod, "Grupul Bilderberg" nu este o societate secretă, nici un "ochi răuvoitor" care vede totul.Nu există comploturi chiar dacă multe persoane, în fantezia lor, cred în aşa ceva.Este o întâlnire de persoane care împărtăşesc o anumită ideologie.Nu este vorba despre (cum în mod eronat cred unii) un "Guvern Mondial Unic" sau de o "Nouă Ordine Mondială", ci mai degrabă de ideologia unei "Societăţi Mondiale pe Acţiuni".În îndepărtatul 1968, în cadrul reuniunii "Grupului Bilderberg" care a avut loc în Canada, George Ball (pe atunci "Subsecretar pentru Afacerile Economice" în timpul lui J F Kennedy, respectiv Johnson) a afirmat: "Unde se găseşte o bază legitimă care se permită managerilor marilor concerne industriale să adopte decizii care să influenţeze în mod profund viaţa economică a naţiunilor, faţă de care, însăşi respectivele guverne au o răspundere care e limitată?".Ideea care stă la baza fiecărei conferinţe Bilderberg este de-a crea - după definiţia dată de ei – o ***aristocraţie de intenţii*** *între elita europeană şi cea nord-americană pentru găsirea unui mod mai bun de administrare a planetei.Cu alte cuvinte, crearea unei reţele mondiale de "megacarteluri" mai puternice decât orice naţiune de pe Terra, destinată să controleze nevoile vitale ale restului umanităţii, evident – de pe o poziţie privilegiată – pentru binele şi avantajul tuturor,* ***poporaşul, aşa cum ei înşişi ne definesc****.*

George Ball (1909-1994)

Acum, motivul pentru care lumea nu crede în Bilderberg sau în alte organizaţii care colaborează pentru exercitarea unui astfel de control pe scena mondială este că universul lor e o "lume carteziană a fanteziei" în care intenţiile izolate ale anumitor indivizi şi ***nu*** *dinamica proceselor sociale îşi pun amprenta pe cursul istoriei, aşa cum mişcarea de idei şi teme în evoluţie se poate repercuta de-a lungul diverselor generaţii sau chiar secole."Grupul Bilderberg" este un instrument care reuneşte instituţiile financiare care reprezintă interesele economice cele mai puternice şi mai feroce din lume.În acest moment, această combinaţie este cel mai aprig duşman al umanităţii.Noi toţi ne putem bucura astăzi că Bilderberg a devenit punctul de referinţă al mass-media controlată de multi-naţionale.Şi asta nu pentru că mass-media şi-a amintit brusc de propria responsabilitate faţă de noi, ci pentru că noi – persoanele – le-am aşezat pe o poziţie ingrată fiind deplin conştienţi că preşedinţii, primii miniştri, regii şi reginele sunt doar nişte marionete în mâinile puternicilor care acţionează în "culisele scenei".S-a întâmplat ceva cu noi, cu toţi cei afectaţi de problemele economice generale.Toţi sunt animaţi de ceva ce nu se poate descrie dar care îi face să se comporte într-un anume fel; este ceea ce se întâmplă în Grecia, în Statele Unite, în Spania.Este vorba de un principiu antropic, ca şi cum un fel de undă a trecut peste noi luând cu ea şi temerile noastre.Când lumea întreagă înţelege că propria existenţă îi este ameninţată îşi pierde teama şi cei din "Grupul Bilderberg" (şi mulţii alţii ca ei) şi-au dat seama de acest lucru.*

Quieren un NUEVO ORDEN MUNDIAL que Solucione los Problemas que ELLOS crearon
www.investigar11s.org
ESTO NO ES EUROPA. ES LA CASA ROTHSCHILD

Poate de aceea, la un recent consiliu al relaţiilor externe de la Montréal, unul din fondatorii "Comisiei Trilaterale" - Zbigniew Brzezinski – a exprimat avertismentul că o "redeşteptare politică globală" combinată cu conflictele interne ale elitei ar putea fi o ameninţare pe calea către un "Guvern Mondial Unic".

În imagine, o demonstraţie din Spania, 15 noiembrie 2008.

*După cum observați, persoanele așezate la **această** masă au urmat parcursuri ideologice și politice diferite.Ceea ce ne unește este că suntem animați de patriotism.**Și cei care sunt împotrivă, cei care lucrează pentru societățile secrete, care și-au vândut națiunile natale primind în schimb doar lacrimi și sânge, EI SUNT TRĂDĂTORII**. Nu numai trădătorii poporului lor, ai națiunilor lor, dar și ai întregii umanități.*

Tema acestei conferințe de presă este "Grupul Bilderberg – spre o Societate Mondială pe Acțiuni".Cu aproximativ șase secole și jumătate în urmă, economia europeană a intrat în colaps în perioada cunoscută drept "noile secole negre" ale Europei, cea mai mare criză economică și demografică de la căderea Imperiului Roman.O mare parte din puterea oligarhiei s-a dezintegrat ca urmare a unei reacții în lanț provocată de cea mai mare criză speculativă a datoriilor din întreaga istorie, sau cel puțin până zilele de astăzi, atunci când societățile bancare Bardi și Peruzzi au falimentat.Această dezintegrare și această criză financiară au dus la o fragmentare a puterii între familiile oligarhice.Ce au toate acestea în comun cu "Grupul Bilderberg"? Istoria modernă a înlocuit istoria medievală în momentul în care au fost instaurate instituțiile care fac distincția între epoca modernă și cea medievală.Aceasta s-a întâmplat după "Conciliul de la Florența" din 1439.Care erau acele instituții noi?

1 – concepția statelor naționale moderne conduse de un guvern al legilor naturale (firești);

2 – rolul central al promovării progresului științific și tehnologic prin mandatul conferit republicii.

*Aceste două idealuri reprezintă un aspect crucial: existența lor, instituționalizată, în orice parte a Europei a schimbat întreaga realitate europeană.Aceste schimbări instituționale au mărit rata de dezvoltare pe cap și pe kilometru pătrat a umanității asupra naturii.În acest fel, nici o națiune nu se putea lăsa mei prejos, de frică să nu fie considerată codașă.Primul succes a avut loc sub domnia lui Ludovic al XI-lea al Franței care a dublat venitul pe cap de locuitor al națiunii, înfrângându-și toți inamicii.Succesele lui au stârnit o reacție în lanț de eforturi pentru stabilirea statelor naționale bazate pe acest model în Anglia lui Henric al VIII-lea și în celelalte țări.O altă idee fundamentală care a apărut după "Conciliul de la Florența" a fost principiul universal al **bunăstării generale**, perfecționat ulterior de către Statele Unite și pe care se bazează toate civilizațiile moderne.Bunăstare nu înseamnă a sta așezat pe un divan, ca un incapabil, în fața televizorului, pătat cu urme de mâncare și așteptând să vină plata ajutorului social.Aceasta este o chestiune de imoralitate.Care sunt scopurile existenței umane, respectiv a conducerii acesteia? Furnizarea bunăstării generațiilor viitoare ale umanității.Asigurarea supraviețuirii noastre ca specie.Principiul bunăstării generale, așa cum a fost subliniat de părinții întemeietori în preambulul Constituției Federale a Statelor Unite, este lege fundamentală.*

*Dar ce legătură au toate acestea cu prezentul? Astăzi, acești oameni doresc un imperiu: iată ce implică globalizarea.Și prea mulți oameni cred că pentru a avea un imperiu este nevoie de bani.Toți ați auzit, cu siguranță, de expresia "elită a banilor".Dar banii nu pot determina dezvoltarea economiei și a bogăției.Banul nu are valoare intrinsecă.Mintea umană determină dezvoltarea planetei.Aceasta este unitatea de măsură a umanității, aceasta este adevărata semnificație a imortalității.Ceea ce ne diferențiază de celelalte viețuitoare este capacitatea de raționare, de-a gândi logic.Vedeți, distrug economia mondială în mod intenționat și nu este primă dată.S-a întâmplat în secolul al XIV-lea când 39% din populație a dispărut.**Imperiu = prostirea mulțimii**.Vor să distrugă puterea creatoare a rațiunii.Creștere zero, progrese zero: "Clubul de la Roma" - Limitele dezvoltării, 1973; "Proiectul 1980" al CFR pentru dezintegrarea controlată a economiei mondiale."Bilderberg 1995" - Distrugerea cererii – distrugerea intenționată a economiei mondiale.*

Marea Recesiune – Transfer de bogății.Marea Recesiune nu a dus la dispariția capitaliștilor americani.A fost un eveniment care i-a făcut pe cei bogați și mai bogați, transferând bogățiile în posesia celor care erau deja bogați.În acest fel, băncile americane au câștigat miliarde cu exproprierile imobiliare în perioada 1929-1937.Să nu credeți nici un moment că cei mai bogați dintre cei bogați vor fi afectați de colaps.Unicii care vor avea de suferit vom fi noi toți.Priviți la cazul Greciei.În loc să permită Greciei să-și întărească propriul sistem financiar, ei vor să facă în așa fel încât datoria acesteia să fie compensată de toată Europa.Dar acea datorie nu are nici o valoare.Este maculatură, bani de la "Monopoly".În acest fel, cerând Europei (care la rândul ei se îndreaptă spre distrugere financiară) să absoarbă datoria imposibil de plătit (și pe care grecii nu vor fi niciodată în stare să o plătească) a Greciei nu înseamnă altceva decât că asistăm - în modul cel mai sigur – la distrugerea Europei.Este o distrugere intenționată pentru că nimeni, nici măcar Barroso (care, cu tot respectul, este puțin avantajat intelectual) sau Trichet nu sunt atât de stupizi.Să scăpăm de birocrația de la Bruxelles.Să plece acasă toți, sunt inutili.Acești oameni nu au făcut nimic util în viața lor.Să scăpăm de Barroso, a fost corigent la istorie în perioada lice-

Barrose, Blair, Bush şi Aznar la o întrunire în Azore.

ului.Să plece acasă ”ramolitul” de Van Rompuy, nu pentru că este inutil ci mai degrabă rău intenționat și periculos.Nu este prima dată când un omuleț puțin apreciat își face stradă până la interiorul puterii dând din coate.

Vedeți, este o chestiune de conducere și de nemurire.Toți conducătorii unei societăți, mai ales în vreme de criză își arată adevărata valoare.Cei precum Barroso, Van Rompuy, preşedintele Uniunii Europene – Jean Claude Juncker, administratorul delegat al Fondului Monetar Internațional – Dominique Strauss-Kahn, toți aceștia, cu greu, pot fi considerați ”lideri”.De fapt, este dificil de văzut la ei o trăsătură umană din perspectiva unui individ care să prezinte un ***bine superior pentru umanitate****.Despre ceea ce vă vorbesc acum nu este o problemă științifică sau o chestiune economică, ci mai degrabă o problemă morală, o chestiune de nemurire.În calitate de state naționale, ca persoane ale acestei planete, suntem încrezători în viitorul acesteia? Şi ce fel de viitor va avea după o sută sau două sute de ani? Sau peste 10.000 de ani? Avem dreptul să sperăm? Dacă prezența noastră aici are un sens, cele rele, cei răi nu pot învinge.*

Ni s-a spus că ”moneda euro” trebuie salvată.Că prăbuşirea monedei unice va duce la căderea Uniunii Europene.Dar este o minciună! În locul unei uniuni monetare slabe şi prost funcțională să ne întoarcem la statele naționale republicane şi independente: o ***Europă a țărilor****.Diversitatea culturală nu este numai semnul progresului umanității ci şi o ”poliță de asigurare” împotriva dispariției speciei.O dată ce a apărut,* ***ideea unui stat național nu moare NICIODATĂ****: îi aşteaptă doar pe oamenii curajoşi şi raționali care să acționeze în conformitate cu aceasta, îmbunătățind-o.De aceea, trebuie să fim o uniune de națiuni suverane –* ***unite în fața scopului comun pentru umanitate****.Până când nu vom reuşi să conducem umanitatea în epoca rațiunii, în realitate, istoria nu va purta amprenta voinței umane ci a celor puțini care, cu gânduri bune sau rele, dirijează umanitatea ca pe turmele de bovine înainte şi-napoi pe păşune, câteodată spre măcelărie.*

Asta e tot.Mulțumesc.

LISTA REUNIUNILOR BILDERBERG ÎNCEPÂND CU 1954

01 – 29-31 mai 1954, Oosterbeek, Țările de Jos (Olanda);
02 – 18-20 mai 1955, Barbizon, Franța;
03 – 23-25 septembrie 1955, Garmisch-Partenkirchen, Germania Federală;
04 – 11-13 mai 1956, Fredensborg, Danemarca;
05 – 15-17 februarie 1957, St. Simons Island, Georgia, SUA;
06 – 4-6 octombrie 1957, Fiuggi, Italia;
07 – 13-15 septembrie 1958, Buxton, Anglia;
08 – 18-20 septembrie 1959, Yesilköy, Turcia;
09 – 28-29 mai 1960, Bürgenstock, Elveția;
10 – 21-23 aprilie 1961, St. Castin, Canada;
11 – 18-20 mai 1962, Saltsjöbaden, Suedia;
12 – 29-31 mai 1963, Cannes, Franța;
13 – 20-22 martie 1964, Williamsburg, Virginia, SUA;
14 – 2-4 aprilie 1965, Cernobio, Villa d'Este, Italia;
15 – 25-27 martie 1966, Wiesbaden, Germania Federală;
16 – 31 martie-2 aprilie 1967, Cambridge, Marea Britanie;
17 – 26-28 aprilie 1968, Mont Tremblant, Canada;
18 – 9-11 mai 1969, Marienlyst, Danemarca;
19 – 17-19 aprilie 1970, Bad Ragaz, Elveția;

20 – 22-25 aprilie 1971, Woodstock, Vermont, SUA;
21 – 21-23 aprilie 1972, Knokke Neist, Belgia;
22 – 11-13 mai 1973, Saltsjöbaden, Suedia;
23 – 19-21 aprilie 1974, Megève, Franța;
24 – 25-27 aprilie 1975, Çesme, Turcia;
25 – 22-25 aprilie 1976, Hot Springs, Virginia, SUA – reuniune anulată din cauza implicării principelui Bernhard în ”Scandalul Lockheed” (*);
26 – 22-24 aprilie 1977, Torquay, Marea Britania;
27 – 21-23 aprilie 1978, Princeton, New Jersey, SUA;
28 – 27-29 aprilie 1979, Baden, Austria;
29 – 18-20 aprilie 1980, Aachen-Aquisgrana, Germania Federală;
30 – 15-17 mai 1981, Bürgenstock, Elveția;
31 – 14-16 mai 1982, Sandefjord, Norvegia;
32 – 13-15 mai 1983, Montebello, Canada;
33 – 11-13 mai 1984, Saltsjöbaden, Suedia;
34 – 10-12 mai 1985, Rye Brook, New York, SUA;
35 – 25-27 aprilie 1986, Gleneagles, Scoția;
36 – 24-26 aprilie 1987, Cernobio, Villa d'Este, Italia;
37 – 3-5 iunie 1988, Telfs-Buchen, Austria;
38 – 12-14 mai 1989, La Toja, Spania;
39 – 11-13 mai 1990, Glen Cove, New York, SUA;
40 – 6-9 iunie 1991, Baden-Baden, Germania;
41 – 21-24 mai 1992, Evian-les-Bains, Franța;
42 – 22-25 aprilie 1993, Atena, Grecia;
43 – 3-5 iunie 1994, Helsinki, Finlanda;
44 – 8-11 iunie 1995, Zürich, Elveția;
45 – 30 mai-2 iunie 1996, Toronto, Canada;
46 – 12-15 iunie 1997, Lake Lanier, Georgia, SUA;
47 – 14-17 mai 1998, Turnberry, Ayrshire, Scoția;
48 – 3-6 iunie 1999, Sintra, Portugalia;
49 – 1-4 iunie 2000, Genval, Bruxelles, Belgia;
50 – 24-27 mai 2001, Göteborg, Stenungsund, Suedia;
51 – 30 mai-2 iunie 2002, Chantilly, Virginia, SUA;
52 – 15-18 mai 2003, Versailles, Franța;
53 – 3-6 iunie 2004, Stresa, Italia;
54 – 5-8 mai 2005, Rottach-Egern, Germania;
55 – 8-11 iunie 2006, Ottawa, Canada;
56 – 31 mai- 3 iunie 2007, Istanbul, Turcia;
57 – 5-8 iunie 2008, Chantilly, Virginia, SUA;
58 – 14-16 mai 2009, Atena, Grecia;
59 – 3-6 iunie 2010, Sitges, Spania;
60 – 9-12 iunie 2011, St. Moritz, Elveția;
61 – 31 mai- 3 iunie 2012, Chantilly, Virginia, SUA.

(*) - ”Scandalul Lockheed” a fost un caz internațional de corupție referitor la furnizarea de avioane militare către diverse state.În Țările de Jos, principele Bernhard a fost acuzat că s-a lăsat corupt de societatea americană Lockheed pentru facilitarea achiziționării de către guvernul olandez a avioanelor *F-104 Starfighter.*Acest caz a izbucnit și în Italia unde guvernul a achiziționat avioane *C-130* aflate într-o stare deplorabilă.În acest scandal a fost implicat și președintele de atunci al Italiei, Giovanni Leone.

În 1954, cei mai importanți oameni din lume s-au întâlnit pentru prima dată sub auspiciile casei regale olandeze, respectiv ale familiei Rockefeller, în hotelul luxos ”Bilderberg” din localitatea Oosterbeek (în imaginea alăturată).Pentru un întreg sfârșit de săptămână au discutat despre viitorul lumii.La terminarea întrunirii au decis să se întâlnească o dată pe an pentru schimb de idei, respectiv pentru analiza afacerilor internaționale. Respectiva reuniune a adoptat numele de ”Grupul Bilderberg”.Începând de atunci s-au reunit în fiecare an, în hoteluri luxoase din diferite părți ale lumii în încercarea de-a decide viitorul umanității.Printre cei care au participat (sau sunt membri) la adunările acestui grup se numără Bill Clinton, Paul Wolfowitz, Henry Kissinger, David Rockefeller, Zbigniew Brzezinski, Tony Blair și mulți alți șefi de guverne, oameni de afaceri, politicieni, bancheri și jurnaliști din întreaga lume.În cei peste 50 de ani de întruniri nu au fost făcute declarații despre luările de cuvânt ale invitaților, nu s-a făcut public – în mod oficial – nici un document despre cele discutate în cadrul reuniunilor.Cei din conducerea ”Grupului Bilderberg” susțin că această discreție este necesară permițând participanților să discute în mod liber, fără ca propriile declarații să fie înregistrate sau făcute publice.Astfel, din cele afirmate de participanți, ar fi nevoiți să discute în ”limbajul unui comunicat de presă”.Fără îndoială, această discuție permite ”Grupului Bilderberg” să adopte deciziile în modul cel mai liber cu putință, dar în acest fel nu se răspunde la întrebarea fundamentală: **despre ce anume discută persoanele cele mai puternice din lume???** Orice sistem democratic modern protejează dreptul la **privacy**, dar oare publicul nu are dreptul să știe despre ce discută conducătorii politici atunci când se întâlnesc cu cei mai bogați oameni de afaceri? Ce garanție au cetățenii că adunările Bilderberg nu constituie decât un **centru de influență**, care exercită presiuni în toate domeniile (politic, financiar, militar, comunicații) din moment ce, după aceste reuniuni, nimeni nu știe despre ce au discutat reprezentanții grupului.Din ce cauză reuniunile ”Forumului Economic de la Davos” sau întâlnirile ”G8” sunt subiect de discuție pentru toate sistemele de informare, cu prezentări ample pe primele pagini ale ziarelor și revistelor, cu o multitudine de ziariști acreditați, iar despre adunările ”Grupului Bilderberg” nu apare nimic în mass-media? Acest ”black-out” există cu toate că (sau pentru că) respectivele reuniuni Bilderberg sunt frecventate de președinți ai FMI, ai Băncii Mondiale și ai Federal Reserve; de președinții celor mai puternice 100 de corporații din lume – precum Daimler, Coca-Cola, British Petroleum - BP, Chase Manhattan Bank, American Express, Goldman Sachs, Microsoft; vice-președinți ai Statelor Unite; directori ai CIA, FBI și NSA; de secretari generali ai NATO; senatori americani și membri ai Congresului; de prim miniștri europeni; de conducători ai partidelor de opoziție; de editori, de oameni de presă și directori ai principalelor surse de informare din lume.

Prima adunare a ”Grupului Bilderberg” din 1954.

În imaginea alăturată, principele Bernhard este primit la prima reuniune a ”Grupului Bilderberg” din 1954.

Königin Beatrix: Erste Bilderberg-Konferenz.

Este foarte curios că nici unul dintre cele mai importante mijloace de informare nu crede de cuviință să divulge ceva despre respectivele persoane; unii dintre ei dețin averi care se apropie de venitul intern brut al statelor, mai ales că, deplasarea respectivilor la alte întruniri decât cele ale ”Grupului Bilderberg” (sau ”evenimente mondene”) ocupă spații întregi în mijloacele de informare.Este o enigmă la care autorul a reflectat îndelung.Cu ceva timp în urmă, acest fapt l-a determinat să întreprindă o călătorie investigativă care a devenit opera vieții lui.Cu încetineală a îndepărtat, unul câte unul, straturile de secretomanie care înconjoară ”Grupul Bilderberg” dar nu a putut realiza acest lucru fără ajutorul *oamenilor cu conștiință*, fie de la exteriorul, fie de la interiorul grupului de membri ai Bilderberg.Acestora le este adresată gratitudinea profundă a autorului pentru că eforturile lor neprețuite au făcut posibilă apariția acestei lucrări.Din motive care țin de protecția acestora, nu le va fi prezentată identitatea.

Prințesa Beatrix este întâmpinată la prima reuniune a ”Grupului Bilderberg”, 1954.

Înainte de-a intra la interiorul acestui club exclusivist trebuie remarcat că nu există persoane sau intenții *bune* (respectiv *rele*) la modul absolut.În lume există persoane influente animate de idealuri, principii și convingeri de cele mai înalt nivel, dar și persoane puternice – precum cei afiliați la acest grup (sau alte grupui ”conexe” cu acesta) – intrigante și manipulatoare.Eforturile membrilor fondatori pentru îmbunătățirea lumii erau bazate pe o autocrație de tip *Father Knows Best – Tatăl știe mai bine*, analog modelului paternalistic al creștinismului (tipic Bisericii Catolice).Privind retrospectiv, pentru acele vremuri, intențiile lor erau nobile.Totuși, se pare că pe măsură ce ”Grupul Bilderberg” și-a sporit numărul de membri, a trecut dincolo de idealurile propuse până la a deveni un guvern-mondial ”umbră” care ia decizii anuale în baza întrunirilor secrete, despre cum vor fi duse la îndeplinire planurile lor.O amenințare pentru noi toți să rămânem fără drepturi, iar pentru membrii ”Grupului Bilderberg” posibilitatea să ne conducă destinele.În prezent acest fapt a devenit foarte ușor pentru că dezvoltarea tehnologiilor de comunicații, ajutată de impactul instantaneu și profund al internetului, de noile metode de inginerie comportamentală pentru manevrarea conduitei individuale pot face în așa fel încât ceea ce în alte epoci istorice ar fi fost considerate intenții rele într-o realitate incomodă, își găsesc împlinirea în zilele de astăzi.

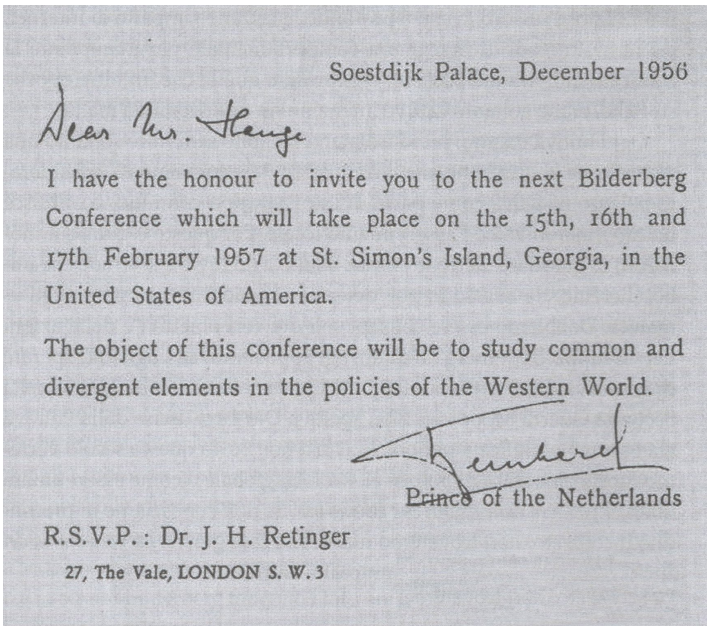

Soestdijk Palace, December 1956

Dear Mr. Retinger

I have the honour to invite you to the next Bilderberg Conference which will take place on the 15th, 16th and 17th February 1957 at St. Simon's Island, Georgia, in the United States of America.

The object of this conference will be to study common and divergent elements in the policies of the Western World.

Prince of the Netherlands

R.S.V.P.: Dr. J. H. Retinger
27, The Vale, LONDON S. W. 3

Invitație adresată lui Retinger pentru reuniunea din 1957.

Orice măsură nouă, luată în parte, poate fi considerată o aberație superficială, dar complexul de schimbări (considerat în întregul lui) ca parte a unei dezvoltări continue constituie mișcarea către o subjugare totală.Din această cauză a venit momentul să privim ”în culise”.Ne aflăm la o răscruce și drumul pe care-l vom alege de străbătut de acum înainte va determina viitorul umanității.Trebuie să fim conștienți de acțiunile și adevăratele obiective ale ”Grupului Bilderberg” și ale grupurilor similare dacă dorim să păstrăm libertatea pentru care mulți și-au dat viața în diferite războaie.Nu este de ”competența” lui Dumnezeu să ne scoată din ”noua epocă întunecată” pregătită pentru noi! Este datoria fiecăruia dintre noi! Dacă urmarea va fi un stat polițienesc electronic, la nivel mondial sau ființe umane libere, depinde doar de acțiunile întreprinse acum! Dacă nu vom cunoaște în profunzime acest context nu vom găsi niciodată răspunsurile juste.

PARTEA I

”GRUPUL BILDERBERG” - STĂPÂNII UNIVERSULUI

Principele Bernhard și Richard Nixon în 1955.

Un grup de oameni, dintre cei mai bogați (din punct de vedere economic), respectiv cei mai puternici și influenți (din punct de vedere politic) din lumea occidentală care se reunește în secret pentru planificarea evenimentelor care ulterior vor apărea ca fiind ”cazuale”.

”The Times”, Londra, 1977.

Pentru persoanele educate în spirit naționalist este dificil de acceptat ideea cedării unei părți din propria suveranitate către o instituție supra-statală. Principele Bernhard

Evenimentele mondiale nu au loc accidental, fie că este vorba de politică sau de afaceri economice, toate trebuie să se petreacă într-un anume fel și multe dintre ele sunt organizate și gestionate de cei care controlează ”șnurul de la punga cu bani”.

Denis Healey, fost ministru britanic al apărării.

CAPITOLUL I - « COBORÂRE MORTALĂ »

În mai 1996 mă aflam la Toronto pentru a urmări reuniunea anuală a ”Grupului Bilderberg” care, cu acea ocazie, a avut loc în țara mea de adopție – Canada.Faptul că m-am întors acasă mă făcea să mă simt bine și mă gândeam la motivele pentru care apreciam această țară.Toronto, oraș cu peste 5 milioane de persoane, este cel mai important centru financiar al Canadei și al patrulea cel mai mare oraș din America de Nord.Numai New York, Chicago și Los Angeles au o economie mai puternică.Tot aici se află și sediul ”Toronto Stock Exchange”.În privința volumului de schimburi, este a treia bursă ca importanță din America de Nord, a noua din lume în ceea ce privește cota de piață și deține primul loc în cadrul sistemului informatizat de schimburi din America de Nord.La interiorul unui circuit în jurul orașului care se poate parcurge cu mașina se află cea mai mare concentrare de automobile și cai de rasă din Canada.Aș fi putut veni dinspre nord, destul de rapid, spre locul unde avea loc adunarea ”Grupului Bilderberg” dar doream să parcurg străzile orașului, să savurez priveliștea oferită privirii.”Bay Street” poate fi considerată *down town*-ul din Toronto, fiind inima cartierului financiar al orașului, o versiune în miniatură a ”Wall Street” din New York.La numărul 161 de pe ”Bay Street” se află ”Canada Trust Tower”.Acest turn, cu 53 de etaje și înalt de circa 856 de picioare (aproximativ 263 de metri), este unul dintre cei mai faimoși *zgârâie nori* ai orașului, exercitând o fascinație anume asupra mea încă de la construirea lui în 1990 ca operă a arhitectului spaniol Santiago Calatrava.Edificiul face parte din ”BCE Place”, o zonă de 5,2 acri – mai mult de 21.000 de m², a doua structură identificabilă din aer, din Toronto, după ”C N Tower” care, cu 1820 de picioare (533 de metri de la pământ) este structura autoportantă cea mai înaltă din lume.

”BCE Place” este compusă din diverse clădiri legate de un centru comercial (*shopping mall*) dar, dintr-o perspectivă aeriană, ”Canada Trust Tower” și ”Bay Wellington Tower” domină panorama.Cu ferestrele având o tonalitate verde, cele două turnuri prezintă o structură *în valuri*, formată parcă din piese de Lego încastrate care sfidează gravitația, ieșind în evidență pentru frumusețea lor în panorama monotonă dar totuși frumoasă a orașului Toronto.O altă bijuterie din *coroana BCE* este ”Galleria”, o clădire lu-

minoasă de cinci etaje, de-a lungul ”Front Street” și care către nord întâlnește *districtul fântânilor.*A fost gândită ca o *catedrală din cristal* a comerțului, servind ca acoperiș pentru ”Street Gallery” care leagă ”Bay Street” de ”Heritage Square”.Fiind un proiect al aceluiași Calatrava, clădirea are 27 de metri înălțime, este lungă de 30 de metri, la o lățime de trei metri.Pe laturile mari se află 8 piloni autoportanți de oțel care susțin acoperișul, amintindu-mi de imaginea unei păduri; la exterior are forma unei parabole.Intru pe ”Yonge Street”, strada cea mai lungă din lume, cu circa 1930 de km.Spre capătul străzii, la circa 35 de km nord de latura nord-occidentală a *downtown*, elita Bilderberg era reunită la ”Cibc Leadership Centre”, lângă localitatea ”King City”.*Resort*-ul ”Cibc” se află în ”King Township”, o zonă în care sunt prezente multe crescătorii de cai și unde familia regală britanică era cazată pe durata vizitelor private în Canada.Acest minunat centru, proprietate a uneia din principalele bănci private canadiene - ”Canadian Imperial Bank of Commerce” - cuprindea circa 5 km² de frumuseți naturale, cu terenuri împădurite și dealuri domoale.

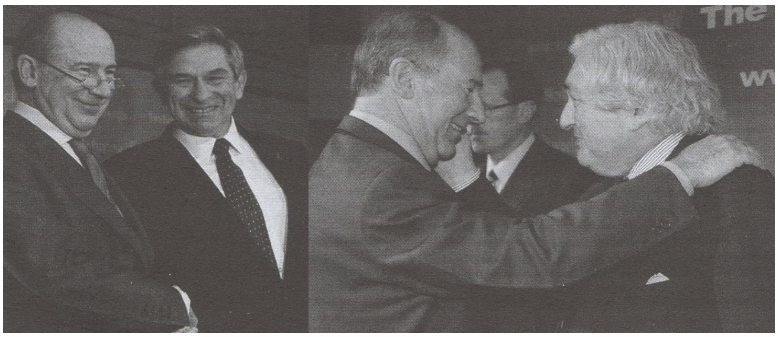

Rodrigo de Rato, fost director executiv al FMI.În stânga se află cu Paul Wolfowitz, iar la dreapta cu James D Wolfensohn.

Nu este o surpriză faptul că membrii Bilderberg au ales pentru reuniune această *locație* superbă.Centrul oferea multe resurse pentru relaxare: saloane de masaj și pentru îngrijirea pielii, cabinete estetice, saune și băi de abur, un parcurs acoperit și complet încălzit situat la circa 2 metri deasupra solului, piscine și căzi pentru hidromasaj, acoperite sau nu.”Cibc Leadership Centre” oferă toate tipurile de confort; pe lângă cele enumerate, dispune de terenuri de golf, manejuri, piste pentru biciclete, alei pentru plimbări, muzee și alte locuri pentru agrement.Pe scurt, existau puține probabilități ca membrii Bilderberg să se plictisească.Mediile de informare și marile cotidiene din Toronto au fost avizate despre această întâlnire printr-o serie de faxuri, telefoane și mesaje din partea mea și a lui Jim Tucker, mai ales după ce am descoperit din surse secrete că adunarea din 1996 a fost organizată în vederea pregătirii terenului pentru împărțirea Canadei.Acest fapt ar fi trebuit să aibă loc prin *Declarația Unilaterală de Independență a Quebecului*, prevăzută pentru anul 1997.Declarația ar fi împărțit Canada pentru ușurarea formării”Uniunii Americane” cu Statele Unite, eveniment care ar fi avut loc în anul 2000, mai ales că a fost amânat de două ori până în acel moment.Întâlnirea celor din ”Grupul Bilderberg” nu a fost cunoscută publicului mai ales după ce principalele mijloace de informare au devenit proprietate a membrilor acestui grup. Vălul de secretomanie a fost înlăturat complet la 30 mai 1996, prima zi a reuniunii.Într-un articol apărut pe prima pagină a celui mai influent și mai citit ziar din Canada - ”Toronto Star” - cu titlul *Black* (Conrad Black) *se întâlnește cu liderii mondiali*, John Deverell (un reporter financiar al respectivului ziar) făcea cunoscut că, pe lângă faptul că editorul canadian – lordul Conrad Black – oferise 295 de milioane de dolari pentru a-și asigura controlul celei mai mari rețele de ziare din Canada, organizând reuniunea de la ”Hollinger Inc”, în decurs de o săptămână *va găzdui liderii mondiali și reprezentanții caselor regale, puțin mai la nord de Toronto, pentru o reuniune de 4 zile, ținută departe de ochii indiscreți*.

Jim Tucker, cu pălărie albă, la reuniunea Bilderberg din 2004.

Deverell prezentă câteva din cele aproximativ o sută de presonalități care ar fi fost prezente, venind de peste tot din lume: *William Perry – Secretarul Apărării al SUA; Jean Chrétien – primul ministru al Canadei; fostul Secretar American de Stat, Henry Kissinger; președintele de onoare al companiei ”FIAT”; ministrul canadian al economiei* (care ulterior va deveni prim ministru) *Paul Martin; fostul comisar european Mario Monti; David Rockefeller de la ”Chase Manhattan Bank”; George Söröş; principele Philippe al Belgiei; Beatrix, regina Țărilor de Jos; Sofia, regina Spaniei; diverși reprezentanți ai elitei financiare, politice și academice*.În aceeași zi, ”Toronto Sun”, titra: *Reuniunea marilor protagoniști: o mulțime de VIP-uri internaționale discută la conferința secretă Bilderberg a anului 1996 la King City*, făcând cunoscut: *Black, ”baronul media” și președintele de la ”Hollinger Inc”, ca de altfel și alți membri*

ai ”Grupului” sunt nemulțumiți de declarațiile exprimate atât de cei cu convingeri politice de ”stânga”, cât și de cei cu opinii de ”dreapta”, conform cărora evenimentul face parte dintr-un proiect pentru instaurarea unui sistem secret de guvernare mondială.

La ora 7,45 a acelei zile, conducătorul emisiunii ”680-News” - legendarul jurnalist radio Dick Smythe (considerat ziaristul cu cei mai mulți ascultători din zona metropolitană a orașului Toronto) prezenta următorul interviu (care mai apoi va fi prezentat ciclic, ca parte a buletinelor de știri-radio):

Dick Smythe: Deci, totul parcă reprezintă scenariul unui film de spionaj în care toți stăpânii lumii se întâlnesc în secret.Conrad Black organizează conferința anuală a Bilderberg.Pentru ”680-News”, Karen Parsons...

Reporter: Aproximativ o sută de personalități printre care regina Țărilor de Jos și cea a Spaniei, Henry Kissinger, Secretarul Apărării al Statelor Unite-William Perry și primul ministru al Canadei se vor reuni în această conferință.Printre alții, vor participa cei din conducerea ”Ford Motor Company”, de la ”Xerox”, de la ”Bank of Commerce” și de la ”Reuters”.Black a spus că reporterii nu vor fi admiși, în acest fel lucrările fiind private și rezervate, declarând că adesea afacerile se definitivează mai bine în liniște.Participanților li s-a cerut să nu facă declarații presei.Conferința de anul trecut a avut loc în trei hoteluri luxoase din munții Elveției.În acest an este rândul ”complexului” luxos de 60 de milioane de dolari de la ”King City”.”Asociația Presei Canadiene” a emis un document introductiv care a fost publicat astăzi.Printre semnatari (din cele susținute de ”Toronto Sun”) circa 350.000 de personalități.

Aceasta ar fi prima dată când o conferință a Bilderberg era atât de mediatizată.Membrii ”Grupului” nu au fost obișnuiți să dea explicații la nimeni, în special de când au preluat controlul principalelor cotidiene, case de editură, al mass-mediei în general.Când principalele mijloace de informare au început să verifice informațiile pe care le-am comunicat, a rezultat foarte clar că una dintre cele mai bogate țări a lumii – Canada – se afla în centrul unui plan de împărțire din partea Bilderberg.Membrii Bilderberg ar fi trebuit să știe că atunci când este în joc libertatea, orice sumă pe care proprietarii ar plăti-o nu i-ar fi putut opri pe secretari, editori, ziariști investigativi și chiar reprezentanți ai presei audio-video, să aducă la cunoștiința publicului aceste fapte.Implicarea mass-media a fost atât de presantă încât unul din reporteri l-a auzit pe Kissinger urlând la primul ministru canadian că *cineva va plăti pentru asta!*.Pe durata unei pauze, David Rockefeller l-a tras mai deoparte pe Conrad Black în încercarea de-a-l convinge ca presa să-și înceteze discuțiile despre eveniment.Nerușinatul de Rockefeller nu a reușit iar Conrad Black a găsit modul în care să devină o persoană importantă.

Ceea ce membrii Bilderberg credeau că era doar o ”ploaie de vară” s-a transformat în ”ploaie torențială”, chiar ”inundație”.Asta până la conferința din 1999 de la Sintra (din Portugalia) unde au dispus măsuri extraordinare de securitate, adaptate, după ”înfrângerea rușinoasă” din 1996.La 1 iunie, ”Big Jim” Tucker împreună cu mine, însoțiți de un mic grup de contestatari Bilderberg (format *ad-hoc*), sărbătoream ceea ce devenise un succes istoric.Principalele cotidiene doreau un interviu, posturile de televiziune furnizau în mod continuu noutăți despre desfășurarea conferinței iar echipele de radio ne urmau de la un capăt la altul al orașului.Ne-am adunat la ”Horshoe Tavern” de pe ”Queen Street”, versiunea din Toronto a cartierului new-yorkez ”Soho”.Local deschis cu aproximativ 60 de ani în urmă, ”Horshoe Tavern” este locul în care legende ale muzicii canadiene precum ”Stompin' Tom”, ”Blue Rodeo”, ”The Tragically Hip” și ”The Watchmen” s-au făcut cunoscute în lumea muzicii.În septembrie 1997, ”The Rolling Stones” și-au început turneul mondial ”No Security” tocmai din acest loc cu un show de 75 de minute, pentru ”Live on Mtv”.Era tocmai locul adaptat pentru petrecerea unei serate.

În timp ce ”sărbătorirea” se apropia de sfârșit, am început să mă pregătesc pentru o întâlnire, stabilită telefonic de ”sursa” mea, care dorea să mă întâlnească de urgență înainte de terminarea conferinței, stabilită pentru a doua zi.Eram de acord să ne vedem după o jumătate de oră la ”Galleria” lui Calatrava.Am plecat spre ”Gallerie” mergând pe ”Kensington Market”, versiunea din Toronto a ”Rastro” din Madrid, puțin mai la vest de ”Chinatown”.Era sâmbătă, ziua în care mulți oameni se aflau în zonă transformând spațiul respectiv într-un ”bazar” în aer liber.Dacă cineva m-ar fi urmărit s-ar fi pierdut prin mulțimea de străduțe, printre persoanele zgomotoase.Intrând în ”Gallery” am văzut *sursa* în picioare, aproape de chioșcul de ziare, cu o pungă neagră de plastic în mâna stângă și o revistă făcută sul în mâna dreaptă.După un schimb tăcut de priviri, fiecare pe cont propriu ne-am îndreptat spre intrarea ”Canada Trust Tower” unde un prieten care lucra la o agenție imobiliară ne-a găsit o cameră goală, cu vedere asupra orașului.

Am intrat în ascensor privind cu nervozitate înapoi.*Sursa* m-a urmat după cinci minute.Intrând în cameră am remarcat farmecul unuia din cele mai frumoase orașe ale Americii de Nord care părea că

mi se așterne la picioare.De la înălțimea de peste 285 de metri, orașul arăta întins.Prin ferestrele izolate fonic nu pătrundea nici un zgomot dinspre oraș.”Canada Trust Tower” este o minunăție a arhitecturii, iar 1 m² costă 160 de dolari canadieni.Clădirea este dotată cu telecamere de supraveghere CCTV, active 24 de ore din 24, dispunea de 24 de ascensoare, parcări subterane cu 8 etaje, iar la intrare se aflau 7 paznici înarmați (asta pe lângă forțele de poliție).Aici își au sediile cele mai puternice multi-naționale din lume. Cu privirea dincolo de fereastră gândeam dacă *Merită toate acestea sau la urmă va fi doar o experiență aventuroasă?* Un străin mi-ar fi răspuns cu *O zi bună, fiule!*, dacă i-aș fi explicat cine se reunea în acel moment.Multe lucruri s-au schimbat în acele zile.Înainte de toate, am exercitat o presiune enormă asupra membrilor Bilderberg.Importanța acordată de mijloacele de informare era imensă.Kissinger își pierduse stăpânirea de sine, fapt de *bun augur*.Planul lor de atacare a suveranității europene a fost dezvăluit de presa contrară lor.Proiectul pentru iminenta dezagregare a țării mele de adopție a fost suspendat.La ce se putea spera într-un timp atât de scurt? Și totuși, știam că sunt doar rezultate de moment.Membrii Bilderberg și-ar fi reluat munca după ce vor fi luat notă de cele întâmplate și după ce vor fi învățat din această lecție. Ar fi încercat să distrugă orice rezistență, să stăpânească lumea, cu sau fără consens, cu voie sau cu forța, fără ...

Op „de Bilderberg" kunn de groten stoom afblazen

In stilte

Bilderbergconferentie begonnen

De Bilderbergconferentie, besloten bijeenkomst van het „steering-committee", welke dit weekeinde onder voorzitterschap van Prins Bernhard in Oosterbeek wordt gehouden, is begonnen. De namen van de deelnemers worden niet bekend gemaakt. De conferentie wordt maandagmiddag gesloten.

DE keuze was op „De Bilderberg" gevallen, omdat de ligging van dit hotel voor ons doel zo bijzonder geschikt was. Wij zochten een hotel van standing en sfeer, waar topfiguren uit de internationale diplomatie en uit de internationale zakenwereld zich thuis zouden voelen. Maar tevens moest het een beetje geïsoleerd zijn. Dus niet aan een grote weg, bij een grote stad, of aan een meer, waar tal van journalisten, fotografen of cineasten hen konden aanklampen of „plaatjes zouden kunnen schieten".

Want conditio sine qua non voor het slagen van de conferentie was: besloten heid. En De Bilderberg bood die besloten heid; men bereikt het hotel van de hoofdweg naar Arnhem langs een koetshuis via een lange oprijlaan. Indien wij dus het gehele hotel voor enkele dagen konden huren, en aparte doorlaatkaarten lieten drukken, dan konden een paar controleurs de gehele zaak in handen houden.

Waarom dan die besloten heid? Wat beoogden wij, wat zou er bekokstoofd worden?

Niets dat het daglicht niet kon velen, maar ook niets dat niet zou kunnen worden bedorven of tot eindeloze kettingreacties zou kunnen leiden, als het daglicht er wél bij zou kunnen komen.

Un prim articol apărut într-un ziar olandez, în 1958, despre reuniunea ”Grupului Bilderberg”.

Șirul de gânduri mi-a fost întrerupt de bătăi în ușa de lemn a încăperii.

-*Intră!*, am răspuns cu o voce firavă.”Sursa”, cu mănuși de piele pe mâini, intră în cameră, o traversă și contemplând cartierul ”Harbour Front” s-a așezat la fereastră, lângă mine.

-*Pentru moment i-ai oprit, dar va dura puțin*, spuse acesta cântărind parcă fiecare cuvânt ca și cum o intonație anume ar fi modificat sensul frazei.Avea, parcă, un aer resemnat.

-*Divizarea Canadei va continua după cum a fost planificat.Este doar o chestiune de timp.*

-*Poate*, am spus eu, *pentru moment totul este bine, cel puțin până la următoarea întâlnire.De astăzi și până vineri, vreunul dintre ei va muri, fie de bătrânețe, fie de boală sau poate din cauza vreunui incident neprevăzut.*

-*Neprevăzut? Pentru cine?*, răspunse ”sursa”.Scoase o foaie scrisă de mână (pe care ar fi trebuit să o descifrez singur) din revista pe care o ținea strâns în mâna dreaptă.

-*Cred că publicarea acestor date nu este permisă*, am spus eu glumind și zâmbind.

-*Conținutul nu aduce nimic bun, prietene*, îmi răspunse.Am privit foaia recunoscând caligrafia ”sursei” mele, cu felul de-a scrie literele ”T” și ”R” și textul scris cu acurațețe între marginile foii de hârtie.M-am gândit pentru moment la riscurile la care se expunea acest om curajos, numai întâlnindu-mă și dându-mi acea foaie de hârtie.De ce oare, pe această lume, erau atât de puține persoane ca el? Sau poate că existau, ar fi fost suficient doar să le cunoaștem, sau poate că se aflau la mii de kilometri depărtare una de alta ...

De exemplu, erau multe persoane obișnuite care m-au ajutat să recuperez informațiile adunate. Ajungeam în locul unde ar fi trebuit să fie reuniunea Bilderberg cu multe zile înainte, cazându-mă în respectiva *locație* de 5 stele până când, cei din serviciile de pază, avizați de sosirea ”oaspeților prețioși” mă dădeau afară cu o zi înainte de începerea conferinței.Pe durata cazării la hotel am intrat în legătură cu *staff-ul* hotelului, în special cu chelnerii și cameristele.Păreau interesați de explicațiile mele privitoare la modul de acțiune al celor din Bilderberg, de scopurile lor secrete, despre ceea ce s-ar fi întâmplat acolo în zilele succesive.Astfel, le-am propus să ”lucreze” pentru binele umanității, să devină ”ochii și urechile” mele.În acest fel aș fi trecut peste măsurile de siguranță impuse în hotel; personalul hotelier implicat tre-

buia să cunoască cel puțin patru limbi străine – franceză, engleză, germană plus o alta – pentru a-i putea întâmpina pe oaspeții care veneau din toate ”colțurile” lumii și deci, ar fi putut ”trage cu urechea” comunicându-mi despre cele discutate.Cu trecerea zilelor, cei cu care am discutat, remarcând prezența poliției, a serviciilor secrete, dar și discreția cu care acționau participanții la reuniune, s-au convins că tot ceea ce am spus este adevărat.Remarcasem niște locuri unde m-aș fi putut întâlni într-un mod sigur și rezervat cu cei care au acceptat să mă ajute. ”Cârtițele” mele necesitau locuri liniștite pentru întâlnirile noastre.

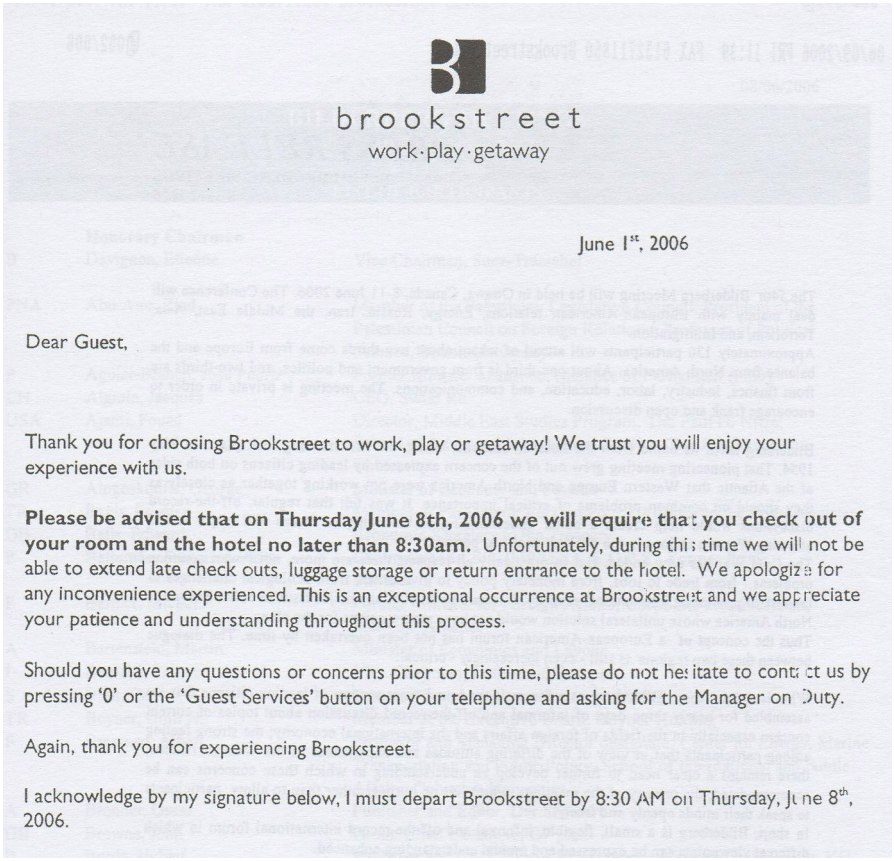

brookstreet
work·play·getaway

June 1st, 2006

Dear Guest,

Thank you for choosing Brookstreet to work, play or getaway! We trust you will enjoy your experience with us.

Please be advised that on Thursday June 8th, 2006 we will require that you check out of your room and the hotel no later than 8:30am. Unfortunately, during this time we will not be able to extend late check outs, luggage storage or return entrance to the hotel. We apologize for any inconvenience experienced. This is an exceptional occurrence at Brookstreet and we appreciate your patience and understanding throughout this process.

Should you have any questions or concerns prior to this time, please do not hesitate to contact us by pressing '0' or the 'Guest Services' button on your telephone and asking for the Manager on Duty.

Again, thank you for experiencing Brookstreet.

I acknowledge by my signature below, I must depart Brookstreet by 8:30 AM on Thursday, June 8th, 2006.

Invitație-atenționare adresată oaspeților din ”Brookstreet Hotel” pentru eliberarea camerelor.

-*Acum trebuie să plec*, spuse ”sursa” cu calm.Instinctiv i-am întins mâna.De obicei îmi ”dădea un cinci”, dar acum i-am strâns-o cu putere.

-*Nu-ți voi irosi timpul cu mulțumiri pentru că nici un ”mulțumesc” nu ar fi de ajuns pentru ceea ce faci pentru noi”!* ”Sursa” își feri privirea.

-*Acum chiar că trebuie să plec!*

-*Vom pleca așa cum am venit*, am spus, *la interval de cinci minute unul după altul.Eu voi coborî primul.*

-*Nu-ți fă griji! Am lăsat mașina în parcarea subterană.Putem coborî împreună cu ascensorul*, replică el.Cu mâna înmănușată apăsă butonul pentru a chema ascensorul.O lumină albastră se aprinse în butonul transparent.Puteam auzi zgomotul ascensorului hidraulic urcând spre noi cu o viteză de șase etaje pe secundă.M-am întors către ”sursă”:

-*Când ne vom revedea?* Însoțite de zgomotul soneriei de avertisment, ușile de la ascensor s-au deschis și-am făcut un prim pas pentru a intra.

-*Atenție!*, urlă el prinzându-mă de braț și trăgându-mă înapoi.Privind cu atenție la interiorul ascensorului am remarcat un lucru îngrozitor.Nu avea podea ... Dacă ”sursa” nu ar fi avut prezența de spirit să mă tragă înapoi, mi-aș fi întâlnit moartea la peste 250 de metri mai jos.Tremuram tot; simțeam broboane de sudoare rece curgând de-a lungul coloanei vertebrale.

-*Podeaua?! Unde este podeaua?*, am întrebat cu voce joasă.

-*Trebuie să plecăm de aici*, a spus ”sursa”.*Cineva a trecut de sistemele de supraveghere.Erai așteptat!*

-*Ascultă*, continuă el, *nu lua nici un ascensor.Nu sunt sigure.Coboară pe scări și cheamă poliția.Atunci când va veni voi profita de acel moment pentru a coborî în parcare.Pleacă! Acum!*

Coboram câte două trepte în jos, pe scări, sprijinindu-mă cu o mână de pereți, cu o viteză care făcea ca inima să-mi iasă din piept cerând mai mult oxigen.Ajuns la unul din etajele de mai jos am auzit vocea unui paznic care urca scările către mine.

-*Herr!? Mister?! Sir?! Vă simțiți bine? Ce s-a întâmplat? Am fost avertizat că este o problemă la unul din etajele superioare.Cineva a blocat ascensorul și asta se poate face doar manual, numai în cazuri de urgență.*L-am luat de braț și respirând profund între cuvinte i-am spus:

-*Ați putea să chemați poliția cât mai repede cu putință?* Agentul de pază a luat stația și am reușit să aud vocea cavernoasă de la celălalt aparat.Am plecat repede.5, 4, 3, 2, 1, ... parter.Am deschis poarta grea de metal și am intrat în holul principal al clădirii tocmai când două mașini ale poliției parcau la exteriorul clădirii.

-*Dumneavostră sunteți cel care a blocat ascensorul?*, mă întrebă un agent al poliției din Toronto îndreptând spre mine două degete de la mâna lui grăsuță.

-*Nu tocmai!*, i-am răspuns agitând din cap în semn de negare.*Eram cât pe ce să intru în ascensor, dar îi*

lipsea partea principală: podeaua.Poliţistul scoase un sunet; cel care-l însoţea, cu un ”aer” de dur, cu mustăţi groase şi mâini păroase, privi dincolo de mine.

-Ştii fiule, eşti foarte norocos că ai supravieţuit! Poliţistul folosea genunchiul pentru a ţine deschise uşile ascensorului având vârful încălţămintei suspendat în gol.

-În general, doar orbii supravieţuisec unei astfel de situaţii! De fapt, nu ar intra niciodată în ascensor dacă nu ar controla că acesta se află la etaj.Mulţi dintre noi trec cu vederea acest fapt.Când mafia a pus gând rău cuiva, aceasta este una din metodele preferate.

La 1 iunie 1996 împlineam 30 de ani, eram prea tânăr ca să mor.

-Să-i fut!, mă gândeam.*Totul este departe de a se termina.Încă mai puteam învinge.*Dădeam toate detaliile întâmplării agentului care mă privea tot mai incredul, care-mi fixa cu atenţie partea de jos a feţei, ca şi cum mi-ar fi citit pe buze.Un agent de pază cu părul tuns perie mă întrebă din nou dacă totul este bine. Diverse persoane care se aflau pe trotuarul din faţa intrării susţineau că au văzut un individ suspect, de circa 40 de ani, ieşind din clădire cu cinci minute înainte de venirea poliţiei.O patrulă a poliţiei şi doi agenţi pe motociclete s-au apropiat.*Da, începea spectacolul!*.Mulţimea era cea care ocupa acum ”centrul scenei”.Persoanele greşite îşi aminteau lucrurile adevărate şi invers.O doamnă grasă, una dintre acelea care refuză o ciocolată pentru că ”este la dietă”, dădu o vagă informaţie despre cineva, sau ceva, mergând şi împiedicându-se ...Un violonist ambulant îşi amintea de doi oameni care au scos din clădire un pian de dimensiuni medii ...O fată cu un câine în lesă ... Dar orice au văzut sau nu cei aflaţi în zonă, unicul fapt de care era atrasă mulţimea era să participe la acel ”show”.Acea masă de trecători, de privitori, de curioşi şi de şarlatani participa la ”spectacol”, şi încă cum... *”Pune pixul deoparte.Spectacolul s-a terminat! Dumneata domnule, da, dumneata, lasă paharul deoparte! Domnule agent, nu mai căuta printre foile notesului! Doamnelor şi domnilor, vă rog, puteţi pune toate fanteziile dumneavoastră în sertarul cu vise! Spectacolul s-a terminat!*”.

Un om şi-a aşezat între buze o bucată de ţigară culeasă de pe caldarâm şi începu să meargă încet, încercând să nu iasă în evidenţă şi fără să întoarcă capul.Doi vânzători de *hot-dog* îşi pregăteau marfa în penumbră, după colţ, bombănind la adresa poliţiei şi mişcând din capete, cu dezaprobare.Am plecat în direcţia opusă, aceeaşi pe unde am venit.Gândeam că la 1 iunie, în Andaluzia, este deja vară, în timp ce aici mai erau două luni până la venirea ei.Un om, în mod clar rus, cu o tunsoare ”creastă” mergea de mână cu o fată care critica obiceiurile alimentare ale unuia, pe nume ”Vania”.Acest fapt mi-a adus aminte de plaiurile natale, mi-a amintit de cel care m-a implicat pentru prima dată în toată această ”afacere” ...

CAPITOLUL II - « HIGHLANDER » 1992 - « NEMURITORUL »

Implicarea mea în activitatea societăţii numite ”Grupul Bilderberg” a început în 1992, într-o zi de octombrie, după un apel telefonic primit de la un emigrant rus rezident la Paris.Cu puţin timp înainte citise (într-un ziar rusesc tipărit la New York) un articol despre istoria familiei mele, scris cu ocazia aniversării unui deceniu de exil forţat.Dorea să ne întâlnim pentru a discuta ”o anumită chestiune, de maximă importanţă”.Câteva săptămâni mai târziu ne întâlneam la ”Segovia”, un restaurant spaniol faimos în apropiere de ”Yonge Street”.Când am luat decizia să mă întâlnesc cu acea persoană (care din dorinţa de a-şi menţine anonimatul mi-a spus să-l numesc simplu, ”Vladimir”) am intrat într-un ”univers paralel” în care ”roşu” înseamnă ”mergi”, ”verde” înseamnă ”stai”, în timp ce galben, albastru, portocaliu şi toate celelalte culori nu există.Este o lume secretă şi necunoscută pentru mulţi, accesibilă la puţini ”iniţiaţi” care au construit o reţea deasă de ”fantasme” şi spioni.

Această realitate paralelă este invizibilă la lumina zilei, cel puţin pentru marea majoritate a populaţiei, dar există: este o adunătură de trădări, de minciuni, ”joc dublu”, ”joc” de unul singur, răscumpărări şi corupţie.Este o lume supra-realistă a celor care fac joc dublu sau triplu, a trădătorilor, a ucigaşilor psihopaţi, a serviciilor secrete ”deviate”, a soldaţilor aventurieri şi mercenari pentru care principalele surse de câştig sunt misiunile îndeplinite în contul celor mai ruşinoase şi josnice forţe ale subversiunii, acele care nu apar niciodată la ”lumina rampei”.Aceşti subiecţi îşi petrec întreaga existenţă prin apariţii fugare, urmând să dispară la primul semn de pericol.Multe persoane cred că sunt întâmplări posibile doar în filmele cu James Bond; în schimb, credeţi-mă pe cuvânt: acest univers paralel determină multe din ceea ce

vedeți, citiți sau auziți în viața cotidiană!

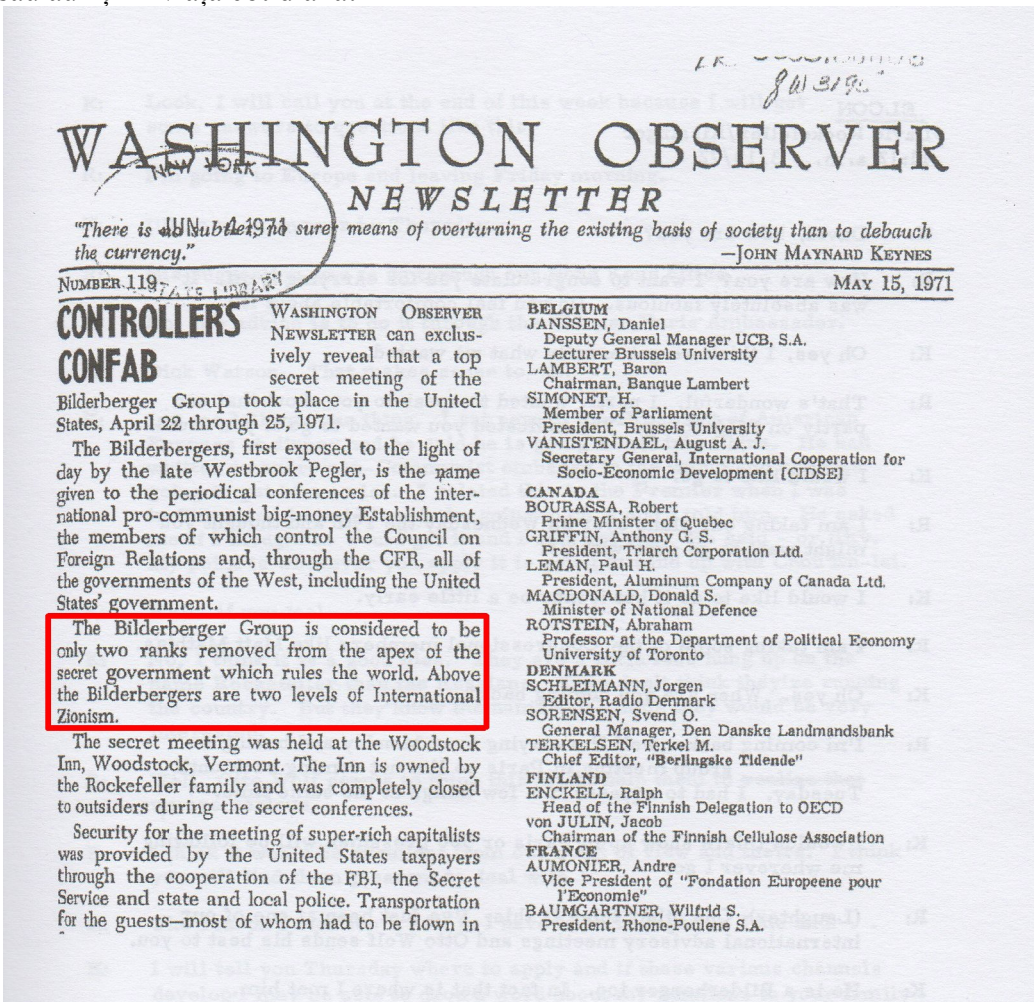

WASHINGTON OBSERVER

NEWSLETTER

"There is no subtler, no surer means of overturning the existing basis of society than to debauch the currency." —JOHN MAYNARD KEYNES

NUMBER 119 — MAY 15, 1971

CONTROLLERS CONFAB

WASHINGTON OBSERVER NEWSLETTER can exclusively reveal that a top secret meeting of the Bilderberger Group took place in the United States, April 22 through 25, 1971.

The Bilderbergers, first exposed to the light of day by the late Westbrook Pegler, is the name given to the periodical conferences of the international pro-communist big-money Establishment, the members of which control the Council on Foreign Relations and, through the CFR, all of the governments of the West, including the United States' government.

The Bilderberger Group is considered to be only two ranks removed from the apex of the secret government which rules the world. Above the Bilderbergers are two levels of International Zionism.

The secret meeting was held at the Woodstock Inn, Woodstock, Vermont. The Inn is owned by the Rockefeller family and was completely closed to outsiders during the secret conferences.

Security for the meeting of super-rich capitalists was provided by the United States taxpayers through the cooperation of the FBI, the Secret Service and state and local police. Transportation for the guests—most of whom had to be flown in

BELGIUM
JANSSEN, Daniel
Deputy General Manager UCB, S.A.
Lecturer Brussels University
LAMBERT, Baron
Chairman, Banque Lambert
SIMONET, H.
Member of Parliament
President, Brussels University
VANISTENDAEL, August A. J.
Secretary General, International Cooperation for Socio-Economic Development [CIDSE]

CANADA
BOURASSA, Robert
Prime Minister of Quebec
GRIFFIN, Anthony G. S.
President, Triarch Corporation Ltd.
LEMAN, Paul H.
President, Aluminum Company of Canada Ltd.
MACDONALD, Donald S.
Minister of National Defence
ROTSTEIN, Abraham
Professor at the Department of Political Economy
University of Toronto

DENMARK
SCHLEIMANN, Jorgen
Editor, Radio Denmark
SORENSEN, Svend O.
General Manager, Den Danske Landmandsbank
TERKELSEN, Terkel M.
Chief Editor, "Berlingske Tidende"

FINLAND
ENCKELL, Ralph
Head of the Finnish Delegation to OECD
von JULIN, Jacob
Chairman of the Finnish Cellulose Association

FRANCE
AUMONIER, Andre
Vice President of "Fondation Europeene pour l'Economie"
BAUMGARTNER, Wilfrid S.
President, Rhone-Poulene S.A.

Un exemplu despre informațiile care se pot găsi prin mijloacele de informare, respectiv o parte dintre participanții adunărilor Bilderberg.

Pentru a supraviețui în lumea acelor indivizi este nevoie de adaptare la comportamentul lor, fără a le judeca acțiunile, fără a crede ceea ce sunt dispuși să comunice.Am văzut cu propriii mei ochi ziariști de anchetă, faimoși și multi-premiați, atât de șocați de cele aflate încât nu erau în stare să accepte adevărul așa cum l-au văzut cu ochii lor.În această lume de umbre, unica armă este ”al șaselea simț”, foarte dezvoltat, care să-ți permită să ieși din necaz cel mai rapid cu putință, și viu, pentru a putea povesti despre cele aflate.Când am intrat în acea lume, m-am scufundat într-un univers atât de pervers și de diabolic încât m-a marcat sufletește.Este prețul care trebuie plătit de cel care decide să se implice.

Am ajuns la ”Segovia” primul, am comandat ceva de băut și m-am așezat într-un colț, cu spatele către perete, în așteptare.După zece minute a apărut ”Vladimir”, un om înalt, slab, îmbrăcat elegant.Avea privirile vii; se îndreptă spre mine și oprindu-se la doi pași de masă, privind în jur, chemă un chelner.

-*Whiskey!*, comandă cu puțin accent rusesc, semn al unei persoane care a petrecut o bună parte a vieții în străinătate.Se așeză în fața mea și își aranjă cămașa portocalie, foarte apretată.Înțelesesem că nu era un emigrant rus ”ordinar”.

-*Ascultă*, îmi spuse apropiindu-se de marginea mesei, *cât de mult îl cunoști pe proprietarul acestui local?*

-*Este un bun prieten*, i-am răspuns.*Iată de ce am dorit să ne întâlnim aici*.Răspunsul meu pare că l-a relaxat și mă privi cu încredere.În cealaltă parte a sălii, un om de afaceri supraponderal care răspândea în jur efluvii de ”Chanel” încerca să seducă o doamnă tânără și elegantă.”Vladimir” luă servieta diplomat învelită în piele neagră și o așeză cu grijă pe picioare.Se auzi zgomotul încuietorilor și deschise servieta cu ajutorul degetelor arătătoare..Era plină de foi, ordonate cu grijă în dosare multicolore, aranjate la rândul lor în laterala dublă a servietei.

Pe durata următoarelor două ore, ”Vladimir” mi-a explicat o serie de evenimente care au făcut fărâme, pentru totdeauna, echilibrul lumii mele interioare.Pe parcursul întâlnirii am simțit anulându-se îndoielile mele despre veridicitatea celor ce auzeam.Franchețea și onestitatea lui ”Vladimir”, ca de altfel

disponibilitatea lui de-a răspunde la toate întrebările pe care i le puneam, m-au determinat să am încredere în el.Totul devenea foarte clar: îndepărtarea președintelui filipinez Ferdinand Marcos prin acțiuni conduse de către ”Comisia Trilaterală”; detaliile unei reuniuni secrete în care a fost decisă asasinarea lui J F Kennedy; reuniunea ”Clubului de la Roma” care a avut loc la Washington, la 5 decembrie 1980, prin care s-a promulgat și lansat ”Global Report 2000” - un adevărat proiect de genocid mondial; ”Dosarul Kissinger” de la KGB; etc.Dat fiind cele ce auzeam, înainte de-a crede probele prezentate de ”Vladimir”, trebuia să fiu sigur că acel om nu era un ”borcan cu miere de albine” - un funcționar al serviciilor secrete dotat cu materiale pregătite anume de superiorii săi pentru a atrage în capcană adversarii cei mai periculoși.Eram un novice în acel joc; pentru mine, în acea perioadă, ”negrul” era” negru”, ”roșu” însemna ”stop”, ”verde-le” însemna ”drum liber” iar ”galben” semnifica ”încetinește”.Mi-a trebuit destul timp să mă obișnuiesc cu noile reguli.Dacă vrei să supraviețuiești, trebuie să le urmezi.

După câțiva ani am înțeles de ce ”Vladimir” mi s-a adresat tocmai mie.A fost un agent dublu care lucrase pentru KGB, dar și pentru MI 5.Sau poate invers, înainte pentru MI 5 și după aceea pentru KGB. Pe durata carierei lui, ”acoperirea” acestuia s-a dezintegrat iar el a trebuit să dispară.Se temea pentru viața lui și când a văzut publicat în ziar un articol despre familia mea, s-a gândit că poate a găsit pe cineva care să-l ajute: bunicul meu, unul dintre agenții necunoscuți ai KGB.”Vladimir” spera ca această întâlnire să-l ajute să ”reintre în joc”.Încercase să scape de urmăritorii lui, dar acum aceștia nu-l scăpau din vedere.Avea nevoie de ceva cu care să-i blocheze pe cei care-i doreau moartea.Credea că eu, împreună cu bunicul meu, am fi putut fi salvarea lui; eu cunoșteam mediul jurnalistic din Toronto destul de bine pentru a-l convinge să prezinte istoria lui ”Vladimir”, în timp ce bunicul meu se bucura încă de influența care i-ar fi permis ”retrezirea” interesului celor de la MI 5.L-am auzit pe ”Vladimir” după o săptămână. Conținutul conversației telefonice a fost de-a dreptul ”nebunească”.Din nou m-am regăsit în mijlocul acelui univers paralel, în care nimic nu este ceea ce pare și în care fiecare frază poate transmite un cod. Unicul detaliu pe care am reușit să mi-l amintesc din cele comunicate de el a fost ”UP AR 340-18-5”. ”Conexiunile” mele din serviciile secrete au reușit să lege acel cod de-o operațiune foarte secretă numită ”*Operațiunea Watchtower*”, o acțiune *top-secret* organizată de Guvernul Statelor Unite pentru lansarea unei rețele de trafic cu droguri.Cu banii rezultați s-ar fi ”sponsorizat”activitățile anticomuniste între 1975 și 1984.În acel proiect erau incluse și operațiuni de supraveghere personală.*Poate vrea să-mi comunice că este controlat!*, am presupus.Așteptai cu nerăbdare să mă recheme dar nu a mai făcut-o.

Dimpotrivă, ”Vladimir” a dispărut, dar acea lume obscură a societăților secrete, a operațiunilor guvernamentale clandestine nu m-a abandonat.Descrierea făcută de el ”Grupului Bilderberg” a zdruncinat lumea mea și a schimbat cursul vieții mele pentru totdeauna.Pentru mine, ”Bilderberg” a devenit sinonim cu instaurarea unui ”Guvern Mondial Unic” și acel univers paralel a devenit zona mea operativă.Am devenit unul ca și ei, o ”fantasmă”, un ”spectru” care apărea și dispărea la primele semne de pericol, un războinic al ”umbrelor”.În America mi se spunea simplu, *Highlander – Nemuritorul*.

CAPITOLUL III - « ÎNFIINȚAREA BILDERBERG »

Imaginați-vă un club particular – compus din președinți, prim miniștri, bancheri internaționali și colaboratorii lor diverși – la interiorul căruia toți discută despre războaie, despre piețe și despre destinul Europei, spunând în privat ceea ce în public nici măcar nu visează că ar putea spune.Acesta este ”Grupul Bilderberg”, una din organizațiile cele mai secrete din lume.Motivul pentru care nimeni nu vrea să încalce jurământul de discreție privitor la ”Grup” a fost făcut public de ziaristul francez Thierry de Segonzac: *Bilderberg este prea puternic și prea omniprezent și de aceea, membrii lui nu vor să se expună*.Misterul referitor la Bilderberg a atras atenția unor scriitori precum Robert Ludlum sau Gayle Lynds.Cărțile lor au la bază puține detalii făcute publice despre grup.Respectivele romane demonstrează că orice schimbare de regim politic, oricare ar fi fost motivele care ar fi dus la această schimbare (opoziția la reforme sociale, susținerea ”marelui capital”), peste tot în lume, are loc atunci când acest grup elitist decide să ocupe posturi-cheie prin care să-și gestioneze mai bine propriile interese (1).

Principele Bernhard al Țărilor de Jos a susținut că diversele crize economice – precum Marea Recesiune – ar fi putut fi evitate dacă liderii cei mai influenți ar fi putut gestiona evenimentele mondiale

în privat, trecând dincolo de pozițiile publice pe care erau obligați să le mențină.Din acest motiv a propus în 1954 organizarea unei prime adunări la care ar fi participat cele mai reprezentative personalități ale lumii economice, politice, industriale și militare.Reuniunea a avut loc la ”Hotelul Bilderberg” din Oosterbeek, Olanda, în perioada 29-31 mai din același an.La terminarea acestei întâlniri, participanții au decis să pună bazele unei societăți secrete.Mulți jurnaliști cred că membrii inițiali ai ”Grupului” au decis numirea societății cu acest apelativ în ”onoarea” hotelului în care s-au reunit pentru prima dată.Scriitorul Gyeorgos C Hatton a descoperit că principele Bernhard, născut în Germania, la începutul anilor '30 era ofițer al ”Reitter SS” făcând parte din anturajul unui ofițer, un anume Bilder.În cartea lui ”Violența împotriva Constituției.Moartea Libertății”, Hatton lansează ipoteza că principele Bernhard s-ar fi inspirat din experiența lui din timpul nazismului, încurajându-i și pe ceilalți membri să aleagă, pentru ”grupul lor politic super-secret” numele de ”Bilderberg Group”, ca omagiu la inițiativa lui Bilder de-a constitui ”Clubul Amicilor lui Himmler”.Era vorba de un grup compus din persoane înstărite care-l recompensau pe Himmler pentru protecția asigurată de regimul nazist, în primii ani ai ascensiunii lui Hitler.Familia regală olandeză a ascuns cu discreție această parte a trecutului principelui Bernhard după ce acesta, după terminarea războiului, a devenit un înalt reprezentant al ”Royal Dutch Shell”, o societate mixtă britano-olandeză.În prezent, influenta (și bogata) companie europeană ”Dutch Shell” face parte din componența ”Grupului Bilderberg”.

Liebe & Glück: Das Wochenhoroskop Seite 40

Abendzeitung

Wochenende 7./8. 5. 2005 · 089/23 77-0 · www.abendzeitung.de

80 Cent

Bodden feiert bei McDonald's

Mächtigen-Gipfel in Rottach

Ristorante DA FAUSTO

EGGERINGHAUS TÜRKENSTR. 36 TOTAL RÄUMUNGSVERKAUF WEGEN GENERATIONSWECHSEL BIS 30-05 30% - 70%

Imaginea de mai sus prezintă una din modalitățile de acțiune ale ”Grupului Bilderberg”Folosind un ziar ”de provincie” se face cunoscut că un grup format din ”pensionari, foști funcționari ai guvernelor internaționale” va fi prezent în localitate pentru o ”discuții referitoare la relațiile internaționale”.Articolul (de remarcat lungimea acestuia) a apărut în prima zi a reuniunii Bilderberg din 2005.

Foarte intrigant este faptul că Bernhard a fost un nazist, dar nu a apărut în nici un fel de proces, nici măcar în unul dintre acelea precum au avut loc în Austria, în perioada ”denazificării”.Ba mai mult decât atât, a primit un post ”de răspundere” în grupul petrolier controlat de familia Rothschild.*Alo? ”Liga Anti-Defăimare”? V-am prins cu ”ocaua mică” !!!*

Pe durata primei reuniuni, membrii fondatori ai Bilderberg și-au stabilit misiunea și obiectivele lor.Citând un observator, de-a lungul anilor, i-a menținut împreună *intenția ocultă a primei și a tuturor reuniunilor Bilderberg a fost, întotdeauna, crearea unei ”identități de intenții” între Europa și Statele Unite prin stabilirea acordurilor strategice, politice și economice, pentru guvernarea, împreună a lumii.NATO era instrumentul ideal pentru a acționa sau reacționa deoarece le furniza posibilitatea realizării planurilor lor de ”război permanent”, respectiv a politicilor lor de ”șantaj nuclear”* (2).Vor fi prezentate pe larg aceste planuri, la fel după cum vor fi prezentate adevăratele intenții ale Bilderberg cu aceeași claritate cu care i-au apărut președintelui francez din acea perioadă, Charles de Gaulle.În rubrica lui ”*Les documents politiques, diplomatiques et financièrs*” din octombrie 1967, ziaristul-politolog Roger Mennevée analiza raporturile dintre Bilderberg și de Gaulle.Își începea articolul cu o dezvăluire surprinzătoare afirmând că *toate personalitățile franceze apropiate de zona ”Grupului Bilderberg”* (precum Georges Pompidou, Antoine Pinay și Guy Mollet) *se opuneau în mod categoric politicii nucleare a lui Charles de Gaulle*, cunoscută cu numele de *force de frappe*.Pompidou era prim ministru în timp ce Pinay și Mollet erau miniștri ai guvernului francez.Trebuie subliniat că Pinay va fi cel care va da numele unei alte societăți secrete cunoscută drept ”Cercul Pinay”.Cum de s-a ajuns la această alianță? Pentru că unul dintre

obiectivele principale ale ”Grupului Bilderberg” îl constituia subminarea suveranității națiunilor europene libere și trecerea acestora sub control anglo-american cu ajutorul ”amenințării nucleare” (ca armă de utilizat împotriva celor care nu ar fi fost de acord), finalizare a proiectului Bilderberg pentru un ”Guvern Mondial Unic”.Pentru controlarea Europei era fundamentală anularea potențialului atomic al Franței (care constituia arsenalul vital împotriva *amenințării sovietice*).Biograful lui de Gaulle, Jean Lacouture, scria că *de Gaulle dorea să aibă în Europa o poziție de forță, în stare să se opună proiectului britanic de realizare a unei zone cu piață liberă, finalizat cu crearea unui ”nou ordin imperial mondial”.Acesta a fost motivul pentru care Franța a devenit unul din cei ”trei pilaștri ai lumii libere”, în opoziție cu ”coloana britanică a templului european”* (3).

Dacă analizăm ideile programului Bilderberg din 1954, apare clară intenția de armonizare a ideologiilor între elita europeană și cea americană cu scopul dominării, împreună, a lumii.De exemplu, la pagina 7 a ”General Report” al conferinței Bilderberg din 1955, scrie: *îndepărtarea posibilelor cauze de neînțelegeri și tensiuni dintre țările europene și Statele Unite pentru înfruntarea pericolelor care amenință lumea* (4).Începând cu 1954, ”Grupul Bilderberg” a reprezentat elita politică și economică a națiunilor occidentale: speculatori financiari, conducători de multi-naționale, industriași, președinți, prim miniștri, miniștri ai economiei, secretari de stat, reprezentanți ai Băncii Mondiale și ai Fondului Monetar Internațional, președinți ai *holding*-urilor de presă și șefi ai armatei.În septembrie 2005, printr-o acțiune care să contracareze acuzațiile de conspirație aduse ”Grupului Bilderberg”, președintele acestuia – vicontele Étienne Davignon – a acordat un interviu ziaristului Bill Hayton de la ”BBC”.În aparență, făcea o descriere mai ”dulce” referitoare la întâlnirile private ale grupului: *cred că este vorba despre persoane influente care vor să vorbească între ele în mod liber pentru a examina diferențele de opinii, fără critici sau dezbateri publice referitoare la ideile lor*.Davignon nega că Bilderberg ar fi dorit să formeze un grup care să dicteze regulile guvernului global *pentru că, nu cred să existe un grup care să dicteze astfel de reguli*; în schimb, susținea că *există o societate cu influență economică și o societate cu o influență politică, e o chestiune de logică.Nu este adevărat că afacerile vin în contradicție cu drepturile liderilor politici, aleși în mod democratic pentru a conduce*.Mereu au avut loc războaie pentru acapararea de noi teritorii dar acum, în era globalizării, în care politica și afacerile depind una de alta pentru a supraviețui, controlul economiei a devenit un instrument fundamental.Dincolo de cele declarate de președintele ”Grupului”, nu este nici o îndoială că Bilderberg încearcă să exercite controlul economic asupra pieței mondiale.Faptele sunt la îndemâna tuturor: publicul nu este primit să asiste la respectivele reuniuni; membrii grupului se adună în secret pentru a discuta strategiile globale și pentru a ajunge la un numitor comun privitor la o multitudine de probleme.Atât mister este suspect și obiectivul lucrării de față îl constituie dezvăluirea secretelor Bilderberg, să demonstreze cum acest grup privat de lideri mondiali și servicii secrete care colaborează împreună încearcă să subjuge toate ”națiunile libere” dorințelor lor prin structuri internaționale manipulate și prin controlul Națiunilor Unite.

Membrii Bilderberg conduc băncile centrale, aflându-se astfel în poziția de a putea stabili rata dobânzilor, nivelele de emisie monetară, costul banilor și cel al aurului, cantitatea de împrumuturi pe care o va primi o anume țară.Manevrând emisia monetară și gestionând rețeaua mondială de afaceri își crează câștiguri de diverse miliarde de dolari.Sunt conduși doar de dorința de a avea cât mai mulți bani și cât mai multă putere.Fiecare președinte al Statelor Unite, începând cu ”Ike” Eisenhower, a făcut parte din ”Grupul Bilderberg”; nu toți au fost prezenți personal, dar toți au trimis cel puțin câte un reprezentant.Alți membri sunt fostul prim ministru englez și o bună parte a guvernului britanic.Un alt participant a fost și fostul prim ministru al Canadei – Pierre Trudeau.Alți participanți faimoși sunt: Alan Greenspan, fostul președinte al ”Federal Reserve”; Hillary și Bill Clinton; Melinda și Bill Gates; Richard Perle (5).Câțiva dintre membri, magnați ai presei precum David Rockefeller, Conrad Black (căzut în dizgrație, fost proprietar a peste 440 de mijloace de informare din întreaga lume, de la ”The Jerusalem Post” la cotidianul canadian ”The National Post”), Edgar Bronfman, Rupert Murdoch și Sumner Redstone (directorul executiv de la ”Viacom” - o multi-națională a informației care acoperă, în mod virtual, orice segment al pieței mondiale) controlează ceea ce vedem și ceea ce citim.Aceștia au făcut în așa fel încât grupul lor să rămână secret.În orice domeniu (pe care doriți să-l analizați) – de la politică la marile afaceri – sau în orice tip de instituție care gestionează o anume putere, secretul succesului în constituie *discreția*, *misterul*. Dacă ați remarcat, reuniunile ”Organizației pentru Cooperare și Dezvoltare Economică – OCSE”, ale ”G8”, ale ”Organizației Mondiale a Comerțului – WTO”, ale ”Forumului Economic Mondial” ale ”Băncilor Centrale”, ale ”Consiliului de Miniștri al Comunității Europene”, adunările Uniunii Europene, dar și diversele reuniuni ale guvernelor, cele ale elitei culturale și economice, etc, se desfășoară în secret. Unicul

motiv este că participanții nu doresc să se afle ceea ce se discută între ei.Scuza preferată pentru a menține totul secret – *nu sunt lucruri de interes public* – înseamnă că, în realitate, nu este în interesul instituțiilor pe care le conduc și care gestionează *PUTEREA* să aducă la cunoștințe publicului ceea ce se discută și ce anume se decide.

Brad Pitt și Angelina Jolie la o reuniune la Davos.

În spatele reticenței cu privire la dezvăluirea procedurilor în baza cărora se desfășoară reuniunile, în realitate, ”secretomania” acoperă toate aspectele; de fapt nu știm deloc despre ce se discută și ce anume se decide în urma conferințelor care au loc ciclic (6).*În ianuarie - februarie are loc ”Forumul Economic Mondial” de la Davos; în aprilie – mai sunt adunările Bilderberg și ale ”G8”; în septembrie are loc ”Conferința Anuală” a FMI / Băncii Mondiale.Se formează un fel de ”opinie mondială” care trece de la o conferință la alta.Dar în realitate, acea ”opinie” nu este controlată de nimeni. Acest consens a devenit terenul pentru deciziile economice ale ”G8”, punctul de forță al FMI când impune un program de modernizare în Argentina; devine opinia pe care președintele SUA o impune Congresului* (7).Citând documentele publicate de Bilderberg în 1989, prima reuniune dintre membrii Grupului *a avut loc din cauza preocupării, exprimată de cetățeni importanți, de pe ambele maluri ale Atlanticului (atât din Europa Occidentală cât și din Statele Unite) privitor la faptul că nu se acționa destul de unit, după cum ar fi trebuit, în ce privește chestiuni de maximă importanță.Astfel s-a decis să aibă loc întâlniri rezervate pentru a crea o mai bună armonizare între forțele și tendințele din națiunile occidentale, în perioada de după război*.Lordul Rothschild și Laurence Rockefeller – figuri reprezentative a două dintre cele mai puternice familii din lume – au ales, personal, o sută de persoane din elita mondială cu scopul secret de unificare a Europei.Citându-l pe Giovanni Agnelli (în imaginea de mai jos în partea dreaptă, împreună cu Henry Kissinger), fostul conducător (decedat) al companiei ”FIAT”, *integrarea europeană este obiectivul nostru și acolo unde politicienii au dat greș, sperăm noi, industriașii, să avem succes*.

Shimon Peres, Samuel Huntington și Hillary Clinton la ”WEF” de la Davos, în 2002.

Aici nu se face politică; se discută numai despre chestiuni banale, în afara celor comune, spunea Will Hutton, editorul londonez al ziarului ”The Observer” care a participat la conferința Bilderberg din 1997; *dar acordurile la care s-au ajuns formează baza politicilor mondiale* (8).Citându-l pe unul dintre fondatori, principele Bernhard al Olandei, așa cum este prezentat în biografia autorizată a lui Alden Hatch, fiecare participant Bilderberg *abandonează ca prin magie funcțiile deținute* înainte de a participa la adunare, devenind *un simplu cetățean al țării sale pe durata reuniunii*.Principele Bernhard (decedat în 2004) a fost tatăl reginei Beatrix (suverana Țărilor de Jos) și prieten foarte apropiat al principelui Philip de Edinburgh (soțul reginei Angliei).*Când reprezentanții establishmentului occidental pleacă de la adunare, duc opinia ”Grupului” cu ei.Dezbaterile de înalt nivel de la interiorul ”Grupului Bilderberg” au rolul de aplatizare a divergențelor și au în mod sigur, o mare influență asupra participanților.* În realitate, din momentul în care se termină o conferință Bilderberg, evenimentele care se succed ”ca din întâmplare” constituie confirmarea că acordul la care s-a ajuns (privitor la punctele de interes de pe ”ordinea de zi” a conferinței) este promovat din plin (de aceleași personalități economice și politice care au participat) prin mijloace de informare, traducându-se – în mod simultan - în politici comune ale instituțiilor diverse din cadrul guvernării mondiale.

Imaginea de mai sus, din timpul adunării ”WEF” de la Davos din 2008, îi are ca ”protagoniști” pe (de la stânga la dreapta): Richard M Smith (președinte, editor șef ”Newsweek”), Bernard Kouchner, Lloyd C Blankfein (președinte, CEO ”Goldman Sachs Group”), Alexei Kudrin (ministru al finanțelor al Federației Ruse), Shimon Peres, Henry A Kissinger, George Yeo Yong-Boon (ministrul afacerilor economice din Singapore).

« PROTOCOLUL CONFERINȚEI »

Nimeni nu poate plăti pentru a fi prezent la conferințele Bilderberg, chiar dacă multe multi-naționale au încercat acest lucru (9).”Comitetul Director” al ”Grupului” decide cine trebuie invitat, acei pe care ”The Guardian” îi definește ca fiind *persoane Bilderberg*.În general, sunt preferați susținători ai ”Guvernului Mondial Unic”, care să fie și socialiști de tip *fabian* (”fabianii” cred în ceea ce descriu ca fiind *controlul democratic al tuturor activităților statului*).Cuvântul-cheie este *control* și controlul oricărui individ se obține cu ajutorul guvernului mondial, obiectiv pe care *fabianismul* îl împarte cu *comunismul*.

H. Kissinger și Anatoli Dobrinin, 25 ianuarie 1974

Citând o ”sursă” din interiorul ”Comitetului Director”, *cel invitat trebuie să se prezinte singur: fără soție, prietenă, soț sau prieten.Asistenții personali (traducători, gărzi de corp, înarmate din cap până-n picioare – de regulă foști agenți ai CIA sau ai ”Secret Intelligence Service”, cunoscut și ca MI 6) nu pot participa la conferința și trebuie să mănânce în camere separate.Nici măcar asistentul personal al lui Rockefeller nu poate lua masa cu acesta* (probabil în cazul dineurilor oficiale).*Oaspeților li se cere în mod explicit să nu acorde interviuri ziariștilor.*

Pentru a-și menține aura de mister, organizatorii Bilderberg rezervă un hotel pe toată durata conferinței (în general este vorba de 3, 4 zile).Angajați ai CIA sau ai serviciului secret din țara respectivă golesc hotelul de ceilalți turiști pentru a asigura un ”privacy” total, respectiv securitatea totală a delegaților.Este studiat planul hotelului, membrii *staff-ului* sunt aleși cu mare grijă fiindu-le testată fidelitatea, le sunt controlate documentele și sunt verificați dacă aparțin vreunei mișcări politice.Orice persoană suspectă este suspendată din serviciu pe durata conferinței.Pe durata adunării din 1998, *poliția, în ținută anti-tero și dotată cu câini dresați, controla orice vehicol care venea, în afară și înăuntru, deasupra și dedesupt, după care era escortat până la intrarea secundară.Gărzi înarmate și agenți (cu ”maxilarele pătrate și căști auriculare”) ai serviciilor secrete supravegheau intrările în hotel. Oricine s-ar fi apropiat de hotel, fără a fi implicat în desfășurarea adunării era îndepărtat* (10).Guvernul țării în care are loc reuniunea Bilderberg se ocupă de securitatea participanților și a ”anturajului” acestora.Printre altele, respectivul guvern se ocupă de cheltuielile pentru protecție militară, pentru prezența poliției și a serviciilor secrete naționale, ca de altfel și de cheltuielile prezenței suplimentare a gărzilor de corp private care se ocupă de intimitatea ”elitei” lumii.Participanții nu sunt obligați să se supună procedurilor, normelor și obiceiurilor din țara-gazdă; nici procedurile vamale nu sunt luate în considerare (precum arătatul documentelor sau prezentarea bagajelor la control).Toate acestea nu sunt cerute membrilor Bilderberg.Atunci când are loc întâlnirea, nici o persoană neautorizată nu este lăsată să se apropie de locul de desfășurare.Adesea, participanții își aduc cu ei bucătari, secretare, centraliste, șoferi, personal pentru curățenie și gărzi de corp.

Madeleine Albright la ”WEF” de la Davos

De exemplu, conferința din 2004 care a avut loc la Stresa, la ”Grand Hotel dell'Isola Borromeo”, o structură cu *174 de camere minunate care reproduc în mod fidel atmosfera ”belle epoque”, în stil ”Impero” sau ”Maggiolini”, ornate cu draperii, primitoare și foarte luminoase, cu candelabre de Murano care măresc ”credibilitatea istorică”.Multe dintre camerele cu ”vedere spre lac” sunt dotate cu*

balcon privat; toate băile au pardoseala din marmură italiană și sunt dotate cu căzi cu hidromasaj.Camerele sunt minunate, cu obiecte de artă, tavane cu stucaturi, căzi mari dotate cu hidromasaj, iar în ”suitele” imperiale se află dușuri separate (11).Pentru cazarea oaspeților săi, ”Grupul Bilderberg” a plătit cifra modică de 1200 de euro pe cameră.Un bucătar cotat cu ”3 stele Michelin” se ocupa de pregătirea meselor.Pe de altă parte, unul din criteriul care stă la baza alegerii hotelului îl constituie prezența unui *cheff* renumit.Un alt factor în influențarea alegerii îl reprezintă dimensiunile orașului în care se află respectivul hotel (întotdeauna, un oraș mic, departe de marile metropole și de privirile curioase ale oamenilor).Micile localități au un alt avantaj în sensul că permit ”însoțitorilor” să meargă cu armele la vedere, fără ca nimeni să pună întrebări despre acest lucru.Plata cheltuielilor telefonice, a serviciului în cameră și a spălătoriei sunt de competența participanților.

Madeleine Albright la ”Institutul Aspen România”

O persoană din ”staff-ul” de la ”Trianon Palace” din Versailles i-a comunicat autorului că în 2003, costul convorbirilor telefonice făcute de David Rockefeller au depășit 14.000 de euro, în cele trei zile de conferință.Conform unei alte ”surse” care a participat la reuniuni ale ”Grupului Bilderberg”, cele 4 zile de reuniuni au un cost de circa 10 milioane de euro, mai mult decât ar costa protecția președintelui SUA (sau a papei) pe durata unei vizite internaționale.Nici președintele și nici papa nu se bucură de o aceeași importanță ca membrii Bilderberg.Conferințele au loc prin 4 sesiuni zilnice: două dimineața și două după-amiaza, în afară de sâmbătă când are loc doar o sesiune, dimineața.Sâmbăta, între 12.00 și 15.00, membrii Bilderberg joacă golf, înoată sau, însoțiți de ”asistenții personali”, participă la croaziere sau călătorii cu elicopterul.Locurile ocupate în cadrul conferinței sunt atribuite în ordine alfabetică, prin rotație.

”Trianon Palace”, Versailles, locul conferinței Bilderberg din 2003

La o adunare, Umberto Agnelli (fost președinte la ”FIAT”, în prezent decedat) putea să se afle în primul rând iar anul succesiv, Klaus Zumwinkel (președinte al ”Deutsche Post World net AG” și al ”Deutsche Telekom”) putea să ocupe locul celui de dinainte în primul rând.Orice țară trimite, în general, o delegație formată din trei persoane: un industriaș sau un cunoscut om de afaceri, un ministru sau senator (om politic) important și editorul unei publicații importante.Statele Unite trimit un număr mai mare de delegați, în ”virtutea” dimensiunilor respectivei țări.Țările mai mici, precum Danemarca sau Grecia, pot ”conta” doar pe două locuri.La conferință participă maxim 130 de delegați.Două treimi dintre participanți sunt din Europa iar restul din Statele Unite și Canada (delegații mexicani participă la reuniunile ”organizației surori” - ”Comisia Trilaterală” - cu puteri puțin mai mici).O treime din delegați fac parte din domeniile guvernative (mai exact, din mediul politic) iar restul de două treimi provin din sectoarele industrial, financiar, cultural, al muncii și al mijloacelor de comunicare.Mulți delegați discută într-o engleză aproape perfectă, utilizându-se limba franceză ca a doua limbă de comunicare.

« REGULAMENTUL PROCEDURILOR BILDERBERG »

Încă de la începuturile sale, ”Grupul Bilderberg” a fost condus de un mic grup de persoane, desemnat chiar din 1954 de către o comisie de ”înțelepți”: președinte european, secretar general european, secretar general din partea Statelor Unite și un trezorerier.Invitațiile anuale, conform unui comunicat neoficial al Bilderberg sunt trimise doar *personalităților importante și respectabile care, datorită cunoștiin-*

ţelor lor, apropiaţilor lor şi a influenţei acestora în cercurile naţionale şi internaţionale, pot mări interesele şi resursele ”Grupului Bilderberg”.Reuniunile Bilderberg urmează un protocol tradiţional, stabilit în 1919, în ajunul ”Conferinţei de Pace” de la Paris, de către ”Royal Institute of International Affairs” - RIIA cu sediul în ”Chatham House” din Londra.Numele de *Chatham House* a devenit un sinonim al respectivului institut şi RIIA a devenit *braţul executiv* al monarhiei britanice în cadrul politicii externe.Conform procedurilor RIIA, *când are loc o adunare, sau doar o parte din aceasta, conform ”Regulamentului Chatham House”, participanţii sunt liberi să utilizeze informaţiile primite, dar nu vor putea face cunoscută nici identitatea şi nici statutul celor care discută sau a celorlalţi participanţi; nu vor putea spune nici că au primit informaţiile pe durata unei reuniuni a Institutului*.Fondatorii ”Grupului Bilderberg” au decis să adopte ”Regulamentul Chatham House” pentru reuniunile lor pentru că dă posibilitatea persoanelor să discute ca simpli indivizi, să-şi exprime opinii care poate nu coincid cu cele ale instituţiilor de care aparţin, încurajându-se în acest fel discuţiile libere.*În general, persoanele se simt mai în largul lor dacă nu trebuie să ia în considerare reputaţia lor sau ceea ce crede despre ei opinia publică* (12).În 2002 au apărut alte reguli care le-au întărit pe cele anterioare: *Reuniunile ”Chatham House” pot fi ”înregistrate”, conform normativelor ”Chatham House”.În cazul înregistrării trebuie făcut cunoscut vorbitorilor că va avea loc o discuţie liberă şi că reuniunea (sau doar o parte din aceasta) va fi păstrată şi gestionată conform ”Regulamentului Chatham House” care asigură anonimatul vorbitorilor, pentru ameliorarea relaţiilor internaţionale.”Chatham House” poate dispune sancţiuni disciplinare împotriva membrilor care ar fi ignorat acest regulament* (13).”Grupul Bilderberg” a ales regulamentul cel mai exclusivist de pe Terra.

Rottach Egern, Germania, locul conferinţei Bilderberg din 2005

Vouliagmeni, Atena, locul de desfăşurare a reuniunii Bilderberg din 2009

Chiar dacă participanţii afirmă că sunt prezenţi la reuniunile anuale în calitate de simpli cetăţeni, fără a ţine cont de funcţiile lor publice, acest fapt face loc la destule semne de întrebare, mai ales dacă se confruntă ”Regulamentul Chatham House” cu ”Logan Act” - încă în vigoare în Statele Unite, prin care se interzice în mod categoric reprezentanţilor poporului american (aflaţi în funcţie) să se întâlnească în secret cu oameni de afaceri importanţi pentru a discuta despre direcţiile vieţii politice publice.”Logan Act” a fost emis cu scopul evitării interferenţei cetăţenilor în relaţiile dintre Statele Unite şi celelalte naţiuni externe.Pe durata a circa 200 de ani de istorie, în numele acestui act nu s-a dat nici o sancţiune, chiar dacă au existat diverse opinii judiciare cu privire la ”Logan Act”.Deseori, acest document a fost folosit ca armă politică.În mod evident, nici un cetăţean oarecare nu poate avea la el ”ceva” când vizitează o ţară străină sau face afaceri cu străinătatea.Nu se pot exporta ilegal arme – doar dacă nu este unul din angajaţii CIA - caz în care nu este doar legitim să obţină profit din comerţul ilegal cu arme şi din traficul internaţional cu droguri, dar poate să se amestece în afacerile interne ale statelor independente.Iată o parte din persoanele care au participat la reuniunile ”Grupului Bilderberg” încălcând ”Logan Act”: Allen Dulles, CIA; William J Fullbright, senator de Arkansas; Dean Acheson, Secretar de Stat în timpul administraţiei Truman; Nelson şi Laurence Rockefeller; Gerald Ford, fost preşedinte al SUA; Henry J Heinz II, preşedinte al ”H J Heinz Co”; Thomas L Hughes, preşedinte al ”Carnegie Endowment for International Peace”; Robert S McNamara, Secretar al Apărării în timpul lui Kennedy, respectiv fost preşedinte al Băncii Mondiale; William P Bundy, fost preşedinte al ”Fundaţiei Ford” şi editor al publicaţiei ”CFR”; John J McCloy, fost preşedinte al ”Chase Manhattan Bank”; George F Kennan, fost ambasador al SUA în Uniunea Sovietică; Paul H Nitze, reprezentant al ”Schroeder Bank-Nitze”, care a avut un rol important în redactarea acordurilor privind controlul armamantelor – desfăşurate sub influenţa ”RIIA”; Robert O Anderson, preşedinte al ”Atlantic Richfield Co” şi director al ”Institutului Aspen pentru Studii Umanistice”; John D Rockefeller IV, fost guvernator al West Virginia şi senator al Statelor Unite; Cyrus Vance, Secretar de Stat în timpul administraţiei Carter; Eugene Black, fost preşedinte al Băncii Mondiale; Joseph Johnson, preşedinte al ”Carnegie Endowment for International Peace”; Henry Ford III, preşedinte al ”Ford

Motor Co”; Andrew J Goodpaster, general, fost comandant suprem al aliaților în Europa și, ulterior, supraintendent al ”Academiei West Point”; Zbigniew Brzezinski (în imaginea de mai jos), consilier pentru Securitate Națională al președintelui Carter, fondator al ”Comisiei Trilaterale”; Alexander Haig, comandant al NATO în Europa, după aceea asistent al lui Kissinger, respectiv fost Secretar de Stat în timpul administrației Reagan; James Rockefeller, președinte al ”National City Bank”.

Reuniunile Bilderberg sunt întotdeauna liniștite, dar nu de fiecare dată se ajunge la un acord.În conferințele din anii precedenți, reprezentanții francezi, britanici și cei americani au avut divergențe cu privire la chestiunea Iraqului.În 2003, ministrul de externe francez din acea perioadă – Dominique de Villepin – i-a spus în mod deschis lui Kissinger că dacă *americanii ar fi spus adevărul despre Iraq* – că adevăratul motiv al invaziei Iraqului a fost preluarea controlului asupra rezervelor de petrol și gaze naturale – poate că ei, francezii, *nu ar fi votat rezoluții contrare ONU. Restul lumii nu este chiar așa de stupidă, Henry.*Conform ”surselor” prezente la dialog, Kissinger a întors spatele, melancolic, și s-a îndepărtat.Naționalismul britanic este o altă cauză a tensiunilor din cadrul conferințelor Bilderberg.În 1998 la Turnburry, pe durata întâlnirii din Scoția, primul ministru britanic Tony Blair a fost avertizat (ca un ”școlar obraznic”) că nu se dedica implicării într-o mai mare măsură a Marii Britanii în planurile comune.Conform celor susținute de ziaristul de investigații Jim Tucker, *Blair i-a asigurat pe membrii Bilderberg spunându-le că Anglia va fi implicată mai mult dar înainte, el ar fi trebuit să rezolve ”problemele politice” datorate ”renașterii naționalismului” intern*.La 29 mai 1998, un articol apărut în ”Spotlight” făcea cunoscut că un delegat german i s-ar fi adresat lui Blair cu formularea *Ești o Maggie Thatcher cu pantaloni*, dorind să-i amintească că lady Thatcher, ca reprezentantă a Partidului Conservator a fost înlocuită la cererea Bilderberg de ”acrobatul” John Major, pentru aceleași motive pentru care era avertizat Blair.John William în lucrarea *Atlanticismul, ”călcâiul lui Achile” al securității europene, auto-identitate și voință colectivă* afirma că membrii elitei europene au participat la conferințele Bilderberg pentru *a mări consensul virtual, pentru a face mai vandabilă iluzia* (așa cum a fost concepută de ei) *că tot ceea ce este bun pentru bănci și pentru marii oameni de afaceri, este bun și pentru ceilalți, că este un fenomen inevitabil care va aduce bunăstare întregii umanități* (14).Într-o rară descriere despre cum sunt structurate discuțiile în cadrul adunărilor Bilderberg, Otto Wolff von Amerongen (unul dintre membrii fondatori, administrator executiv al ”Otto Wolf GmbH”, cu sediul în Germania) făcea cunoscut că fiecare întâlnire era precedată de scurte introduceri privind tema aleasă, urmate de dezbateri generale (15).Trebuie cunoscut că Amerongen s-a făcut remarcat prin faptul că a menținut legăturile dintre Germania și vechiul bloc sovietic.A fost ambasador formal al Bonn-ului la Moscova, dar în trecut a fost implicat în confiscarea bunurilor evreilor de către naziști pe durata celui de-al doilea război mondial.Werner Ruegemer (care în 2001 a co-regizat un documentar pentru televiziune despre societatea familiei lui Otto) a făcut cunoscut că Amerongen a fost spion nazist în Portugalia, că a fost implicat în achiziționarea bunurilor sechestrate de la evrei și a aurului din Băncile Centrale ale țărilor cucerite de Hitler. Ruegemer a mai făcut cunoscut că von Amerongen a facilitat preluarea wolframului (element fundamental pentru aprovizionarea cu armament, folosit în producerea de armament ușor și a pieselor de artilerie) de către Germania, din Portugalia – unica țară care a comercializat wolframul în Germania pe durata războiului.

Sitges, Barcelona – Spania, locul reuniunii Bilderberg din 2010

În imaginea de mai sus sunt prezenți Christine Lagarde (directoarea FMI), Giulio Tremonti (membru al ”Institutului Aspen Italia” și participant la conferințele ”Grupului Bilderberg”) și Joaquin Almunia în cadrul ”Aspen European Dialogue”, 5-6 martie 2010, Veneția – Italia.

Doi delegați ai reuniunii din 2003 (care au dorit să rămână anonimi, dar care ar putea fi britanici) au explicat că fiecare grup de lucru este format dintr-un moderator și din doi sau trei interlocutori. Șase ”grupuri” (cu trei membri fiecare) conduc discuțiile.Fiecare grup își ține discuțiile pentru circa 2 ore.

După un discurs introductiv de circa 10 minute, restul participanților aleg când să participe la dezbateri, respectiv pentru cât timp vor vorbi – 1, 2, 3 sau 5 minute – indicând acest lucru prin înălțarea a 1, 2, 3 sau 5 degete.Primii vorbesc cei care au decis să discute pentru 1 minut după care urmează celelalte persoane, cu ceilalți timpi.Nu există documente introductive, nici un fel de înregistrări chiar dacă invitaților le este cerut să se pregătească dinainte pentru discuții.Lista inițială cu ”potențialii” invitați este pregătită în ianuarie, în timp ce selecția definitivă are loc în martie.Pentru a preveni posibilele infiltrări, ”Comitetul Director” al Bilderberg stabilește data conferinței cu 4 luni înainte de începerea adunării iar numele locației alese (a hotelului ales) este cunoscut doar cu o săptămână înainte.La începutul conferinței, președintele amintește ”Regulamentul procedurilor Bilderberg” după care trece la prima temă din agenda de zi.Pe toate materialele distribuite participanților, cei din Bilderberg au adăugat mențiunea *Personal, Strict Confidențial și non-publicabil*.

Cei trei ”crai ai apocalipsului”, Tăriceanu, Tremonti și dom' Geoană

Peter G Peterson la ”Aspen Institute's 2008 Awards Diner”

”Logan Act” - § 953 – Raporturile private cu guvernele străine. Un cetățean al Statelor Unite, oricine ar fi acesta, care fără autoritatea conferită de Statele Unite, în mod direct sau indirect, comercializează sau întreține o corespondență sau un orice alt tip de raport cu un guvern străin, cu un reprezentant sau agent al acestuia, cu scopul de a influența politica sau conduita unui guvern extern, al unui reprezentant sau agent al acestuia, în relație cu disputele sau controversele cu Statele Unite, sau pentru a modifica măsurile luate de Statele Unite, încalcă această reglementare și poate fi pedepsit cu închisoare până la maxim trei ani.Această normă nu împiedică dreptul fiecărui cetățean de a se mobiliza pentru despăgubirea oricărui tip de daună suferită din partea unui guvern străin sau agent de-al său. I Stat. 613, 30.I. 1799, codificat în 18 USC 1953 (2004).

CAPITOLUL IV - « CONCUBINII BILDERBERG »

Este important de făcut distincția dintre membrii permanenți, care participă în fiecare an, și *ceilalți* – cei care sunt invitați ocazional.Circa 80 de personalități sunt invitate câteodată la întâlnirile anuale. Aceste persoane sunt ales în baza anumitor criterii: au o anumită sferă de influență, dețin anumite cunoștiințe academice sau profesionale, necunoscând structura secretă care acționează în spatele ”Grupului Bilderberg”, dar nici obiectivele reale ale ”Grupului”.Puține persoane sunt alese dintre participanți de către membrii Bilderberg (considerate *instrumente utile* în planul de globalizare) motiv pentru care vor fi ajutate să îndeplinească anumite funcții politice importante.Participanții care nu *impresionează* ”Grupul” sunt invitate o singură dată.Cazul cel mai relevant de *reclutare cu final fericit* a fost cel al necunoscutului guvernator de Arkansas – Bill Clinton – care a participat la prima lui conferință Bilderberg în 1991, la Baden-Baden, Germania.Cu acea ocazie, David Rockefeller i-a explicat lui Clinton că ”Acordul pentru Piața Liberă a Americii de Nord – NAFTA” nu era o prioritate a Bilderberg și, deci, el ar fi trebuit să acționeze pentru susținerea opiniei ”Grupului”.În anul imediat următor Clinton a fost ales președinte al Statelor Unite și – ghiciți – a fost un

opozant tenace al ”NAFTA”. Imaginea de mai sus îi prezintă pe (de la stânga la dreapta) David Rockefeller, Peter G Peterson, Marie-Josée Kravis (soția lui Henry Kravis) și Richard Salomon la ”Museum of Modern Art, 5 februarie 2012.

* Bill Clinton a participat la reuniunea din 1991.A câștigat alegerile primare ale Partidului Democrat și a devenit președinte al Statelor Unite în 1992;

* Tony Blair a participat la adunarea din 1993.În iunie 1994 a devenit lider al Partidului Laburist și în mai 1997 a fost ales prim ministru al Angliei;

* George Robertson a participat la conferința din 1998 și în august 1999 a fost numit *Secretar General* al NATO;

* Romano Prodi (membru al ”Clubului de la Roma”) a fost prezent la reuniunea din 1999.În septembrie 1999 a fost numit președinte al Uniunii Europene, funcție pe care a deținut-o până în 2005.În 2006 a fost ales prim ministru al Italiei.

În imaginea alăturată, Giulio Tremonti l-a avut ca invitat la ”Institutul Aspen Italia” pe Tony Blair.

« ETAPA FRANÇOIS MITTERAND »

La 10 decembrie 1980, ”Comitetul celor 300”, ”Grupul Bilderberg” ordonau ”reînvierea politică” a lui François Mitterand (exponent socialist lăsat deoparte de către *establishmentul* francez) în calitate de viitor președinte al republicii.Conform lui John Coleman, a cărui carte *Cercul conspiratorilor: Istoria ”Comitetului celor 300”* face cunoscute întâmplări legate de această ”afacere”, *Mitterand era pe cale de-a se relansa, de-a-și valorifica propria imagine și de-a se reîntoarce la putere* (16).Discursul de investire al lui Mitterand exprima disprețul lui pentru capitalism: *Dezvoltarea capitalismului industrial reprezintă opusul libertății.Trebuie să-i punem capăt.Sistemele economice ale secolului XX și XXI vor folosi mașinile pentru dominarea omului, utilizând mai ales energia nucleară, care oferă deja rezultate incredibile*.Analiza lui Coleman stârnește frisoane: *Reîntoarcerea lui Mitterand la Eliseo a constituit un mare triumf pentru socialism.A demonstrat că ”Comitetul celor 300” este destul de puternic pentru a-și exprima voința asupra evenimentelor viitoare, să pună în practică acea voință, cu forța sau cu orice alte mijloace din posesie.Este în stare să înfrângă orice opoziție chiar dacă aceasta, ca în cazul lui Mitterand (care cu câteva zile mai înainte a fost criticat și contestat la Paris) este reprezentată de expresia importantă a unui partid politic*.

Acest partid politic care s-a opus lui Mitterand împreună cu o largă majoritate a Patidului Socialist (al cărui membru era Mitterand) era partidul de extremă-dreapta ”Frontul Național”.Condus de Jean-Marie Le Pen, o veche cunoștiință a politicii franceze, partidul a devenit faimos după ce a lansat o campanie pentru mărirea controalelor în privința imigrării, cu mult înainte ca președintele Jacques Chirac să adopte politicile restrictive, dar și pentru că în noiembrie 2005 a organizat manifestații de protest în Franța la care au participat, mai ales, tinerii șomeri.

« ROLUL TURCIEI »

La 4 zile după ce delegații turci (Gazi Erçel – guvernator al Băncii Centrale a Turciei și Emre Gonensay – ministru de externe) s-au întors de la reuniunea Bilderberg din 1996 din Canada, guvernul turc a ”căzut”.Cu o acțiune prin surprindere, primul ministru al Turciei – Mesut Yilmaz – și-a dat demisia. Faptul că și-a dat demisia a pus capăt coaliției de guvern formată din ”Partidul Drumului Drept” (condus de precedentul prim ministru, Tansue Cille) și ”Partidul Patriei Mamă” (de centru).Demisia lui Yilmaz i-a facilitat ascensiunea lui Necmettin Erbakan, lider al ”Partidului Prosperității” (filo-islamic) pentru formarea unui guvern succesiv.Acest schimb de guverne a dat posibilitatea ”Grupului Bilderberg” să introducă influența islamică la interiorul Europei creștine, fapt care a creat tensiuni etnice și a destabilizat regiunea.

« CAZUL PORTUGHEZ »

Din cele susținute de o ”sursă” bine informată, adunarea Bilderberg din 2004 (de la Stresa, Italia) a servit pentru lansarea carierelor membrilor portughezi ai ”Grupului Bilderberg”.După acea întâlnire, în cadrul clasei politice conducătoare au avut loc cele mai importante schimbări din întreaga istorie a Portugaliei:

* Pedro M Lopes Santana, primarul puțin cunoscut al Lisabonei, după puțin timp a fost numit prim ministru de către președintele republicii;
* Josè M Durao Barroso, fost prim ministru, a fost numit președinte al ”Comisiei Europene”;
* Josè Socrates, unul din membrii parlamentului portughez, a fost ales lider al ”Partidului Socialist” în locul lui Eduardo Ferro Rodrigues, constrâns să demisioneze din cauza unei crize social-politice.Rodrigues a fost implicat într-o anchetă a poliției referitoare la 15 cazuri de violențe sexuale împotriva minorilor, petrecute în reședințe ale statului, între 1999 și 2000.Surse apropiate investigatorilor au confirmat că respectiva criză a fost provocată și ”gestionată” de membrii Bilderberg care acționau ”în culise”.Socrates a devenit prim ministru al Portugaliei în 2005.

« CANDIDATUL VICE-PREȘEDINTE ALES DE BILDERBERG »

În 2004 membrii Bilderberg au ales, practic, candidatul pentru funcția de vice-președinte pentru Partidul Democrat: John Edwards (fost rival al lui John Kerry pentru respectiva funcție) care, la prima lui participare la o reuniune Bilderberg, a făcut o impresie bună în ceea ce privește viziunea asupra politicii americane.Diverse ”surse” i-au confirmat autorului că după ce l-au auzit pe John Edwards vorbind despre ”NAFTA”, în a doua zi a conferinței, Kissinger i-a telefonat lui John Kerry, spunându-i: *John? Sunt Henry! Ți-am găsit un vice-președinte!* Într-unul din rarele momente de sinceritate, ”The New York Times” din 8 iunie 2004 semnala creșterea de putere a ”Grupului”: *Membrii Bilderberg l-au ales pe Edwards? - Multe persoane susțin că o conferință rezervată și secretă la care au participat circa 120 de persoane printre care Henry A Kissinger, Melinda Gates și Richard Perle, care a avut loc la Stresa (Italia) la începutul lunii iunie, s-a arătat interesată de victoria lui Mr. Kerry. Domnul Edwards a avut o intervenție în cursul unei dezbateri privitoare la politica americană (la care a fost prezent și senatorul republican Ralph Reed) destul de apreciată, încât participanții la reuniunea Bilderberg au început să-l aplaude înainte ca acesta să-și termine alocuțiunea.Cu puțin timp înainte, Mr. Edwards a fost la Bruxelles unde s-a întâlnit cu oficiali ai NATO, fapt care a contribuit la mărirea credibilității acestuia în politica externă*.

Pascal Lamy, director al ”Organizației Mondiale a Comerțului”, membru Bilderberg, prezent la reuniunea de la Davos din 2007

« AMICI INFLUENȚI »

Pentru a înțelege cine se află la conducerea NATO, cea mai mare alianță militară a lumii (sau dacă preferați, *Armata Lumii*, cum este denumită în prezent), trebuie ținut cont de câte persoane care au deținut funcția de *Secretar General* au fost membri ai Bilderberg: Joseph Luns (1971-1984); lordul Carrington (1984-1988); Manfred Wörner (1988-1994); Willy Claes (1994-1995); Javier Solana (1995-1999); lordul Robertson (1999-2004); Jaap G De Hoop Scheffer (2004-...).Dispunând de atâta influență

în lumea militară, respectiv de atâta control asupra armatei, pentru cei din Bilderberg a fost foarte ușor să-și impună propriile opțiuni politice în zone precum Golful Persic, Iraq, Serbia, provincia Kosovo, Afganistan, etc.În august 1956, Joseph Rettinger scria la pagina 11 a ”Raportului Bilderberg” că acest *grup poate fi un factor de dezvoltare, dar am decis ca nici una dintre idei sau inițiative să nu fie realizată în*

*mod direct de către grup, ci vor trebui transpuse în practică prin persoane sau organizații care să le îndeplinească ca și cum ar fi fost ale lor.*De exemplu, pe durata ultimei zile a reuniunii din 1954 a fost prezentată o propunere (pagina 8 a ”Raportului General”) din partea ”Comitetului Director” al Bilderberg prin care se sugera integrarea în NATO a ”Comunității Europene de Apărare” cu obiectivul de a fi un *organ central decizional, capabil să intervină pe tărâm politic, economic, până la militar.*Astfel s-a decis ca Bilderberg să se folosească de NATO pentru controlarea afacerilor europene. În imaginea alăturată este prezent Peter Mandelson (membru al ”House of Lords”, președinte al ”Global Counsel”, participant la reuniunea Bilderberg din 2012) în timpul ”WEF” de la Davos din 2007.

Fostul Secretar American al Apărării (Donald Rumsfeld) și irlandezul Peter D Sutherland (fost *comisar* al Uniunii Europene, președinte al ”Goldman Sachs”, respectiv al ”British Petroleum”) sunt membri activi ai Bilderberg.În anul 2000, ambii au câștigat foarte bine prin prezența lor în consiliul de conducere al companiei energetice suedeze ”ABB”.Faptele au devenit publice când s-a descoperit că ”ABB” a vândut două reactoare pe bază de *apă ușoară* unui ”membru activ al *Axei Răului*” - Coreea de Nord.Este inutil de spus că ”British Petroleum” s-a făcut că nu știe de cele întâmplate când a lansat cam-

Richard N Haass, președintele ”CFR”, la reuniunea ”WEF” de la Davos, din 2007

pania de inițiative publice ”Siguranța înainte de toate”.În ultimii 30 de ani, fiecare prim ministru britanic s-a simțit parcă ”obligat” să participe la conferințele Bilderberg astfel că există opinia conform căreia Bilderberg nu ar fi în realitate decât o ”creație” a MI 6 sub conducerea RIIA. *Planul serviciilor britanice era acela de-ai da lui Joseph Rettinger (care după aceea va deveni una din persoanele-cheie ale ”Mișcării Europene”) misiunea de creare a ”Grupului Bilderberg” ca un centru de putere care să atenueze diferențele dintre guvernele Europei și cel al Statelor Unite* (17).Conform unui alt observator, *Rettinger (un iezuit) a finanțat acest proiect cu fonduri secrete provenind de la Departamentul de Stat al SUA, primind sume enorme de la Thomas Braden, șeful ”Departamentului Organizare Internațională” al CIA* (18).John Coleman în ”Cercul conspiratorilor” lansa varianta că ideea creării Bilderberg i-ar fi venit lui Alastair Buchan (membru al conducerii RIIA, al ”Round Table” - o organizație masonică britanică, fiu al lordului Tweedsmuir), respectiv lui Duncan Sandys, personalitate politică importantă (ginerele lui Winston Churchill), prieten al lui Rettinger (iezuit dar și mason de grad 33°).Ziarul britanic ”The Observer” din 7 aprilie 1963 făcea cunoscut într-un articol: *Aceste persoane* (membrii Bilderberg) *vor face în așa fel încât viitorul să aparțină tehnocraților, susținând că problemele grave din afacerile internaționale sunt prea delicate pentru a fi lăsate în seama diplomaților.De fapt, ”clandestinitatea” dezbaterilor lor demonstrează că au un singur obiectiv: dominarea totală a tuturor oamenilor din lume, dar ascunzându-se și lăsând responsabilitatea guvernelor în baza persoanelor fără importanță (din punct de vedere politic)*.De fapt, se poate spune că ”Grupul Bilderberg” este un produs al ”British Coefficient Club”, fondat în 1902.Lordul Alfred Milner, în cadrul unei reuniuni care a avut loc în 1903 la ”St. Ermin Hotel” (cu circa jumătate de secol înainte de înființarea Bilderberg), a explicat viziunea lui cu privire la viitor, explicând strategia de urmat: *Trebuie să creăm o aristocrație – dar nu de privilegiați, ci una care să facă propuneri și care să fie capabilă să facă analize – sau umanitatea va falimenta.În viitor, întreaga umanitate va trebui să ajungă la nivelul cultural, la libertatea creatoare cerută de speranțele noastre dar, pentru a obține acestea, trebuie să ne bizuim pe forțe mult mai mari și mult mai puternice decât cele care există astăzi.Și dacă cei care dispun de forța, timpul și libertatea de-a răspunde la acest apel pentru viitor nu vor fi atrași de ideea unei îmbunătățiri colective, atunci nici umanitatea nu va fi atrasă.Nu se poate minți în ceea ce privește soluția reală.Noi putem elimina democrația pentru că putem înțelege cum acționează mintea umană și știm care sunt parcursurile mentale care se află în*

spatele atitudinii persoanelor.Noi avem nevoie de proiecte concrete care să cointereseze un număr crescut de persoane puternice, inteligente, întreprinzătoare, care să producă o elită conducătoare foarte selectivă, deschisă mental către o cultură aristocratică.Mi se pare că aceasta va trebui să fie următoarea fază de dezvoltare în gestiunea problemelor umanității.Progresul uman îl văd nu ca un produs spontan al muncii unui tot de minți nepregătite, condiționate de nevoi primare, ci ca un rezultat îngrijit și natural al interdependenței dintre persoane, de energie și curiozitate care se propagă în timp, de motivație și pasiuni umane modificate și orientate de către literatură și artă (19).

Bono de la ”U2” la reuniunea ”WEF” de la Davos din 2007

Se pot înțelege mai bine cele spuse de lordul Milner confruntându-le cu cele declarate de fostul președinte de la ”FIAT”: *Obiectivul nostru este integrarea europeană și acolo unde au dat greș oamenii politici sper ca noi, industriașii, să avem succes*.De fapt este ceea ce au făcut.Dacă MI 6 avea nevoie de o persoană princiară pentru a conferi suport public, dar și posibilitatea de promovare pentru Bilderberg, principele Bernhard al Țărilor de Jos, cunoscut pentru raporturile strânse cu familiile regale dar și cu marii industriași europeni, era reprezentantul perfect.În acest fel i-a fost atribuită președinția ”simbolică” a ”Grupului” dar în realitate, cel care a condus a fost Rettinger, până la moartea lui (care a avut loc la 21 iunie 1960).Reuniunea Bilderberg din 1957 a reprezentat începutul ascensiunii lui Denis Healey.Britanicul Healey (descris deseori ca fiind cel mai bun politician laburist, dar care nu a fost ales niciodată – chiar dacă au existat două tentative) a fost unul din fondatorii a ceea ce s-a numit ”Mișcarea Europeană” care avea rolul unei mai bune înțelegeri dintre politicieni, oameni de afaceri, aparatul de stat și liderii militari, europeni și americani.Respectiva mișcare era ajutată financiar de organizația ”Comitetul American pentru Uniunea Europeană”, cu sediul la New York.Healey încă nu aflase dar respectivul grup era o creație a CIA iar la conducere se aflau generalul Donovan (șef al ”OSS”, organizația precursoare a CIA), George C Marshall (Secretarul de Stat din acea perioadă), respectiv *omnipotentul* Allen Dulles. Succesiv, Healey a fost numit ministru britanic al economiei (al doilea loc ca importanță și putere a funcției, după primul ministru) responsabil cu toate problemele financiare ale țării.

Rabinul David Rosen (în stânga), președinte al ”International Jewish Committee for Interreligious Relations” și Jean-François Copé (în dreapta), ministru francez de finanțe, la o reuniune ”WEF” de la Davos.

”Mulți vor crede că fac cunoscute o serie de coincidențe pentru a lăsa să se vadă noțiunea de conspirație.Poate, dar coincidențele încep să fie prea multe”.

CAPITOLUL V - « OBIECTIVELE BILDERBERG »

Membrii Bilderberg sunt pe cale să construiască era post naționalism: nu vor mai exista țări ci doar regiuni ale Terrei în jurul unei ”lumi unice”.Asta va însemna o economie globalizată, un ”Guvern Mondial Unic” (mai mult selecționat decât ales) și o ”religie universală”.Pentru a asigura îndeplinirea acestor obiective, Bilderberg se concentrează pe ”controlul tehnologic și slaba sensibilizare a opiniei publice (20). William Shannon

Conducătorilor ”Grupului Bilderberg” le este frică să facă față unei opoziții organizate.Membrii acestuia nu doresc ca oamenii obișnuiți să înțeleagă tot ceea ce proiectează pentru viitorul planetei: un ”Guvern Mondial Unic” (societate mondială) cu o singură piață – mondială, controlată de o singură armată mondială, sub ”auspiciile” unei ”Bănci Mondiale” care va pune la dispoziție o monedă mondială unică.

În imaginea alăturată se află Henry Kravis (la reuniunea ”WEF” de la Davos din 2009); este participant constant al conferințelor ”Grupului Bilderberg”.

Cum au de gând să ducă la îndeplinire proiectele lor se poate vedea din următoarea *listă de dorințe*:

1 – o civilizație internațională unică.Prin întărirea instituțiilor internaționale se urmărește distrugerea completă a tuturor identităților naționale prin subversiuni la adresa valorilor naționale, cu scopul de a le înlocui cu valorile globale.În viitor, nici o altă cultură nu va trebui să supraviețuiască.

2 – controlul centralizat al persoanelor.Prin utilizarea *controlului mental* (canalizarea mentalului către anumite obiective) se dorește ca umanitatea să fie supusă voinței lor.Respectivul plan este descris foarte clar de Zbigniew Brzezinski în lucrarea ”Between Two Ages.America's Role in Technetronic Era” (1982). Brzezinski a fost absolvent al Universității Harvard în 1953 și este unul din fondatorii ”Comisiei Trilaterale” - controlată de David Rockefeller.A avut (și are) o carieră importantă; a fost consilier pentru ”Securitate Națională” în timpul administrației Carter, dar a fost și membru al ”Comitetului Consultativ pentru Afaceri Externe” (în timpul administrației Reagan).A fost co-președinte al *task force* consultative pentru ”Securitate Națională” în 1998 (în timpul lui G W Bush).Este unul dintre colaboratorii lui Henry Kissinger și a participat la foarte multe reuniuni ale ”Grupului Bilderberg”.În cadrul *Noii Ordini Mondiale* prevede dispariția clasei medii: vor rămâne doar *sclavi* și *stăpâni*.

O imagine antologică de la o reuniune a ”Comisiei Trilaterale” (de la stânga la dreapta): Peter D Sutherland, Sadaku Ogata, Zbigniew Brzezinski, Paul C Volcker și ”omniprezentul” David Rockefeller

3 – societate cu *creștere zero*.În era post industrială, ”creșterea zero” va fi necesară pentru distrugerea oricărei forme de bogăție generală.Atunci când este bogăție apare și progresul.Bogăția și progresul fac imposibilă impunerea represiunii; represiunea este necesară pentru a putea spera la împărțirea societății în ”sclavi” și ”stăpâni”.Sfârșitul bogăției va duce la încetarea folosirii energiei nucleare și a tuturor sistemelor industriale (în afară de industria producătoare de computere, respectiv cea furnizoare de servicii).Ceea ce va rămâne din industria Statelor Unite, respectiv a Canadei, va fi transferat în țări sărace precum Bolivia, Peru, Ecuador, Nicaragua, în care ”mâna de lucru” este foarte ieftină.Astfel, unul dintre obiectivele ”NAFTA” va fi îndeplinit!

H Kissinger, Z Brzezinski, M Albright

4 – o stare continuă de dezechilibru psihologic.Printr-o serie de crize create în mod artificial (la masa tratativelor), indivizii vor fi împinși continuu către o stare permanentă de dezechilibru - fizic, mental și emoțional.În acest fel va fi posibilă ținerea persoanelor într-o stare continuă de dezechilibru, nesiguranță și incertitudine.Prea obosiți și prea slabi pentru a lua decizii asupra propriului destin, popoarele vor fi confuze și demoralizate, ca o concluzie a proverbului *În fața a prea multe variante de ales se obține o apatie generalizată* (21).

5 – controlul generalizat al tuturor sistemelor educative.Unul din motivele care stă la baza formării Uniunii Europene, a Uniunii Americane și a viitoarei Uniuni Asiatice îl constituie realizarea unui control total al sistemelor educaționale pentru realizarea unei *Noi Ordini Mondiale* la nivel global prin eliminarea cunoașterii istoriei lumii.Eforturile în direcția acestui scop dau rezultate ”incredibile”.Tineretul din zilele de azi este complet neștiutor în ceea ce privește lecțiile trecutului, libertățile individuale și adevărata semnificație a termenului *libertate*.Din punctul de vedere al forțelor globalizatoare, aceste întâmplări facilitează atingerea scopurilor.

6 – controlul centralizat al tuturor politicilor, interne și externe.Ceea ce *decid* Statele Unite are efect asupra întregii lumi.Pe moment, Bilderberg pare că a exercitat un anume control în ceea ce privește politica președintelui Bush.Politica unei țări precum Canada – care în aparență își urmează propria suveranitate - este influențată de deciziile Statelor Unite.Politica țărilor europene, este evident, depinde de *necesitățile* Uniunii Europene (vezi și *Ministerul pentru ”Dezvoltare Regională” **!!!*** din România).

7 – întărirea rolului ONU.Mărind puterile atribuite Națiunilor Unite se urmărește instaurarea unei *guvernări mondiale*, fie ”teoretic”, fie ”practic”, respectiv impunerea unei taxe care să ajungă direct la ONU - pentru obținerea ”cetățeniei mondiale”.

8 – piață ocidentală unică.Prin extinderea ”NAFTA” în toată emisfera vestică a globului terestru, inclu-

siv în America de Sud, se va obține o Uniune Americană, identică cu Uniunea Europeană.

9 – extinderea NATO.Ținând cont că NATO"intervine în conflictele cele mai dificile din lume (uneori chiar în afara zonei de "competență"), treptat NATO se va transforma în "Armata Mondială" a ONU.

10 – un sistem juridic unic."Curtea Internațională de Justiție" este pe cale să devină unicul organ juridic al lumii.

11 – un singur *Welfare State* socialist."Grupul Bilderberg" dorește instaurarea unui regim socialist de tip "Welfare State" în care sclavii supuși vor fi premiați, iar cei rebeli vor fi exterminați.La 14 octombrie 2011, Zbigniew Brzezinski a fost premiat de fostul președinte francez Valérie Giscard d'Estaing (în mijloc, membru al "Comisiei Trilaterale") "Premiul Toncqueville" - *par son humanisme et son attachement à la défense des libertés publiques* – dar nu a explicat în ce fel "laureatul" Brzezinski a făcut proba "umanismului și a apărat libertățile publice".

"Grupul Bilderberg" dispune de puterea și influența necesare pentru a-și impune politica proprie tuturor națiunilor lumii.Se cunoaște cât sunt de lungi "tentaculele" acestuia, în stare să reușească să controleze președintele SUA, primul ministru al Canadei, toate mijloacele de informare care acționează în Occident, pe cei mai importanți oameni politici, "personajele" principale ale lumii financiare, reprezentanții Băncilor Centrale din majoritatea statelor lumii (printre care și "Federal Reserve" din Statele Unite). Prin pârghii *anume* sunt în stare să distrugă pe oricine – mai "mare" sau mai "mic" (ca importanță) – intenționează să se opună planurilor lor de creare a unei "Noi Ordini Mondiale", după cum o demonstrează cazuri care s-au petrecut în realitate.De exemplu, Jon Ronson în "Aventuri cu *Extremiștii*" (Picador, 2001) povestește că pe durata "Războiului Falkland", guvernul britanic a cerut să fie adoptate sancțiuni internaționale împotriva Argentinei, dar a *întâlnit o opoziție puternică*.Ca urmare, în cadrul conferinței Bilderberg din Sandefjord (Norvegia), David Owen (membru al parlamentului britanic) a ținut un discurs aprig pentru susținerea sancțiunilor.Acest discurs a schimbat opinia multora.Există convingerea că mulți miniștri străini s-au întors în țările lor făcând cunoscut liderilor lor ceea ce a comunicat Owen.Urmarea se poate bănui.Respectivele sancțiuni au fost adoptate.Și totuși, această istorie simplă și frumoasă de *cooperare internațională între națiuni* nu a dat rezultate pozitive.

« UN TEST PENTRU BILDERBERG »

Unul dintre obiectivele principale al "Grupului Bilderberg" îl constituie dezindustrializarea lumii prin eliminarea dezvoltării științifice ale diverselor națiuni, plecând de la Statele Unite.Atenția este îndreptată, în mod aparte, către experimentele de fuziune nucleară, ca resursă pentru dezvoltarea energetică în scopuri pașnice.*Dezvoltarea energetică prin fuziunea nucleară anulează concepția Bilderberg despre o lume cu "resurse naturale limitate".De fapt, fuziunea nucleară ar crea posibilități diverse de obținere a energiei din resurse foarte răspândite, îmbunătățind condițiile de viață ale întregii umanități într-un mod care astăzi nu se poate concepe* (22).Din ce motive, "Noua Ordine Mondială" urăște așa de mult energia nucleară? Conform lui John Coleman, fost agent secret al MI 6 britanic, centralele nucleare care produc energie cu cost redus constituie *calea țărilor din Lumea a III-a către bunăstare.Cu ajutorul energiei cu cost redus obținută în centralele nucleare, țările Lumii a III-a ar deveni în mod treptat independente față de finanțările din Statele Unite (finanțări care le țin într-o stare de sclavie) permițându-le exercitarea propriei suveranități*.Mai puține credite (finanțări) către exterior înseamnă un control mai mic asupra resurselor naturale din partea "Fondului Monetar Internațional", dar și libertate și independență pentru poporul respectiv.Ideea că națiunile se pot dezvolta în mod autonom nu este pe placul membrilor Bilderberg.

La pagina 13 a "Bilderberg General Report" din 1955, este scris în mod clar: *Pe tărâmul energiei nucleare, descoperirile științifice continuă... Nu se poate exclude că oamenii de știință vor facilita accesul la "bomba atomică" unui număr cât mai mare de oameni, dar destul de curând, "arma atomică va deveni arma săracilor"Același lucru se poate spune și despre dezvoltarea nucleară în scopuri pașnice, tărâm pe care putem asista la lucruri inimaginabile*.Conform idealurilor Bilderberg, energia nucleară nu

trebuie să ajute națiunile sărace de pe Terra.Dimpotrivă, este arma decisivă pentru cucerirea țărilor din ”a III-a și a IV-a lume”, după cum a demonstrat ”Războiul Falkland”.Conform surselor informative, un membru prestigios al Bilderberg a declarat că *o răsturnare a guvernului argentinian, urmată de haos economic și acțiuni populare, a fost proiectată de ”Kissinger Associates” care a acționat în acord cu lordul Carrington* [fost ministru britanic de externe și membru de nivel înalt al ”Grupului Bilderberg” (23)].Pe parcurs s-a aflat că ”Operațiunea Argentina” a fost planificată și prin implicarea ”Aspen Institute of Colorado”.Motivul acestei alegeri era dorința Bilderberg de transformare *a Argentinei într-un exemplu pentru celelalte națiuni ale Americii Latine, să abandoneze idealurile de promovare a naționalismului, independenței și suveranității naționale* (24).

July 7, 2009

The Aspen Institute mourns the passing of Lifetime Trustee Robert S. McNamara. The former US Secretary of Defense and World Bank President died in Washington, DC on Monday, July 6. He had a long connection to the Aspen Institute and to Aspen, Colorado. A devout skier and mountain climbing enthusiast, McNamara had been coming to Aspen since 1947 and supported the work of the Institute as well as other non-profits in the area. Institute President and CEO Walter Isaacson said "Robert McNamara was the epitome of 'the best and the brightest,' both because of his analytic intelligence and, unfortunately, because he was an example of the tragic irony implied by that phrase — that the cold and analytic calculations that the 'best and brightest' made during the Vietnam War were not accompanied by enough wisdom, humility and common sense. Mr. McNamara became involved at the Aspen Institute as a participant and board member, and during his years here he reflected on and wrote about his mistakes — as well as the contributions he had made."

”Unul în minus,Mai sunt, încă, destul de mulți !!!”

Alegerea Argentinei nu a fost făcută întâmplător.Națiunea cea mai bogată din America de Sud era pe cale să achiziționeze tehnologia pentru producerea energiei nucleare din Mexic, fapt care nu era pe placul Bilderberg,”Războiul Falkland” punând capăt, în mod drastic, unei colaborări fructuoase.Mexicul a fost preferat de către ”Grup” drept *furnizor* de mână de lucru cu cost redus pentru muncile cele mai dificile în loc să fie lăsat să devină o țară capabilă să semneze acorduri comerciale cu celelalte națiuni.Printre altele, din cauza unei campanii de propagandă negativă din partea mijloacelor de informare, puțini cetățeni își dau seama, în prezent, de cât este de necesară piața Americii Latine.Schimburi comerciale fructuoase ar putea *revitaliza multe societăți americane aflate în dificultate prin crearea a mii de locuri de muncă* (25).Membrii Bilderberg sunt decișI să împiedice acest lucru, cu orice preț!

« AMESTECUL BILDERBERG ÎN AFACERILE INTERNE ALE NAȚIUNILOR SUVERANE »

Privitor la această problematică au existat cazuri diverse (asta nu înseamnă că nu vor mai exista!!!).

1 – cei din Bilderberg au decis că Statele Unite trebuie să întrețină relații formale cu China înainte ca administrația Nixon să facă acest lucru în mod public.

Henry Kissinger la ”Aspen Institute”, ”Annual Awards Diner”, 3 noiembrie 2011

2 – pe durata reuniunii de la Saltsjöbaden (din Suedia, 1973), membrii Bilderberg s-au pus de acord în ceea ce privește mărirea prețului petrolului cu până la 12 dolari pe baril (o mărire de circa 350%), fapt care a dus la haos economic în Statele Unite și Europa Occidentală, mărind câștigurile financiare ale companiilor petroliere.Zvonurile că resursele de petrol ar fi pe terminate făceau parte din manevrele dorite pentru provocarea războiului arabo-israelian, servind ca justificare pentru acordurile privitoare la creșterea prețului petrolului (înainte de izbucnirea conflictului).

3 – în 1983, membrii Bilderberg au obținut permisiunea din partea ”ultraconservatorului” președinte al SUA de atunci (Ronald Reagan) de-a transfera 50 de miliarde de dolari din taxele plătite de cetățenii americani către țări din Lumea a III-a, respectiv către țările comuniste, prin *căile favorite*: FMI și Banca Mondială. Angajamentul luat a fost respectat devenind faimos cu numele de ”Planul Brady”.

4 – Bilderberg a orchestrat îndepărtarea lui Margaret Thatcher din funcția de prim ministru deoarece se opunea dorinței de impunere a suveranității noului ”super stat european” asupra britanicilor, după cum era dorința ”Grupului”.Nimeni nu s-a mirat atunci când Partidul Conservator a îndepărtat-o înlocuind-o cu

căţeluşul Bilderberg: John Major.

5 – în 1985, membrii Bilderberg au decis să acorde un sprijin deplin ”Proiectului de Apărare Strategică” *(Războiul Stelelor)* cu mult înainte ca acesta să devină un proiect politic oficial al guvernului SUA.

6 – pe durata adunării din 1990 (Glen Cove, Long Island, New York), participanţii au decis că este nevoie de o mărire a taxelor pentru a creşte datoria către Băncile Centrale.G H W Bush a adoptat (în 1990) un plan pentru mărirea taxelor care l-au făcut să piardă alegerile din 1992.

7 – la reuniunea din 1992, ”Grupul” a discutat posibilitatea influenţării opiniei publice pentru a accepta ca ”armata” Naţiunilor Unite, prin utilizarea forţei, să poată interveni în politica internă, în problemele de suveranitate a diverselor state.Acest proiect al Bilderberg a fost publicat pe coperta a două periodice mai importante din Canada, ”Toronto Star” şi ”National Post”, pe durata reuniunii Bilderberg de la Ottawa, din 2006.Imaginea alăturată merită puţină atenţie.La prima vedere poate fi ceva de genul ”o poză cu maimuţa” (Kissinger), dar în realitate, lucrurile sunt mult mai nebuloase.Aung San Suu Kyi (în stânga, laureată a premiului Nobel pentru pace în 1991 – în 1990 premiul a fost luat de Gorbaciov) este membră a ”Clubului de la Madrid”.Ei şi?! Alţi membri ai ”Clubului de la Madrid” sunt: Kofi Annan (secretar general al ONU între 1997-2007); José-Maria Aznar (prim ministru spaniol între 1996-2004); Carl Bildt (prim ministru al Suediei între 1991-1994, participant la conferinţele Bilderberg); Fernando Henrique Cardoso (preşedinte al Braziliei între 1995-2003, fost preşedinte al ”Clubului de la Madrid”, dar şi membru al ”Clubului de la Roma); Bill Clinton (preşedinte al SUA între 1992-2000); Jimmy Carter (preşedinte al SUA între 1977-1981, premiul Nobel pentru Pace în 2002, membru al ”Comisiei Trilaterale”); Jacques Delors (preşedinte al ”Comisiei Europene” între 1985-1995); Helmut Kohl (cancelar al Germaniei între 1982-1990 iar între 1990-1998 al Germaniei unificate); Romano Prodi (preşedinte al ”Comisiei Europene” între 1999-2004, membru al ”Clubului de la Roma”); Petre Roman; Ernesto Zedillo (Cavaler de Malta, fost preşedinte al Mexicului între 1994-2000, participant al adunărilor de la Davos); Mihail Gorbaciov. http://www.clubmadrid.org/en/estructura/members_1/letra:s

8 – vânzarea, pentru mai multe miliarde de dolari a ”Ontario Hydro” (în acea perioadă fiind în proprietatea guvernului canadian), a fost discutată pentru prima dată la adunarea din 1996 din ”King City”.La puţin timp după, ”Ontario Hydro” a fost împărţită în 5 companii independente care au fost privatizate.

9 – începând cu reuniunea din 1996 şi până la conferinţa din 1998, provincia Kosovo s-a aflat centrul atenţiei celor de la Bilderberg.A fost discutată posibilitatea formării unei ”Albanii Mari” prin crearea statului ”liber” şi ”independent” al Kosovo.Respectivele întâmplări au dus la dezmembrarea Jugoslaviei (datorită returnării provinciilor septentrionale, populate cu circa 350.000 de locuitori de origine ungurească, la Ungaria) ca parte a unei redefiniri a frontierelor în zonă (prin intermediul instabilităţii şi al conflictelor locale), obţinându-se proiecte de reconstrucţie (în valoare de miliarde de dolari) a infrastructurii regionale distruse cu banii obţinuţi din taxele plătite de către cetăţenii occidentali.

10 – din rezumatele conferinţei din 2002, războiul din Iraq a fost contramandat pentru sfârşitul lui martie 2003 în timp ce toţi ziariştii erau de părere că atacul împotriva Iraqului ar fi avut loc în vara – toamna lui 2002.

Shaking Hands: Iraqi President Saddam Hussein greets Donald Rumsfeld, then special envoy of President Ronald Reagan, in Baghdad on December 20, 1983.

11 – în 1999, Kenneth Clarke, Martin S Feldstein (preşedinte al ”National Bureau of Economic Research”), Stanley Fischer (fost director executiv al FMI), Ottmar Issing (membru al consiliului de conducere al Băncii Centrale Europene) şi Jean-Claude Trichet (guvernator al ”Băncii Franţei” şi fost preşedinte al Băncii Centrale Europene) au discutat despre ”dolarizare” ca pasaj succesiv pentru crearea monedei europene unice.

12 – membrii Bilderberg au discutat despre crearea unui ”bloc asiatic” bazat pe modelul Uniunii Europene, o zonă de schimb economic ”liber”, cu o monedă unică, respectiv o politică unică.

13 – împărţirea Canadei, ca pas pentru crearea ”Uniunii Americane”, a fost prevăzută iniţial pentru 1997 dar presiunea neaşteptată exercitată de ”Toronto Star” (cotidianul cel mai cunoscut al Canadei) pe durata conferinţei Bilderberg din 1996 din ”King City” i-a constrâns pe membrii Bilderberg să amâne cele stabilite.Proiectul dezmembrării Canadei este citat în multe cărţi, una dintre acestea fiind ”New World Order Corruption in Canada” - o colecţie de studii publicată de Robert O'Driscoll şi Elisabeth Elliot (Saigon Press, 1994).

Încă de la începutul carierei politice în calitate de guvernator al Californiei, Ronald Reagan a fost caracterizat prin figura unui *dur și conservator, de stil vechi*, dar asta nu l-a împiedicat să așeze oamenii lui Rockefeller în posturile-cheie ale administrației.Încă din 1980, de la alegerea lui Reagan ca președinte, cine credea că *ideile tradiționale și conservatoare americane* ar fi avut câștig de cauză, încă nu-și dăduse seama de cât de mult greșea.Chiar dacă pe timpul campaniei electorale a promis că în caz de victorie îl va schimba pe Paul C Volcker de la președinția ”Federal Reserve” (pentru politica lui anti-inflaționistă, de ”austeritate”) după alegere nu și-a menținut promisiunea, spre mirarea aripii conservatoare a Partidului Republican.Că este o coincidență sau nu, Anthony Wedgewood Benn (un membru al parlamentului britanic) comunica participanților la ”Internaționala Socialistă” (care a avut loc la 8 decembrie 1980, în Washington): *Puteți prospera sub regimul ”căderii creditului” dorit de Volcker dacă-l veți convinge* (în realitate dorea să spună ”dacă îi veți spăla creierul”) *pe Reagan să intensifice acest colaps*.Imaginea de mai sus îi are ca ”protagoniști” pe Alan Greenspan, Paul C Volcker, Ronald Reagan și James Baker.

Aceste afirmații fac să apară o serie de întrebări.Ce vroia să spună Benn? Dorea să se subînțeleagă că cineva ar fi putut exercita vreo influență în privința hotărârilor lui Reagan? De ce Reagan ar fi dorit să încalce promisiunile făcute propriului partid? Cum de a preferat oamenii lui Rockefeller în rolurile-cheie ale politicii americane în locul altor posibilități? Unul din *oamenii de încredere* din anturajul lui Reagan a fost Peter Vickers Hall, cunoscut ca reprezentant de seamă al *fabianismului* în Statele Unite, dar și membru al ”Tavistock Institute for Human Relations”, o organizație reprezentată în cadrul reuniunilor Bilderberg.În 1981, Hall a ținut următorul discurs: *Există două Americi.Una dintre ele este o societate a secolului al XIX-lea, în care industria deține un rol central.Cealaltă este reprezentată de societatea post-industrială (aflată în creștere), în câteva din cazuri fiind apărută pe ruinele vechii Americi.Catastrofa economică și socială din următoarele decenii va fi produsă de criza dintre cele două lumi care se află pe poziții antagoniste: nu pot exista în același timp.În cele din urmă, lumea post-industrială va trebui să distrugă cealaltă lume*.Prevăzuse decăderea economiei și a industriei Statelor Unite! Cât pot fi de alarmante cuvintele pronunțate de o persoană apropiată de președintele SUA, la mai bine de 25 de ani de atunci? Este posibil ca Reagan să fi fost doar o ”marionetă” a ”Grupului Bilderberg”, ”așezată” la Casa Albă pentru a duce la îndeplinire o anumită problemă dorită de ”Grup”? În cartea amintită anterior, John Coleman afirma: *Declarațiile făcute de acesta* (Peter Vickers Hall) *referitoare la administrația Reagan pot fi luate în considerare având în vedere colapsul economiilor cetățenilor, al împrumuturilor și al băncilor comerciale care s-a accelerat din cauza politicilor economice ale lui Reagan*.

Coleman observa, printre altele, că Milton Friedman a condus procesul inițiat de Bilderberg pentru distrugerea industriei americane *folosind administrația Reagan pentru accelerarea ruinării, mai întâi, a industriei oțelului, iar după aceea a pieței de autovehicule, respectiv a celei imobiliare*.Este descurajant de notat că adeseori Bilderberg apare ca o structură dotată cu forță și influență, fără să aibă o opoziție adevărată din partea cuiva.După ce a pierdut funcția de prim ministru în favoarea lui John Major, lady Thatcher i-a declarat lui Jim Tucker (pentru ziarul ”Spotlight”) că *a trebuit să plătească o penalizare din partea Bilderberg pentru a demonstra că nici Anglia și nici orice altă țară nu-și poate apăra propria suveranitate*.La urma urmelor, lady Thatcher a fost obligată se predea funcția deținută dar i-a fost cruțată viața.Nu se poate spune același lucru despre fostul prim ministru al Italiei Aldo Moro.În imaginea de mai sus, Reagan (în stânga) discută cu Alexander Haig (dreapta) despre situația insulelor Malvine – Falkland la 20 aprilie 1982.

« IMPLICAREA BILDERBERG ÎN ASASINAREA LUI ALDO MORO »

În 1982, John Coleman (un fost agent care putea avea acces la toate nivele puterii dar și la toate documentele secrete) a făcut cunoscut că fostul prim ministru al Italiei Aldo Moro, *un înalt reprezentant al "Democrației Creștine" care se opunea inițiativei de "creștere zero", dar și politicii de reducere a populației planificate pentru țara lui, a fost ucis de către kileri conduși de către loja masonică "P2", cu scopul alinierii Italiei la dorințele "Clubului de la Roma" și ale Bilderberg pentru dezindustrializarea țării și reducerea considerabilă a populației*.În cartea lui, Coleman afirmă că forțele globalizatoare doreau să utilizeze Italia pentru destabilizarea Orientului – obiectivul lor principal: *Moro dorea să asigure stabilitatea Italiei prin cât mai puțin șomaj, printr-o "pace" industrială și politică, întărind poziția catolică împotriva comunismului și făcând în așa fel încât destabilizarea Orientului Mijlociu să fie dificil de obținut*.Coleman descrie cu o mulțime de detalii particulare succesiunea de evenimente care au șocat Italia: răpirea lui Aldo Moro și execuția celor din escortă de către "Brigăzile Roșii" (în primăvara lui 1978, în plină zi), uciderea lui Aldo Moro.La 10 noiembrie 1982, în aula Tribunalului din Roma, Corrado Guerzoni (un prieten apropiat al victimei) mărturisea că Aldo Moro (care a fost un lider politic timp îndelungat) *a fost amenințat de către un agent al "Royal Institute for International Affairs – RIIA" în perioada cât era încă prim ministru*.Coleman povestește că pe durata procesului membrilor "Brigăzilor Roșii", *mulți dintre ei spuneau că erau la cunoștință de implicarea unui înalt funcționar al guvernului SUA în planul pentru uciderea lui Aldo Moro*.Între iunie și iulie 1982, *văduva lui Moro făcea cunoscut că uciderea soțului ei a fost rezultatul unor serii de amenințări la adresa lui din partea cuiva, definit de către aceasta ca "o figură importantă din politica Statelor Unite"*.Atunci când judecătorul a întrebat-o dacă poate să declare, în fața Curții, ce anume a declarat respectiva persoană, Eleonora Moro a repetat același concept exprimat de Guerzoni: *Dacă nu schimbi direcția politicii tale, vei plăti scump!*

Într-una din paginile cele mai emoționante ale cărții, Coleman scrie: *Lui Guerzoni, rechemat de către judecător, i-a fost cerut (dacă poate) să identifice persoana la care făcuse referire doamna Moro.Guerzoni răspunse că era vorba despre Henry Kissinger, după cum afirmase și mai înainte*. În imaginea de mai sus sunt prezenți (de la stânga la dreapta): președintele Gerald Ford, José Maria de Areilza, Henry Kissinger, regele Juan Carlos al Spaniei și ambasadorul Wells Stabler, Casa Albă, 1976. Din ce motiv un important om politic al SUA amenință un lider al unei națiuni europene independente? Mărturia lui Guerzoni, năucitoare și potențial distructivă pentru relațiile dintre Statele Unite și Italia, a fost difuzată de toate mediile de informare din Europa Occidentală la 10 noiembrie 1982.În mod curios, nici un post tv american nu și-a "abătut" atenția asupra știrii, cu toate că Kissinger a fost condamnat pentru "complicitate la genocid".Dar această tăcere nu este atât de surprinzătoare după cum se va vedea în partea a II-a, când se va discuta despre "Council on Foreign Relations".

« "BOTEZUL" BILDERBERG AL LUI BILL CLINTON »

Ca un exemplu concluziv al ocaziilor în care Bilderberg a exercitat o anume influență politică este demn de reținut cazul lui Bill Clinton care a fost "botezat" președinte pe durata conferinței la care a fost prezent (cea din 1991 de la Baden-Baden).Marți 9 iunie, Clinton a discutat pentru circa 90 de minute cu ministrul sovietic de interne – Vadim Bakatin (un ministru foarte respectat de către Mihail Gorbaciov), implicat într-o strânsă campanie electorală prezidențială, cu "deznodământul" peste doar 6 zile.Totuși, Bakatin și-a făcut timp pentru o discuție internațională cu un guvernator necunoscut din Arkansas.De ce? Cariera succesivă a lui Bakatin poate furniza explicații.Chiar dacă Gorbaciov a pierdut alegerile previden-

țiale, Bakatin – un ”reformator” - a fost numit de președintele Elțin în cadrul conducerii KGB.Se pare

că la inițiativa Bilderberg, Clinton a fost trimis la Moscova pentru a-și face dispărut dosarul de la KGB privitor la perioada cât a fost student și manifesta împotriva războiului din Vietnam.Asta înainte de prezentarea candidaturii la președinția SUA care ar fi avut loc cu două luni și jumătate mai târziu.

Unul din puținele ziare care a urmărit desfășurarea acestor evenimente a fost ”Arkansas Democrat”, care nota: *Clinton are un prieten puternic în URSS – noul șef al KGB*.Nu rezultă prea surprinzătoare cele afirmate de ”sursele” autorului că ”ajutat” de Bilderberg, ”catindatul” Clinton i-ar fi promis președintelui Elțin că dacă ar fi câștigat alegerile, flota rusă ar fi primit (în totalitate) carburant, în afară de alte ajutoare, din partea tuturor bazelor ”Marinei SUA”.Această promisiune a a fost menținută în întregime o dată ce Clinton a devenit președinte.Citându-l pe Samuel ”Sandy” Berger, fost consilier pentru securitate în timpul administrației Clinton, pe durata unui discurs la ”Brooking Institution”, *globalizarea – integrarea economică, tehnologică, culturală și politică – nu este o opțiune.Este o stare de fapt.Este o realitate care continuă inexorabil, cu sau fără aprobarea noastră.Este o realitate care o ignorăm pe ”pielea noastră”!* Lynn Forester de Rothschild (în mijloc, între cei din familia Clinton) a fost membră a ”National Information Infrastructure Advisory Committee”, respectiv a ”Energy Advisory Boards” în timpul administrației Clinton.Lynn Forester de Rothschild este membră a ”CFR”.Clinton este membru al ”De Molay International”.

CAPITOLUL VII - « SCANDALUL WATERGATE »

”Scandalul Watergate” a fost o ”tevatură” politică care a dus la demisia președintelui SUA din acea perioadă – Richard Nixon.Pe timpul nopții de 17 iunie 1972, 5 oameni au intrat în clădirea ”Watergate”, sediul ”Comitetului Democratic Național”, cea mai importantă asociație pentru adunarea de fonduri a opoziției președintelui Nixon.Pe durata cercetărilor s-a descoperit că cei cinci făceau parte din serviciile secrete și au acționat pentru plasarea de microfoane, pentru a fotografia și chiar pentru a fura documente ”sensibile”.

Criza ”Watergate” reprezintă un caz de eroare de calcul și o falsificare a faptelor.Adevărul care se ascunde în spatele ”Watergate” nu a fost făcut cunoscut niciodată, dar cei care au organizat (din ”culise”) îndepărtarea Șahului, ”Războiul Falkland”, uciderea lui Aldo Moro și îndepărtarea lui Margaret Thatcher sunt implicați în mod sigur.Se știe, în mod sigur, că Nixon a făcut abuz de prerogativele prezidențiale? Dacă da, unde și care sunt probele concrete ale acestui abuz? Pat Nixon (soția lui Nixon) a afirmat întotdeauna că soțul ei a fost o victimă a mașinațiunilor iar istoria l-ar fi ”răzbunat”.Conform ”surselor” care au participat la conferințele Bilderberg de la începutul anilor '70, ziarul ”The Washington Post” a avut rolul împingerii lui Nixon să facă declarație după declarație cu scopul creării unui climat de neîncredere. Un analist de înalt nivel al serviciilor secrete britanice, John Coleman, în cartea ”Cercul conspiratorilor...” o acuză în mod direct de conspirație pe Katherine Graham (editoarea de la ”The Washington Post” între 1963 și 1993), învinuind-o și de moartea soțului ei (Philip L Graham) pe care FBI a catalogat-o oficial ca ”sinucidere”. Din cele susținute de Coleman, Graham și-a ucis soțul pentru a putea prelua controlul ziarului.Ceea ce este mai interesant într-un proces cu o acuzație atât de gravă este că nu va exista nimeni, niciodată, ca ”parte civilă” pentru apărarea multimiliardarului decedat (și desigur, membru al Bilderberg). Cine i-a studiat pe cei din ”Grupul Bilderberg”, modul lor de acțiune, crede că s-a procedat în acest fel pentru a nu apare complicații cu probleme procesuale, lucru pe care Katherine Graham, prietenii și asociații ei, au dorit să le evite.Au ales principiul conform căruia *discreția este calea cea mai bună pentru a ajunge la adevăr*, adaptată la ”clișeul” familiei.

În orice caz, rolul pe care l-a jucat ”The Washington Post” în criza ”Watergate” demonstrează puterea imensă deținută de mass-media – fapt despre care se va discuta în partea a doua a cărții privitor la controlul exercitat în SUA de către ”CFR”.Scandalul în care a fost implicat Nixon și administrația lui, lovind și în instituțiile care formau aparatul republicii, a adus avantaje ”Grupului Bilderberg”.În mod sigur,

o Americă independentă, cu o conducere incoruptibilă (și nu este vorba doar de Nixon) ar fi făcut imposibilă crearea unei ”Noi Ordini Mondiale” și împlinirea planurilor de cucerire.Cine a deținut rolul principal în ”umilirea” lui Nixon? Unul dintre ”actorii” principali ai afacerii a fost David Young (conducător al ”Plumbers”, un grup de spionaj compus din elemente din diverse servicii secrete, cu metode de acțiune apropiate de cele ale ”Gestapoului”) care acționa pentru ”Unitatea de Investigații Speciale” de la Casa Albă (unitate creată de Nixon, a cărei conducere i-a fost încredințată lui John Ehrlichman).Young, care la început lucra pentru unul dintre participanții permanenți de la reuniunile Bilderberg (Henry Kissinger) la ”Consiliul pentru Securitate Națională”, a spionat Casa Albă.Înregistrările acestuia au fost folosite ca arme împotriva lui Nixon.În aceste înregistrări se aude Nixon care admite că a ordonat ”acoperirea” incursiunii de la ”Watergate” și cum va trebui procedat pentru blocarea cercetării cazului.Aceste probe demonstrează că respectivul președinte i-a mințit pe cetățenii americani timp de 9 luni. Nixon (în stânga imaginii alăturate) se află cu Kissinger în Florida, în 1972.

O altă persoană-cheie a fost James W McCord, un fost agent al CIA, respectiv al FBI, care avea funcția de șef al securității în cadrul ”Comitetului pentru realegerea președintelui Nixon”.Se pare că el a fost cel care a lăsat ”întâmplător” o bucată de peliculă într-o ușă a clădirii ”Watergate”, fapt care l-a alarmat pe unul dintre paznici.McCord a fost arestat în aceeași noapte împreună cu alți 4 oameni.S-a declarat vinovat și a fost condamnat la 6 luni.Mai târziu, a scris o scrisoare judecătorului John J Sirica (cel care se ocupa de ”Cazul Watergate”) declarând că a depus mărturie mincinoasă.Acuzațiile făcute de McCord despre faptul că cei de la Casa Albă știau de ”vizita” făcută la ”Watergate” și că ar fi încercat să ”blocheze” cercetarea cazului i-a determinat pe investigatori să cerceteze mai în profunzime sistemul secret de înregistrare de la Casa Albă.După cele mărturisite, McCord a acuzat câțiva agenți ai CIA că au ars documentele importante aflate la domiciliul acestuia.Printre altele a comunicat că CIA ar fi putut să-l omoare atunci când ar fi intrat la închisoare pentru ispășirea pedepsei.

Oricum, protagonistul principal al întregii acțiuni a fost generalul Alexander Haig, un *produs* al ”Round Table”.În lucrarea ”Tavistock Institute, sinistru și mortal” în care sunt explicate metodele secrete ale faimosului institut pentru ”spălarea, în masă, a creierului”, Coleman dezvăluie planurile secrete puse la punct între ”Guvernul Umbră”, politicienii americani din serviciul ”Noii Ordini Mondiale” și mijloacele de informare subjugate.Conform celor susținute de Coleman, Haig i-a fost prezentat lui Joseph Califano, membru american al ”Round Table” britanică.Califano (consilier juridic al ”Comitetului Democratic Național”) a fost contactat de Alfred Baldwin, una din persoanele implicate în incursiunea de la ”Watergate”.Întâlnirea cu Baldwin i-a furnizat lui Califano informații despre planul lui McCord și despre adevăratele motive care au dus la includerea lui McCord în grupul care trebuia să îndeplinească acea acțiune.Coleman scrie că *memorandumul lui Califano conține toate detaliile înregistrărilor dintre Nixon și cei din comitetul pentru realegere, realizate înainte de desfășurarea acțiunii de la ”Watergate”*.De ce nu a fost ascultat Califano pentru a prezenta probele pe care le adunase? Coleman a reușit să obțină manualele ”prețioase” ale ”Tavistock Institute” din care au fost extrase metodele utilizate pentru ”distrugerea” președintelui Nixon: *Mai întâi, președintele Nixon a fost izolat, după aceea a fost trădat de către conspiratori și în cele din urmă a fost manevrat, exact cum susține teoria ”Tavistock Institute” pusă la punct de doctorul Kurt Lewin*.

Kissinger și Nelson Rockefeller, 3 ianuarie 1975

Metoda de acțiune este următoarea: *Una din tehnicile principale pentru ”ruperea” (fragmentarea) moralului unui individ, apelându-se la ”strategia terorii”, folosește această tactică precisă: poziționarea de indivizi suspecți în locurile pe care persoana-subiect le frecventează, la orele la care este de obicei prezentă; alterarea măsurilor disciplinare severe cu promisiuni de recompense la care se adaugă difuzarea de știri contradictorii; acestea vor face în așa fel încât vor induce o stare de confuzie în structura cognitivă a realității care nu va da posibilitatea subiectului să înțeleagă care strategie adoptată îl va îndepărta (respectiv apropia) de obiectivele sale.Situat în aceste condiții psihologice, oricine, chiar dacă are destul de clar în minte obiectivele pe care trebuie să le îndeplinească și este gata să-și asume riscurile necesare, se va bloca din cauza conflictului interior privitor la deciziile - juste – care ar trebui luate*.Tactica ”terorii” pusă la punct de ”Tavistock Institute” a avut un succes enorm în acțiunea de înde-

părtare a președintelui Nixon.Americanii au început să creadă o serie incredibilă de minciuni și *distorsionări* ale realității practicate conform teoriei orweliene – *o"minciună" repetată la infinit ajunge să fie considerată "adevăr"* - când, de fapt, "Scandalul Watergate" a fost regizat de la început și până la sfârșit.Nixon și colaboratorii săi cei mai apropiați – Haldeman și Ehrlichman – nu aveau nci cea mai mică bănuială despre ceea ce se întâmpla.Nu înțelegeau "planul" alianței dintre "Bilderberg" - "RIIA" - "Tavistock Institute", regizat de serviciul britanic MI6 (cu un buget anual secret situat între 350 și 500 de milioane de dolari, serviciu asupra căruia parlamentul britanic nu are nici un control).Aceștia au fost complet depășiți de evenimente și nu și-au dat seama că *David Young, absolvent al Oxford și colaborator îndelungat al lui Kissinger la interiorul "Round Table", dar și în cadrul cabinetului de avocatură "Milbank Tweed", lucra la subsolul Casei Albe pentru a-i spiona*.

Confesiunea făcută de James McCord judecătorului John Sirica că a depus mărturie falsă ar fi trebuit să-l avertizeze pe Nixon că se află în pragul dezastrului dar, paralizat (din punct de vedere emoțional) și aflat într-o stare confuzională, Nixon reprezenta exact profilul persoanei cu moralul distrus de tactica pusă la punct de "Tavistock Institute".Kissinger a fost responsabil de "spălarea creierului", respectiv de manevrarea președintelui astfel că Haig a fost cel care a condus Guvernul SUA pe durata *perioadei de manipulare* a lui Nixon.Coleman notează că la *insistențele RIIA, Haig a anulat întregul aparat guvernamental de la Casa Albă după "lovitura de teatru" din aprilie 1973*.Haig a numit în cele mai importante o sută de funcții din Washington persoane de la "Brooking Institution", de la "Institute for Policy Studies – IPS" sau de la "CFR" - oameni fideli planurilor pe care "Noua Ordine Mondială" - dorită de Bilderberg - le avea pregătite pentru Statele Unite.

Conform surselor lui Coleman din "intelligence", în primăvara lui 1970, William McDermott (de la FBI) s-a întâlnit cu șeful pazei de la "RAND Corporation" (din Santa Monica, California) avertizându-l că Daniel Ellsberg era suspectat de către armata SUA că ar fi scos din birourile "RAND" documente referitoare la Vietnam, că le-a copiat, după care le-a readus la interiorul companiei."RAND Corporation" este o organizație non-profit creată pentru favorizarea elaborării planurilor militare în baza proiectelor de cercetare și dezvoltare; este posibilă *conexiunea* "RAND Corporation" - "US Brainwashing Institution" din cauza experiențelor privind metodele de control social și răspunsurile psihologice cauzate de stres.La întâlnirea următoare cu directorul de la "RAND" (Henry Rowan), McDermott a fost înștiințat de către acesta că erau deja în curs cercetări ale "Departamentului Apărării" ("Department of Defense – DOD").În baza asigurărilor primite de la Rowan, FBI a întrerupt supravegherea lui Ellsberg.Dar FBI nu știa că Ellsberg era cel mai bun prieten al lui Rowan și Coleman a descoperit *că nu era în curs nici o cercetare și nici "DOD" nu a condus vreo acțiune de acest fel.Ellsberg și-a păstrat locul de muncă și a continuat să copie documente rezervate despre războiul din Vietnam făcându-le publice în cazul "Documentelor de la Pentagon" care au zguduit administrația Nixon din temelii*.Ca urmare, "Comisia pentru Energie Nucleară" (creată de Nixon) a fost dezmembrată iar președintele acesteia (James Schlesinger) a revenit la funcția lui în cadrul "Ministerului Apărării".Și tot Schlesinger a fost cel care a cerut tuturor comandanților militari să nu răspundă la nici un ordin primit de la Casa Albă înainte de încheierea procedurii de *impeachment* a președintelui, dorită de "Republicani".În schimb, Nixon și-a dat demisia de bună voie la 8 august 1974.Umilința suferită de Nixon a fost un avertisment pentru viitorii președinți ai SUA să nu se gândească că pot decide planurile sau pot manevra "guvernul mondial din umbră" fără să fie pedepsiți.

Mai precis, "căderea" administrației Nixon a coincis cu retragerea forțelor armate americane din Vietnam și dezindustrializarea țării prin semnarea acordului GATT (față de care Nixon s-a opus cu fermitate), rezultat care încadrează cu ușurință pe direcția strategiilor de dezvoltare dorite de "Grupul Bilderberg".John Coleman în "Cercul conspiratorilor" adăuga că *de la această dată începe planul de recesiune – depresiune din 1991 care a costat locurile de muncă a circa 30 de milioane de americani*.Regizorul "Scandalului Watergate" a fost Henry Kissinger, consilierul pentru "Securitate Națională".Întorcându-ne în timp în anii '60, Kissinger a fost "așezat" de către Bilderberg la interiorul unui mic grup de lucru din care mai făceau parte James Schlesinger, Alexander Haig și Daniel Ellsberg.Cu aceștia colabora teoreticianul creator al "IPS – Institute for Policy Studies", Noam Chomsky.Dacă IPS a fost una din *creațiile* "Round Table" britanice, "Tavistock Institute" i-a determinat planul de lucru dezvoltând împreună tehnici de programare a minții umane.Pe durata anilor '60, Chomsky (împreună cu grupul lui Kissinger) a fondat în Statele Unite o mișcare populară - "Noua Stângă" - cu scopul de a crea revolte și dezordine.Crearea haosului era necesară pentru răspândirea *idealurilor* de stânga ale socialismului nihilist.Plecând de pe această poziție au putut pune la cale *lovitura cea mare* care a deteriorat *establishmentul* po-

litic al SUA.

Funcţia de consilier pentru ”Securitate Naţională” i-a dat posibilitatea lui Kissinger (ajutat de Ellsberg şi Haig) să pună în practică ”Planul Watergate” dorit de RIIA pentru îndepărtarea preşedintelui Nixon, mai ales că acesta din urmă declarase că nu era de acord cu GATT, fapt care l-a înfuriat pe Rockefeller.Dar Nixon avea dreptate.GATT a cauzat o erodare ulterioară a suveranităţii politice a SUA, după cum avea să declare sir James Goldsmith (văr al familiei Rothschild, membru miliardar al Parlamentului European) în faţa senatului SUA (în 1994, cu puţin timp înainte de a muri). În calitate de consilier pentru ”Securitate Naţională” în administraţia Nixon, Kissinger şi ”stafful” propriu primeau toate informaţiile despre situaţiile interne şi externe (inclusiv documentele cele mai rezervate ale FBI) înainte de a ajunge la preşedinte, fără nici o posibilitate ca Haldeman şi Ehrlichman, cei doi oameni cărora Nixon le acordase *integritatea* să poată înţelege ceva.Kissinger se afla la apogeul carierei sale.Faptul că a reuşit *distrugerea* lui Nixon i-a permis să obţină şi să controleze puteri însemnate.Prin demisia lui Nixon, Bilderberg şi-a văzut ”propriul” preşedinte instalat la Casa Albă.*Păpuşa* ”Noii Ordini Mondiale” primea ordine direct de la Kissinger, un apropiat al lui David Rockefeller – unul din *servitorii* ”Grupului Bilderberg”.Doi membri ai ”CFR”, Brzezinski şi Kissinger, împreună la ”Harold Pratt House” (sediul din New York al ”CFR”) în 1965, anul în care ”CFR” a publicat lucrarea lui Brzezinski ”Alternative to Partition”.Cu 5 ani mai devreme, Kissinger a publicat ”Nuclear Weapons and Foreign Policy”.

CAPITOLUL VIII - « BILDERBERG DEMASCAT »

Thomas Jefferson, unul dintre întemeietorii democraţiei americane, obişnuia să spună: *Faptele singulare înfăptuite de un tiran pot fi datorate opiniei ocazionale din ziua respectivă, dar o serie de fărădelegi, începute într-o anumită perioadă de timp şi propagate pe durata mai multor administraţii prezidenţiale demonstrează foarte clar că există un plan pus la cale pentru a deveni sclavi*.Caracteristica cea mai importantă a acestui grup mondial, aproape exclusiv masculin şi corporatist, a fost exprimată de David Rockefeller în 1991 pe durata reuniunii de la Baden-Baden (din Germani), când a afirmat că *o suveranitate supra-naţională, exercitată de o elită intelectuală şi de bancheri mondiali, este de preferat (în mod sigur) autodeterminării naţiunilor, cum se întâmpla în secolele trecute* (26).La 9 decembrie 2001, profesorul John McMurtry (de la Universitatea Guelph din Canada) spunea în deschiderea forumului ”Ce poate face Canada privitor la terorism şi război?”: *În calitate de structură a puterii la nivel mondial, înfiinţată de aceleaşi forţe financiare şi de sistemul mass-media, l-a aşezat pe Tony Blair la conducerea Marii Britanii, pe G W Bush la Casa Albă cu toate că majoritatea celor care au votat s-au declarat împotrivă.Multi-naţionalele au finanţat şi au ”cumpărat” liderii politici pentru a fi siguri că oamenii corupţi vor servi planurilor lor mai mult decât ar fi făcut guvernele alese în mod democratic de către popor, prin crearea de entităţi plenipotenţiare şi măsuri pentru pieţele transnaţionale care să nu poată fi controlate de către guverne decât prin încălcarea noilor legi comerciale şi financiare prin care sunt tutelate numai drepturile marilor multi-naţionale*.

Ceea ce stărneşte mirare este faptul că alte persoane nu reuşesc să vadă pericolele ascunse în spatele acestei organizaţii.Depinde poate de faptul că o anume cunoaştere duce către responsabilitate, obligând la eforturi pentru obţinerea unei schimbări? Dacă toţi ne-am da seama că există o putere mult mai mare decât puterea diverşilor preşedinţi aleşi de către popor, că există o autoritate spirituală mult mai puternică decât cea a papei, o putere invizibilă (sistemul bancar internaţional, ca fiind cel mai puternic sistem de propagandă din istoria umanităţii) care controlează departamentele tuturor armatelor şi ale tuturor serviciilor secrete din lume, am fi constrânşi să credem că democraţia, în cel mai bun caz, este doar o iluzie, iar în cel mai rău caz reprezintă preludiul unei dictaturi care se numeşte ”Noua Ordine Mondială”.Michael Thomas (un operator de pe Wall Street) foarte apreciat ca scriitor, considerat unul dintre comentatorii cei mai caustici ai perioadei Reagan – Bush, la 28 mai 1999 a declarat la ”SHC News” că *dacă membrii Bilderberg par să se încăpăţâneze mai mult decât de obicei să nu apară în mijloacele de informare*

este pentru că, printre alte motive, își dau seama că principalele lor structuri, FMI"și Banca Mondială au cauzat un număr de victime umane mult mai mare decât cel cauzat de cel de-al doilea război mondial.Fostul ziarist al BBC Tony Gosling, de pe *site-ul* său www.bilderberg.org , scria că *rezultatul nefericit îl reprezintă imaginea unei democrații occidentale redimensionate, în care toate persoanele care trebuie să ia decizii nu țin cont de nevoile oamenilor precum justiția socială, binele comun sau o calitate mai bună a vieții; dimpotrivă, printr-o austeritate puternică vor să favorizeze interesele elitei politice și ale multi-naționalelor.*

Cu toate că probele sunt mai mult decât evidente, majoritatea populației consideră că este prea ocupată să-și rezolve problemele cotidiene (pe care este *obligată* să le rezolve) decât să-și piardă timpul cu *teorii ale conspirației*.Aceasta este tipica "spălare de creier" pe care "Tavistock Institute" o gândea pentru noi.În fața haosului total reacționăm așa cum a făcut-o Nixon care mai întâi a fost izolat, manipulat și după aceea distrus de către organizatorii globalizării.Demoralizate și manevrate, lipsite de propria autostimă, de conștiința propriei valori, nesigure în ceea ce privește viitorul, persoanele se află din ce în ce mai des în ipostaza să-și dorească venirea unui *Mesia* care să ducă la eliminarea drogurilor, a pornografiei, a prostituției infantile, a criminalității în creștere, a războaielor, a foamei și suferințelor, garantând, în același timp, o societate bazată pe ordine, în care persoanele vor trăi în armonie. În imaginea de mai sus se află Ernesto Zedillo, participant la reuniunile "WEF" de la Davos, Cavaler de Malta, membru al "Clubului de la Madrid", respectiv al "Clubului de la Roma"."Autoritățile române" au apreciat "capacitățile" lui conferindu-i (în 2000) *Ordinul "Steaua României" în grad de "Colan"*.Aceiași "recunoaștere" au mai primit-o Kofi Annan, regina Beatrix a Țărilor de Jos, Fernando Henrique Cardoso, regina Elisabeta a II-a a Angliei și alții.*Ordinul "Steaua României" în grad de "Mare Cruce"* l-au primit Ehud Barak (1999), Mugur Isărescu (2000), Jean Claude Junker (2003), regina Sofia a Spaniei (în 2003) – participantă constantă la conferințele "Grupului Bilderberg". Dar acea "armonie", prezentată în acest fel va sfârși prin a influența libertatea noastră, drepturile umane, libertatea de gândire, în general toată existența noastră."Armonia" va însemna o societate socialistă; vom deveni simple numere într-un sistem dominat de birocrația "Noii Ordini Mondiale".Cine nu se va conforma va fi internat în lagăre de concentrare create după modelul de la Guantanamo.Toate acestea vor avea loc dacă cei care mai rămân din lumea liberă nu vor începe să lupte pentru apărarea propriilor idealuri naționale în loc să lase totul conducătorilor, *comisarilor* "Uniunii Europene", reprezentanților "Națiunilor Unite" și familiilor regale – **toți vinovați de trădare !!!**

Acești "grațioși și bine educați" membri ai familiilor regale europene, aceste doamne bătrâne cu maniere elegante și gentilomi cu aspect bonom, nu sunt în realitate decât persoane fără milă.Profită de suferințele națiunilor și își cheltuie averile pentru protejarea stilului privilegiat de viață.Bogățiile aristocrației sunt *legate (fără urmă de îndoială) și întrețesute cu traficul de droguri și piața aurului, a diamantelor și armelor; cu sistemul bancar, cu cel comercial, cu cel al industriei și al petrolului; cu controlul mijloacelor de informare și al industriei de divertisment* (27).Prin ce mijloace se pot verifica toate acestea dacă este imposibilă penetrarea la interiorul "Grupului Bilderberg"? Parte dintre ele nu se pot demonstra pentru că informațiile pe care le primim vin direct de la servicile secrete astfel că doar o mică minoritate, privilegiată, poate cunoaște realitatea.Să nu sperați ca principalele telejurnale să acorde spații știrilor despre conspirația care are loc fără să o băgăm de seamă.Presa se află sub controlul total al acestor *domni și doamne drăguțe* care-și cheltuie timpul prețios în activități de binefacere și filantropie.Multă lume nu înțelege *motivele* din spatele faptelor prezentate (mai ales că nu sunt discutate la Tv, radio sau în ziare) fiind convinsă că este vorba de o *teorie a conspirației*, deci ceva "de ignorat" sau de "tratat în bășcălie", de refuz.Doresc probe concrete, dar sunt dificil de găsit.Cam asta este ceea ce "sistemul de spălare a creierului" al "Tavistock Institute" a făcut rasei umane.

"Noua Ordine Mondială" s-a lansat în neutralizarea unicei arme pe care oamenii de rând o pot folosi pentru împiedicarea împlinirii proiectelor sale.Această carte conține multe citări de fapte concrete, documente și imagini care pot întări teoria autorului, determinând un cititor inteligent să intuiască dacă ceea ce se vrea demonstrat este credibil sau nu.

Benefit Co-chairman James Wolfensohn, Nancy Mehta, Benefit Co-chairman Lily Safra, and Maestro Zubin Mehta

Renee Fleming and Benefit Co-chairman Lord Jacob Rothschild

Ambassador Alfred Moses, Irene and Abe Pollin, and Elaine Wolfensohn

Mayor Ron Huldai and Zubin Mehta

În 2006 a avut loc la ”Carnegie Hall” aniversarea a 70 de ani de la la înființarea ”Orchestrei Filarmonice Israeliene”, respectiv aniversarea a 70 de ani a lui Zubin Mehta.Referitor la ceea ce se spunea despre ”binefacere și filantropie”, printre participanții la acest eveniment s-au aflat Jacob Rothschild dar și James D Wolfensohn – participant la conferințele ”Grupului Bilderberg”, dar și un anume Radu Lupu.

PARTEA A II-A

« COUNCIL ON FOREIGN RELATIONS »

Lumea nu este condusă de către ”Comisia Trilaterală”.Acest lucru îl face ”Council on Foreign Relations”. 1978, Winston Lord, președinte al ”CFR”, vice-Secretar de Stat al SUA, membru al ”Ordinului Skull & Bones”, *Ajutor și incitare*, vol II, n°2 pagina 7.

Winston Lord (în stânga) și John Temple Swing (în 1983).

Imperiile, după cum un *rus* poate confirma, vin și se duc.Cu circa 2500 de ani în urmă, o entitate apărută parcă de nicăieri (dar pe care o vom numi ”Roma”) a devenit o problemă pentru statele apropiate.Prin invadarea acestor state ”Roma” le-a absorbit în *Națiunea Latină*.Mulți dintre latini au primit o cetățenie de serie ”B” pe care au numit-o *Drept al Latinilor.*Zona originară – *Latium* – este cunoscută în prezent cu numele de *Lazio* (”Lațio”) fiind locul în care autorul și familia lui au locuit (mai precis în localitatea *Ladispoli*).

În prima săptămână a lui noiembrie 1999 am primit o carte poștală de la cineva care ar fi putut fi un cunoscut și care părea că se află în acea mică localitate de pe coasta mediteraneeană.Era scris doar: *Ești bine? Aș dori să ne întâlnim!* Era datată *29 noiembrie 1999* și era semnată *Fashoda*.În mod sigur exista un element care nu se afla ”la locul lui” pe acea amintire inocentă din perioada vacanței.Cartea poștală italiană avea un timbru francez iar data de pe acest timbru era 30 martie 1980! Oricine are o mică experiență în spionaj vă va spune că datele și locurile au o anumită importanță pentru spioni și pentru ”contactele” lor.*30 martie 1980* era data în care familia mea a plecat, în mod oficial, din Uniunea Sovietică.Ca urmare, ne-am transferat în Italia și ne-am stabilit la Ladispoli, localitate care a devenit noua noastră rezidență pentru anul următor.

-*A fost lăsată de cineva în căsuța poștală, semn că vrea să-mi comunice ceva foarte important*, gândeam.*O carte poștală italiană cu timbru francez. Interesant! 29 noiembrie 1999.Peste trei săptămâni și jumătate începând de azi*, spusesem cu voce tare.Am întors *vederea* și am examinat imaginea care nu prezenta nici un fel de text informativ.Era o scenă estivală tipică: o multitudine de oameni la plajă și o parte de mare cu un *fir invizibil* de orizont.Puteam identifica două persoane: o mamă și ceea ce părea să fie copilul ei, îmbrăcat în alb; ea privea copilul care părea că merge ”în patru labe”.

Am ieșit în stradă.Ploua mărunt și des.Doi copii mici urlau și săltau bucuroși dintr-o baltă în alta lăsând semnele tălpilor lor pe marginea străzii.Am traversat strada sub un cer plin de nori negri și am intrat într-un *pub*.

-*29 noiembrie 1999.Ce naiba puteau să însemne toate acestea?* Am citit mesajul: *”Ești bine? Aș dori să ne întâlnim! Fashoda”.Cine naiba este cel care mi-a trimis vederea?* Am încercat să-mi aduc aminte de toate legăturile pe care le-am avut cu lumea serviciilor secrete de-a lungul timpului.Trebuia să admit că era o listă destul de lungă, cu nume și parole stranii, dar nu era prezent nici un ”Fashoda”! Am comandat o cafea și am continuat să rotesc vederea în mâini.

-*Pare african*, gândeam; excluzându-i pe cei 6 agenți operativi ai ”SASS – Serviciul Secret Sud-African”, nu am reușit să colaborez cu agenții nici unui alt serviciu secret din vreo țară africană.

-*Să fie vreun mesaj codat?!*, mă gândeam.

-*Fashoda, Fashoda, Fashoda*, repetam continuând să rotesc vederea privind la mamă și la copilul ei. Dintr-o dată am avut o tresărire.

-*Fashoda!* Era un punct minuscul de pe harta Sudanului, un fort care a fost construit la ”Fashoda”, o mică peninsulă, ca o fâșie.Tot terenul din jur era mlăștinos favorabil dezvoltării miliardelor de țânțari.Zona avea o climă umedă și rareori temperatura cobora sub 35° la umbră.Locul cu respectivul nume s-a aflat dintotdeauna în ”culisele istoriei” dar în 1898, Marea Britanie și Franța s-au aflat pe punctul să-și declare război din cauza faptului că armatele celor două țări erau gata să acționeze.Cele două armate nu s-au mai aflat atât de aproape una de alta din timpul bătăliei de la Waterloo, din 1815.

Cauza conflictului din 1898 o constituia ”Fashoda”, un loc aflat la celălalt capăt al lumii față de cele două națiuni europene.Ofițerii francezi și-au desfășurat trupele în calea trupelor engleze, fiecare dintre părți reclamând propria suveranitate asupra acelui teritoriu și cerând propriului adversar să se retragă. La sfârșitul secolului, fie britanicii fie francezii au înțeles că dacă o expediție franceză ar fi reușit să-și extindă controlul asupra părții septentrionale a Nilului până la Fashoda s-ar fi realizat o adevărată blocare a intereselor britanicilor prin controlul cursului Nilului, s-ar fi creat haos în Egipt, fapt care i-ar fi obligat pe britanici să renunțe la folosirea ”Canalului Suez” - unica legătură vitală către India – de care depindea supraviețuirea Imperiului Britanic, susținut (în mare parte) de resursele și mâna de lucru din India.

După o perioadă extrem de tensionată, toți cei implicați și-au salvat interesele în urma unui acord semnat între părțile aflate în conflict: Marea Britania, Franța și Egiptul.În anul următor, guvernele britanic și francez au stabilit de comun acord că prin cursurile fluviilor Nil și Congo s-ar fi delimitat sfe-

rele lor de influență.O bună parte din împărțirea geografică și politică a Africii este rezultatul acelei decizii.Relațiile dintre Anglia și Franța s-au strâns și mai mult, fapt care a dus la semnarea ”Acordului Anglo-Francez” din 1904, unul din pașii către primul război mondial.

-*Fashoda nu este numele unei persoane, ci al unui loc!*, raționam cu inima bătând nebunește.*29 noiembrie 1999, Ladispoli, Lazio, Roma, Italia, Fashoda, 30 martie 1980, Franța ... 30 martie, 29 noiembrie, 1980, 1999, Franța, Italia, Roma, Lazio, Ladispoli, Fashoda ...*Mă gândeam în continuu la aceste date în căutarea unui sens logic pe care nu reușeam să-l găsesc.

Ploaia s-a terminat făcând loc unui curcubeu care apăruse printre clădiri.Un chelner mi-a adus cafeaua dorită.Un domn mai bătrân, aflat la o masă alăturată, își încrucișă picioarele.Alți oameni, așezați pe scaunele din fața tejghelii barului, discutau despre bani întrerupându-se unul pe celălalt, dându-și lovituri amicale pe umeri sau pe brațe.Dintr-o dată totul s-a clarificat: *Fashoda. Travis Read*.

Travis Read era unul dintre contestatarii pe care l-am întâlnit pe durata reuniunii Bilderberg din 1996 de la ”King City”.Părea un *pierde-vară* odios și indisciplinat, fiind mereu împreună cu un anume Garik S, un israelian dat afară din *college*.Mai târziu s-a descoperit că respectivul Garik era un agent al MOSSAD și avea ca bază operativă un apartament în ”Etobicoke”, o suburbie nu prea cunoscută a orașului Toronto.Travis avea înclinația să se facă arestat dar era eliberat, de fiecare dată, foarte rapid; în acest fel exista probabilitatea să se afle în aceeași celulă cu criminali periculoși sau cu ”colaboratori” ai justiției. O coincidență mai mult decât stranie care ridică multe semne de întrebare despre cât sunt informatorii (ale căror vieți sunt *gestionate* de poliție) de obiectivi.După cum aveam să descopăr pe parcurs, Travis Read a devenit un criminal pentru a putea intra în legătură cu adevărații criminali.Asta era *acoperirea* lui, *misiunea lui*.Travis a fost trimis în Sudan în cadrul unei misiuni organizate de CIA în colaborare cu ”RCMP – Forțele Canadiene de Securitate”, având sprijinul și în acord cu criminalitatea organizată.Travis era persoana ideală: vanitos, mincinos, vulgar, deseori drogat... și aproape totdeauna fără bani.Detaliile misiunii din Sudan nu au fost făcute publice dar începând cu 1898, acest loc a devenit locul de atracție pentru răufăcători, din diferite motive.A devenit un punct important pentru piața drogurilor, a armelor și petrolului; a devenit locul preferat pentru organizarea operațiunilor care să destabilizeze guvernele diverselor națiuni africane, slăbite de războaie continue sau prea slabe ca să mai reziste la amestecul ”amical” al statelor precum Anglia, Franța, Statele Unite, China sau Rusia.Toate aceste țări aveau o unică preocupare: petrolul.Travis era conștient de ipocrizia sistemului care l-a creat și care se folosea de el.În mod paradoxal, era viu pentru că știa multe secrete și știa cum să le folosească în avantajul lui.

-*Dacă Travis vrea să ne întâlnim*, gândeam, *trebuie să fie în pericol*.Travis era ca un câine, obișnuit să caute printre resturi.Știa prea multe, cunoscuse prea multe persoane de-a lungul anilor și îndeplinise prea multe misiuni periculoase.Acel om era sinonimul pentru *necazuri* și acest fapt mă înspăimânta, dar mă și atrăgea în același timp.

-*Ce anume are și mă poate interesa?*, gândeam.Prin vitrină am sesizat o fată frumoasă a cărei expresie, ușor melancolică, conferea o aură de mister chipului botticellian; într-un colț al localului, o adolescentă în uniformă școlară sorbea zgomotos dintr-o cupă cu suc privind spre exterior.

Mă gândeam la tot ceea ce mi s-ar fi putut întâmpla.Era clar că trebuia să plec la Roma.Deschizând ușa și ieșind din *pub*, aflându-mă pe strada zgomotoasă, am realizat că această idee nu mă atrăgea deloc.Travis însemna *necaz* și chiar dacă ar fi avut să-mi dea informații prețioase, la fel de bine putea să fie controlat de către superiorii lui care i-au lăsat ”lesa” destul de lungă pentru a îndeplini acțiuni care, în mod normal, un civil nu le-ar putea realiza.După reuniunea din Canada din 1996 erau multe persoane bucuroase să-mi provoace necazuri.Pe măsură ce mă gândeam tot mai mult, eram din ce în ce mai convins de acest lucru și credeam că mi se pregătește o capcană.Ca să mă simt protejat aveam nevoie de ajutor.La 7 noiembrie 1999 am participat la o ”convorbire – conferință” telefonică cu alte trei locații (realizată pe linii securizate) cu diverși foști membri ai *intelligence* din fosta URSS.Trebuie să recunosc că întotdeauna am găsit înțelegere printre foștii agenți sovietici.Sunt foarte neîncrezători în ”valorile” Occidentului și sunt foarte dificil de corupt (față de ceea ce doresc mijloacele de informare să credeți!).

Pot spune că nu erau oameni obișnuiți.Unul dintre ei era expert în arme nucleare și bacteriologice de scurtă și media rază de acțiune, în sistemele de utilizare ale acestora; un altul a fost ofițer sub comanda generalului Valeri Manilov, vice-șef al ”Forțelor Armate Ruse”.La un an după, Manilov a devenit cea mai importantă persoană a Armatei Ruse care a afirmat că incidentul submarinului ”Kursk” ar fi fost provocat (în mod deliberat) de către americani (la 12 august 2000, două explozii datorate unor cauze necunoscute, au avariat submarinul nuclear rus ”Kursk” făcându-l să se scufunde până la o adâncime de 108 metri sub nivelul mării).Imediat am fost de acord privitor la faptul că nu aș fi reușit să mă descurc de unul

singur și s-a stabilit că pot contacta o parte din oamenii care acționau la Roma în contul KGB.Am pri-mit o listă cu persoanele operative în Italia și spre surprinderea mea, unul dintre aceștia era un preot, locuia la Vatican și chiar dacă era cunoscut ca un anticomunist convins, era un agent secret sovietic.Am ales câteva persoane de pe lista respectivă; pe doi dintre ei îi cunoșteam personal iar pe al treilea l-am ales la întâm-plare din grupul de persoane necunoscute.Travis dorea să ne întâlnim la 29 noiembrie, cel puțin acest lucru era clar.Dacă știa cum să mă găsească, în mod sigur cunoștea numărul meu de telefon și alte infor-mații importante despre mine.

-*Vrea să mă înșele sau are necazuri*, gândeam.*Dacă are necazuri, chiar dacă știe destule despre supe-riorii lui, atunci trebuie să-i calmeze cât mai repede cu putință.Pentru a supraviețui, poate că le-ar fi spus că știe cum să mă găsească.*Loialitatea nu era o caracteristică a caracterului lui Travis.

-*Oricum viața lui este în pericol, deci ...*raționam eu.*Când unul vede că nu mai are prieteni (și acesta era cazul lui) toți ceilalți erau considerați "parteneri de afaceri".Erau doar "mijloace" pentru salvarea vieții.Înțelegeam modul lui de gândire*.După alte conversații telefonice de scurtă durată pe linii sigure, am stabilit cu "contactele" mele să ne întâlnim la "Hotelul Tefi" din Roma."Hotelul Tefi", aflat în proprieta-tea unei vechi cunoștiințe de-a bunicului meu, a fost utilizat ani de zile ca bază pentru operațiunile de contraspionaj de către agenții fostei URSS aflați la Roma.Este poziționat strategic, puțin în afară față de "Piazza della Repubblica", la circa 300 de metri de locul unde Gogol (unul dintre *giganții* literaturii ruse) a scris în 1842 capodopera nemuritoare *Suflete moarte*.Proprietarii originari ai hotelului erau prieteni din copilărie de-ai bunicului meu, de fapt toți proveneau din Karasubazar, regiunea Belogorsk (Crimeea).

Oamenii pe care i-am întâlnit la 26 noiembrie la "Hotelul Tefi" erau agenți care au participat la acțiuni diverse.Erau experți în *acțiuni fără reguli* – supraveghere, intimidare psihologică și șantaj.Privin-du-i cum manevrau armele am ajuns la concluzia că multe din misiunile lor au inclus și uciderea la co-mandă.Era un tip de indivizi pe care nimeni nu ar dori vreodată să-i aibă ca dușmani și alături de ei mă simțeam în siguranță.La începutul anilor '50, bunicul meu și-a riscat viața pentru a-i salva pe tații acesto-ra, toți agenți ai KGB după ce Stalin (cu ceva timp înainte de moartea lui) începuse prigoana celor mai importanți ofițeri din "Armata Roșie", respectiv din serviciile secrete.Puteam spune că cei de acum for-mau mica mea armată, cu legături și conexiuni în toate serviciile secrete ale lumii, inclusiv NSA, CIA și FBI.Serviciile secrete rusești au fost foarte eficiente în operațiuni de infiltrare la interiorul societăților secrete americane.

Alexander Ivanovici s-a născut la Chesis, o mică localitate în apropiere de Riga.Pe durata celui de-al doilea război mondial, orășelul a fost distrus complet de către artileria nazistă.Konstantin era din Bielorusia, Anatoli venea de la Moscova, cu toții animați de sentimente nu prea plăcute la adresa Occi-dentului.După ce ne-am întâlnit și am schimbat formulele convenționale de salut – *Kak dela daragoi? (Ce mai faci, prietene?)* și *Privet celavek! (Salutare băieți!)* - am trecut la "afacerile" noastre.Konstantin scoase un pistol și-l așeză delicat pe masă.

-*Znaeș șto etă? (Știi ce este ăsta?)*, mă întrebă privind cu circumspecție la dreapta lui, apăsând parcă pe cuvântul *știi*.Am privit la obiectul de culoare neagră care se afla în fața mea.Cunoșteam armele și era greu ca cineva să-și dea seama (privind la structura polimerică fără pic de metal) că era vorba de un pistol se-mi-automat marca "Glock".

-*G 36*, comunică Anatoli, *cu un an înainte de apariția lui pe piață*.În mod sigur se distra.Era prima dată când vedeam noul "Glock", un "ACP 45" compact, cu calibrul 9, cu un singur încărcător cu 6 cartușe și o lățime de 3,6 centimentri.Greutatea acestuia era cu 114 grame mai mică decât modelul precedent - "G 30" (care avea un încărcător dublu cu 10 cartușe).Era ceea ce se putea numi o *poezie în mișcare*.

-*Poate va trebui să-l folosești*, spuse Anatoli cu aer detașat.

-*"Piazza della Repubblica", la umbră*, spuse Konstantin.

-*Orice s-ar întâmpla, nu-i lăsa pe ei să stabilească locul și ora întâlnirii*, îmi repetă Anatoli de mai multe ori strângându-mă de braț cu mâna lui enormă.*Altfel nu te vom putea proteja*.La 27 noiembrie, după amiaza târziu, a sunat celularul meu.Era Travis care conducea o mașină pe undeva pe la periferia Romei. Mi-a cerut să ne întâlnim pe 29 noiembrie, la 10,00 dimineața, în apropiere de *Colosseum*.

-*"Piazza della Repubblica", după amiază la 17,30*, i-am spus întrerupându-l.

-*Regulile le stabilesc eu!*, spuse Travis.

-*"Piazza della Repubblica", după amiază la 17,30*, am repetat eu ridicând ușor tonul.

-*Vrei informațiile sau nu?*, întrebă Travis.

-*Nu atât de mult încât să mă las omorât pentru ele!*, i-am răspuns cu răceală.Travis închise conversația. După circa 20 de minute m-a rechemat.Mi-a dat asigurări, m-a amenințat, iar mi-a dat asigurări dar în cele

din urmă a acceptat.

-*Bine atunci, "Piazza della Repubblica", după amiază, la 17,30*.

-*Travis*, i-am spus eu, *știu că ai necazuri.Sper că nu vrei să mă folosești pe mine pe post de vreo recompensă pentru a scăpa de acele necazuri! Nu ar fi o treabă tocmai plăcută*.Închisese telefonul din nou. "Piazza della Repubblica" era așezată strategic la aproximativ 50 de metri de "Hotelul Tefi".La centrul pieței se află o fântână, capodoperă a lui Gian Lorenzo Bernini, ridicată în onoarea protectorului său, papa Urban al VIII-lea.Patru delfini susțin o cochilie în care se află un triton (o creatură fantastică a mitologiei greco-romane, cu corp de om, dar având înotătoare și solzi) care avea în mână o altă cochilie din care curgea apa.I-am telefonat lui Konstantin de la o cabină telefonică publică.

-*Bine!* A fost tot ceea ce a zis.Reîntors la hotel am organizat rapid planul.

-*Acea "Volvo" este mașina pentru fugă*, spuse Anatoli indicând o mașină neagră parcată pe stradă, lângă un chioșc care vindea înghețată.

-*Dacă va fi vreo problemă*, spuse Konstantin, *va fi nevoie doar de 5 secunde ca Sașa* (Alexander) *să poată lua mașina*.În mod sincer, aveam îndoieli că adversarii mei (care în mod sigur existau) aveau o mică idee de ceea ce i-ar fi putut aștepta.

În dimineața zilei de 29 noiembrie, Anatoli și Konstantin (foști ofițeri ai "Forțelor Speciale Ruse") au ajuns la locurile stabilite pe acoperișurile clădirilor adiacente locului de întâlnire.Spre orele 16,00 ale după amiezei am comandat ceva de băut într-unul din barurile cu terasă aflate în incinta pieței.Anatoli și Konstantin aveau o vedere perfectă asupra locului putând să observe pe oricine s-ar fi putut apropia de mine și din orice direcție ar fi făcut acest lucru.Fiecare dintre cei doi avea câte o pușcă.Era un model construit anume pentru a trage cu proiectile de calibru mic (cu o viteză de circa 1500 de metri pe secundă). Traiectoria acelor proiectile era aproape liniară, suferind o mică modificare a acesteia din cauza forței de gravitație.Numai cine dispune de resurse financiare consistente își poate permite *jucările* costisitoare.În timp ce așteptam să mă întâlnesc cu "contactul" meu, un grup numeros de școlari francezi în excursie trecea pe lângă chioșcul cu înghețată.Alexander Ivanovici era la interiorul mașinii "Volvo" negre, parcată de cealaltă parte a pieței.

La 17,30 nici o mișcare, nici o urmă de Travis.Ora 18,00.Ora 18,30 nimic.În cele din urmă, spre orele 19,00 mi-a telefonat comunicându-mi că a decis să-mi dea documentele secrete care aveau sigiliul diplomatic al Statelor Unite și care făceau referire la implicarea Washingtonului în războiul din Sudan. Acestea făceau referire la un obiectiv pe termen lung al "Grupului Bilderberg": scoaterea profitului dintr-o stare de conflict permanent prin controlarea resurselor energetice.I-am spus că dacă asta era intenția lui și dacă vorbea de la un telefon celular, era păcat că nu a a venit la întâlnirea din piață.L-am anunțat că-l voi aștepta dacă ar fi existat o mică posibilitate ca el să vină.În acel moment comunicația s-a întrerupt.Poate nu veți fi surprinși să aflați că Travis nu a mai venit la acea întâlnire.Spre orele 20,30 ne îndreptam spre reședința lui având pistoalele la îndemână.Garsoniera lui era devastată dar nu existau semne de luptă și nici urme de sânge.Dar nici Travis nu era acolo și nici nu am mai avut vești de la el.Nu aveam nici o îndoială că discutasem cu Travis pentru că recunoscusem modul lui particular de a vorbi, felul în care "mânca" cuvintele și un fel de "râgâit" înainte de a le pronunța.Era unica persoană pe care am auzit-o vorbind în acest fel.

Conducând spre aeroport priveam atent în jurul meu dar nu era nici o urmă de Travis.Nu aveam cum să aflu despre ceea ce i se întâmplase.*Fii atent la ceea ce speri*, îmi sugera un al "șaselea simț", *pentru că s-ar putea să nimerești în ceva și nu ai forța necesară pentru a putea suporta*.Prin acest mod de acțiune se învață să nu fii nici prea sentimental și nici prea avid.Prima caracteristică poate fi interpretată ca un semn de slăbiciune iar cealaltă te poate așeza pe traiectoria unui pistol.De fiecare dată, fantasma lui Travis îmi apare din "ungherele memoriei" ca un *gând funebru* despre fragilitatea și posibilitatea de a greși a sufletului uman.

CAPITOLUL X - « ÎNCRUCIȘARE DE PARTENERI »

În prezent există în lume diverse organizații legate într-un fel sau altul cu "Grupul Bilderberg". Cea mai mare dintre acestea este "Round Table" care cuprinde "Royal Institute of International Affairs"

(britanică), ”Institutele de Afaceri Internaționale” ale Canadei, Australiei, Africii de Sud, Indiei și Olandei și ”Institute of Pacific Relations” ale Chinei, Rusiei și Japoniei.O unitate aparte a ”Round Table”, cu sediul în Statele Unite, o formează ”Council on Foreign Relations”, prescurtată ”CFR”.Originea ”CFR” se poate localiza în anul 1921 și unul dintre fondatorii acestuia, Edward Mandell House (în imaginea din stânga împreună cu președintele Woodrow Wilson, în 1919), care a fost și principalul consilier politic al președintelui Wilson, a fost acuzat că este cel care a condus administrația Wilson între 1913 și 1921.Ca o ironie a sorții, House a fost un marxist convins, toți ceilalți cunoscând acest lucru.Interpreta socialismul ca pe o formă de totalitarism și urmând această concepție a făcut posibilă instituirea (în Statele Unite) unei ”Bănci Centrale Independente” care să controleze masa monetară a Americii.Dacă până în 1913 ”Congresul” SUA controla emisiunea monetară, după acest an a fost aprobat ”Federal Reserve Act”care consfințea ”trecerea” acestei îndatoriri de la ”Congres” la respectiva bancă centrală, privată.Printre altele, House a propus și al ”XVI-lea Amendament” al Constituției SUA care introducea *impozitul pe venit*, o altă idee preluată de la Karl Marx (28).

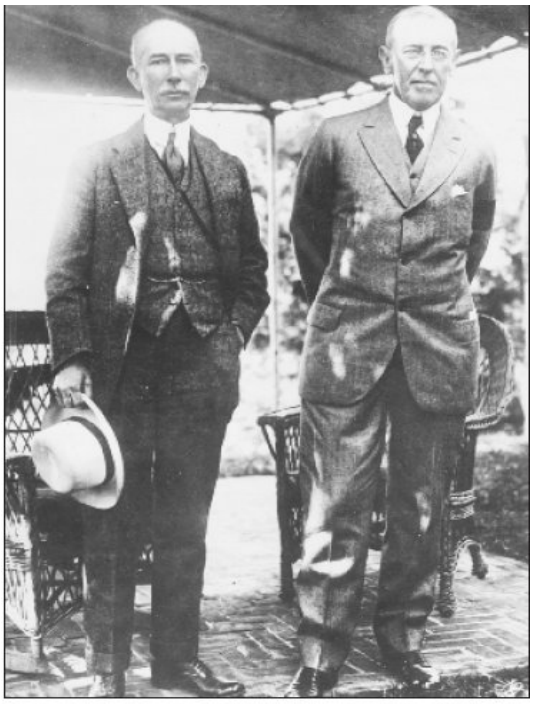

"It all started as an inquiry. . . ." Colonel Edward M. House (left), proto-national security adviser, seen here with President Wilson, circa 1919.

Tot House a fost cel care a scris programul pentru ”Liga Națiunilor” (care avea să devină propunerea oficială înaintată de președintele Wilson) la ”Conferința de Pace” de la Paris, din 1919.Charles Seymour, biograful oficial al lui House, spunea că Wilson *a aprobat documentația lui House aproape în întregime; intervenția lui personală s-a limitat doar la frazeologie*.În 1921, la terminarea mandatului lui Wilson, House și susținătorii lui au pus bazele ”CFR”.Chiar de la început, intenția lor era aceea de creare a unui ”Guvern Mondial Unic”, bazat pe un sistem financiar centralizat, caracterizat de o ”amestecătură” aparte de capitalism și socialism, de oportunism și idealism.La prima adunare a ”CFR” au fost prezenți reprezentanții cei mai bogați și mai faimoși ai elitei Statelor Unite.În decursul primului an, fundațiile Rockefeller și Carnegie au contribuit cu finanțări consistente ceea ce a dat posibilitatea ”CFR” să se extindă.În 1940, Franklin D Roosevelt a fost cel care a *umplut* ”Departamentul de Stat” cu membri ai ”CFR” astfel încât, generația următoare de membri ai ”CFR” era deja integrată în centrele puterii.

Imaginea din stânga prezintă o parte din membrii ”CFR” aflați la ”Casa Albă”.14 din cei 17 sunt membri ai ”CFR”; Rumsfeld și Laird sunt și membri ai ”Comisiei Trilaterale”, iar G W Bush este membru al ”Skull & Bones” (începând din stânga): Harold Brown, Lawrence Eagleburger, James Baker, Colin Powell, James Schlesinger, Donald Rumsfeld, Dick Cheney, G W Bush, Condoleeza Rice, George P Schultz, Melvin Laird, Robert McNamara, Madeleine Albright, Alexander Haig, Frank Carlucci, William Perry, William Cohen.

Cartierul general al ”CFR” se află la New York, în ”Harold Pratt House”, o reședință istorică aflată la încrucișarea dintre”Park Avenue” și strada ”68”.Respectiva reședință a fost donată de unul din beneficiarii averii de la ”Standard Oil” (din proprietatea lui Rockefeller) – Charles Pratt, în 1929.În anul 2006, peste 4000 de persoane din lumea politică a SUA erau membri ai ”CFR”.Cu toate că ”CFR” are un rol important în elaborarea deciziilor care vor fi adoptate de către guvernul SUA, este destul de necunoscut pentru mulți cetățeni..Doar o persoană din 5000 știe de organizație și un procentaj încă și mai mic cu-

noaşte scopurile reale ale acestei organizaţii.Pe durata primilor 50 de ani de existenţă, ”CFR” a prezentat

un interes minor pentru mass-media.Un anonimat atât de mare poate apărea straniu dar asta până nu s-a văzut lista cu membrii ”CFR”.Aceasta include conducători de la ”The New York Times”, ”The Washington Post”, ”Los Angeles Time”, ”Wall Street Journal”, ”NBC”, ”CBS”, ”ABC”, ”FOX”, ”Time, ”Fortune”, ”Business Week”, ”US News”, ”World Report”, respectiv de la multe alte cotidiene.Dacă cei din media participă la reuniunile ”CFR”, trebuie luată în considerare acea discreţie? Şi dacă nu este nimic important, din ce motive există această *auto-cenzură*? Răspunzând unei anchete a CIA efectuată cu circa 25 de ani mai înainte, Katherine Graham (membră a ”CFR” şi editoarea ”The Washington Post”), declara: *există lucruri de care opinia publică nu are nevoie şi pe care nu trebuie să le ştie despre noi*.Înainte de acel moment, conspiraţia sistematică a ”CFR” a fost menţinută de multe din personalităţile care deţineau un rol important în America. În imaginea de mai sus se află sediul ”CFR” din New York.

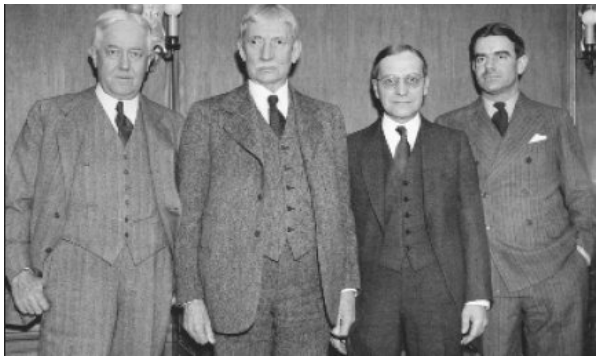

La 26 martie 1922, primarul New Yorkului, John F Hylan, declara că *adevărata ameninţare pentru republica noastră este guvernul invizibil care, asemenea unei caracatiţe gigantice, îşi întinde tentaculele asupra oraşului nostru, asupra statului nostru, asupra întregii naţiuni.La conducere se află un grupuleţ de bancheri care se pot numi generic ”bancheri internaţionali”.Această grupare mică dar puternică de bancheri internaţionali controlează, în mod virtual, guvernul nostru folosindu-l pentru propriile scopuri egoiste*. În imaginea alăturată se află (începând din stânga) John M Dawis (*Council President* şi ambasador al SUA în Marea Britanie), Elihu Root (Secretar de Stat, premiul Nobel pentru pace în 1912), Newton D Baker (Secretar de Război) şi Hamilton Fish Armstrong (editorul ”Foreign Affairs”). La 23 februarie 1954, senatorul William Jenner (tot pe durata unui discurs) avertiza că *astăzi, calea către o dictatură în Statele Unite poate fi străbătută în formă strict legală, într-un fel în care nici preşedintele, nici Congresul şi nici poporul nu ar putea să-şi dea seama.Aparent dispunem de un guvern constituţional dar, în realitate, în spatele guvernului şi al sistemului politic acţionează un alt sistem, care reprezintă o altă formă de guvern, o elită birocratică care consideră învechită Constituţia noastră, iar din punctul lor de vedere vor avea câştig de cauză ...Toate aspectele stranii care ţin de acordurile din politica externă pot fi atribuite acestui grup care face în aşa fel încât noi să-i îndeplinim dorenţele*.

Istoricul Arthur Schlesinger Jr a definit ”CFR” *o organizaţie centrală*, în *inima establishmentului american*.”Newsweek” i-a definit pe conducătorii ”CFR” drept un *establishment care determină politica externă a Statelor Unite*.Richard Rovere (scriind în revista ”Esquire”) vedea în aceştia *o formă de prezidiu care determină viitorul nostru ca naţiune*. Peste 200 de jurnalişti, corespondenţi de presă şi res-

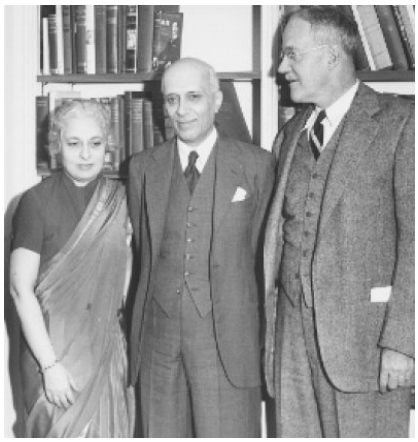

ponsabili ai comunicării sunt cei care apără dreptul ”CFR” la reuniuni rezervate în baza unei presupuse necesităţi de-a avea un loc în care liderii pot să discute în mod liber, să analizeze evenimentele cruciale care împing politica SUA către o lume dominată de economie, încercând să ajungă la înţelegeri privind soluţiile politice care ar trebui luate.După ce s-a ajuns la aceste ”soluţii politice”, presa şi dezbaterile publice sunt admise în cadrul ”CFR”.Asta înseamnă că ”CFR Report” din 1987 (care a fost postat pe pagina web a organizaţiei ca *pagină principală*) trebuie considerat adevărat? Atunci când o organizaţie nu acceptă să fie făcute publice discuţiile din cadrul acesteia, activităţile sale, trebuie să privim cu circumspecţie informaţiile pe care ni le furnizează.Deci, acel raport reprezintă fapte reale sau ceea ce ”Consiliul” vrea ca noi să *vedem* şi să *credem*? Imaginea îi prezintă pe (din stânga, ca de obicei) Vijaylaxmi Pandit (prima femeie preşedintă a ”Adunării Generale” a ONU”şi ambasadoare indiană la ONU), Jawaharlal Nehru (prim ministru al Indiei, fratele celei de mai înainte) şi Allen Dulles, în timpul unei reuniuni la ”Pratt House”.

În cartea ”Rule by Secrecy” a lui Jim Marrs, economistul Kenneth Galbraith (fost membru al acestei organizații) definește ca *scandaloase* practicile ”CFR”.El se întreba *de ce oamenii de afaceri trebuie să se întâlnească cu reprezentanți ai Guvernului pentru a discuta informații care nu trebuie făcute cunoscute opiniei publice, mai ales atunci când sunt avantajoase din punct de vedere economic?* Pentru a confuziona lucrurile și mai tare există o altă organizație care are același scop (”Guvernul Mondial Unic”) dar care se diferențiază de ”CFR” prin faptul că membrii acesteia reprezintă alianța comercială mondială dintre America de Nord, Europa Occidentală și Asia; poartă numele de ”Comisia Trilaterală” - ”TC” și a fost înființată de David Rockefeller.Înainte de fondarea acestei organizații, Rockefeller și-a *testat* ideea în cadrul conferinței Bilderberg din 1972 (Knokke, Belgia).Multe dintre persoanele care sunt membri ai ”CFR” și participă la reuniunile Bilderberg dețin și ”calitatea” de membri ai ”Comisiei Trilaterale”.”CFR” are în componență doar membri americani.La adunările Bilderberg participă doar personalități (în timp au apărut modificări) din Statele Unite, Canada și Europa Occidentală.”Comisia Trilaterală” implică toată puterea financiară a lumii.David Rockefeller, a cărui familie a finanțat ”CFR”, este *numitorul comun* dintre toate aceste grupuri paralele.Nu numai că este *președintele emerit* al ”CFR” dar acordă sprijin și suport financiar ”Comisiei Trilaterale”, ”CFR” și ”Grupului Bilderberg”.Nu este nimic de mirare atunci când aceste 3 organizații sunt considerate ca aparținând unei elite egoiste care-și protejează propriile bogății și propriile investiții prin bănci internaționale, prin concerne multi-naționale în cadrul unei expansiuni în defavoarea dezvoltării națiunilor.Politicile promovate de acestea aduc beneficii doar lor, supunându-ne unui ”Guvern Mondial Unic”.

George F Kennan (la aniversarea a 90 de ani) și M Albright la ”Pratt House”

William P Bundy (primul din stânga), Arthur Schlesinger Jr, la ”Pratt House” în 1979.Al doilea din dreapta este Stanley Hoffmann

Pentru a înțelege mai bine amploarea puterii Bilderberg, a ”CFR”, a ”CT”, este suficient de amintit că toți candidații (din ambele partide) la președinția SUA sunt membri ai cel puțin uneia din aceste organizații.Același lucru este valabil pentru senatori și membri ai Congresului, pentru marea majoritate a politicienilor (în special cei din sectorul politicii externe), pentru mulți din cei care lucrează în domeniul mass-media, pentru mulți din conducătorii CIA, NSA, FBI, IRS (fiscul american), respectiv pentru mulți alți membri ai celorlalte organizații.Membrii ”CFR” ocupă aproape toate posturile de conducere la interiorul Casei Albe.Dintre directorii de la CIA, doar James R Schlesinger (care a fost în funcție o scurtă perioadă de timp, în 1973) nu a fost membru al ”CFR”, dar a fost protejatul unui membru al acestei organizații, Daniel Ellsberg.Numirea lui Schlesinger a fost aprobată de Kissinger, membru de seamă al ”CFR”, al ”Comisiei Trilaterale” și al ”Grupului Bilderberg”. În ceea ce privește președinții Statelor Unite care au participat / câștigat alegerile există o listă cu o lungă serie de candidați, membri ai ”CFR”.În 1952 și 1956, Adlai Stevenson îl *sfida* pe Eisenhower.În 1960, *bătălia* s-a dus între membrii ”CFR” Nixon și Kennedy.În 1964, *aripa conservatoare* a Partidului Republican a *zguduit establishmentul* susținându-și reprezentantul (Barry Goldwater) împotriva celui sprijinit de Nelson Rockefeller – Johnson.Rockefeller și toți membrii ”CFR” l-au prezentat pe Goldwater precum *un radical periculos care ar vrea să înlăture Siguranța Socială, în stare să lanseze bomba atomică asupra orașului Hanoi, o reîncarnare a dictatorului fascist Mussolini* (29).Umilința lui Goldwater i-a adus victoria lui Johnson.În 1968 a fost încă o sfidare între membrii ”CFR”: Nixon împotriva democratului Hurbert Humphrey.În 1972, Nixon l-a avut ca rival pe democratul George McGovern.În 1976, președintele republican Gerald Ford (membru al ”CFR”) l-a avut ca adversar pe James *Jimmy* Carter (membru al ”CFR” dar și al ”Comisiei Trilaterale”).În 1980, Carter a fost învins de Ronald Reagan care, deși nu era membru al ”CFR”, îl avea ca vice-președinte pe G H W Bush (membru important al ”CFR”).După ce a devenit președinte, Reagan a numit în echipa proprie 313 membri ai ”CFR”.Ca o curiozitate, al treilea candidat, independentul John Anderson era (tot) un membru al ”CFR”.

În 1984, Reagan s-a *înfruntat* cu democratul Walter Mondale (membru al ”CFR”).În 1988, G H W Bush (fost șef al CIA, respectiv membru al ”CFR”) era *înfruntat* de un *necunoscut*, guvernatorul de Massachussets Michael Dukakis (membru al ”CFR”).În 1992, președintele Bush l-a avut ca *adversar* pe

guvernatorul *necunoscut* al unui stat mai puțin important – Bill Clinton (participant al conferințelor Bilderberg, membru al ”CFR”, al ”Comisiei Trilaterale” dar și al ”Clubului de la Madrid”).Câștigarea alegerilor de către Bill Clinton a făcut posibilă numirea a circa o sută de membri ai ”CFR” în cadrul administrației, *echipa* Clinton – Gore fiind susținută și finanțată de către membri ai ”CFR”.În 1996, Clinton l-a avut ca *adversar* pe *veteranul* Partidului Republican (și membru al ”CFR”) Robert Dole.În 2000, democratul Al Gore (membru al ”CFR”) a fost *înfrânt* de guvernatorul statului Texas, G W Bush, fiul fostului președinte G H W Bush.Câștigătorul, chiar dacă nu era membru al ”CFR”, a inclus în propriul *staff* o mulțime de membri ai ”CFR”; printre aceștia s-au aflat Condoleeza Rice, Dick Cheney, Richard Perle, Paul Wolfowitz, Lewis Libby, Colin Powell, Robert Zoellick.În 2004, Bush a fost reales președinte în fața unui alt membru al ”CFR”, democratul John Kerry.Toate acestea demonstrează că între 1928 și 1972 alegerile au fost câștigate de un către un membru al ”CFR”, în afară de Lyndon Johnson care și-a *răsplătit* susținătorii poziționându-i în posturile-cheie ale guvernului. Nixon, la începutul mandatului său, a atribuit 115 funcții pentru tot atâția membri ai ”CFR”.Din cei 82 de *nominalizați* de pe lista întocmită de președintele Kennedy (pentru Departamentul de Stat) 63 erau membri ai ”CFR”, conform unui articol apărut sub semnătura lui Arnold Beichman în ”The Christian Science Monitor” (1 septembrie 1961); articolul se intitula simplu *Council on Foreign Relations*.Practic, ”CFR” a funcționat ca *oficiu al forțelor de muncă* (virtual) pentru Guvernul Federal, chiar dacă era alcătuit din democrați, fie că era format din republicani, fără nici o diferență.

Editorialista Edith Kermit Roosevelt (una din nepoatele lui Theodore Roosevelt) afirma despre ”CFR” că *multe persoane nu cunosc nimic despre existența acestei ”mafii” legalizate.Puterea acestei organizații îl afectează atât pe profesorul care obține o bursă de studiu de la această organizație, cât și pe candidatul la un post în Guvern sau Departamentul de Stat, determinând și influențând politicile naționale din toate sectoarele*.George Wallace, candidat democrat în alegerile prezidențiale americane (de patru ori între anii '60 și '70) a emis un slogan faimos: ***Nu există nici cea mai mică diferență între democrați și republicani***.Și avea dreptate! Politicile Guvernului nu par departajate de diferențele *filosofice* ci sunt axate, toate, pe administrarea statului.Gary Allen (un reporter investigativ american care crede în *teoria conspirației*) în lucrarea ”The Rockefeller File”, crede că dacă *la bază, Partidul Democrat, respectiv Partidul Republican au puncte de vedere diverse în privința economiei, a politicilor sociale și ale activităților federale, pe măsură ce se urcă spre conducerile celor două partide (exact cum s-ar urca pe laturile unei piramide) cele două opinii tind să se asemene*.Chiar dacă președintele este un democrat, un republican, un conservator sau un liberal, acesta este (fără îndoială) *subiect de critică*, dar acest fapt nu-i afectează pe cei care gestionează, în mod real, puterea.Deciziile sunt luate, întotdeauna, de membri ai ”CFR”.Președinții Statelor Unite vin și se duc, dar puterea și programul de acțiune ale Consiliului rămân neschimbate.

Anthony W Lake (în stânga), *National Security Adviser* al lui Clinton (din 1992) și Robert S McNamara la ”Pratt House” (1994)

Dar alegătorul din *clasa medie* nu este chiar atât de prost și și-a dat seama că ceva *nu merge* cum trebuie.Un sondaj privitor la viața politică a evidențiat ideea (din ce în ce mai clară) că *nimic nu se schimbă în cadrul guvernelor.*Această senzație, destul de răspândită, a făcut în așa fel încât prezența la urne a alegătorilor a scăzut în mod constant iar *cinismul politic* și-a făcut loc între cetățeni.Lăsând deoparte ceea ce crede opinia publică, scopul ”CFR” nu s-a schimbat de la înființarea lui (din 1921, ”Hotelul Majestic” din Paris).Cu ocazia publicării numărului aniversar (la cincizeci de ani de apariție) al revistei oficiale a ”CFR” (care apare trimestrial) – *Foreign Affairs* - Kingman Brewster Jr (ambasador al SUA în Marea Britanie și rector al Universității Yale) și-a adus contribuția la redactarea articolului *Reflecții asupra obiectivelor națiunii noastre*.În calitate de membru al ”CFR” nu are o opinie diversă atunci când afirmă *obiectivul nostru pe plan național trebuie să-l constituie abolirea suveranității americane; trebuie să ne asumăm riscul invitării celorlalte națiuni să aibă același obiectiv.*La categoria ”risc” este inclusă și *dezarmarea* în așa fel încât America să nu se poată opune unei *misiuni de pace* condusă de Națiunile Unite.În timp, Statele Unite vor trebui să cedeze (fără prea multe *complexe*) propria suveranitate unui ”Guvern Mondial” sau, așa cum este numit în ziua de azi de către mass-media, *Comunitatea Internațională*.Aceste scopuri secrete reprezintă rezultatul muncii diverselor agenții și comisii susținute astăzi (în mod viguros) de către *Comisia pentru Guvernul Global*.Documentul acesteia, intitulat ”Our Global Neighborhood” reprezintă programul care desemnează Națiunilor Unite rolul viitor de *superguvern mondial* (30).Un alt analist, Richard N Gardner (fost membru al Secretariatului de Stat) scria în 1974 în ”Foreign Affairs”: *În scurt timp, construcția ”casei Noii Ordini Mondiale” se va realiza începând de la temelie către înalt și nu invers ...Sfârșitul suveranității naționale, la care se va ajunge puțin câte puțin, va contribui la îndeplinirea acestui scop într-un timp mai scurt față de vechile metode*.James Warburg (fiul lui Paul Warburg, unul din fondatorii ”CFR” și membru al ”echipei de consilieri” a lui F D Roosevelt, formată numai din profesori, avocați și experți din sectorul economic, fără nici o legătură cu Guvernul) a făcut o declarație la 17 februarie 1959 în cadrul ”Comisiei Senatoriale pentru Afacerile Externe”: *Vom forma un Guvern Mondial, fie că vă place, fie că nu vă place, și o vom face în baza unui consens sau cu forța*.Într-un mod mult mai clar, în intervenția din 21 mai 1992 din cadrul conferinței Bilderberg (Evian, Franța) transcrisă după o înregistrare realizată de delegatul elvețian Michael Ringier (responsabil și administrator delegat al ”Ringier Inc”), Henry Kissinger declara: *În prezent, americanii s-ar simți ofensați dacă trupele Națiunilor Unite ar intra în Los Angeles pentru restabilirea ordinii.Acesta va fi un fapt adevărat dacă se va face în așa fel încât toți cetățenii lumii să fie convinși că se află în fața unei amenințări venite din exterior, chiar dacă este reală sau nu, dar care le amenință existența.În acest fel, toate popoarele lumii vor cere liderilor să le apere de acea amenințare.Oamenilor le este cel mai tare frică de ceea ce nu cunosc.În fața acestui scenariu se vor putea anula în mod liniștit drepturile omului, cele individuale, oferind (în schimb) liniștea obținută prin intermediul unui ”Guvern Mondial Unic”.*

Shimon Peres și Rita Hauser (membră a ”CFR”) la ”Pratt House”, în 1994

Nelson Rockefeller, în cartea ”The Future of Federalism”, afirma: *În prezent, nici o națiune nu-și poate apăra propria libertate și nu poate garanta satisfacerea totală a nevoilor și aspirațiilor propriilor cetățeni acționând numai în limitele propriilor granițe și folosind doar resursele proprii ..., deci, ”statul național” care acționează de unul singur este, din multe puncte de vedere, anacronic (la fel cum au devenit la timpul lor cetățile-state grecești din antichitate)*.Regele Hussein Bin Talal al Iordaniei și regina Noor (membră a ”Institutului Aspen”, în spatele lui) sunt primiți de către Katherine Graham (de la ”The Washington Post”, dreapta extremă) , respectiv de Judith Kipper (directoare a ”CFR” pentru Orientul Mijlociu).

Rockefeller ar fi trebuit să se refere (în schimb) la politica *sinucigașă* a lui Pericle și Alcibiade care au atras Atena în dezastruosul *Război al Peloponnesului* care a însemnat decăderea și sfârșitul *perioadei de aur*.Această strategie se poate compara (cu ușurință) cu actuala politică externă a Statelor Unite, cu rezultate pe măsură.”Războiul Peloponnesului” a fost un conflict care a durat 30 de ani și a avut loc între Sparta și Atena (inclusiv aliații lor) pentru impunerea hegemoniei asupra Greciei.Conflictul a început prin decizia Atenei de atacare a două orașe-cetăți aliate ale Spartei, Corint și Megara.Privind retrospectiv în

Beniamin Netanyahu la ”CFR”

timp, ”CFR” planifica ”Noua Ordine Mondială” chiar înainte de 1942.În cadrul unui editorial (apărut în pagina 2 al ”Baltimore News Post” din 8 decembrie 1941, ziua bombardamentului de la Pearl Harbor) apărea *prezicerea* formării unei alianțe mondiale care ar fi elaborat *o declarație a drepturilor fundamentale ale omului ... și pentru a proteja acele drepturi se vor elabora structuri și puteri care să-i pedepsească pe indivizii care vor încălca respectivele drepturi*; printre altele, *Națiunile Unite sunt conduse de un grup de membri ai ”CFR” numit ”Informal Agenda Group”.Acest grup a stabilit deja scopurile Națiunilor Unite și a contactat trei juriști ai ”CFR” care i-au dat putere constituțională.După aceea, au prezentat respectivele scopuri președintelui Roosevelt care, în zilele următoare, le-a făcut cunoscute opiniei publice.Atunci când a avut loc conferința (de la San Francisco) care a pus bazele Națiunilor Unite, mai mult de 40 de delegați ai Statelor Unite erau membri ai ”CFR”* (31).Succesiv, Națiunile Unite au adoptat ”Declarația

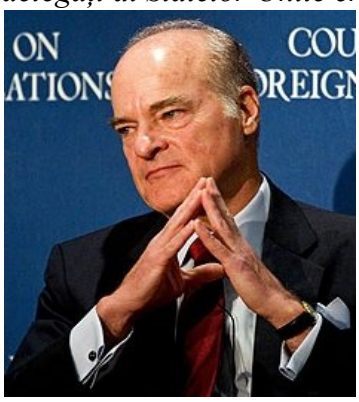
Henry Kravis la ”CFR”

Drepturilor Omului”.Înainte, legile internaționale controlau doar felul în care diversele națiuni respectau drepturile propriilor cetățeni.În prezent, Națiunile Unite au dreptul *să răpească* chiar o singură persoană, la interiorul granițelor unei națiuni independente, pentru a o aduce în fața ”Tribunalului Internațional” de la Haga.Crimele de război sunt destul de atroce; totuși, fiecare națiune este în stare să-și pedepsească vinovații cu propriile legi.Până în prezent nu s-au înregistrat proteste împotriva ”practicilor” ONU de violare a justiției internaționale.Tot în 1941, Quincy Wright, profesor universitar, membru al ”CFR” și expert de *Drept Internațional* al Universității din Chicago, a exprimat cea mai clară viziune despre felul cum ar trebui să fie ”Noua Ordine Mondială”: *Un singur guvern pentru toată lumea care să limiteze suveranitatea și independența națiunilor.* Faptul că aceste declarații (făcute la începutul celui de-al doilea război mondial) nu au fost asemănate cu politica lui Hitler referitoare la *Noua Ordine* demonstrează cât era de înrădăcinat izolaționismul american în acea vreme.Nimeni nu a remarcat asemănarea dintre obiectivele nazismului și cele ale acestei doctrine.Vorbind despre ”doctor Wright” și despre viziunea lui privitoare la ”Noua Ordine Mondială”, Terry Boardman (în cursul unei conferințe care a avut loc la *Rudolf Steiner House*, în octombrie 1988, la care au participat 1500 de persoane) a explicat că

Christine Lagarde la ”CFR”

ideea lui Wright prevedea *trei sisteme continentale – Statele Unite ale Europei, un sistem asiatic și o Uniune Pan-Americană*, că fiecare sistem continental va avea o singură armată, forțele armate ale națiunilor fiind reduse treptat și eliminate.Prin înfăptuirea ”Guvernului Mondial” s-ar fi pus bazele unei armate mondiale, respectiv unei monede mondiale unice.

Din ce motive familia Rockefeller dorea eliminarea suveranității naționale a Statelor Unite (controlată deja de această familie), așezând-o sub controlul ”Guvernului Mondial”? De ce această familie nu era (este) îngrijorată că puterea ei, bogățiile acesteia ar putea fi amenințate de ”Noua Ordine Mondială”? Pentru că reprezentanții familiei Rockefeller, ”Grupul Bilderberg”, ”CFR” și ”Comisia Trilaterală” știu foarte bine că ei ar fi fost cei care s-ar afla la controlul noului ”Guvern Mondial”.Într-o scrisoare adresată unui colaborator și datată 21 noiembrie 1933, președintele F D Roosevelt scria că *adevărul privitor la această chestiune, așa cum știm amândoi, este că un element economic puternic a pus stăpânire pe putere, încă din vremea lui Andrew Jackson*. Andrew Jackson a fost cel de-al VII-lea președinte al SUA, între 1828 – 1837 și primul președinte care provenea dintr-o familie umilă; alegerea lui a fost pe placul cetățenilor americani din clasa săracă – că a fost ales unul *de-al lor*.Pe durata președinției s-a opus ”Second Bank”, o primă variantă a Băncii Centrale a SUA, în calitate de re-

prezentantă a unei elite financiare și nu a intereselor poporului.Nu a reînnoit mandatul de 20 de ani al acestei bănci iar conducătorii acesteia, în semn de răzbunare, au inițiat *manevre financiare speculative* care au creat instabilitate monetară, respectiv efecte negative pentru economie.Este fundamental de înțeles

Timothy Geithner la ”CFR”

că adunările și conferințele ”Council of America”, RIIA, ”Institute of Pacific Relations”, ”Comisiei Trilaterale”, ”Fundației Gorbaciov”, ”Fundației Bill & Melinda Gates”, etc, nu reprezintă locurile în care se dezvoltă strategiile principale (sau sunt luate deciziile cele mai importante).Respectivele organizații reprezintă, mai degrabă, grupurile de discuție și de lucru ale ”CFR” folosite pentru întărirea propriilor politici.Citându-l pe William G Domhoff (scriitor, cercetător al metodelor folosite de organizațiile elitiste pentru obținerea consensului), din punct de vedere istoric, ”CFR” a acționat *prin grupuri mici, de circa 25 de persoane, care reunesc liderii a șase grupuri sociale importante: industriași, speculatori financiari, ideologi, militari, profesioniști specializați (avocați, medici, etc) și sindicaliști care discută pe teme specifice despre politica externă*.În cartea acestuia din 1970 – *The Higher Circle* – explica ”în ce fel această elită a puterii influențează politica externă”: *grupurile de discuție analizează problema la nivel general, încercând să elaboreze propuneri și alternative.Succesiv, multe din aceste grupuri de studiu formează alte grupuri de analiză care furnizează rezultatele și concluziile proprii grupurilor de cercetare ale Consiliului (finanțate de Carnegie, Ford, Rockefeller) sau anumitor membri*.Pe durata întrunirii unui astfel de ”grup de discuții” din 1968, Richard Bissel (fost director operativ al CIA, fost consilier al ”Ford Foundation”) a exprimat necesitatea sporirii prezenței membrilor ”CFR” în operațiunile secrete ale CIA în așa fel încât, în momentul implicării ”Consiliului” în operațiuni, discreția ar fi fost mult mai mare.*Dacă ”Agenția” dorește să fie eficace trebuie să cointereseze organizațiile private într-o măsură mult mai mare, deci trebuie îmbunătățite relațiile deja stabilite.Dar trebuie să acționăm într-un mod și mai secret, acordând atenție intermediarilor.Interfața dintre ”CIA” și restul lumii are nevoie de-o protecție mai mare.Dacă multe grupuri nu vor putea să primească ajutoare sub formă de finanțări, daunele corespunzătoare vor fi mult mai mari decât ne putem imagina.Legătura dintre ”CIA” și celelalte organizații este formată din grupuri de afaceri și de studiu, care trebuie susținute*.

Angelina Jolie la ”CFR”

Influența ”CFR” pare că se exercită asupra întregului sistem de viață din America.În aceeași lucrare, Domhoff îl cita pe politologul Lester Milbrath care afirma că *”CFR, chiar dacă nu este finanțat de către Guvern, colaborează cu acesta într-un mod atât de strâns încât este dificil de văzut diferența dintre acțiunile sugerate de ”CFR”, respectiv deciziile luate în mod liber de către Guvern.Sursele de finanțare cele mai importante sunt multi-naționalele și cele mai importante organizații ale puterii*.În imaginea de mai sus (începând din stânga) sunt prezenți: Cyrus Vance (fost Secretar de Stat al SUA), Peter G Peterson (fost președinte al ”Consiliului de conducere” al ”CFR”) și Henry Kissinger.Vice-președinte al ”CFR” (în acea perioadă) era omul de afaceri Maurice Greenberg.Printre organizațiile la care făcea referire Milbrath (cele care au finanțat cel mai consistent ”CFR”) sunt: ”Rockefeller Foundation”, ”Carnegie Foundation”, ”Ford Foundation”.Domhoff concluziona în cartea lui: *Toate organizațiile care susțin ”CFR” sunt controlate de reprezentanți ai ”Bechtel Construction”, ”Chase Manhattan Bank”, ”Kimberly-Clark”, ”Monsanto Chemical” și de la o mulțime de alte multi-naționale.Parcă pentru a ”închide cercul”, mulți dintre conducătorii multi-naționalelor sunt membri ai ”CFR”.La începutul anilor '60, Dan Smoot a descoperit că 10 din cei 20 de membri ai consiliului de administrație de la ”Rockefeller Foundation”, 10 din cei 15 membri de la ”Ford Foundation” și 10 din cei 14 membri ai administrației de la ”Carnegie Foundation” erau membri ai ”CFR”* (32).

Munca noastră nu constă în a da lumii ceea ce dorește, ci să decidem ce anume dorește!
Richard Salant, fost președinte al ”CBS News”.

Unul dintre secretele cele mai bine protejate se referă la acordul prin care un grup mai mare de multi-naționale (toate având conexiuni cu ”Grupul Bilderberg”, ”CFR”, NATO, ”Clubul de la Roma” sau ”Comisia Trilaterală”) controlează fluxul internațional de informații: decide ceea ce să vedem la televizor, ceea ce să ascultăm la radio, ce trebuie să citim în ziare, reviste, în cărți sau pe internet.”Grupul Bilderberg” a avut în calitate de invitați la propriile conferințe reprezentanți ai tuturor ziarelor, respectiv tuturor mediilor de informare americane și europene cu condiția ca aceștia să nu aducă la cunoștiința opiniei publice nimic din cele discutate.În acest fel, ”Grupul Bilderberg” și-a asigurat ”golul” de informații despre propria activitate, atât în Statele Unite cât și în Europa.Răsfoind paginile de internet ale principalelor surse de informare nu se va regăsi nici o referire la *grupul* care reunește la interiorul lui oameni politici, oameni de afaceri dar și speculatorii mai *importanți* din lume.Dar se poate și mai rău.La reuniunea Bilderberg din 2002 au fost prezenți reprezentanți de la ”The Washington Post”, ”Newsweek”, ”Time”, ”The Wall Street Journal”, ”The Economist”și în paginile nici uneia dintre aceste publicații (chiar dacă știau că operațiunile din Iraq vor începe mai târziu) nu a apărut nimic scris.Unul din conflictele majore de la interiorul ”Grupului Bilderberg” a avut loc pe durata reuniunii dintr-o suburbie a Washingtonului (30 mai-2 iunie).Membrii europeni au cerut intervenția imediată a Secretarului american al Apărării (Donald Rumsfeld), aceștia dorind să fie informați în mod direct de către acesta, despre planurile de război ale SUA.Obligat să-și modifice ”ordinea de lucru”, Rumsfeld s-a prezentat la 31 mai (înainte ca membrii europeni să *dea în clocot*) garantând în numele Guvernului și al administrației Bush că nu va fi nici un atac împotriva Iraqului înainte de februarie / martie 2003.Această decizie nu era o știre destul de importantă pentru a fi cunoscută de opinia publică?

George Clooney a fost prezent la o reuniune a ”CFR” în 13 martie 2012.Ca o ironie a sorții, tema discuției a fost ”Situația din sudul Sudanului

Hilary Clinton, între două ”clocote de supă” la o ”șuetă” cu ”țațele” de la ”CFR”

În acest punct trebuie făcute cunoscute o serie de fapte care l-au însoțit pe autor pe durata cercetărilor, anchetelor și acțiunilor întreprinse pentru dezvăluirea adevărului despre ”Grupul Bilderberg”.Cu timpul au apărut **aliați** în sectoarele cele mai *surprinzătoare*.La începutul cercetărilor nu existau multe informații și nici principalele mijloace ale mass-media nu aveau vreun interes în acest sens.”American Free Press” (la început) și ”Spotlight” au fost două din puținele ziare care s-au *ocupat* de adunările secrete.Chiar dacă autorul nu agreează opțiunile lor politice, știrile despre Bilderberg sunt profesionale, competente și exclusive.În iunie 2002, ”American Free Press” și-a informat cititorii (din cele susținute de o sursă de la interiorul Bilderberg) că războiul din Iraq a fost amânat pentru 2003 cu toate că principalele mijloace de informare discutau despre un atac iminent, executat fie în vara lui 2002, fie cel mai târziu în toamna lui 2002 (33).Cum este posibil ca redactorul șef de la ”Les Echos” să nu știe nimic? Sau că Philippe Camus (administrator delegat la ”EADS”), Henri de Castries (președinte la ”AXA”) nu aveau nici o știre? Ce știa Donald Graham, administratorul de la ”The Washington Post”? Cine a profitat de pe urma acestei informații? Se pare că periodicele importante precum ”The New York Times” și ”The Washington Post” (*membre* importante în cadrul adunărilor Bilderberg) au primit ordinul să nu comunice nimic despre ceea ce ar fi devenit argumentul principal al verii 2002.În acea perioadă, referitor la războiul din Iraq, se discuta în paginile marilor cotidiene.

* *Rumsfeld avertizează inamicii nucleari* – Secretarul Apărării, Donald Rumsfeld, a afirmat că astăzi va încerca să-i convingă pe liderii Indiei și Pakistanului să facă ”un pas înapoi” în fața ororilor războiului,

amintindu-le că armele nucleare sunt ”complet diferite” de celelalte arme de război (”The Washington Post”, 6 iunie 2002, pag. A 20);

* *Lansarea ofensivei* – Mulți observatori au interpretat cuvintele lui Bush despre ”războiul împotriva inamicilor” ca o propunere pentru o posibilă campanie militară împotriva Iraqului care intră în categoria ”canaliilor fără legi”, pentru care ”tactica abținerii nu este posibilă” (Jim Hoagland, ziarist și membru al Bilderberg, ”The Washington Post”, 4 iunie 2002, pag. A 16);

* *De ce mai este nevoie?* - Ar trebui să se întrebe Bush pentru a cere staff-ului său o îndepărtare rapidă a ”teroristului” Saddam Hussein de la conducerea Iraqului? (William Safire, ziarist și membru al Bilderberg);

* *Pământul refuzului* – Cel mai bun lucru pe care l-ar putea face Hosni Mubarak (președintele Egiptului) pentru garantarea păcii în Israel și pentru a lupta împotriva terorismului mondial ar fi readucerea Egiptului la misiunea pe care o avea la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului XX, aceea de ghid al lumii arabo-musulmane către ”epoca modernă” (Thomas L Friedman, ziarist și membru al Bilderberg, ”The New York Times”, 5 iunie 2002, secțiunea A, pag. 27, coloana 5);

* *Bush a vorbit cadeților* – Statele Unite trebuie să atace primele în bătălia împotriva terorii – președintele Bush a ținut un discurs în fața a o mie de absolvenți ai ”Academiei Militare a Statelor Unite” care pare că-i pregătește pe americani pentru un eventual război cu Iraqul (Elisabeth Bumiller, ”The New York Times”, 2 iunie 2002, secțiunea 1, pag. 1, coloana 6).Trebuie subliniat că Jim Hoagland, William Safire și Thomas L Friedman au fost ziariști câștigători ai premiului ”Puli-tzer” (în afară de faptul că sunt membri ai Bilderberg, respectiv ai ”CFR” - *cratima din cuprinsul denumirii premiului a fost introdusă intenționat*, nota traducerii în limba română).În trecut au participat la reuniuni ale ”Grupului Bilderberg” îndeplinindu-și angajamentele luate – să nu aducă nimic la cunoștința opiniei publice despre ceea ce s-a discutat pe durata reuniunilor.

”Relațiile cu Turcia” tratate la o reuniune a ”CFR”.În curând, în loc de ”Bunătăți de la bunica” vom primi ”Bombe de la bunica”, ”Napalm de la bunica”, ”Lacrimi și sânge de la bunica”

Corespondentul ”American Free Press” (Christopher Bollen) a întrebat un grup de ziariști care așteptau începutul unei conferințe de presă de ”rutină” *De ce nu a apărut nici o știre despre ”Grupul Bilderberg”* în respectabilele ”mijloace de informare naționale”? Întrebarea a fost primită cu o maree de râsete.Anthony Holder (fost corespondent la ONU pentru ”London Economist” - unul din săptămânalele de afaceri cele mai importante din lume) a răspuns că *membrii Bilderberg au fost eliminați cu mulți ani înainte de pe lista de argumente despre care putem discuta*.William Glasgow (scriitor important în ceea ce privește organizațiile internaționale pentru ”Business Week”) susținea că *nu știm aproape nimic despre existența Bilderberg și, oricum, nu facem cunoscute inițiativele acestuia.Nimeni nu poate să facă nimic decât să fie suspicios atunci când problemele cele mai importante ale umanității sunt discutate într-un secret total de către cei care exercită o influență reală asupra evenimentelor viitoare* (34).Gary Allen scria în lucrarea ”The Rockefeller File”: *Relația dintre Rockefeller și mijloacele de informare are implicații diverse.Una dintre acestea este că proiectul grupului Rockefeller pentru obținerea monopolului asupra ”Guvernului Mondial” nu a fost niciodată, dar* ***niciodată****, pus în discuție din cauza dezinformării masive.Mijloacele de informare decid ceea ce trebuie discutat în țară.Pot așeza în centrul atenției ”sărăcia” sau pot elimina cu totul acest subiect.La fel se întâmplă și cu ”explozia demografică”, ”poluarea”, ”pacea”, ”delicvența” sau cu orice alt subiect.Mijloacele de informare pot alege un om precum Ralph Nader transformându-l într-un ”erou popular” în scurt timp; în același fel, sunt în stare să aleagă unul din inamicii lui Rockefeller și să-i creeze o ”imagine” care să-l facă să apară drept un ”cretin”, ”un bufon”, ”un bigot” sau ”un paranoic periculos”.*

Trebuie știut că Ralph Nader (un multiplu candidat independent), *foarte apreciat pentru angajamentul lui împotriva establishmentului*, a fost finanțat de către Rockefeller în tentativa de distrugere a ”sistemului liberei inițiative”.Finanțatorii principali ai lui Nader au fost ”Ford Foundation” și ”Field Foundation”, ambele ”conectate” cu ”CFR”.Conform unui articol apărut în ”Busines Week” (care prelua date din ”Congressional Record” din 10 martie 1971), *John D Rockefeller IV a fost consilier al lui Nader.* Cu ajutorul banilor, Rockefeller a obținut o influență mare asupra mijloacelor de informare, fapt care i-a

Chen Guangcheng la ”CFR”

dat posibilitatea să acționeze asupra opiniei publice; presiunea exercitată asupra acesteia a dus la influențarea oamenilor politici; prin corupția oamenilor politici deține controlul națiunii.Conform multor surse, în timpul reuniunii Bilderberg din 1991 de la Baden-Baden, David Rockefeller ar fi declarat: *Mulțumim ”The Washington Post”, ”The New York Time”, ”The Time” și celorlalte mari cotidiene ai căror directori au participat la reuniunile noastre și au respectat promisiunea de-a fi discreți timp de aproape 40 de ani*.A continuat explicând că *dezvoltarea proiectului nostru pentru lume ar fi fost imposibilă dacă ne-am fi aflat în atenția opiniei publice de-a lungul acestor ani.Astăzi lumea este mai sofisticată și mai pregătită pentru instaurarea unui ”Guvern Mondial”. Suveranitatea supra-națională a unei elite de intelectuali și bancheri mondiali este, în mod sigur, de preferat în locul autodeterminării naționale practicată de-a lungul secolelor precedente*.

Chiar așa, domnule Rockefeller??? Vă amintiți cele declarate de Étienne Davignon în cadrul interviului din 2005 pentru ”BBC”? ***Nu există o clasă care stabilește regulile la nivel global.Afacerile influențează societatea, și politica influențează societatea: e o pură chestiune de consens.Nu se întâmplă niciodată ca afacerile să limiteze prerogativele liderilor aleși în mod democratic***.Oricum ar fi, un document introductiv al reuniunii Bilderberg (care a avut loc la Mont Tremblant, Canada) din 16-18 aprilie 1968, scris de George Ball și intitulat ”Internaționalizarea afacerilor” furnizează o explicație clară despre orientarea economică a ”Grupului”.Ball (care a fost Subsecretar de Stat pentru Afacerile Economice în timpul administrației J F Kennedy și Lyndon Johnson, membru al ”Comitetului Director” al ”Grupului Bilderberg” și *senior manager* la ”Lehman Brothers”, respectiv ”Kuhn Loeb Inc”) a definit ceea ce va constitui noua politică de globalizare a ”Grupului” și felul în care acea strategie politică ar fi fost transpusă în practică.Pierre Beaudry scria (în ”Synarchy Movement Empire”) că *în practică, Ball a prezentat un proiect pentru promovarea unei noi ordini economice mondială colonialistă, bazată pe principiul de ”piață globală” și a indicat câteva dintre obstacolele care trebuie eliminate pentru îndeplinirea acestui obiectiv.Conform opiniei lui Ball, primul și cel mai important impediment care va trebui eliminat îl constituie ”structura politică arhaică a statului-națiune”*.Cu alte cuvinte, Ball prognoza reîntoarcerea la vechiul sistem colonial bazat pe ideea de ”piață globală”.Beaudry îl citează pe Ball: *Pentru a reuși să îndeplinim ceea ce ne-am propus trebuie să înțelegem la perfecțiune lacunele fazei istorice dintre trecerea la ”dezvoltarea pieței globale” (o idee care răspunde perfect exigențelor noastre) și existența paralelă a ”structurii arhaice a statelor-națiune”, de dimensiuni mici sau medii (care nu pot furniza răspunsuri adecvate noilor noastre cerințe)*.Sintetizând discursul lui Ball, Beaudry afirma că *pentru Ball, structura statelor-națiune, cu ideea de bunăstare pentru toți (mai bine zis de existența unui stat controlat de către oameni) mai ales în cazul națiunilor mici, slabe și sărace, reprezintă obstacolul principal care trebuie îndepărtat pentru a putea jefui planeta, deci o piedică principală în calea realizării imperiului mondial neocolonial.Prioritatea pieței globale este reprezentată de realizarea unei piețe internaționale libere, fără reglementări, care să aibă la bază ideologia mercantilă britanică, ”să cumperi ieftin și să vinzi scump”.Problema este că respectivele guverne naționale au alte priorități, unele dintre ele în contrast cu jefuirea planetei* (35).În imaginea din stânga se află primul ministru al Italiei – Mario Monti, (președintele părții europene a ”Comisiei Trilaterale”, membru Bilderberg și afiliat al lojii masonice ”Har Tzion Montesion 705 OdR” din ”Marele Orient al Italiei”) la o reuniune a ”CFR” din 27 septembrie 2012.

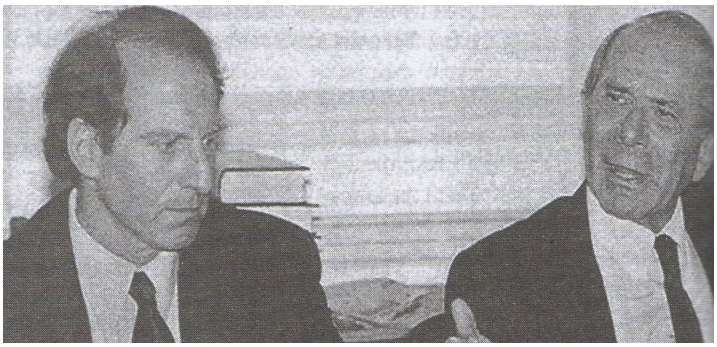
Richard Haass și omul de ”mișmașuri” Maurice Greenberg

Ball a ”scos iepurele din joben” atunci când (citând ceea ce era scris la pagina 39 a raportului reuniunii Bilderberg din 1968) a întrebat: *Cine legitimează puterea managementului multi-naționalelor de-a lua decizii care pot afecta profund viața economică a națiunilor, guvernelor rămânându-le doar res-*

ponsabilitatea în fața oamenilor? Cu alte cuvinte, ceea ce Ball ar vrea să știe este de unde au Rockefeller sau Davignon autoritatea să creeze o societate de nivel mondial (precum ”Halliburton”) mai puternică decât orice guvern din lume.Cum se va putea realiza *utopia lui Rockefeller* prin care *suveranitatea supranațională a bancherilor suverani va putea înlocui autodeterminarea statelor care este în acțiune de secole*? Răspunsul este foarte simplu.Democrațiile actuale se bazează pe guverne ”alese” (cu șef de stat, organe legislative) care pot fi ”debarcate” prin crearea de ”crize orchestrate din culise” cu ajutorul unei a treia puteri (numită ”sistemul băncilor centrale independente”) în calitate de finanțatoare.

Generalul Pervez Musharraf la ”CFR”

În Statele Unite, această bancă centrală ”independentă” se numește ”Federal Reserve” și este o instituție particulară cu legături directe în ”Grupul Bilderberg”.În Europa există o ”Bancă Centrală Europeană” a cărei politică monetară este stabilită de elita Bilderberg, din care face parte și președintele acesteia – Jean-Claude Trichet.În Anglia se află ”Bank of England” ai cărei conducători sunt membri importanți ai ”Grupului Bilderberg”.Sistemul ”băncilor centrale independente” controlează circulația valutelor, controlează datoriile naționale și rata dobânzilor, iar de fiecare dată când un guvern nu este de acord cu aceste ”manevre”, respectivul ”sistem” își folosește puterea orchestrând ”căderea” respectivului guvern.Primul ministru britanic Margaret Thatcher a fost îndepărtată de către Partidul Conservator pentru că se opunea trecerii suveranității naționale britanice sub jurisdicția ”Uniunii Europene”, așa cum dorea ”Grupul Bilderberg”.Conform opiniei lui Beaudry, *aceasta reprezintă ceea ce ”Kuhn Loeb Inc” și ”Lehman Brothers” au pus la cale pentru întreaga lume, prin intermediul fuziunilor și achizițiilor, începând din anii '60 și până în prezent.În deceniile trecute, toate politicile de destabilizare a sectoarelor industriale și bancare ale Statelor Unite aveau scopul precis de realizare a acestui proiect prin crearea multi-naționalelor gigant al căror imperiu să poată prospera în urma unei stări de război permanent* (36).

Jean-Claude Trichet și Paul C Volcker, în vara anului 2000, la ”The American Academy in Berlin”.

« MIJLOACELE DE INFORMARE »

De-a lungul anilor, numeroși reprezentanți ai mass-media au fost invitați la conferințele Bilderberg.Printre aceștia trebuie semnalați: Katherine Graham (decedată), proprietară și directoare a ”The Washington Post”; Donald E Graham, fost editor la ”The Washington Post”; Jim Hoagland și Charles Krauthammer, ambii editorialiști la ”The Washington Post”; Andrew Kinght, director al multi-naționalei ”Knight-Ridder Inc”; Arthur Shulzberger, editor la ”The New York Times” și membru al ”CFR”; Robert L Bartley, vice-președinte al ”The Wall Street Journal” (respectiv membru al ”CFR” și al ”Comisiei Trilaterale”); Mortimer B Zuckerman, președinte și redactor șef al ”US News & World Report”, al ”Daily News” din New York și al ”Atlantic Monthly” (membru al ”CFR”); William F Buckley Jr, redactor șef la ”National Review”; Thomas L Friedman, editorialist la ”The New York Times”; Bill Moyers, director executiv la ”Pubblic Affairs Tv” și fost editor al ”CFR”.O listă cu alte nume se va afla în *Notele* de la finalul cărții (37).

Ideile și politicile care apar în urma conferințelor anuale ale Bilderberg sunt folosite pentru crearea de știri care sunt făcute publice cu ajutorul mijloacelor de informare din lume.Scopul acestora este să răspândească ideile ”Grupului” în așa măsură încât să devină ”opinie publică” făcând presiune asupra liderilor politici care, prin adoptarea de măsuri corespunzătoare, să îndeplinească ”dorințele stăpânilor universului”.*Presa din lumea liberă* se află în mod complet la discreția voinței, respectiv a propagandei membrilor Bilderberg.Mai îngrijorător este faptul că multi-naționalele încearcă să secretizeze listele cu

participanții la respectivele conferințe.Coloși precum ”Microsoft”, ”AT&T”, ”Bechtel”, ”Cisco”, ”Compaq” sau ”PriceWaterHouseCoopers” nu se așteaptă la surprize din partea presei; de fapt, ”Microsoft” și ”NBC” sunt acționari majoritari la ”MSNBC”, o rețea de televiziune prin cablu; printre oaspeții obișnuiți ai reuniunilor Bilderberg se află și Anthony Ridder de la ”Knight-Ridder Inc”, o rețea de ziare care ocupă locul al doilea (ca importanță) în Statele Unite, de care aparțin publicații ca ”Detroit Free Press”, ”Miami Herald” și ”Philadelphia Inquires”.

Henry Kissinger și Maurice Greenberg

În ediția august-septembrie din 1993 a publicației olandeze ”Exposure” au fost publicate câteva detalii incomode despre cum se realiza controlul (din partea ”Tavistock Institute for Behavioural Analysis”, principalul centru din lume de cercetare a comportamentului uman) redacțiilor a trei dintre cele mai importante și prestigioase rețele tv ale Americii: NBC, CBS și ABC.Toate trei derivă din ”RCA – Radio Corporation of America”.Aceste organizații și instituții (care în teorie ar trebui să fie în *competiție* între ele, ca parte a *independenței* care ar trebui să stea la baza informației, în orice țară, nu numai în SUA) sunt conectate cu alte societăți, respectiv bănci, încât nu se mai poate face distincția dintre cele trei societăți.Conform lui Bernie Sanders, proprietar al NBC, *”General Electric” este una din multi-naționalele cele mai importante, dar este și concernul cu cea mai veche tradiție antisindicală din lume.Este una dintre finanțatoarele ”Partidului Republican” și are interese de piață în domeniile armelor, finanțelor, energiei nucleare, respectiv în multe alte sectoare.Fostul administrator Jack Welch a fost unul dintre susținătorii politicii de închidere a punctelor de lucru din America și transferarea acestora în țări cu mână de lucru cu cost redus, precum China sau Mexic* (38).NBC a derivat din RCA, un grup din cadrul mass-media.În consiliul de conducere de la RCA se află persoane precum Thornton Bradshaw, președinte la ”Atlantic Richfield Oil”, membru al WWF și al ”Clubului de la Roma”, al ”Aspen Institute for Humanistic Studies” și al ”CFR”; Bradshaw este și secretar al NBC.Cea mai importantă acțiune desfășurată de RCA a fost ajutarea *intelligence*-ului britanic pe durata celui de-al doilea război mondial.Trebuie evidențiat că președintele RCA – David Sarnoff – s-a transferat de la Londra (în perioada lui sir William Stephenson, cunoscut drept *îndrăznețul*) intrând în cadrul staffului RCA din New York.Pe durata războiului, Sarnoff a fost consultant principal pentru comunicații al lui Eisenhower și a supravegheat construirea unor radioemițătoare care, prin puterea lor, ar fi trebuit să fie recepționate de către toți aliații.Propus și promovat în funcția de general de brigadă, a devenit faimos cu apelativul de *generalul Sarnoff*.În prezent, conducerea de la RCA este formată din reprezentanți ai *establishmentului* anglo-american, membri ai organizațiilor precum ”CFR”, NATO, ”Clubul de la Roma”, ”Comisia Trilaterală”, ”Grupul Bilderberg”, ”Round Table”, etc.

Tartorul ”Institutului Aspen România” (în stânga)

Aceeași ”Exposure” prezenta câțiva din cei care sunt directori la NBC: John Brademas (”CFR”, ”Comisia Trilaterală”, Bilderberg), director al ”Rockefeller Foundation”; Peter G Peterson (”CFR”), fostul șef al ”Kuhn Loeb & Co” (controlată de familia Rothschild), fost Secretar al Comerțului al SUA; Robert Cizik, secretar al RCA și al ”First City Bancorp” - găsită în urma unei cercetări a Congresului SUA ca făcând parte din ”Grupul Rothschild”; Thomas O Pine, președinte al ”Northrup Co” (una din societățile care colaborează cu Apărarea) și director al IISS din Londra; Donald Smiley, unul din directorii de la ”Morgan Companies”, ”Metropolitan Life” și ”US Steel”; în cele din urmă, numitul Thornton Bradshaw, secretar al RCA, director al ”Rockefeller Brothers Foundation”, la ”Atlantic Richfield Oil” și al ”Aspen Institute” (ambele din urmă conduse de un alt membru al Bilderberg, Robert O Anderson).În mod clar, consiliul de la NBC este influențat de *triada* Rockefeller – Rothschild – Morgan, reprezentanții de vârf ai proiectului de instaurare a unei ”Noi Ordini Mondiale”.

ABC este una din proprietățile ”Disney Corporation” - care produce *jucării (pe lângă alte bunuri) în țări în curs de dezvoltare, supunându-și propriii angajați la condiții mizerabile de muncă și salarii joase* (39).Gestionează circa 153 de posturi tv naționale.”Chase Manhattan Bank” deține 6,7% din acțiunile de la ABC, suficient pentru a-și impune propriile interese.”Chase Manhattan Bank”, prin sectorul de investiții, controlează 14% de la CBS și 4,5% de la RCA astfel încât, în loc să fie trei rețele în competiție între ele, există *Rockefeller Broadcasting Company*, *Rockefeller Broadcasting System* și

Rockefeller Broadcasting Consortium.Conducerea executivă de la ABC îi are în componență pe: Ray Adam, director la ”J P Morgan”, ”Metropolitan Life” - parte a grupului ”Morgan” și ”Morgan Guaranty Trust”; Donald C Cook (”CFR” și Bilderberg), director al băncii ”Lazard Frères” - din partea căreia multe persoane participă la conferințele Bilderberg; John T Connor, membru al ”CFR”, de la cabinetul de avocatură ”Kuhn & Loeb (Rothschild), Gravath, Swaine and Moore”, fost Secretar al Marinei (respectiv al Comerțului) al SUA, director al ”Chase Manhattan Bank”, al ”General Electric”, secretar al ”J Henry Schroeder Bank”; Thomas M Macioce, director la ”Manufacturers Hanover Trust” (Rothschild); George Jenkins, președinte al ”Metropolitan Life” și al ”Citibank”; Alan Greenspan (”CFR”, ”Comisia Trilaterală” și Bilderberg”), președinte al ”Federal Reserve”, director la ”J P Morgan”, la ”Morgan Guaranty Trust”, al ”Hoover Institute”, la ”Time” și la ”General Foods”; Ulric Haynes Jr, director la ”Ford Foundation” și la ”Marine Midland Bank”.Nu este intrigant că membri ai ”triadei” Rockefeller – Rothschild – Morgan se află și în consiliul de conducere de la NBC, care ar trebuie să fie *concurentă*?

In other news, Mario Monti resigned as European chairman of the Trilateral Commission after being elected president of the Italian Council of Ministers on November 16, 2011. He was succeeded in April 2012 by Jean-Claude Trichet, chairman of the Group of Thirty and former president of the European Central Bank. Lucas Papademos also resigned from the Commisson upon being elected prime minster of Greece.

Finally, we are pleased to announce that Ken Shibusawa, who succeeded Tadashi Yamamoto as president and CEO of the Japan Center for International Exchange (JCIE), has been appointed director of the Commission's Asia Pacific Group. Tadashi Yamamoto, a founding member of the Commission as well as its first Japanese and then Pacific Asia director, passed away in April. Ken Shibusawa is a noted entrepreneur, finance professional, and author who has worked throughout his careeer to link the business and nonproft sectors. We look forward to working with him.

Jean-Claude Trichet
European Chair

Joseph S. Nye, Jr.
North American Chair

Yotaro Kobayashi
Pacific Asian Chair

Cei trei președinți ai celor trei ”ramuri” ale ”Comisiei Trilaterale”; Kobayashi este membru al ”Aspen Institute”

ABC a fost achiziționată de către ”Cities Communications”; unul dintre directorii cei mai importanți este Robert Roosa (”CFR” și Bilderberg), *senior partner* la ”Brown Brothers Harrimann” (care are relații destul de strânse cu ”Banca Angliei”).Roosa și David Rockefeller fac parte din grupul de persoane alese de Paul C Volcker să fie prezente în cadrul consiliului de conducere de la ”Federal Reserve”.CBS se află în proprietatea ”Viacom” care deține mai mult de 200 de posturi tv și 255 de posturi de radio, la nivel național (american).Această multi-națională gigantică deține (printre altele), ”Mtv”, ”Showtime”, ”Nikelodeon”, ”VH1”, ”TNN”, ”CMT”, 39 de posturi cu difuzare prin satelit, 184 de posturi de radio, ”Paramount Pictures”, ”Blockbuster Inc”, dar gestionează și posturi care difuzează (produc) materiale pentru adulți (porno).În calitate de agent secret, William Paley, fondatorul CBS, a fost instruit în metode de spălare a creierului în cadrul ”Tavistock Institute”, în Anglia, pe durata celui de-al doilea război mondial.Extinderea economică a CBS a fost supravegheată timp îndelungat de către ”Brown Brothers Harrimann”, în mod particular de către *senior partner* Prescott Bush (”strămoșul” celor doi președinți ai SUA) care era (și el) director la CBS.Consiliul de conducere de la CBS îi avea în componență, pe lângă președintele Paley, pe: Harold Brown (”CFR”, director executiv al ”Comisiei Trilaterale”), fost Secretar al Apărării (respectiv al Aeronauticii Militare), consilier la ”Supertanker Aviation” (o companie din cadrul grupului ”Evergreen Aviation”) - o societate *capabilă* de modificări ale climei; Roswell Gilpatric (membru al ”CFR” și al Bilderberg) din partea ”Kuhn & Loeb, Gravath, Swaine and Moore”, fost director al ”Federal Reserve” din New York; Henry B Schnacht, director al ”Chase Manhattan Bank”, membru al ”CFR”, al ”Brooking Institution” și al ”Consiliului pentru Dezvoltare Economică”; Michel C Bergerac, președinte al ”Revlon” și director la ”Manufacturers Hanover Bank”; James D Wolfensohn (”CFR”, ”Comisia Trilaterală”, Bilderberg), fost șef al ”J Henry Schroeder Bank” (care întreține relații de afaceri atât cu Rockefeller cât și cu Rothschild), numit în 1995 de către președintele Clinton la conducerea ”Băncii Mondiale”; Franklin A Thomas (”CFR”), *șeful* de la ”Ford Foundation”; Newton D Minow (”CFR”), director la ”RAND Corporation” și membru al ”Ditchley Foundation”, strâns legată de ”Tavistock Institute”, respectiv de ”Grupul Bilderberg”.

Harold Brown (al doilea din stânga, cu ochelari) și ministrul chinez al apărării Geng Biao, ianuarie 1980

Președinte al CBS a fost și Frank Stanton (”CFR”) care este și unul din administratorii de la ”Rockefeller Foundation”, respectiv ”Carnegie Institution”.Este evident că multi-naționalele lui Rockefeller, respectiv Rothschild, care controlează lumea informației își stabilesc *planul de acțiune* în consens cu

hotărârile conferințelor Bilderberg (sau poate că tocmai reprezentanții celor două familii hotărăsc politicile adoptate în urma conferințelor Bilderberg).Mijloacele de informare grupate sub titulatura FOX fac

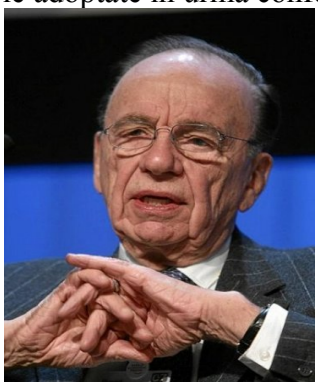

parte din proprietatea lui Rupert Murdock (proprietarul actual al posturilor ”Sky”) care deține o parte importantă din piața mondială a informațiilor.Grupul acestuia este foarte apropiat de ”Partidul Republican”, după cum mărturisea comentatorul ”imparțial” Newt Gingrich, fost *purtător de cuvânt* al respectivului partid.Murdock (în imaginea din stânga) este și o persoană importantă la interiorul Bilderberg.Recent a achiziționat și ”The Wall Street Journal” adăugându-l la imperiul propriu.După cum s-a văzut, toate aceste rețele sunt legate strâns prin persoane care sunt membre al ”CFR”, ale ”Comisiei Trilaterale”, ale Bilderberg și deci, cum se poate afirma că cetățenii americani (și toți cei care ”se bucură” de programele transmise de respectivele rețele) sunt informați din *surse libere și independente*?

CAPITOLUL XII - « DEZARMAREA FORȚATĂ »

Guvernul Statelor Unite, sub presiunea ”CFR” și fără știința nimănui, a aprobat un plan secret pentru cedarea definitivă către Națiunile Unite a propriei suveranități naționale și, în ultimă fază, confiscarea tuturor armelor care se află în posesia cetățenilor.Aceste măsuri fac parte din cadrul unei strategii pentru realizarea unei dezarmări viitoare, dar la nivel global.În realitate, ”viitoare” este destul de mult spus; îndeplinirea acestui deziderat trebuie considerată ca fiind foarte apropiată.Câțiva membri prestigioși ai comunității politice americane sunt pe deplin de acord cu o asemenea *intenție*.Walter Rostow, membru al ”CFR” și consultant al lui J F Kennedy pentru războiul din Vietnam, scria în cartea lui ”The United States in the World Arena” că *pentru America este un obiectiv național legitim să vadă abolite în toate națiunile, Statele Unite incluse, dreptul de folosire al forțelor armate pentru îndeplinirea propriilor obiective.Atâta timp cât acest drept va fi inclus în ideea de ”suveranitate națională” va fi unul din interesele americane să se acționeze pentru a pune sfârșit conceptului de ”națiune”, înțeles în contextul lui istoric*.În calitate de conducător al Departamentului de Stat, ca șef al ”Consiliului Politic” și autor al incendiarelor ”Rostow Papers”, a făcut cunoscute opiniei publice obiectivele politicii americane: dezarmarea unilaterală, guvern mondial și colaborarea cu lumea comunistă.

Walter Whitman Rostow era un comunist, un antiamerican sau un susținător al globalizării? Tatăl lui Walter a fost un revoluționar marxist în Rusia; Eugene Debs Rostow (fratele lui Walter) își datora numele sindicalistului socialist Eugene Debs; doi unchi de-ai lui Walter erau membri ai ”Partidului Comunist”.Pe durata administrației Eisenhower, de trei ori nu a fost admis în cadrul Departamentului de Stat. Serviciile secrete ale Aviației Militare a Statelor Unite l-au clasificat ca *element periculos pentru securitatea națională*.A întreținut o colaborare îndelungată cu membri ai ”Partidului Comunist”, inclusiv cu spioni sovietici cunoscuți.Pentru a fi numit ”consilier”, administrația Kennedy a trebuit să-l concedieze pe Otto Otepka (fostul șef al securității din Departamentul de Stat).Afirmațiile precedente referitoare la planurile pentru dezarmare pot fi probate în baza documentelor oficiale ale Statelor Unite.Ca exemplu, se poate cita unul dintre acestea, datat septembrie 1961 (*Publicația 7277 a Departamentului de Stat*), introdus într-un text rezervat de 35 de pagini cu titlul *Proiectul pentru instaurarea păcii* al ”Agenției Statelor Unite pentru Controlul Armelor și Dezarmării” (*Publication #4, General Series#3, mai 1962*) care a necesitat multe eforturi pentru a fi recuperat din cauza caracterului secret și ale consecințelor negative care ar fi putut decurge din studierea unui astfel de document.De la publicarea (în 1962) acestui document, eforturile celor de la ”Marină”, CIA sau ”Armată” s-au dovedit inutile.În cele din urmă, autorul a reușit să intre în posesia documentului datorită unui căpitan din contraspionajul SUA care și-a riscat viața și cariera prin întâlnirea cu autorul, respectiv prin faptul că a făcut cunoscut conținutul actelor.Ca o ironie a sorții, acel text poate fi consultat în prezent și pe internet.

« Eliberarea de războaie: programul Statelor Unite pentru o dezarmare completă într-o lume a păcii – Publicație a ”Departamentului de Stat 7277”, septembrie 1961

Introducere:

Acest nou program are ca obiectiv reducerea progresivă a posibilităților de războaie dintre națiuni și de întărire, concomitent, a puterii instituțiilor internaționale pentru rezolvarea litigiilor și pentru menținerea păcii.Pentru realizarea progreselor concrete pe tărâmul dezarmării, se bazează pe trei principii, considerate esențiale:

1 – trebuie stabilite măsuri imediate pentru dezarmare.Pentru atingerea scopului final, a unei dezarmări complete și generale, trebuie depuse eforturi continue și neîntrerupte; în același timp, este important să se adopte cele mai importante măsuri, în timpul cel mai scurt;

2 – toate condițiile dezarmării trebuie să poată fi controlate de organizațiile internaționale.Organizația de control trebuie să dispună de personal, putere și eficiență pentru a fi siguri că limitările sau reducerile au loc în timpul stabilit;

3 – trebuie creat un sistem de menținere a păcii.

Există un raport indisolubil între *diminuarea armatelor naționale* pe de-o parte și constituirea de forțe și instituții adaptate pentru menținerea păcii, pe de altă parte.Din păcate, națiunile tind să se concentreze pe conceptul de autoapărare în lipsa alternativelor pentru salvgardarea intereselor proprii și legitime.*Obiectivul nostru poate fi îndeplinit numai prin întărirea instituțiilor internaționale, sub controlul Națiunilor Unite și prin crearea unei "Forțe de pace" a ONU care să impună pacea, ca un pas necesar în procesul dezarmării*.

David Rockefeller (cu spatele) și Peter G. Peterson (în dreapta, secretar al CFR dar și al "The Blackstone Group") au discutat la Havana, în februarie 2001, cu Fidel Castro.

David Rockefeller îl prezintă pe Boris Elțin în calitate de "oaspete de onoare" la adunarea CFR ("Pratt House", New York) din 11 septembrie 1989.

Scopurile și obiectivele dezarmării

Scopul final al Statelor Unite îl constituie o lume liberă, sigură, a păcii, formată din state independente care se supun normelor comune de justiție, utilizând forța la nivel internațional sub acțiunea legilor prestabilite; *o lume care a îndeplinit o dezarmare completă și generală sub un control internațional este o lume în care măsurile necesare schimbărilor sunt luate în acord cu principiile Națiunilor Unite.* Pentru a face posibilă îndeplinirea acestui scop, programul prevede următoarele obiective parțiale către care națiunile trebuie să-și concentreze acțiunile:

1 – desființarea forțelor armate naționale cu interzicerea reorganizării sub orice altă formă, doar dacă nu au scopul păstrării ordinii interne, respectiv participarea la "Forța pentru pace" a Națiunilor Unite;

2 – eliminarea din arsenalele naționale a *tuturor armelor*, inclusiv a armelor de distrugere în masă și a sistemelor lor de lansare, în afară de cele cerute de către ”Forța de pace” a Națiunilor Unite, respectiv cele necesare pentru păstrarea ordinii interne;
3 – adoptarea de măsuri concrete pentru întărirea acordurilor internaționale și pentru aplicarea principiilor Națiunilor Unite;
4 – adoptarea de măsuri concrete pentru ajungerea la o dezarmare internațională totală sub controlul Națiunilor Unite și pentru a garanta adaptarea continuă la necesitățile dezarmării.

Principii de guvern

În timp ce națiunile vor rămâne fără forțele lor armate, Națiunile Unite vor trebui să se întărească progresiv cu scopul de mărire a capacității de asigurare a securității internaționale pentru rezolvarea pașnică a disputelor internaționale.

Stadiile dezarmării

Programul pentru dezarmare prevede diverse pasaje progresive care se vor desfășura în trei stadii, concomitent cu întărirea progresivă a instituțiilor internaționale.

Primul stadiu

Primul stadiu conține măsurile care trebuie adoptate pentru a reduce semnificativ capacitatea națiunilor de a iniția un război ofensiv:
1 – armele și forțele armate vor fi reduse; forțele armate ale Statelor Unite și ale Uniunii Sovietice vor trebui limitate la 2,1 milioane de oameni fiecare, cu un număr proporțional pentru statele importante din punct de vedere militar, dar fără a depăși aceste limite; producția, respectiv cantitatea de armament vor trebui reduse în mod corespunzător;
2 – vor trebui să fie întărite puterile de impunere a păcii din partea Națiunilor Unite; vor trebui adoptate măsuri pentru dezvoltarea și întărirea capacității de luptă a Națiunilor Unite în materie de arbitraj, de promulgare a măsurilor de drept internațional și de stabilire, într-un stadiu următor, a unei ”Forțe pentru pace” permanente a Națiunilor Unite;
3 – va trebui înființată o *organizație internațională pentru dezarmare* pentru controlul efectiv al transpunerii în practică a programului de dezarmare; funcțiile acesteia se vor extinde progresiv în funcție de exigențele programului.Organizația va trebui să verifice ca toate națiunile care au acceptat reducerile să acționeze în această direcție și că forțele armate care au rămas, armamentul acestora, să nu depășească nivelele stabilite;
4 – va trebui determinată tranziția de la un stadiu la altul;
5 – reducerea ulterioară a forțelor armate, a personalului militar și a armamentelor statelor, inclusiv a armelor nucleare strategice, dar și a mijloacelor pentru transport, respectiv lansare;
6 – producția de armament va trebui să fie interzisă, în afară de necesarul și tipurile prevăzute pentru ”Forța de pace” a Națiunilor Unite, respectiv pentru menținerea ordinii interne.Toate celelalte sisteme de producție a armamentului vor trebui să fie distruse sau reconvertite pentru scopuri pașnice;
7 – capacitățile de impunere a păcii ale Națiunilor Unite vor trebui să fie suficient de puternice și obligațiile statelor vor trebui să fie suficient de stringente pentru asigurarea păcii într-o lume dezarmată.

În continuare indicăm obiectivele programului pentru o dezarmare completă și generală într-o lume a păcii:
1 – vor trebui eliminate toate forțele armate naționale și va trebui interzisă reorganizarea lor, sub orice formă, doar dacă nu servesc menținerii ordinii interne, respectiv contribuie la ”Forța pentru pace” a Națiunilor Unite;
2 – pe măsură ce armatele vor fi desființate, Națiunile Unite vor trebui să se întărească progresiv pentru mărirea capacității de asigurare a securității mondiale, pentru soluționarea pașnică a disputelor, pentru facilitarea cooperării internaționale și pentru binele întregii umanități. » Sublinierea cursivă aparține autorului

Prin *Directiva Prezidențială n° 25*, împreună cu *Publicația 7277 a Departamentului de Stat*, programul *Colaborarea pentru pace* al Națiunilor Unite folosește pentru cimentarea relațiilor dintre cetățenii Statelor Unite și *establishmentul* militar global al Națiunilor Unite.

Pagina 554 a ediției din 1982 a *US Code, Public Law, # 87 – 297*, volumul IX (1961) poartă semnătura președintelui Kennedy (din 1962).Respectiva lucrare a fost reactualizată de 18 ori iar directivele sale au fost respectate, începând de la acea dată, de fiecare președinte.*Public Law, # 87 – 297* (1961) prevede eliminarea forțelor armate ale SUA; printre altele declară că *nimeni nu poate deține o armă de foc (sau letală) cu excepția forțelor de poliție, respectiv a celor militare*.Această lege este explicată pentru a fi învățată la *National War College* și în diverse academii militare americane.Ce anume implică acest fapt? Că ”Noua Ordine Mondială” va dori crearea unei armate mondiale unice sub jurisdicția Națiunilor Unite.La pagina 555 al *Public Law, # 87 – 297*, ”dezarmarea” este definită prin eliminarea forțelor armate ale Statelor Unite și prin restricții absolute referitoare la deținerea personală a ”armelor letale”; la pagina 557, secțiunile ”a” și ”d”, se cere ca SUA să-și elimine propriile forțe armate; la pagina 558 se prevede ”formularea de politici” adaptate îndeplinirii acestui scop (40).

În imaginea din stânga se află Mihail Gorbaciov și editorul ”Foreign Affairs” - William G Hyland (în partea stângă)

Alger Hiss (cunoscut spion sovietic) a fost cel care a contribuit în mod semnificativ la realizarea legăturilor dintre personalul Națiunilor Unite și omologi ai acestora din Departamentul de Stat al SUA. Hiss a deținut (pentru o perioadă scurtă de timp) funcția de ”Secretar General” al Națiunilor Unite, pe lângă cea de înalt demnitar al ”Carnegie Endowment for International Peace”; a făcut parte din ”Departamentul pentru Afaceri Politice și Securitate” din cadrul Națiunilor Unite (care putea superviza toate operațiunile militare viitoare ale ONU).Influența lui Hiss s-a manifestat în redactarea proiectului de reguli și norme care ar fi condus operațiunile militare ale Națiunilor Unite.Una din aceste reguli stabilea că șeful acelui departament al ONU ar fi trebuit să fie, pentru totdeauna, un cetățean sovietic – un militar de carieră sau o persoană desemnată de ”Consiliul Sovietelor”.De-a lungul a 53 de ani de istorie s-a întâmplat exact acest lucru: 13 personalități din Uniunea Sovietică au ocupat poziția strategică de *Subsecretar General al Consiliului pentru Afaceri Politice și Securitate* din cadrul ONU.După reuniunea plenară din 24 octombrie 1946, prima persoană a fost Arkady Sobolev (1946-1949).Au urmat: Constantin Zincenko (1949-1953), Ilya Tcernicev (1953-1954), Dragoslav Protici (1954-1957), Georgy Arkadev (1960-1962), E D Kiselyv (1962-1963), V P Suslov (1963-1965), Alexei E Nesterenko (1965-1968), Leonid N Kutakov (1968-1973), Arkady N Șevcenko (1973-1978), Viaceslav A Ustinov (1981-1986), Vasili S Safronciuk (1987-1992), Vladimir Petrovsky (1992-1997).Unica excepție este reprezentată de actualul secretar, Kieran Prendergast (din Marea Britanie), nominalizat în 1997.Pe durata reuniunii Bilderberg din 1998 din Scoția a devenit membru al acestui grup.

CAPITOLUL XIII - « BIROUL DE CONTROL AL CFR »

Prin ”National Security Act” din 1947 se stabilea înființarea biroului ”Secretarului Apărării”. Din 1947 și până în prezent au existat 14 ”Secretari ai Apărării” care au fost membri ai ”CFR” și / sau ai ”Comisiei Trilaterale”.Un agent al FBI i-a explicat autorului (în mod rezervat) cele ce urmează: *Președintele Clinton a numit trei secretari – William Cohen, William Perry și Les Aspin – sub conducerea lui Lynn Etheridge Davis (secretarul pentru ”Afaceri de Securitate Internațională”) care i-a coordonat pe cei trei în operațiuni psihologice.Davis a început să activeze în serviciile secrete ale SUA în anii '70, continuând până în anii '90, fiind prezent în fiecare administrație prezidențială care s-a succedat la conducerea SUA.Davis, Clinton și Perry sunt membri ai ”Comisiei Trilaterale”; Davis, Clinton, Cohen și Aspin sunt membri ai ”CFR”.Davis este și vice-președinte la ”Chase Manhattan Bank”, din proprietatea*

lui Rockefeller. În aceste condiții, cui ar trebui să-i fie fidel Lynn Etheridge Davis? În 1974, Davis a scris o carte intitulată *Războiul Rece începe: conflictul Sovieto-American în Europa de Est* care conține următoarea frază: *Pentru guvern, pasul cel mai important trebuie să fie acela de constituire a unei forțe militare "voluntare" sub comanda Națiunilor Unite*.Este intrigant faptul că atâtea persoane care-și "fac veacul" în spionajul american își aduc contribuția la instaurarea "Noii Ordini Mondiale – NOM".

Încă din 1940, fiecare "Secretar de Stat" al SUA (cu excepția lui James Byrnes care după aceea a devenit guvernator în Carolina de Sud) a fost membru al "CFR" și / sau al "Comisiei Trilaterale"; tot din 1940, aproape fiecare "Secretar al Apărării" (mai bine zis **de război**) a fost un membru al "CFR".Virtual vorbind, fiecare consilier important pentru "Securitate", pentru "Politică Externă" a SUA a fost membru al "CFR" în ultimii 80 de ani.Aproape toți generalii și amiralii, inclusiv cei din *Joint Chiefs of Staff*, pe lângă alți ofițeri, au fost sau sunt membri ai "CFR".

A – Candidați prezidențiali (membri ai "CFR") - aleși de partidele lor în calitate de candidați oficiali pentru funcția de președinte: John W Davis (1924), Herbert Hoover (1928, 1932), Wendell Wilkie (1940), Thomas Dewey (1944, 1948), Adlai Stevenson (1952, 1956), Dwight Eisenhower (1952, 1956), John F Kennedy (1960), Richard Nixon (1960, 1968, 1972), Hubert Humphrey (1968), George McGovern (1972), Gerald Ford (1976), Jimmy Carter (1976, 1980), John Anderson (1980), George H W Bush (1980, 1988, 1992), Walter Mondale (1984), Michael Dukakis (1988), Bill Clinton (1992, 1996).

B – Directori ai CIA membri ai "CFR": Richard Helms (1966-1973, președintele Johnson); James R Schlesinger (1973, Nixon); William E Colby (1973-1976, Nixon); George H W Bush (1976-1977, Ford); Stansfield Turner (1977-1981, Carter); William J Casey (1981-1987, Reagan); William H Webster (1987-1991, Reagan); Robert M Gates (1991-1993, Bush); James R Woosley (1993-1995, Bush); John Deutsch (1995-1996, Clinton); George Tenet (1997-2004, Bush).

Începând din stânga, Harold Brown, Cyrus Vance, vice-președintele Walter Mondale și Jimmy Carter la "Camp David", 23 noiembrie 1979.

C – "Secretari ai Apărării" membri ai "CFR": Neil McElroy (1957-1959, Eisenhower); Thomas S Gates (1959-1961, Eisenhower); Robert S McNamara (1961-1968, Kennedy, Johnson); Melvin Laird (1969-1973, Nixon); Elliot Richardson (1973, Nixon); Donald Rumsfeld (1975-1977, Ford); Harold Brown (1977-1981, Carter); Casper Weinberger (1981-1987, Reagan); Frank C Carlucci (1987-1989, Reagan); Richard Cheney (1989-1993, G H W Bush); Les Aspin (1993-1994, Clinton); William J Perry (1994-1997, Clinton); William Cohen (1997-2001, Clinton); Donald Rumsfeld 2006-2006, G W Bush); Robert M Gates (2006-, Bush).

În imaginea din stânga, Casper Weinberger (în partea stângă) discută cu președintele Reagan despre bugetul SUA pentru anul 1984 (la 10 ianuarie 1983).

D – "Secretari ai Finanțelor" membri ai "CFR" ("Secretarul Finanțelor" este responsabil în privința aspectelor economice și financiare ale Guvernului fiind numit de către președintele SUA): Robert B Anderson (Eisenhower); Douglas C Dillon (Kennedy / Johnson); Henry Hamill Fowler (Johnson); David M Kennedy și George P Schultz (Nixon); William Edward Simon (Nixon / Ford); Michael W Blumenthal (Carter); James A Baker III (Reagan); Nicholas F Brady (Reagan / Bush); Lloyd M Bentsen (Clinton), Robert E Rubin (Clinton), Paul O'Neill (G W Bush);John W Snow (G W Bush); Henry Paulson (G W Bush).Un astfel de *secretar de stat* nu este o persoană de la care se pot afla cu ușurință informațiile secrete pe care le primește de la "Consiliul pentru Securitate Națională".Aceste informații rezervate permit "Departamentului de Finanțe"

să contribuie din plin la *îndeplinirea obiectivelor de securitate națională, respectiv reflectă nivel de apreciere al SUA în întreaga lume*, după cum explica Richard J Boylan (profesor emerit, cercetător al comportamentului uman) în lucrarea *Adevărata democrație* (vara anului 2001). Succesiv, Gary Allen scria în "The Rockefeller File": *cei din familia Rockefeller au transformat "Departamentul de Finanțe" într-o filială a "Chase Manhattan Bank"*.Ultima fotografie de pe pagina anterioară (de la stânga la dreapta) îi prezintă pe: Alexander Haig, Richard Allen, președintele Reagan, William Clark, James Baker III și Casper Weinberger la o reuniune din 28 mai 1981.

E – Reprezentanții "Curții Supreme" membri ai "CFR".Când un judecător se retrage din cadrul "Curții Supreme", publicul asistă (în general) la numirea înlocuitorului de către președinte.În mod normal, înlocuitorul are cam aceleași puncte de vedere (politice, religioase, etc) cu președintele.Numirea este aprobată în mod normal de către "Senatul" SUA.Ceea ce de regulă lumea nu știe este modalitatea prin care președintele completează lista cu posibilii candidați.Dacă președintele este un membru al "CFR", în mod sigur va forma o "echipă specială", un "secret team" compusă din membri ai "CFR", lucrând împreună, în secret.Fiecare va discuta cu ceilalți pentru a stabili alegerea cea mai bună pentru promovarea obiectivelor "CFR" în lume.Dacă președintele nu este un membru al "CFR" (ca în cazul lui G W Bush), completarea listei va fi influențată de consilierii acestuia care sunt membri ai "CFR".Aceste "proceduri" asigură continuitate la interiorul "Curții Supreme", chiar dacă președinții se schimbă.

De exemplu, procesul faimos "*Roe versus Wade*" care a consfințit dreptul femeii la avort, a fost judecat de 9 judecători ai "CFR": Burger (Nixon, 1969), Douglas (Roosevelt, 1939), Brenan (Eisenhower, 1956), Stewart (Eisenhower, 1958), White (Kennedy, 1962), Marshall (Johnson, 1967), Blackmun (Nixon, 1970), Powell (Nixon, 1971), Rehnquist (Nixon, 1971) (41).Numele din paranteză reprezintă președintele care a făcut numirea, iar cifrele reprezintă anul numirii. În acest caz, multe persoane cred că a fost o decizie justă, dar o astfel de decizie poate lăsa loc, în viitor, la interpretări.

Nu este un lucru tocmai plăcut să se descopere că președintele nu poate decide liber, că îi este *sugerat* pe cine să aleagă pentru postul rămas liber.Acest fapt nu compromite numai sistemul judiciar al SUA, ci lasă de înțeles că cei care se ocupă de drepturile individuale sunt persoane care transpun în practică scopurile "CFR".

CAPITOLUL XIV - « "CFR" ȘI OPERAȚIUNILE PSIHO-POLITICE »

Conform documentului *N° 525-7-1* al "Departamentului Apărării" - "The Art and the Science of Psychological Operations", *Secretarul Apărării este principalul asistent al președintelui în privința tuturor problemelor care privesc "Departamentul Apărării" exercitându-și conducerea, autoritatea și controlul asupra respectivului departament.Acționează în calitate de membru al "Consiliului pentru Securitate Națională".Dintre consultanții civili și militari din staff-ul Secretarului, împuternicitul acestuia pentru "Afacerile de Securitate Internațională" se ocupă de "Operațiunile Psihologice" - PSYOP* (42). În 1967, Hadley Cantrill (cercetător și sociolog în vogă în anii '40 ai secolului trecut) explica în lucrarea *The Human Dimension: Experiences in Policy Research* (publicată de "Rutgers University Press") că *operațiunile psiho-politice fac parte din campaniile de propagandă gândite pentru crearea unei stări continue de tensiune și pentru manipularea diverselor grupuri de persoane, cu scopul acceptării punctului de vedere referitor la viitorul omenirii, punct de vedere impus de opiniile "CFR"*.După cum observa Ken Adachi, *ceea ce majoritatea americanilor crede că este "opinie publică", în realitate este o operațiune de propagandă planificată cu atenție fiind pusă în practică pentru obținerea răspunsurilor comportamentale specifice din partea oamenilor* (43).Prin determinarea persoanelor să adopte comportamentele dorite de către "manipulatori", cei din urmă reușesc să-i convingă de justețea intereselor lor făcându-i (în același timp) să îndeplinească acțiunile dorite.În ceea ce privește proiectele "CFR", sondajele de opinie publică sunt instrumente utile pentru investigarea (în profunzime) a motivațiilor, sentimentelor și reacțiilor grupurilor sociale selecționate.Manevrarea opiniei publice și propaganda vicleană (inclusiv planurile pentru controlul gândirii) sunt realizate în SUA de peste 200 de instituții – *think tank* – precum "RAND Corporation", "Planning Research Corporation", "Hudson Institute", "International Institute for Applied

Behavioral Sciences", "Heritage Foundation", "Brooking Institution", etc, supervizate de către "Stanford Research Institute" - SRI – cu sediul la Menlo Park, California (44).John Coleman scria în lucrarea "Conspirators Hierarchy": *În prezent, "Tavistock Institute" gestionează în SUA o rețea de organizații cu cifră de afaceri de circa 6 miliarde de dolari pe an, toate susținute din taxele plătite de către cetățenii americani.Sub controlul direct al "Tavistock Institute" se află 10 organizații principale, cu 400 de sucursale și alte 3000 de grupuri de studiu ("grupuri de presiune") care duc la îndeplinire programele diverse pentru mărirea controlului asupra poporului american."Stanford Research Institute" împreună cu "Hudson Institute" gestionează operațiuni de peste 150 de milioane de dolari pe an, prin folosirea a circa 3300 de persoane, ocupându-se de programe de supraveghere pentru "Bechtel", "Kaiser" și alte 400 de companii, dar și de operațiuni de "intelligence" în contul CIA.Este cea mai mare organizație de pe coasta occidentală a SUA pentru promovarea controlului asupra minții umane, respectiv pentru studiul comportamentului de masă*.Imaginea de mai sus îi prezintă pe Fouad Makhzoumi, Lakhdar Brahimi, Said Khoury, Hassan Bin Talal, Brent Scowcroft și Fouad Alghanim.

"RAND Institute" (fondat de către Rockefeller) și "Tavistock Institute" din Anglia (finanțat de aceeași familie) fac cercetări referitoare la *dinamicile evoluției*, adică la procesele mentale care duc la "motivul pentru care", persoane cu experiențe diverse din trecut, cu interese diferite, cu valori sociale și nivele de educație diferite, se decid pentru o anumită "opțiune".Elita *establishmentului* o definește ca fiind o *fabrica a consensului*.După cum explica John Coleman în lucrarea sus-citată, *"Tavistock Institute" și fundațiile similare din Statele Unite au un singur obiectiv: "ruperea" forțelor emotive ale oamenilor pentru a-i face inofensivi în fața necesităților unei "Noi Ordini Mondiale"*.În lucrarea *Educația în Noua Ordine Mondială* (Halcyon House, 1991), B K Eakman revelează impactul uneia dintre aceste societăți: *În cazuri specifice, politicile de la "RAND" [politicile nucleare, strategii ale multi-naționalelor, sute de programe militare, proiectele CIA de alterare a stărilor mentale prin folosirea drogurilor (peyote, LSD)] devin operative în Statele Unite*.Unul dintre aceste programe avea numele de cod "MK-Ultra".Operațiunea secretă "MK-Ultra" (care a durat 20 de ani) a fost lansată de Richard Helms care, mai târziu în timp, va fi devenit director al CIA."Ultra" era numele în cod al unui program de cercetare privind controlul minții umane, început în anii '50 și terminat în anii '70."Doctorii" implicați, conduși de psihiatrul Ewen Cameron și de foști oameni de știință naziști (ajunși în SUA prin "Operațiunea Paperclip") utilizau tehnici folosite în lagărele de concentrare (precum electroșocurile, lipsa somnului, "spălarea" creierului, anularea memoriei, modificările senzoriale) dar experimentau și droguri psihoactive.Ca o ironie a sorții, doctorul Cameron a fost unul dintre colaboratorii "Procesului de la Nürenberg".Doctorul Byron T Weeks (colonel pensionat al "Aviației Militare a SUA") scria că *ideologia fondatorilor institutelor americane a fost stabilită de către "Tavistock Institute of Human Relations" din Londra.În 1921, ducele de Bedford și marchiz de Tavistock a donat institutului o clădire pentru cercetarea efectelor traumelor psihologice asupra soldaților britanici care au supraviețuit primului război mondial.Scopul cercetărilor era de-a stabili "punctul de ruptură" psihologică al oamenilor în condiții de stres puternic, totul sub conducerea "Biroului pentru Război Psihologic al Armatei Britanice" comandat de sir John Rawlings Reese* (45).

La începutul lui februarie 1971, revista sovietică "International Affairs" (editată la Moscova) publica un articol intitulat *Metode și consecințe ale expansiunii ideologice a Statelor Unite* care analiza efectele propagandei americane: *Operațiunile psiho-politice se pot clasifica în "operațiuni psiho-politice strategice" concentrate pe propaganda adresată grupurilor mici de persoane (precum academicieni, etc) în stare să influențeze (la rândul lor) opinia publică și "operațiuni psiho-politice tactice" care, prin intermediul mass-media (ziare, radio, cărți, tv, artă, divertisment, etc), canalizau propaganda asupra maselor de oameni* (46).La rândul lor, ca să nu se lase "mai prejos", americanii distingeau la sovietici același "comportament": *ambele forme de propagandă sunt folosite pentru manevrarea opiniei publice cu scopul îndeplinirii obiectivelor politicii externe, într-o anumită perioadă de timp*.Aceasta este opinia unui grup de experți referitoare la strategiile folosite de Uniunea Sovietică, concentrată în lucrarea numită "*Arta și*

ştiinţa operaţiunilor psihologice. Exemple de aplicaţii militare. Volumul I" publicat în 1976 de "Cartierul General al Departamentului Armatei al Statelor Unite" (47).În acelaşi an, Thomas R Dye (unul dintre autorii americani cei mai prolifici în analizarea vieţii actuale din SUA) descria procesul prin care este "cizelată" opinia publică: *Această "opinie" este stabilită de către membrii importanţi ai "CFR" care aparţin unui grup de elită numit "Special Group".Acest mic grup planifică şi coordonează operaţiunile psiho-politice utilizate pentru manipularea poporului american printr-o reţea vastă de structuri inter-guvernamentale secrete – numite "Secret Teams" - care include ramurile legislativă, executivă, respectiv judiciară a Guvernului, Secretarul de Stat, Secretarul Apărării, de la Finanţe şi directorul CIA; aceştia controlează televiziunile, radioul şi presa, dar conduc şi marile cabinete de avocatură, cele mai mari şi prestigioase universităţi, cele mai importante fundaţii private, respectiv cele mai mari corporaţii publice* (48)."Secret Teams" de la "CFR" gestionează conducerile celorlalte organizaţii.Din punct de vedere organizatoric, "CFR" este structurat în cercuri concentrice din care cel *exterior* ("Secret Teams") protejează întotdeauna *cercul interior* ("Special Group") care coordonează operaţiunile psiho-politice.Pentru îndeplinirea obiectivelor, identitatea respectiv rolul îndeplinit de membrii "Secret Teams" nu sunt cunoscute de toţi membrii "CFR"."Special Group" se protejează de eventualele probleme judiciare negând propria implicare în operaţiuni.Pentru o şi mai mare protecţie, "CFR" nu face cunoscut tuturor ce operaţiuni psiho-politice se află în desfăşurare sau care este rolul precis al fiecărui membru.Societatea şi mai elitistă, "Grupul Bilderberg" acţionează în mod analog.

"CFR" a fost convins mult timp că *un control total al comportamentului este iminent ... fără realizarea "conştiinţei de sine a umanităţii", o criză majoră poate avea loc oricând* (49)."Asociaţia pentru Supervizarea şi Dezvoltarea Carierei" (făcând parte din "Asociaţia pentru Educaţie Naţională") are în vedere transpunerea în practică (în versiune modernă) a vechiului proces dialectic al lui Hegel – baza sistemului sovietic de "spălare" a creierului – cu trei reguli de bază:

1 – orice minciună, repetată în continuu, trebuie să conţină şi elemente reale, adevărate;

2 – minciuna trebuie să fie destul de întortocheată pentru a face dificilă descoperirea modului în care s-au desfăşurat faptele în realitate.Această tehnică poate fi însoţită de iniţiativa ascunderii faţă de public a informaţiilor fundamentale.Citând articolul intitulat "O formă diversă de capitalism" (care-l are ca autor pe Dale Keiger, un ziarist de la "John's Hopkins Magazine" - care printre altele se ocupă de teme precum problemele sociale, afacerile internaţionale sau politică), *Informaţiile clare nu sunt difuzate căci ar putea determina ca oamenii să fie contrari obiectivelor "CFR".În operaţiunea psiho-politică numită "Planul Marshall", Kennan* (George F Kennan) *sprijinea planul, iar Lippmann era opus planului.Au câştigat cei din "tabăra" lui Kennan; după mulţi ani, în memoriile lui, Kennan a spus (gândindu-se mai bine) că Lippmann avea dreptate*;

3 – folosirea unei minciuni nu trebuie să ducă la "discreditarea" sursei (care ar putea fi utilă în viitor). Aceasta înseamnă că mass-media, aflată (în general) în proprietatea multi-naţionalelor controlate de "CFR", trebuie să strecoare şi o "doză" de adevăr.Cu ajutorul mass-media, "CFR" a indus în rândul opiniei publice (în lume) ideea că *revigorarea naţionalismului, accentuarea fundamentalismului şi intoleranţa religioasă* sunt probleme globale (50).

"CFR" creează şi conduce operaţiuni psiho-politice falsificând realitatea percepută de către oameni prin "tactica înşelăciunii", respectiv poziţionarea membrilor "CFR" în toate funcţiile importante.Înşelăciunea este completă atunci când publicul (în totalitatea lui) crede că interesele proprii coincid cu politicile promovate de "CFR".Atâta vreme cât "CFR" controlează *pârghiile* din sistemul legal, legislativ, respectiv juridic, există puţine speranţe că pot avea loc anchete *oficiale*, Consiliul fiind liber să *creeze* percepţia realităţii de către public.Respectiva *percepţie* este incapabilă să arate dimensiunile înşelăciunii. Avocaţi, jurişti şi judecători (aleşi de către popor dar susţinuţi şi protejaţi de către Consiliu) comit ilegalităţi favorizând interesele "CFR", respectiv "acoperind" acţiuni diverse ale acestuia care, dacă ar fi descoperite, ar declanşa un veritabil scandal public.De exemplu, conform "Raportului executiv al investigaţiilor în cazul Iran-Contra al Guvernului Statelor Unite" (ce poate fi găsit la "US National Archives & Record Administration" pentru anii 1986-1993), *în perioada octombrie – noiembrie 1986 au fost făcute cunoscute două operaţiuni secrete ale Guvernului SUA, cu implicarea unor persoane ale administraţiei Reagan în activităţi ilegale: furnizarea de asistenţă pentru acţiunile militare ale rebelilor "Contra" din Nicaragua (între octombrie 1984 şi octombrie 1986), respectiv vânzarea de armament (de către SUA) Iranului, în contradicţie cu politica Statelor Unite şi cu posibilele violări ale acordurilor privind exportul de arme.Aceste operaţiuni poartă numele de "Afacerea Iran – Contra".Pentru eliberarea ostaticilor americani răpiţi în Orientul Mijlociu s-a recurs la operaţiunea cu Iranul (între 1985 şi 1986) prin vân-*

zarea de arme americane către Iran (violându-se embargoul pentru acest tip de vânzări).”Operațiunea Contra” (desfășurată între 1984 și o bună parte din 1986) prevedea suport guvernamental secret pentru

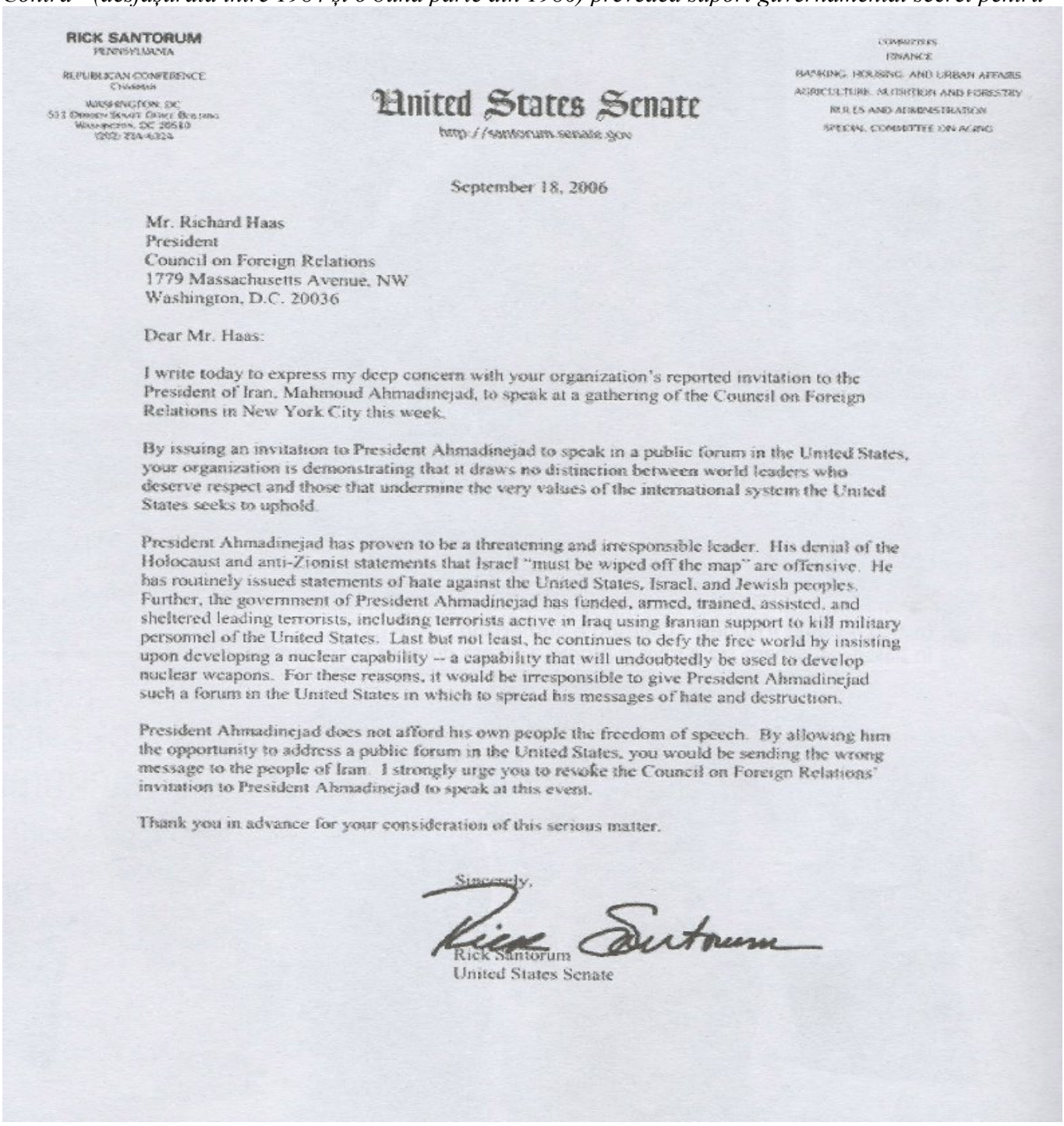

RICK SANTORUM
PENNSYLVANIA

REPUBLICAN CONFERENCE
Chairman

WASHINGTON, DC
[illegible]

COMMITTEES
FINANCE
BANKING, HOUSING, AND URBAN AFFAIRS
AGRICULTURE, NUTRITION AND FORESTRY
RULES AND ADMINISTRATION
SPECIAL COMMITTEE ON AGING

United States Senate
http://santorum.senate.gov

September 18, 2006

Mr. Richard Haas
President
Council on Foreign Relations
1779 Massachusetts Avenue, NW
Washington, D.C. 20036

Dear Mr. Haas:

I write today to express my deep concern with your organization's reported invitation to the President of Iran, Mahmoud Ahmadinejad, to speak at a gathering of the Council on Foreign Relations in New York City this week.

By issuing an invitation to President Ahmadinejad to speak in a public forum in the United States, your organization is demonstrating that it draws no distinction between world leaders who deserve respect and those that undermine the very values of the international system the United States seeks to uphold.

President Ahmadinejad has proven to be a threatening and irresponsible leader. His denial of the Holocaust and anti-Zionist statements that Israel "must be wiped off the map" are offensive. He has routinely issued statements of hate against the United States, Israel, and Jewish peoples. Further, the government of President Ahmadinejad has funded, armed, trained, assisted, and sheltered leading terrorists, including terrorists active in Iraq using Iranian support to kill military personnel of the United States. Last but not least, he continues to defy the free world by insisting upon developing a nuclear capability -- a capability that will undoubtedly be used to develop nuclear weapons. For these reasons, it would be irresponsible to give President Ahmadinejad such a forum in the United States in which to spread his messages of hate and destruction.

President Ahmadinejad does not afford his own people the freedom of speech. By allowing him the opportunity to address a public forum in the United States, you would be sending the wrong message to the people of Iran. I strongly urge you to revoke the Council on Foreign Relations' invitation to President Ahmadinejad to speak at this event.

Thank you in advance for your consideration of this serious matter.

Sincerely,

Rick Santorum

Rick Santorum
United States Senate

”Cerere” a lui Rick Santorum adresată lui ”Ricki” Haass referitoare la Ahmadinejad.

*grupurile militare și paramilitare ”Contra” active în Nicaragua (prin violarea deciziilor Congresului, contrare acestei forme de ajutor).Aspectul cel mai intrigant al ”Afacerii Iran-Contra” îl constituie ”destinația” fondurilor.Fiecare operațiune în parte încălca flagrant anumite prevederi.La sfârșitul lui noiembrie 1986, funcționari ai administrației Reagan au confirmat că fondurile rezultate din vânzarea de arme către Iran au fost destinate susținerii ”Contra”.*La 26 noiembrie 1986, Procurorul General a ordonat FBI să înceapă cercetările în cazul ”Iran-Contra”.La 19 decembrie 1986, Lawrence Walsh (în calitate de consultant independent) a fost numit să se ocupe cu cercetarea cazului.Lawrence Walsh și-a desfășurat activitatea de ”consultant independent” imun la orice influență sau făcea parte dintr-o conspirație mult mai mare? Din punct de vedere istoric, Walsh a făcut parte din ”echipa” lui Kissinger care, în 1969 la Paris, s-a ocupat de tratativele de pace cu Vietnamul.În 1981 Walsh lucra pentru unul din cele mai vechi cabinete de avocatură din Oklahoma - ”Crowe & Dunlevy” (fondat în 1902) – respectiva societate reprezenta interesele societăților petroliere și de asigurări din proprietatea membrilor ”CFR”.

Membrii ”CFR” aparținând ”Special Group” - G H W Bush (vice-președinte), Donald T Rea-

gan (șeful *staff*-ului președintelui), Elliot Abrams (Subsecretat de Stat pentru ”Afacerile Organizațiilor Internaționale”), John Poindexter (consilier pentru ”Securitatea Națională” a Statelor Unite), Casper Weinberger (Secretar al Apărării), Robert M Gates (director adjunct al CIA), William J Casey (director al CIA) și Robert McFarlane (asistent al președintelui pentru ”Probleme de Securitate Națională”) l-au sfătuit pe președinte să continue ”Operațiunea Iran-Contra”.La 24 decembrie 1992, ”Associated Press” făcea cunoscut că la 6 ani după terminarea ”Operațiunii Iran-Contra”, președintele G H W Bush, profitând de Crăciun și de atenuarea atenției din partea mass-media, a asigurat amnistierea membrilor ”CFR” Weinberger, McFarlane, Abrams, respectiv a trei agenți ai CIA: Fiers, George și Clarridge.Cum se face că ”presa liberă” nu a făcut un caz național din aceste acțiuni obscure? Prin *menținerea tăcerii* (o altă tactică) a înșelăciunii, presa a demonstrat că este parte integrantă a strategiei unui sistem, a unui *guvern umbră*.După cercetări care au durat 7 ani și care i-au costat pe contribuabilii americani mai multe milioane de dolari (de *plan secund* ca importanță) a fost condamnată și întemințată o singură persoană – pentru evaziune fiscală.În imaginea de mai sus se află Donald T ”Don” Reagan, președintele Ronald Reagan, G H W Bush, Robert McFarlane și amiralul John Poindexter, la 18 iunie 1985.

O altă ”tactică a înșelăciunii” utilizată pentru ascunderea scopurilor ”CFR” este finanțarea și *supravegherea* unei cercetări respectabile prin intermediul unei organizații serioase, cu scopul precis de manevrare a opiniei publice prin folosirea unui limbaj elevat.Kai Bird (editor și analist de politică externă la revista ”The Nation”) a explicat despre ce este vorba în ”Culoarea adevărului.McGeorge Bundy și William Bundy frați întru toate”: *William L Langer a organizat ”Biroul pentru Cercetări Naționale” al CIA (cunoscut ca ”One”) în 1950 ... Langer s-a dus la Washington la cererea CIA și l-a reclutat pe Bill (fratele lui McGeorge) ca unul dintre principalii colaboratori.Erau prieteni vechi dar și aliați politici.Mc George publicase în ”The Reporter” o recenzie despre un studiu enorm (în două volume) referitor la intrarea Americii în cel de-al doilea război mondial.Respectivul studiu a fost scris de Langer (în calitate de angajat al CIA), respectiv de Everett S Gleason (în calitate de membru al ”Consiliului de Securitate Națională”).McGeorge Bundy a definit acel studiu drept o ”operă magnifică, cum nu se va vedea vreodată”.Finanțate de către ”Rockefeller Foundation” și ”CFR” cu o cifră de 139.000 de dolari (o sumă enormă pentru acei ani) și datorită accesului privilegiat la documente rezervate, volumele ”tandemului” Langer – Gleason reprezentau ”istoria oficială făcută publică în urma unui studiu independent”.*

William (Bill) Bundy (persoana ”recrutată” de Langer) a fost cel care a redactat *Rezoluția din Golful Tong King*, era un colaborator al revistei ”CFR” - ”Foreign Affairs”, dar era și ginerele lui Dean Acheson (un alt membru al ”CFR”).[O mică notă explicativă: în august 1964 s-au petrecut o serie de incidente între nave ale Marinei Americane și nave nord-vietnameze, filocomuniste, în *Golful Tong King*, în franceză *Tonkin*.Ca urmare a acestor incidente, președintele SUA din acea perioadă, Lyndon Johnson a cerut Congresului aprobarea ”Rezoluției din Golful Tong King”, un document care a permis SUA intensificarea prezenței militare în zonă, respectiv a fost documentul care a *dat startul* ”Războiului din Vietnam”]. Unul din apropiații lui Acheson era Donald Hiss, fratele lui Alger Hiss.Pe la finele anilor '40, ”Partidul Comunist Polonez” s-a adresat biroului juridic al lui Acheson pentru obținerea recunoașterii din partea Statelor Unite.Acheson era un fost ”Secretar de Stat” care, împreună cu Walter Rostow, l-au convins pe Johnson să se implice în războiul cu Vietnamul.”CFR” utilizează fundațiile private pentru deturnarea fondurilor (folosite în procese care să ducă la influențarea politicii).Thomas R Dye a afirmat că 40% din totalul fondurilor donate de către fundații sunt gestionate de alte 10-11 fundații, controlate la rândul lor de către ”CFR” (51); printre altele, *directorii și ceilalți conducători au o influență enormă în condiționarea banilor de care dispun aceste fundații: finanțarea cercetărilor, anchetele privind problemele sociale, crearea sau finanțarea unor universități, înființarea de asociații, subvenționarea muzeelor* (52).

În 1993, René Wormser a descoperit că *”RAND National Defense Research Institute” condusă de Michael D Rich (membru al ”CFR”) era o societate afiliată la (respectiv finanțată de) ”CFR”; o parte din finanțare venea și de la ”Biroul Secretariatului Apărării”.Printre ”clienții” acestei societăți se aflau ”Pentagonul”, ”AT&T”, ”Chase Manhattan Bank”, IBM, NASA. Legăturile strânse dintre*

administratorii de la ”RAND” (pe de-o parte) și fundații precum ”Ford”, ”Rockefeller” și ”Carnegie” (pe de altă parte) reprezintă modul clasic de acțiune al ”CFR”, respectiv ”Bilderberg”.În 1982, ”Ford Foundation” a contribuit cu o sponsorizare de un milion de dolari pentru ”RAND”, președintele de la ”Ford Foundation” fiind, în același timp, secretar la ”RAND” (53).Două treimi dintre temele de cercetare de la ”RAND” fac referire la chestiuni de securitate națională, ca urmare sunt incluse în categoria *Secrete de Stat*.Treimea rămasă este dedicată studiilor privind controlul populației (cu aplicare în domeniul demografiei), al dezinformării și al manevrării grupurilor numeroase de persoane. Adeseori este folosit un alt ”instrument” din *arsenalul înșelăciunii*: utilizarea orwelliană a minciunii.”Pacea” este numită ”război”, ”pacifiștii” devin ”teroriști” iar cel care încearcă să caute adevărul și să-l facă cunoscut publicului primește ”eticheta” de *vector al urii și răului*.

Sub influența incertitudinii determinată de prăbușirea *Blocului Sovietic*, de schimbările neașteptate (măi să fie !!!???) din Europa de Est, în iulie 1992 ”RAND” a reunit principalii experți mondiali pentru discutarea noului scenariu mondial.Documentul care a urmat a fost ”revăzut” într-un mod care să corespundă obiectivelor ”RAND” și a fost publicat ca un raport al sesiunii de vară a institutului sub titlul ”*Menținerea și clădirea păcii după Războiul Rece*”. Conform acestui raport, Secretarul General al ONU *definește construirea păcii ca o acțiune post-conflict ... Secretarul General a unificat acțiunea preventivă a diplomației cu desfășurarea preventivă a forțelor armate*.Tot același raport sublinia că *Secretarul General, în cadrul programului pentru pace ... pune accentul pe necesitatea guvernelor de-a face schimb de informații referitoare la situațiile politice și militare și ca urmare, cere o intensificare a colaborării dintre diversele servicii de informații*.

CAPITOLUL XV - « ”CFR” ȘI PLANUL MARSHALL »

”Planul Marshall” a fost prezentat pentru prima dată la 5 iulie 1947 pe durata unui discurs ținut la Universitatea Harvard de către fostul general (în acea perioadă Secretar de Stat al SUA) George C Marshall care a propus o soluție pentru economia distrusă a Europei, respectiv pentru situația socială dificilă din aceeași zonă în anii de după cel de-al doilea război mondial.Conform acelui proiect, Statele Unite ar fi trebuit să aloce fonduri pentru evitarea foametei în principalele zone ale războiului, pentru repararea cât mai curând posibil a distrugerilor provocate de acesta, pentru relansarea creșterii economice a țărilor europene, favorizând cooperarea între respectivele țări.Citând o broșură care se poate găsi la ”Biblioteca Congresului Statelor Unite”, *America a beneficiat de ”plan”, dezvoltând colaborări economice importante și stabilind alianțe strategice cu națiunile Europei Occidentale.Mult mai important este faptul că s-au stabilit rapoarte de colaborare, fie în mod bilateral, fie în ”grup”, între Statele Unite și națiunile europene*. În general, este puțin cunoscut că respectivul ”plan” a avut și alte consecințe.America a făcut cereri explicite pentru obținerea de liberalizări comerciale și măriri ale productivității, fapt care a *asigurat americanizarea politică a Europei și europenilor, elita economică s-a adaptat cerințelor părții americane făcând în așa fel încât nici dezvoltarea economică, nici cea politică să nu poată avea loc fără aprobarea SUA*, citând opinia exprimată de analistul politic englez Richard Greaves în lucrarea ”Cine conduce într-adevăr lumea”.

”Foreign Assistance Act”, intrat în vigoare în 1948, a determinat ca ”Economic Cooperation Agency – ECA” să administreze ”European Recovery Program”.Între anii 1948 și 1951 (când ”Planul Marshal” a fost operativ), Congresul a alocat 13,3 miliarde de dolari sub formă de ajutoare pentru 16 state ale Europei Occidentale.În articolul intitulat ”Grupul Bilderberg și proiectul de Unificare Europeană” (apărut în revista ”Lobster”), analistul politic Mike Peters, scria: *Această manifestare fără precedent de generozitate internațională (definită de Churchil drept ”cel mai mizerabil act al istoriei”) a fost folosită*

pentru îndeplinirea proiectelor economice ale multi-naționalelor americane (care dețineau interese internaționale), scopuri și proiecte promovate de aceleași multi-naționale.William Clayton (membru al "CFR"), Subsecretar de Stat pentru Afacerile Economice a efectuat un tur al Europei trimițând la Washington informații vitale pentru redactarea planului.Câștigul acestuia pentru promovarea planului a fost de 700.000 de dolari pe an, iar societatea lui Clayton ("Anderson, Clayton & Co") a primit (în 1949), datorită "Planului Marshall", contracte de 10 milioane de dolari.În același fel, "General Motors" a obținut comenzi pentru 5,5 milioane de dolari (între iulie 1950 și 1951, circa 14,7% din total), iar "Ford Motor Company" a primit comenzi pentru un milion de dolari (4,2% din total).

Kai Bird a descris aspectele secrete ale "Planului Marshall" în lucrarea despre frații Bundy.În 1949, *McGeorge Bundy, fost președinte al "Ford Foundation", a luat parte la un proiect al "CFR" (desfășurat la New York) pentru studierea efectelor "Planului Marshall" în Europa ... Grupul de studiu al Consiliului referitor la ajutoarele pentru Europa includea persoane importante din establishmentul politicii externe.Alături de tânărul McGeorge Bundy s-au aflat Allen Dulles, David Lilienthal, Dwight Eisenhower, Will Clayton, George F Kennan, Richard M Bissel și Franklin A Lindsay.Dulles, Bissel și Lindsay au devenit în scurt timp conducătorii nou formatei "Central Intelligence Agency" - CIA.Reuniunile celor numiți erau atât de secrete încât procesele verbale ale discuțiilor nu erau distribuite nici măcar membrilor Congresului, după cum se întâmpla de obicei.Și se pare că existau motive serioase pentru atâta discreție.Probabil că erau unicii cetățeni care aveau acces la detaliile "top secret" ale "Planului Marshall".De partea ei, CIA a susținut crearea unui fond de 200 de milioane de dolari în valute locale, în contrapartidă, pentru a contribui la ajutoarele pe care "Planul Marshall" le prevedea pentru Europa. Aceste "surse negre" erau folosite de CIA pentru finanțarea activităților politice anticomuniste din Franța și Italia ("Operațiunea Gladio"), ziariștilor, sindicaliștilor și liderilor politici cu "vederi" anticomuniste.*

În imaginea de sus se află (primul din stânga) McGeorge Bundy – președintele "Ford Foundation" și Akio Morita, co-fondatorul "Sony" la Tokyo, în primele zile ale "Comisiei Trilaterale".

« ORIGINILE "PLANULUI MARSHALL" »

Originile "Planului Marshall" trebuie căutate în instituțiile (*inspirate* de "CFR") care au influențat politica SUA înainte de cel de-al doilea război mondial, în 1939.Michio Kaku și Daniel Axelrod în lucrarea *To Win the Nuclear War: The Pentagon's Secret War Plans*, explicau că *procesele verbale secrete ale întrunirilor dintre Departamentul de Stat și "CFR", la începutul lui 1939, clarifică în detaliu rolul-cheie jucat de SUA ca forță de înlocuire a Imperiului Britanic* (54).Mike Peters întărește afirmând că *planul pe care Marshall l-a prezentat în cadrul discursului său de la Harvard fusese deja propus de un grup de studiu al "CFR" (în 1946), condus de avocatul Charles M Spofford și David Rockefeller.Respectivul studiu avea numele de "Reconstrucția Europei Occidentale"* (55).Conform lui William G Domhoff, în lucrarea *The Powers that Be* (publicată de "Vintage Books" în 1978), un alt scop a fost îndeplinit prin "Comisia pentru Planul Marshall" fondată în 1947: *combaterea tendințelor izolaționiste de dreapta din Statele Unite*.La președinția comisiei s-a aflat Henry L Stimson (fost Secretar de Război și Secretar de Stat), unul dintre membrii "CFR" chiar din anii '20.Cinci din cei șapte membri ai comisiei erau afiliați la "CFR".

Mișcarea care dorea să se ajungă la o Europă Unită era o parte din marele plan dedicat instaurării unui guvern mondial.Caroll Quigley, profesor de istorie la "Foreign Service School" (din cadrul Universității Georgetown", în cadrul lucrării "Tragedy and Hope", a trasat evoluția *establishmentului*

(cunoscută în secolul XX drept viitoarea ”Nouă Ordine Mondială”) notând că *integrarea Europei Occidentale, începută în anul 1948, își avea originile în ”Planul Marshall” ... Statele Unite au oferit ajutoarele prin ”Planul Marshall” prevăzând că reconstrucția Europei se va baza pe cooperare.Aceasta a reieșit din ”Convenția pentru Cooperare Economică Europeană” care a avut loc în aprilie 1948, respectiv din ”Congresul pentru Uniunea Europeană” care a avut loc la Haga (în luna următoare)*.”Congresul de la Haga”, numit pentru ”Uniunea Europeană” a dus la stabilirea a șapte rezoluții privind aspectele politice ale Uniunii.A șaptea afirma: *crearea Uniunii Europene trebuie considerată ca o etapă fundamentală de trecere pentru crearea unei ”uniuni mondiale”*, conform celor susținute de Dennis Behreandt într-un articol apărut în revista ”The New American” (56).Printre altele, Behreandt a explicat că ”Planul Marshall”, departe de ajutorarea ridicării Europei prin forțele proprii, a făcut loc ”Planului Schuman” din 1950.Prin respectivul plan, propus de către fostul ministru de externe al Franței Robert Schuman, *se prevedea ca întreaga producție de cărbune și oțel (atât a Franței cât și a Germaniei) să fie controlată de o instituție supra-națională unică*, fapt care a dus la formarea ”Comunității Europene a Cărbunelui și Oțelului”, după aceea a ”Euratom – Comunitatea Europeană pentru Energie Atomică” și în cele din urmă a ”Pieței Comune Europene”.

Profesorul Quigley remarca: *”Comunitatea Europeană a Cărbunelui și Oțelului” a fost o instituție revoluționară deoarece a primit puteri suverane, inclusiv autorizarea să adune fonduri (peste autoritatea statelor membre), să controleze prețurile, să canalizeze investițiile pe anumite direcții, să controleze rezervele de cărbune și oțel pe durata perioadelor de criză, respectiv să limiteze producția excedentară*.Pe scurt, ”Comunitatea Europeană a Cărbunelui și Oțelului” *era o formă rudimentară de guvern*.Intrând în vigoare în 1952, acordurile reglementau resursele de cărbune și oțel a șase națiuni: Franța, Germania de Vest, Italia, Belgia, Luxemburg și Țările de Jos, punându-le sub o autoritate unică, impunând limite la importuri și exporturi, dezvoltând o piață unică a muncii, adoptând politici economice de comun acord și armonizând standardul de viață din țările membre cu scopul prevenirii unui alt război.”Comunitatea Europeană a Cărbunelui și Oțelului” a fost primul pas concret (dar secret al ”Planului Marshall” și al ”CFR”) către unificarea politică europeană, *prima cărămidă* pe care se va construi imperiul ”Guvernului Mondial Unic”.Prin semnarea ”Tratatului de la Roma” care punea bazele ”Comunității Economice Europene” (în 1957) pasul decisiv către viitorul ”Guvern Mondial” era îndeplinit.”Tratatul de la Roma” a intrat în vigoare la 1 ianuarie 1958.

CAPITOLUL XVI - « UN EXEMPLU CONCRET »

Europa a fost constrânsă să devină o uniune de state.Nu sub ”steagul Franței” după cum visa Napoleon, nici sub semnul ”zvasticii” după cum planificase Hitler.Ca o ironie a sorții, și Napoleon și Hitler vedeau Europa dominată de imaginea unei acvile.Acum, cea care o domină este *acvila americană* și câteva persoane americane foarte puternice au contribuit, fie în secret, fie la ”lumina zilei” la destrămarea suveranității statelor naționale independente, pentru crearea Uniunii Europene din zilele de astăzi.Ambrose Evans-Pritchard, într-un articol apărut în ”The Telegraph” din Londra (în septembrie 2000), evidențiază această presiune americană în unificarea Europei: *”Intelligence-ul” din Statele Unite a organizat între anii '50 și '60 o campanie pentru construirea unui monument dedicat Europei Unite, fondând și conducând ”Mișcarea Federalistă Europeană”*.Pe durata perioadei în discuție, CIA era condusă de către membri importanți ai ”CFR”: Allen Dulles, generalul Walter Bedell Smith și William Donovan (fostul șef al ”OSS”, precursoarea CIA).Donovan a creat ”Comitetul American pentru Europa Unită”, cel care a înființat și condus ”Mișcarea Federalistă Europeană”.Detaliile principale privind unificarea națiunilor europene au fost preluate din cadrul ”Planului Marshall” de către ”Comunitatea Europeană a Cărbunelui și Oțelului”, de către ”Comunitatea Economică Europeană” și nu este absurd de susținut că ”CFR” a stabilit regulile actualului guvern european.Membrii ”CFR” au fost prezenți în fiecare etapă de-a lungul acestei ”călătorii”.

Publicația 7277 a Departamentului de Stat, *Special Group* / *Secret Teams* de la ”CFR, studile acestora despre ”războaie și pace” au avut un impact incredibil asupra geopoliticii mondiale.Fără a lua în considerare că nu toate evenimentele și manevrele din culise sunt cunoscute de opinia publică.Care este

adevăratul motiv din spatele rolului jucat de ”CFR” pentru care s-a făcut atâta presiune, respectiv pentru care aceste operațiuni și acțiuni au fost ignorate de cărțile de istorie contemporană? Din ce motiv, niciodată, ziariști câștigători ai ”Premiilor Pulitzer”, profesori universitari, istorici, diverși autori, oameni de stat, politicieni și cercetători nu au remarcat aceste ”treceri” către ”Guvernul Mondial Unic”? Pot fi amintite cele spuse de Socrate: *ființa umană cercetează înainte și după aceea învață*.Pentru o persoană interesată, fiecare argument este o sursă de curiozitate.Lipsa curiozității intelectuale publice poate fi simptomul unei *trândăveli mentale*, deja instalată? Pentru opinia publică este dificil de crezut că ”CFR” este o organizație secretă cu scopuri oculte, mai ales că același ”CFR” pune la dispoziția oricui o copie a raportului anual.Se explică despre existența unui *International Advisory Board* al ”CFR”, format din 40 de membri, aleși dintre personalități din Europa, America de Nord și de Sud, Africa, Asia și Orientul Mijlociu, care *este invitat să comenteze programele instituționale, politicile strategice și oportunitățile practice pentru o colaborare între Consiliu și instituțiile externe*.

Spre deosebire de ”Grupul Bilderberg”, ”CFR” dispune de un secretariat care răspunde cu promptitudine la întrebările adresate.Intențiile reale ale Consiliului se pot afla din interiorul rapoartelor anuale.La o privire pe lista cu membrii pe viață ai ”CFR” se poate nota că 90% dintre aceștia fac parte din ”Comisia Trilaterală” și / sau ”Grupul Bilderberg”; sau, la o analiză mai profundă a unui raport (precum cel din 1992) se descoperă că ”CFR” avertizează (în mod clar, de mai multe ori și sub diverse forme) membrii ”CFR” să nu facă cunoscut în exterior *cine și ce a zis* (57).Dacă nu este vorba despre o organizație secretă de ce se insistă pe discreția membrilor proprii? La acest punct este important de amintit ce declara *Titlul 50, Secțiunea 783* din *Codul Statelor Unite – Războiul și apărarea națiunii americane*: ”*Pentru orice conducător sau funcționar al Statelor Unite, al oricărei agenții sau departament, din oricare societate al cărei acționariat se află în majoritate în proprietatea Statelor Unite sau al oricărui alt departament sau agenție, este interzis să comunice, în orice mod și cu orice scop oricărei persoane care conducătorul sau funcționarul știu să fie, sau are motive să creadă că poate fi un agent sau un reprezentant al vreunui guvern străin, informații clasificate de președinte (sau de șeful oricărui departament, agenție sau societate, cu aprobarea președintelui) cu privire la suveranitatea Statelor Unite, știind și având motive să creadă că acea informație a fost clasificată în acest fel, doar dacă funcționarul sau conducătorul nu a primit autorizația explicită din partea președintelui, a șefului de departament, de agenție sau al societății unde lucrează că poate face cunoscute informațiile respective*”.Cu alte cuvinte, orice grup sau individ care acționează în mod conștient împotriva Statelor Unite pentru favorizarea unei puteri străine pentru preluarea controlului în această țară, comite infracțiunea de **trădare**.Prin analogie, cum pot fi clasificați reprezentanții *establishmentului* din România, aserviți în totalitate intereselor străine? **TRĂDĂTORI !!!** Imaginea de mai sus îi prezintă pe fostul președinte al Egiptului (în stânga) Anwar Al-Sadat și David Rockefeller la ”Pratt House”, în 1981 (anul asasinării celui dintâi).

PARTEA A III A

« CONSPIRAȚIA LUI ROCKEFELLER ȘI ”COMISIA TRILATERALĂ” »

Oricare ar fi fost prețul plătit de aceasta, Revoluția Chineză a obținut (fără îndoială) rezultate, nu numai în realizarea unei administrări mai eficientă și rapidă a statului, ci și în promovarea unei societăți cu o morală înaltă și cu o puternică unitate de intenții ... Experimetul social petrecut în China sub conducerea președintelui Mao este unul dintre cele mai importante și de succes evenimente din istoria umanității. David Rockefeller, 1973

Revoluția nu este un dineu de gală, nu este o sărbătoare literară, nu este un desen sau o broderie; nu se poate face cu eleganță, cu serenitate și delicatețe, cu grație sau curtoazie; revoluția este un act de violență. Mao Tse Tung, mason [din Leo Lyon Zagami – *Confesiunile unui ”Illuminat”* (citându-l pe Jüri Lina cu lucrarea *Architects of Deception: The Concealed History of Freemasonry*, Stockholm, 2004)].

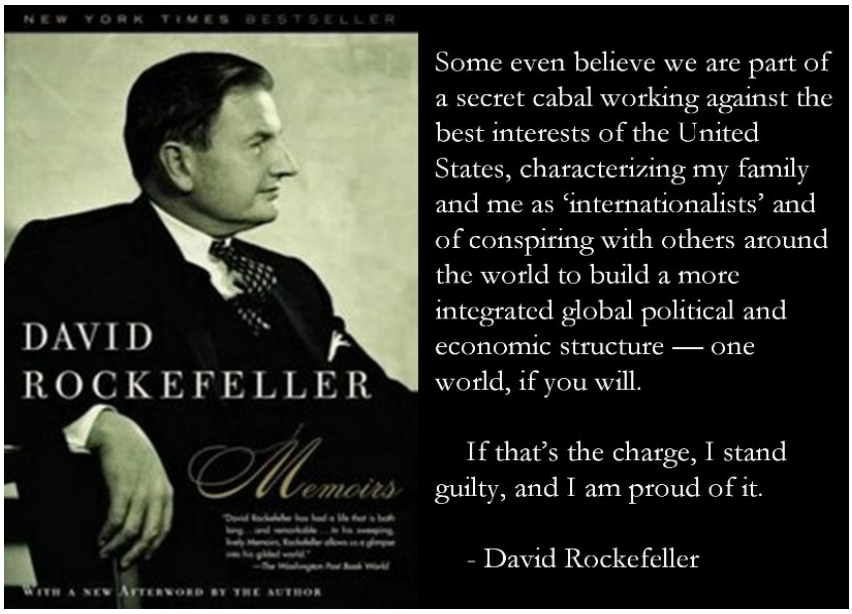
NEW YORK TIMES BESTSELLER
DAVID ROCKEFELLER
Memoirs
WITH A NEW AFTERWORD BY THE AUTHOR
Some even believe we are part of a secret cabal working against the best interests of the United States, characterizing my family and me as 'internationalists' and of conspiring with others around the world to build a more integrated global political and economic structure — one world, if you will.
If that's the charge, I stand guilty, and I am proud of it.
- David Rockefeller

Mulți cred că facem parte din vreo sectă care acționează împotriva intereselor principale ale Statelor Unite, prezentându-ne pe mine și familia mea ca ”internaționaliști”, acuzându-ne de conspirație împreună cu alte personalități din lume pentru construirea unei structuri economice și politice integrată la nivel global, o ”lume unică” dacă doriți.Bine, dacă aceasta este acuzația, mă declar vinovat și sunt mândru.

David Rockefeller, ”Memorii”, pag 405.

CAPITOLUL XVII - « CONFRUNTAREA (2003) »

Căldura împovărătoare și umidă stăpânea suverană în amurgul unei zile din orașul francez Versailles.La circa 300 de metri de faimosul ”Trianon Palace Hotel”, în timp ce căutam un loc unde să-mi astâmpăr setea, o potcoavă la intrarea unei taverne mi-a atras atenția.Pereții localului, zugrăviți în purpuriu și verde, aveau nevoie de o renovare neîntârziată și contrastul dintre luxul hotelului și modestia *pub*-ului îmi ațâța ironia: suntem condamnați să trăim într-o lume în care vor exista doar două clase sociale, bogații și săracii, stăpânii și muncitorii, într-un sistem care aduce aminte de feudalismul dominat de nobili și sclavi, sub conducerea unui guvern unic care va domina lumea? Era un plan cunoscut de puțini oameni dar în acea noapte eram prea obosit ca să mai caut probe care să evidențieze acest pericol pentru libertatea tuturor.Nu aveam programat nici un interviu.Doream să las deoparte acel tip de muncă, să mă îndepărtez de acele gânduri.Simțind mirosurile de la interior, am optat pentru un *cappuccino*.

Par décision des autorités publiques,
la grille de la Reine sera fermée
du jeudi 15 mai à 10h
au dimanche 18 mai à 12h
en raison d'un symposium international
au Trianon Palace.

La interior, locurile libere erau doar în apropierea barului.Am găsit un loc și-am comunicat barmanului dorința mea.În fața mea se aflau o mulțime de sticle cu băuturi, de cupe și pahare care acopereau peretele. Într-un colț se afla mașina pentru cafea.În spatele meu, spre dreapta, erau câțiva tineri galezi care ocupau un grup de mese reunite la un loc, dar și un om cocoșat, cu mustăți, cu mâinile înmănușate, având pe cap o pălărie curioasă.Tocmai când mă întrebam de ce purta mănuși într-o seară așa de caldă, o doamnă mai plinuță cu un lanț destul de gros la gât explică turiștilor că respectivul era un pianist iar mănușile îi protejau mâinile.La stânga mea, la o altă masă, un grup de persoane zgomotoase juca cărți.Un miop îmi atrase atenția.Părea tocmai coborât dintr-un tablou de Van Gogh.Era în vârstă, chel și gras; îmbrăcat cu tricoul gri părea și mai gras.Paharul enorm din fața lui îi mărea și mai mult ochii de culoarea mării făcându-l să pară și mai straniu.Umbra permanentă a unei bărbi îi acoperea bărbia și fața; deasupra gurii se aflau mustățile încărunțite, aranjate cu grijă.Comandă rom și umplându-și pipa privea distrat la partida de cărți.Era trecut de ora 20.00; în sală auzeam sunetul unui pian, lumea care vorbea cu voce tare, dar și râsetele vesele ale câtorva copii.După ce am plătit cele comandate, percepția mea despre local s-a schimbat în mod drastic.Poate că felul în care se prezenta acel local avea atât de mult succes încât proprietarul nu decise când să-l renoveze.Acea idee îmi dădu curaj.

-*Aș dori să vă vorbesc*.Simțeam respirația omului pe păr, la baza gâtului.Instinctiv m-am întors dar în dreapta nu era nimeni.

-*Rămâneți așezat, vă rog!*, adăugă o altă voce.Starea de iritare începu să-și facă loc.De câte ori va mai trebui să fiu maltratat de cei de la CIA sau MOSSAD, amenințat de forțele locale de poliție, fotografiat de către forțele de protecție? M-am rotit pe scaunul barului pentru a-i vedea pe cei care au vorbit.

-*Băieți, nu e așa că vă distrați?!* Un domn îmbrăcat englezește îmi ignoră comentariul.

-*Domnule Estulin, ne pare rău că ne amestecăm în viața dumneavoastră privată, dar dorim foarte mult să discutăm*.Îmi întinse o mână flască cu speranța că m-aș fi decis să o strâng.

-*Nu este nevoie să vă spunem că cerem din partea dumneavoastră cea mai mare discreție*.Din felul în care formulase fraza aș putea afirma că învățase engleza urmând cursuri de *două parale*, specializate în învățarea bunelor maniere și a limbajului britanic formal.

-*De unde știți cum mă numesc? Nu-m amintesc să vă fi spus!*

-*Știm multe lucruri despre dumneavoastră, domnule Estulin!*, afirmă cu o voce croncănitoare un om cu părul blond, lat în umeri.Stătea mai în spate, în umbra celui dintâi.Fără îndoială, era o gardă de corp.Păreau *motanul* și *vulpea* din ”Pinocchio”.

-*Așa se pare*, spusesem așezându-mă mai bine pe scaunul barului și lăsând liniștea să cadă între noi. Acea liniște putea să-mi fie un aliat, dar și o armă pentru ei.Unul dintre ei își coborâ privirile și scoase din buzunarul sacoului de foarte bună calitate un port-țigaret.Începu s-l examineze.

-*De exemplu, știm că vă aflați aici pentru a urmări reuniunea ”Grupului Bilderberg”.Așa cum faceți de mulți ani.În mod straniu, se pare că dumneavoastră cunoașteți în avans locul unde va avea loc reuniunea, chiar dacă cei mai mulți dintre invitați sunt anunțați doar cu o săptămână înainte de începerea lucrărilor.Este dureros să admit dar, în ciuda tuturor eforturilor de ștergere a oricăror urme folosind toate precauțiile posibile, se pare că aflați despre ceea ce vom discuta și care sunt planurile noastre de viitor.* Terminând de vorbit își ridică privirea și mă fixă.

-*Amestecul dumneavoastră, domnule Estulin, a influențat multe din deciziile noastre referitoare la câțiva invitați.La un moment dat credeam că am scăpat de dumneavoastră.Credeam că anumite persoane, care nu mai erau invitate, ar fi putut să fie informatorii dumneavoastră și dacă ar fi fost așa, consecințele pe care ar fi trebuit să le suporte erau destul de grave.Dar, din fericire, v-ați reîntors și sunteți viu*.În timp ce ascultam cuvintele lui, mintea mea a descifrat accentul pe care încerca să-l imite, acela de Kent.

-*Cum de știți toate aceste detalii?*, mă întrebă însoțitorul lui.L-am privit și m-am abținut să nu râd.La urma urmelor, ”ei”, reprezentanții acelui grup secret și puternic de speculatori financiari și bancheri numit ”Grupul Bilderberg” au venit să mă caute.Era o onoare pentru mine, chiar dacă era o situație periculoasă. Trebuia să fiu atent.

-*Vă pot spune că este un secret profesional*, am răspuns mulțumind în liniște inspirației că nu am folosit *pub*-ul ca loc de întâlnire cu informatorii de la ”Trianon Palace”.Dacă i-ar fi văzut pe angajații hotelului discutând cu mine, i-ar fi lăsat fără muncă, imediat.Omul mustăcios și cu nasul păros tresări la răspunsul meu.Avea sprâncenele foarte îngrijite și o gură subțire care s-a strâmbat într-un rictus, parcă pentru a mă intimida.

-*Sunteți, mai degrabă, enigmatic, domnule!*, spuse privind la un ceas de buzunar.Îl privi pe celălalt individ, îi indică ușa și continuă.

-*Vă rog, urmați-ne până afară unde vom putea discuta mai liber.*În mod curios, eram de acord cu acest lucru.O lună splendidă se înălța deasupra unor arbori îndepărtați, înspre terasa hotelului.Undeva mai departe luceau luminile străzii.Se auzeau zgomotele discuțiilor care aveau loc în bar, ca niște lătrături.Liniștea dintre noi a durat câteva minute.

-*De ce ne acordați atâta atenție?*, întrebă unul dintre cei doi.*Nu colaborați cu nici un ziar mai faimos. Scrieți articole care-i irită pe membri noștri.Câțiva membri ai Congresului”Statelor Unite și ai Parlamentului canadian s-au văzut obligați să-și anuleze prezența lor la reuniunea anuală din cauza faptului că i-ați indicat ca invitați.*

-*Și asta nu e bine!*, adăugă celălalt.Primul își reluă discuția.

-*”Grupul Bilderberg”, domnule Estulin, este o asociație privată în care au loc discuții rezervate între membrii influenți ai comunității economice mondiale.Politicienii sunt invitați pentru a face schimb de experiențe personale și profesionale cu restul celor din grup.Toate acestea se fac cu speranța că aceste reuniuni pot micșora distanțele dintre strategiile oamenilor politici și nevoile oamenilor de rând.În nici un fel nu încercăm să influențăm politicile guvernelor sau a celor care iau deciziile.*

-*Prostii!*, am mârâit printre dinți.Simțeam cum mi se întăreau mușchii gâtului iar indignarea mea era în creștere.*Dacă nu ar fi fost presiunea exercitată de ziariști, astăzi Canada ar fi făcut parte din marile*

State Unite ale Americii; și cum de oamenii voștri au fost cei care l-au ucis pe Aldo Moro?

-După cum știți, nu vă putem dezvălui nimic, domnule Estulin.Nu am venit aici ca să discut aceste lucruri cu dumneavoastră.Este prea mult dacă vă cer să discutăm la modul rezervat?

-Nu discut niciodată la modul rezervat , mai ales dacă este vorba despre "Grupul Bilderberg".Mi-am dat seama că mă comportam ca un nebun dar pe moment mă bucuram de oportunitatea de-a da o "înfățișare" nevoii mele de răzbunare, frustrării mele reprimate din cauza proiectelor lor secrete.*Poate dacă reușeam să-i enervez*, gândeam, *aș fi putut afla adevăratele motive de la baza reuniunii din acel an*.În schimb, ei insistau pe utilitatea cooperării și a colaborării dintre diversele națiuni, despre nevoia de luptă împotriva sărăciei din Africa ... obișnuita propagandă.Încercam să mă concentrez dar atenția mi-a fost atrasă de comportamentul celuilalt individ.Ori zâmbea sinistru, ori își trecea limba peste mustăți.

-Ne putem gândi la o recompensă foarte serioasă pentru tăcerea dumneavoastră, domnule Estulin.Atenția mea reveni la omul care discuta.*Ce condiții ați dori să ne impuneți?*

L-am privit din nou pe celălalt pentru a-i vedea reacția la răspunsul meu.Își menținu o privire impasibilă.Cel care vorbise până atunci se juca cu o țigară, netezind-o ușor prin trecerea peste buza inferioară, în așteptare.Ochii lui nu priveau la țigară ci undeva în gol, așteptând răspunsul meu.

-Ca o condiție pentru tăcerea mea vreau ca toate reuniunile Bilderberg din viitor să fie anunțate în mod public.Doresc acces liber și necondiționat pentru orice ziarist care ar dori să participe.Toate discuțiile vor trebui să fie publice și lista cu invitați trebuie publicată înainte de începerea reuniunilor.Fără CIA, pistoale, câini, gărzi private și, mai ales, fără atâta "secretomanie"!

-Știți prea bine că este imposibil, domnule Estulin.Cererile dumneavoastră sunt prea pretențioase și deja este târziu.

-Atunci domnilor, am replicat eu, *va trebui să mă suportați până când arbitrul va fluiera sfârșitul partidei*.Omul reacționă conform stilului său educat.

-Dacă este așa, bună seara, domnule Estulin.Ne pare rău că v-am făcut să vă pierdeți timpul.Celălalt individ își înfundă o bască pe cap și-și urmă șeful.Abia atunci mi-am dat seama ce s-a întâmplat cu adevărat.Nu era vorba despre o discuție simplă între mine și "Grupul Bilderberg".Era vorba de un avertisment.

CAPITOLUL XVIII - « REÎNTOARCERE ÎN VIITOR »

"Grupul Bilderberg" este, fără îndoială, cea mai importantă organizație secretă care acționează în "culise" dar și un alt grup (mai mic) – cunoscut sub numele de "Comisia Trilaterală" - are un rol semnificativ în proiectul "N O M" pentru extinderea controlului asupra planetei, adică de fructificare a bogățiilor concentrate în mâinele a puțini oameni.Persoanele cele mai influente care fac parte din "Comisia Trilaterală – CT" au aceeași filosofie antinațională orientată împotriva forțelor naționale din diverse țări, forțe care încearcă să micșoreze influența acestei "Comisii".Din punct de vedere istoric, "CT" a luat ființă în 1973 (imaginea de jos prezintă prima adunare a acestei "Comisii").Principalul promotor a fost

(și este) *internaționalistul* David Rockefeller, președinte al "Chase Manhattan Bank" (din proprietatea acestei familii).În 1980, ziaristul Bill Moyers (în documentarul "Guvernul secret") comenta despre puterea lui David Rockefeller: *David Rockefeller este exponentul tipic al actualei clase dominante – o confraternitate de oameni și multi-naționale care determină cursul economiei globale și care gestionează mișcările internaționale de capital ... Cetățeanul David Rockefeller se bucură de privilegiile unui șef de stat ... Nu trebuie să se supună acțiunii legilor de trecere a frontierei și celor referitoare la pașaport, fiind supus la puține controale în ceea ce privește bagajul cu care pleacă în alte țări*.

Prima reuniune a ”Comisiei” a avut loc la Tokyo între 21 și 23 octombrie 1973; grupul Americii de Nord era reprezentat de 65 de persoane: 35 dintre acestea erau membri ai ”CFR”.

”CT” este împărțită în trei grupuri, fiecare dintre ele acoperind o zonă geografică: America de Nord, Europa și Asia-Pacific.Sediul american se află la Washington, cel european se află la Paris (Boulevard Haussmann, 151) iar cel asiatic se găsește la Tokyo.Reuniunile anuale de 3 zile au avut loc la Tokyo (2006), la Bruxelles (2007) și între 25-28 aprilie 2008 în Washington DC.Discuțiile din cadrul reuniunilor

nu sunt publice iar mijloacele de informare ”nealiniate” concepțiilor ”Comisiei” nu sunt admise.Până la sfârșitul lunii mai 2001, Thomas Foley a fost președintele părții americane.Pentru o perioadă îndelungată de timp, președinte al părții europene a fost Peter D Sutherland iar președinte al zonei asiaticei (a acestei organizații) a fost omul de afaceri japonez Yotaro Kobayashi (membru, printre altele, al ”Institutului Aspen” japonez).Din cele comunicate pe pagina de net a organizației, *fiecare grup are un președinte și un vicepreședinte care formează împreună ”Comitetul Executiv”.Respectivul comitet alege membrii în baza unei liste mai ample de candidați*.În imaginea de mai sus se află Bill Cowan (cam timorat) la o reuniune a ”Comisiei Trilaterale”.În ceea ce privește reprezentarea se ține cont de proporția dintre zone.Membrii comitetului se întrunesc de mai multe ori pe an pentru coordonare, respectiv se pun de acord în ceea ce privește programul de acțiune.La o privire

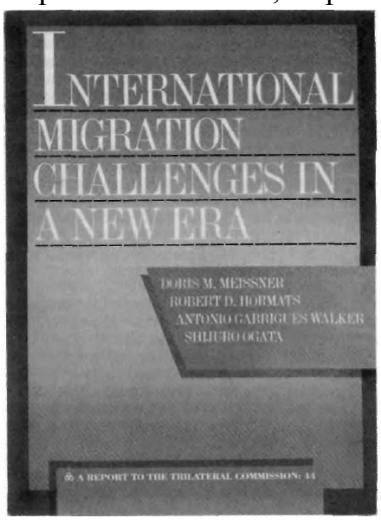

rapidă asupra listelor cu posibilii candidați dispare orice îndoială că invitații erau (și sunt) membri din *establishmentul* puterii, selecționați cu atenție în ceea ce privește unitatea de intenții: sunt reprezentanți din domeniul politic, economic, bancar, al mass-media, etc.Membrii ”Comisiei” sunt obligați să-și dea demisiile atunci când sunt numiți în funcții de conducere guvernamentale dar, din cele scrise de Arlene Johnson în ”Adevărata democrație”, loialitatea și ideologia acestora *nu se schimbă doar pentru faptul că vor face parte dintr-un guvern; loialitatea față de ”Comisie” cere continuarea ”schimbului” de favoruri în schimbul ajutorului acesteia pentru obținerea unei funcții importante; de fapt, înainte de alegerea sau primirea unei noi funcții, mulți funcționari din guvernele naționale erau membri ai ”Comisiei Trilaterale”* (58).După terminarea mandatului deținut în funcțiile publice (de regulă), membrii ”Comisiei” se întorc la ”matcă”.Trei experți (care reprezintă cele trei zone – grupuri) au îndatorirea să redacteze ”Task Force Report” anual al ”CT”; în funcție de complexitate este nevoie chiar și de un an de zile pentru pregătirea acestui raport.Imaginea de mai sus reprezintă un astfel de ”raport” iar titlul adoptat este (mai mult decât de) actualitate: ”International Migration Challenges In a New Era”.Autorii acestuia sunt: Doris M Meissner, Robert D Hormats, Antonio Garrigues Walker și Shijuro Ogata. Holly Sklar (scriitoare și editorialistă la ”Knight-Ridder”), în lucrarea ”Trilateralism; the Trilateral Commission and Elite Planning for World Management”, explică modul cum sunt redactate ”Task Force Reports”: *Temele proiectelor sunt alese de către președinți, vice-președinți și directori cu ajutorul ”Comitetului Executiv” și ale celorlalte grupuri; autorii sunt aleși de către ”Comisie”.Pe durata redactării raportului, autorii nu-și îndeplinesc rolul pe care-l aveau la interiorul ”Comisiei”.Continuă să-și desfășoare rolurile instituționale iar ”Comisia” face în așa fel încât aceștia să nu se întâlnească cu ceilalți membri ai ”CT” pe durata redactării.Rapoartele sunt date ”Comisiei”, nu provin de la ”Comisie”.Din cauza numărului de membri, pentru o informare rapidă cu privire la temele specifice, ocazional, se realizează un rezumat referitor la problemele care s-au discutat la adunarea anuală, cu detalii ale discuțiilor, așa cum s-au desfășurat ele, care se anexează la raport* (59).

În completarea ”Task Force Reports”, ”Comisia” publică o revistă numită ”Trialogue”.*În primii ani, publicația ”Trialogue” era dotată cu ediții speciale, pe teme specifice, ca o completare la subiectele discutate pe durata reuniunilor ”Comisiei”* (60).”CT” dispune de birouri pentru reprezentanții zonali, de un mic ”staff” cu normă de lucru întreagă, linii telefonice și de fax, acces la cărți de credit și o pagină web.Pentru opinia publică, rapoartele anuale sunt disponibile la prețuri modice dar discuțiile interne sunt și rămân secrete.Lista cu membrii ”CT” se poate consulta oricând (fiind reactualizată permanent), dar membrii ”Comisiei” (la fel ca în cazul ”CFR” sau ”Bilderberg”) sunt invitați să fie discreți cu privire la secretul obiectivelor și al operațiunilor ”CT”.În mod sigur, ”CT” nu este o *emanație* a ”Grupului Bilderberg”.Dar ce este, în fond, ”C T”? Cum influențează viața de zi cu zi opțiunile politice ale ”Comisiei”?

Trialogue

COMMISSION RECOMMENDS COOPERATION WITH OIL-EXPORTERS, PROPOSES NEW AID AGENCY, CONSULTS WITH FORD AND KISSINGER

Coperta revistei ”Trialogue” din iarna 1974-1975.

Antony Sutton (autorul cărții ”Trilaterals Over America”) scria că *acest grup privat de cetățeni este organizat în așa fel încât să fie sigur că opiniile ”Comisiei” despre viața colectivă au un impact semnificativ asupra politicii publice.Membrii grupului se întâlnesc, discută, studiază și după aceste etape fac publice recomandările lor* (61).În primul an și jumătate de activitate, ”Comisia” a publicat (în scris) informații privitoare la șase teme de interes general.În anii succesivi, producerea acestui tip de documente a devenit strategia principală a ”Comisiei”, nu numai pentru convingerea majorității opiniei publice, dar și pentru prezentarea programului de lucru.Primele șase documente au purtat numele de ”The Triangle Papers”: două dintre ele au fost redactate după reuniunea de la Tokyo (octombrie 1973), trei constituiau o sinteză a reuniunii de la Bruxelles (iunie 1974) iar ultimul a apărut după întâlnirea din Washington (decembrie 1974).Gary Allen în ”The Rockefeller File”, a făcut o previziune: *Dacă ”Triangle Papers” conțin câteva indicații, se pot observa patru direcții principale care vor caracteriza controlul economiei mondiale*.Ca un prim fapt, se va asista la un sistem monetar mondial reînnoit; al doilea fapt – Statele Unite vor obține câștiguri majore prin sărăcirea națiunilor din ”Lumea a III-a”; a treia direcție o va constitui intensificarea relațiilor comerciale și financiare cu lumea comunistă, iar a patra tendinț- va revela o înăsprire a crizei energetice pentru obținerea unui control internațional mai puternic (62).Din perspectiva timpului care a trecut de când Allen a analizat *intențiile* ”CT” și până în prezent, ce s-a întâmplat?

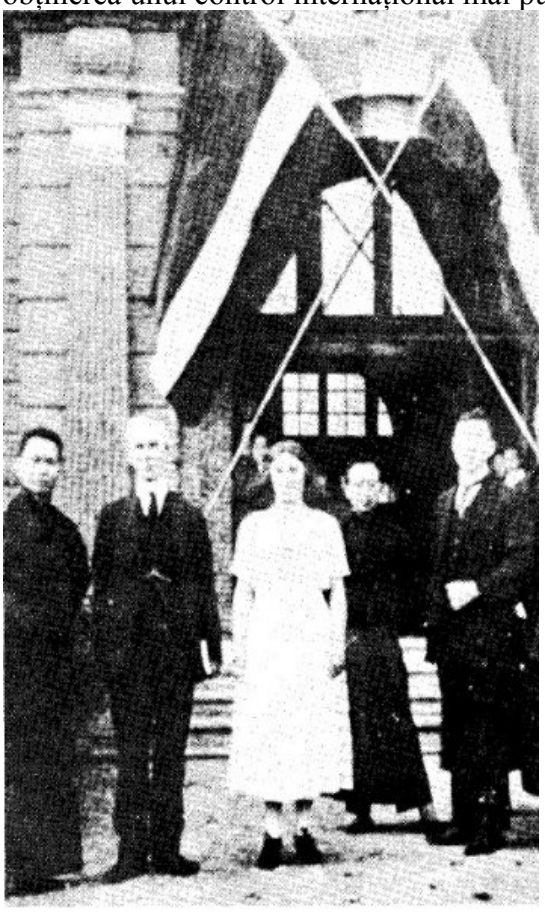
The first to play the China card: Bertrand Russell in 1923 at the National University of Peking, where he gave classes to Mao Tse-tung and Chou En-lai.

1 – am asistat la apariția a două noi blocuri economice continentale, *Comunitatea Europeană* și *Uniunea Americană* (datorită adoptării ”Acordului Național pentru Piața Liberă – NAFTA”).În curând este posibil să se pună bazele unei reuniuni monetare asiatice;

2 – Statele Unite și națiunile occidentale au contribuit copios la favorizarea și mărirea datoriei țărilor din ”Lumea a III-a”;

3 – Statele Unite a vândut tehnologie sovieticilor și chinezilor pentru 4 miliarde de dolari, stabilind cu aceștia legături comerciale fructuoase;

4 – s-a asistat la o înșiruire de crize economice, începând din 1973 (*Criza Suezului*) și până la cunoscuta *Furtună în deșert* (inclusiv variantele din prezent) cauzate pentru controlarea surselor de petrol.*Furtuna din deșert* din anii '90 a avut rolul reluării producției de petrol în Kuwait; a urmat invadarea Iraqului pe baza existenței ”armelor de distrugere în masă” (dar nu s-a spus nimic de intențiile lui Saddam Hussein de trecere la plata în *euro* și la renunțarea la *petro-dolari*) care ar fi fost o amenințare pentru securitatea internațională (arme care nu s-au găsit).Cu scuza de eliberare a poporului iraqian de dictatură și de instaurare a democrației în acea țară, Statele Unite au preluat controlul rezervelor petroliere ale țării, manipulând fluxul (dar și prețul) țițeiului care provine din Orientul Mijlociu.

O primă persoană care a mizat pe ”cartea chineză” a fost Bertrand Russell care, în 1923 (imaginea alăturată) i-a avut ca ”ucenici” pe Mao Tse-Tung și Chou En-Lai.

Holly Sklar (cea care a revelat pentru prima dată rolul jucat de ”CT” în cadrul *globalizării*) cu mult timp înainte ca acest scop să fie cunoscut de către public, explica interdependența dintre cele trei mari puteri economice continentale (la nivel mondial), *care colaborează pentru tutelarea capitalismului occidental în cadrul unui scenariu mondial exploziv prin descurajarea protecționismului și, în general, a oricărui fenomen care ar risca să așeze elita unei țări împotriva elitei unei alte țări.Presiunile economi-*

ce vor acționa spre bază decât în lateral (63).David Rivera (în ”Aviz Final: Istoria *Noii Ordini Mondiale*”) lansa ipoteza că unul din obiectivele ”CT” l-ar constitui *dezvoltarea unei lumi mai sigure pentru interdependența puterilor globale și protejarea profiturilor, supravegherea diverselor țări în fața amenințărilor interne și externe cerându-li-se, în schimb, să plătească prețul pierderii autonomiei naționale.Câteodată, aceasta ar însemna încetinirea ritmului de integrare prin calcularea, cu calm, a tuturor aspectelor dar, de cele mai multe ori va implica un amestec în activitatea guvernelor naționale, mai ales în ceea ce privește problematica internațională, atât din punct de vedere economic cât și politic*.Pe la sfârșitul anilor '70, președintele de atunci al ”Federal Reserve”, Paul C Volcker (un membru al ”CT” care s-a aflat în componența ”Chase Manhattan Bank”) nu a folosit *jumătăți de măsură* referitor la rezultatele *presiunilor economice* care erau în curs de desfășurare: *standardul de viață al multor cetățeni americani este pe cale să de deterioreze*.Volcker s-a ținut de cuvânt.Sub regimul de *austeritate fiscală* dorit de el și început în octombrie 1979, pe durata administrației Carter, rata dobânzii impuse de către *Finanțe* a crescut cu 6 puncte procentuale în numai 6 luni.Rata dobânzii a crescut de la 5% în 1977 la peste 18% în anii '80, după cum se evidențiază analizându-se datoria pe care Guvernul a contractat-o la *Finanțe*.Această mărire a avut o influență importantă asupra inflației – care a crescut vertiginos pe durata anilor '80 și '90 – cauzând o criză economică comparabilă cu ”Marea Recesiune”, mai ales în ceea ce privește restructurarea economiei mondiale și pierderea locurilor de muncă în industria grea.

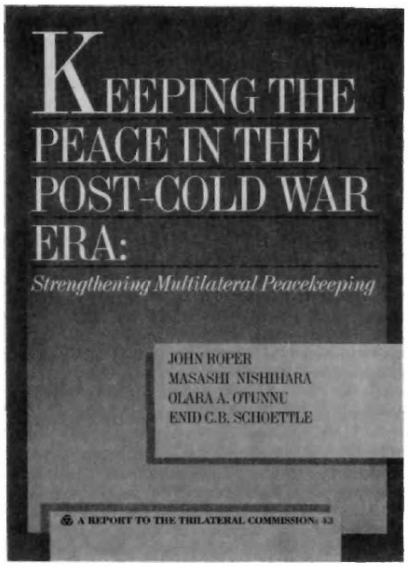
KEEPING THE PEACE IN THE POST-COLD WAR ERA:
Strengthening Multilateral Peacekeeping
JOHN ROPER
MASASHI NISHIHARA
OLARA A. OTUNNU
ENID C.B. SCHOETTLE
A REPORT TO THE TRILATERAL COMMISSION: 63

O altă imagine cu documente ale ”CT” (dați o privire la pagina 73 la ultimul aliniat al capitolului 14).Acest document a fost redactat de John Roper, Masashi Nishihara, Olara A Otunnu, Enid C B Schoettle.

Atunci când David Rockefeller a citit lucrarea publicată de ”profesorul” Zbigniew Brzezinski (de la Columbia University, ”profesor” care a *supervizat* și lucrarea lui Madeleinei Albright) în 1970 - ”Between Two Ages...” - și-a dat seama că *oamenii, guvernele și economiile tuturor națiunilor trebuie să fie controlate de interesele băncilor internaționale și ale multi-naționalelor*, după cum susținea și fondatorul ”CFR” - Edward Mandell House (ca un fapt informativ, Paul M Warburg a fost director la ”CFR” între 1921 și 1932).De fapt, Brzezinski afirma că *metodele vechi ale politicii internaționale, cu sferele lor de influență, cu aparența de suveranitate națională ... sunt, în mod clar, depășite* și propunea ca *apropierea bicentenarului ”Declarației de Independență” (putând să reprezinte o dată limită pentru un dialog la nivel național) să fie ocazia instituirii unei noi adunări constituante naționale care să reexamineze textul constituției, cu scopul împlinirii respectivelor schimbări*.În același an Brzezinski a publicat și în revista oficială a ”CFR” - *Foreign Affairs* susținând că era necesară asumarea unei mai noi și mai eficiente metode de lucru.Sugera *crearea unei comunități de națiuni dezvoltate care să-și poată îndruma propria politică față de umanitate spre o apropiere mai globală ... Un consiliu, o adunare în care să fie reprezentate Statele Unite, Europa Occidentală și Japonia, care să aibă reuniuni periodice între respectivii conducători de guvern și care să propună politici comune*.

Cerințe ”mobilizatoare” pentru David Rockefeller care s-a ”apucat de treabă”.În cadrul întrunirii anuale a ”Grupului Bilderberg” care a avut loc în primăvara anului 1972 la Knokke (în Belgia) a propus înființarea ”Comisiei Trilaterale”.Conform lui George S Franklin (fost coordonator al ”CT”), ”Grupul” a primit cu entuziasm propunerea lui Rockefeller de stabilire a unei alianțe internaționale care să furnizeze strategiile și politicile pentru consolidarea *celor 4 coloane ale puterii* (politică, finanțe, intelectualitate, religie) sub un guvern mondial unic: *cele 8 persoane care au participat la discuții după Rockefeller au spus că era o idee nemaipomenită, în cele din urmă cineva o făcuse cunoscută* (64).”Profesorul”' Brzezinski și Condoleeza Rice sunt prezenți în imaginea de mai sus.La două luni după adunarea Bilderberg (în iulie 1972), Rockefeller și-a transformat reședința de la *Pocantico Hills* (de pe calea fluviului Hudson, New York) în ”cartier general” unde a avut loc o primă sesiune (americană) a ”Comisiei Trilaterale”.La acea adunare au participat circa 250 de operatori financiari și industriali (care erau, în același timp și membri ai Bilderberg, respectiv ai ”CFR”).Prin crearea ”Comisiei Trilaterale” se poate spune că David Rockefeller a pregătit terenul pentru *revoluția* care ar fi zguduit instituțiile politice mondiale din

acest secol? În mod sigur, aceasta a însemnat un pas spre împlinirea proiectului lui Brzezinski de realizare, în viața reală, *a unei mișcări care să implice un număr mare de națiuni ... printr-o multitudine de legături, care să instaureze o serie de limitări a suveranităților naționale*.Chiar și în cea mai ”roză închipuire” exista un detaliu îngrijorător referitor la o atât de mare coaliție a puterii care acționa în ”culisele”evenimentelor mondiale. ”The Washington Post” (din proprietatea *establishmentului*), la 16 ianuarie 1977, remarca existența *a ceva în neregulă* cu ”CT”: *Membrii Trilateralei fac parte dintr-o organizație internațională privată, fără a fi secretă, organizată de un bancher bogat – David Rockefeller – pentru stimularea dialogului dintre elita Europei Occidentale, cea a Japoniei și a Statelor Unite; dar ceva nu este regulă cu ”Comisia Trilaterală”.Președintele în funcție (Carter) este membru al acestei ”Comisii”; la fel ca și vice-președintele, Walter F Mondale.Membri ai ”Comisiei Trilaterale” sunt și Secretarul de Stat – Cyrus R Vance, Secretarul de Stat al Apărării – Harold Brown și Secretarul de Stat al Finanțelor – Michael W Blumenthal.Același lucru se poate spune și despre Zbigniew Brzezinski (consilier al lui Carter pentru ”Securitate Națională” și fost director al Trilateralei) dar și despre un alt grup discret de persoane care vor decide politica externă a Americii pentru următorii patru ani*.La interiorul elitei, cine a preluat mesajul a înțeles ceea ce trebuia înțeles.La puțin timp după aceea, Katherine Graham (președinta consiliului de administrație de la ”The Washington Post”) a fost invitată să devină membră a ”Comisiei Trilaterale”, a ”CFR” dar și a ”Grupului Bilderberg”.Începând de atunci, ziarul nu a mai crezut de cuviință să-și ”îndrepte reflectoarele” către ”noua” organizație particulară.

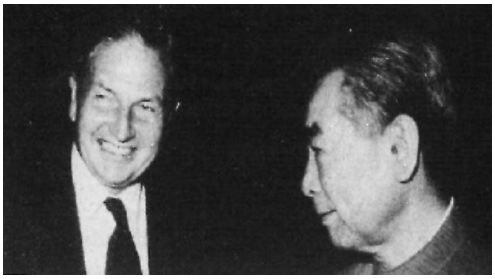

David Rockefeller, zâmbitor, după o întâlnire cu Chou En-Lai (Gary Allen, ”The Rockefeller File”, cap. 9 - ”Building the Big Red Machine”)

David Rockefeller și V F Garbuzov (în dreapta)

Încă de la început, ”Comisia” avea scopul stabilirii unei colaborări constante între elita dominantă din Europa Occidentală, Japonia, respectiv Statele Unite, de coordonare a politicilor lor în cele trei zone de influență.Inițial ”CT” avea nevoie să educe opinia publică și liderii politici ai diverselor națiuni privitor la necesitatea abandonării lumii împărțite în țări suverane pentru a *îmbrățișa* ideea unei lumi globalizate.

Timp îndelungat de la activarea paginii de internet a acestei organizații, pe aceasta au fost publicate rezultatele obținute în procesul de creare a unei piețe globale: *Interdependența crescândă, atât de mult dorită de întemeietorii noștri încă din primii ani ai deceniului al șaptelea, s-a transformat în ”globalizare”.Nevoia de-a face cunoscute ideile, de a împărți conducerea între țările Trilateralei (care sunt reprezentate în cele mai importante organizații internaționale) rămâne legătura cu un sistem internațional în proces de delimitare, o legătură care nu s-a atenuat ci dimpotrivă, s-a întărit în cursul acestor ani. În același timp, conducerea diverselor țări membre trebuie să ia act de marile schimbări petrecute pe scara internațională.De exemplu, relațiile cu celelalte națiuni au devenit mai mature astfel încât este nevoie ca grupul originar al membrilor Trilateralei să fie extins*.Deci, ce va urma? Brzezinski prevedea că această comunitate internațională interdependentă s-ar fi finanțat în baza unui ”sistem de taxare globală”. Ca un fapt curios, încă din anii '90, ”Grupul Bilderberg” făcea presiuni în acest sens asupra Națiunilor Unite.

« MEMBRII ACTUALI AI TRILATERALEI »

Componența ”CT” în august 2007 era formată din membri provenind din toate națiunile europene.Dacă în trecut partea asiatică avea în compunere doar reprezentanți ai Japoniei, în prezent sunt admiși membri din aproape toate statele asiatice care au o economie în creștere, precum Indonezia, Malaezia, Filipine, Thailanda, în afară de țările cu ”experiență capitalistă” precum Australia, Noua Zeelandă, Coreea de Sud și Singapore.În acest mod, David Rockefeller și Zbigniew Brzezinski (fondatori ai ”CT” și membri ai Comitetului Executiv pentru America de Nord) au transformat-o într-o organizație globală.

Noii membri ai ”CT” care provin din țări ”exotice” precum Kuwait, Maroc, Jordania, Ucraina, s-au alăturat lui Domingo F Cavallo (fost ministru argentinian al economiei, persoana care – din cele susținute de specialiști – a contribuit la distrugerea economiei argentiniene); printre altele, au fost aleși cu grijă membri din Taiwan, Turcia, Israel, Hong Kong, Africa de Sud, Uruguay, China, Rusia, Brazilia.În afara Africii Ecuatoriale, ”CT” s-a extins în toată lumea. Multe dintre persoanele care au făcut (fac) parte din ”CT” sunt puțin cunoscute dar au o anumită *faimă* în domeniile lor: foști și actuali președinți (precum Valéry Giscard D'Estaing, fost președinte al Franței, în imaginea alăturată prezent alături de Kissinger la o reuniune a ”CT” la Paris), ambasadori, secretari de stat, investitori de la Wall Street, bancheri internaționali, secretari ai fundațiilor și ai asociațiilor culturale, avocați *lobby-ști*, conducători militari ai Pentagonului și ai NATO, industriași bogați, magnați ai mass-media, președinți de universități sau profesori respectabili, senatori, miniștri, antreprenori bogați dar și lideri de sindicat.Holly Sklar explica din ce cauză sindicatele au reprezentanți în ”CT”: *o componentă a muncitorilor controlează protestele populare și reduce ”distanțele” dintre ”Comisia Trilaterală” și masa populației* (65).

Marea majoritate a membrilor ”CT” provin din marile multi-naționale: 34% - SUA, 39% - Europa Occidentală și 65% - Japonia.La început, diferența dintre ”Grupul Bilderberg” și ”Comisia Trilaterală” consta în faptul că primul, mai ”în vârstă” era frecventat de reprezentanți ai NATO, ai Europei Occidentale, ai SUA și ai Canadei.În prezent, ”Grupul” s-a extins cuprinzând toată Uniunea Europeană și întregul NATO; printre altele, sunt ”invitați” și cetățeni din țările fostului *Pact de la Varșovia*.

Nat	**Bilderberg from 1982 onwards (Other Countries)**	82	88	89	91	92	93	94	95	96	97	98	99	00
	___(function is at last attendance)	(st)	AT	(st)	DE	FR	GR	FI	CH	CN	US	UK	PT	BE
BG	Kamov, Nikolai - Member of Parliament												x	
CZ	Kovanda, Karel - Head of Mission of the Czech Republic to NATO and the WEU											x		
CZ	Zantovsky, Michael - Chair of the Cttee on For. Affs, Defense and Sec. Czech Senate												x	
HU	Bokros, Lajos. Senior Adviser, The World Bank.										x			
HU	Suryanyi, Gyorgy. President, National Bank of Hungary.									x	x		x	
PL	Olechowski, Andrzej. Chairman, Central Europe Trust, Poland, ex-Foreign Minister							x	x	x	x	x	x	
PL	Suchoka, Hanna - Minister of Justice											x		
RU	Chubais, Anatoli B. - Former First Vice Prime Minister; Chairman RAO EES											x		
RU	Shevtsova, Lilia - Carnegie Moscow Center												x	
RU	Trenin, Dmitri V. - Deputy Director, Carnegie Moscow Center												x	
UR	Mityukov, Ihor - Minister of Finance												x	
YU	Surroi, Veton; Publisher, *KOHA Ditore*, Kosovo													x

Codes: x-attending, ch-Chairman, sg-Secretary General, tr-Treasurer, ad-Advisory Group, st-Steering Committee, rp-rapporteur; brackets ( ) generally mean officer not attending, but for 1989 (st) means not clear due to absence of information;
AT-Austria, BE-Belgium, BG-Bulgaria, CH-Switzerland, CN-Canada, CZ-Czech Republic, DE-Germany, DK-Denmark, ES-Spain, FI-Finland, FR-France, GR-Greece, HU-Hungary, IC-Iceland, IN-International, IR-Ireland, IT-Italy, LU-Luxembourg, NL-Netherlands, NO-Norway, NZ-New Zealand, PL-Poland, PT-Portugal, RU-Russia, SV-Sweden, TR-Turkey, UK-United Kingdom, UR-Ukraine, US-USA, YU-Yugoslavia

”CT” se prezintă ca o simplă organizație de persoane, cu caracter particular (respectiv cultural) care nu are nici o influență în planul politicii mondiale.Oare?! De ce membrii ”Comisiei” trebuie să dedice atâta timp unei activități academice, fără nici o influență și fără nici un scop anume, și poate fără să fie plătiți? Cercetătorul și ziaristul Robert Eringer (în cartea ”The Global Manipulators”, Pentacle Books, 1980) nota că *mulți membri de la începuturile ”Comisiei Trilaterale” se află acum pe poziții de conducere de pe care sunt în stare să îndeplinească recomandările ”CT”, recomandări pe care ei înșiși le-au creat în numele acestei ”Comisii”*.Scopurile reale ale ”CT” ar putea coincide cu cele ale ”Grupului Bilderberg”, respectiv cu cele ale ”CFR”, de *stabilire a obiectivelor politicii publice pentru instaurarea unui ”Guvern Mondial Unic”*.Este tocmai concluzia la care a ajuns Antony Sutton în ”Trilaterals Over America”

Cu toate acestea, după cum nota Brzezinski în lucrarea ”Between Two Ages...”, *obiectivul realizării unei comunități de națiuni dezvoltate, chiar dacă este mai puțin ambițios decât cel de creare a unui guvern mondial, este (în același timp) mai realizabil*.Pe durata unui dineu din 1998 (cu ocazia aniver-

sării a 25 de ani de la înființarea ”CT”) Henry Kissinger a făcut cunoscut cum a aflat de ideea creării ”Comisiei”: *În 1973, pe când eram de Secretar de Stat, David Rockefeller a venit la mine într-o zi pentru a-mi spune ”că se gândea că aș avea nevoie de un mic ajutor”.Trebuie să mărturisesc că în acel moment nu-mi era prea clar ce anume dorea să spună.Mi-a spus despre formarea unui grup de personalități americane, europene și japoneze pentru proiectarea viitorului.L-am întrebat, ”Cine anume va conduce lucrurile din partea ta?”.”Zbigniew Brzezinski”, mi-a răspuns.”Înțelesesem ce vroia să spună Rockefeller”. Se pregătea să facă ceva foarte important.Între timp, gândindu-mă, mi-am dat seama că era nevoie cu adevărat* (66).”Necesitatea” despre care vorbea Kissinger (dar fără a o explica prea mult) se referea la

Kissinger și Rockefeller la ”Asia Society”, 2006

la pierderea controlului acestuia asupra membrilor (”CFR”) cu opinii diverse față de evenimentele din Vietnam. Kissinger sesiză imediat avantajele care rezultau din crearea unei noi organizații globale care ar fi putut înlocui ”CFR”.Alegerea de către David Rockefeller a ”profesorului” Zbigniew Brzezinski (de la Columbia University) în calitate de conducător al noii organizații nu reflecta numai gândirea lui Rockefeller ci oglindea și ideile lui Kissinger, deoarece proiectul lui Brzezinski (de creare a unei ample alianțe între America de Nord, Europa Occidentală și Japonia) era o încununare a gândurilor fondatorului ”CFR”, Edward Mandell House.

Conform unui articol scris de Will Banyon și apărut în revista ”Nexus” (citând autobiografia lui Rockefeller – *Memoirs*) ”în spatele” formării ”CT” s-ar afla și alte obiective.Ca un fapt cunoscut, Rockefeller se opunea *New Economic Politic* promovată de Nixon (și aprobată în 1971) prin care se încerca impunerea controlului guvernativ asupra principalelor elemente ale pieței: controale salariale, ale prețurilor și asupra creșterii nejustificate a tarifelor.Timp de 90 de zile, Nixon a reușit să blocheze tarifele și prețurile având inflația sub control.Atitudinea lui Nixon era în antiteză cu inițiativele lui Rockefeller, Banyon reușind să surprindă tăria cu care Rockefeller se opunea administrației Nixon care, *profitând de fricțiunile de la interiorul ”establishmentului” reuși să se opună programului internaționalist de liberalizări* (67).Daniel Yergin și Joseph Stanislaw (din paginile ”The Commanding Heights”) erau de acord cu această analiză afirmând că *”establishmentul” reprezentat de elita ”Grupului Bilderberg”, a ”CFR” și a ”Comisiei Trilaterale” era contrariată de faptul că reprezentanți ai Guvernului se amestecau în desfășurarea proceselor economice, controlând tarifele și prețurile*.

Prin înființarea ”CT” se realiza planul lui Rockefeller de creare a *unei uniuni între coloșii industriali ca o alternativă de moment la Națiunile Unite, în așa fel încât toți împreună să poată îndeplini obiectivul de creare ”a unei structuri, atât politică, cât și economică, mai unită și mai cooperantă la nivel global”* (68).În același timp, tentativa lui Rockefeller de ”modificare” a liniei politice a administrației lui Nixon (în cadrul unei întâlniri particulare pentru a discuta despre *scenariul comercial și monetar internațional*) a fost respinsă de către șeful staff-ului lui Nixon, H R Haldeman.În cele din urmă, după o întâlnire cu președintele, ideile lui Rockefeller au fost considerate de către un membru al staff-ului prezent la discuții drept *nu prea inovative* (69).Tot ce s-a întâmplat după acea întâlnire a devenit istorie.Marea majoritate a reglementărilor ”NEP” au fost abrogate în aprilie 1974, tocmai pe durata celui de-al doilea (și ghinionist) mandat al lui Nixon.După patru luni, Nixon și-a dat demisia din funcția de președinte.

CAPITOLUL XIX - « O SUBVERSIUNE SOFISTICATĂ »

Cum se poate explica raportul dintre partea de nord a globului pământesc – dezvoltată și bogată – și țările ”Lumii a III-a”? este întrebarea pe care editorialista Holly Sklar o făcea cunoscută în lucrarea ei.În 1991, Doug Henwood (economist și editor la ”The Nation's”) și-a făcut cunoscută părerea într-un articol din publicația ”Left Business Observer” (fondată de el în 1986): *[...] fiecare grup geografic al ”CT” are sub controlul propriu o serie de națiuni sărace, pentru a dispune de mână de lucru, terenuri și resurse pentru exploatare. Statele Unite au America Latină, Comunitatea Europeană și-a îndrep-*

tat ”atenția” către Europa Orientală și Africa Mediteraneeană (de Nord) iar Japonia a preluat Asia de Sud-Est.În anumite cazuri, o țară poate fi ”gestionată” de două grupuri simultan.Taiwan și Singapore sunt împărțite între Japonia și Statele Unite, Argentina este împărțită între Statele Unite și Comunitatea Europeană și în cele din urmă, India, este ”la dispoziția” tuturor celor trei grupuri zonale. Stategia lui Rockefeller – scria Will Banyon – dezvăluie și o altă problemă, fundamentală în raportul dintre bogăție și putere: nu contează de câți bani se dispune, ci de cât este cineva în stare să organizeze și să gestioneze aceste organizații care orientează ideile și politicile diverselor națiuni, lăsând în seama guvernelor, a reprezentanților acestora doar o responsabilitate ”de fațadă” (70).Răspunzând în cadrul rubricii ”Scrisori către director” (în ”The New York Times” din 20 august 1980) pentru apărarea principiilor ”CT”, David Rockefeller a făcut o declarație de tipul *În realitate, ”Comisia Trilaterală” constă într-un grup de cetățeni care se reunesc deoarece sunt interesați de crearea unei mai mari unități de intenții și a cooperării, posibile între aliații internaționali*.

Acest punct de vedere diferă de opinia senatorului SUA Barry Goldwater care și-a exprimat propria părere în lucrarea *Fără scuze* (în care analiza, ”la rece”, situația ”Comisiei”): *Noua sectă internațională a lui David Rockefeller se dorește să fie mijlocul prin care să se consolideze, la nivel global, interesele multi-naționalelor și ale marilor bănci prin controlul politic exercitat de către Guvernul Statelor Unite*.Într-un discurs ținut la 15 decembrie 1987 în fața Senatului american, senatorul Jesse Helms intra și mai în amănunt referitor la influența acestor organizații private: *Această campanie împotriva poporului american, împotriva culturii și valorilor tradiționale ale poporului american este o strategie sistematică, de tip psihologic.Este orchestrată de o rețea vastă de grupuri de presiune, nu numai de pe ”Coasta de Est” ci și din partea ”stângii” radicale.Dintre acestea putem cita Departamentul de Stat, al Economiei, băncile centrale, multi-naționalele, mess-media, ”establishmentul” culturii, industria de divertisment și cele mai mari organizații non-profit.Domnule președinte, o examinare mai atentă a ceea ce se petrece în spatele evenimentelor mondiale evidențiază că aceste grupuri de putere acționează pentru crearea a ceea ce unii numesc ”Noua Ordine Mondială”.Organizații private precum ”Council on Foreign Relations”, ”Dartmouth Conference”, ”Aspen Institute for Humanistic Studies”, ”Atlantic Institute”, ”Bilderberg Group” servesc pentru răspândirea și coordonarea planurilor acestei ”Noi Ordini Mondiale” în sectoarele vitale ale afacerilor, finanțelor, culturii și administrației ... Influența membrilor acestei organizații la interiorul ”establishmentului” nostru public este pe cale să devină o stare de fapt, o realitate cotidiană.Această influență atât de puternică acționează pe termen lung împotriva securității națiunii noastre.Reprezintă o ingerință care, dacă nu este controlată, ar putea (în ultimă instanță) să atenteze la ordinea constituțională* (71).În imaginea de mai sus, David Rockefeller se află la sediul ”Chase Manhattan Bank”, una din afacerile familiei.

Aceasta este și concluzia lui Antony Sutton care, în ”Trilateral Observer”, scria: *Membrii ”Comisiei Trilaterale” au refuzat Constituția Americană și procesul politic democratic*.Goldwater concluzionа lucrarea ”Fără scuze” cu următoarele cuvinte: *Ceea ce doresc, în realitate, membrii ”Comisiei Trilaterale” este crearea unei puteri economice mondiale superioară celei politice a guvernelor naționale suverane ... în calitate de organizatori și gestionari ai acestei puteri, vor să guverneze viitorul*.Aceste critici avertizau despre cele întâmplate în anii '70, '80, fapte inspirate din politica imperialistă a lui George Ball (membru al ”Societății Pilgrims”, Secretar de Stat pentru probleme economice atât în timpul administrației Kennedy cât și în timpul administrației Lyndon Johnson).Reuniunea Bilderberg din 1968 (Mont Tremblant, Canada) a contribuit la publicizarea acestei politici.Raționamentul lui Ball se baza pe o întrebare: *Cine legitimează puterea conducerii multi-naționalelor de a lua decizii care pot afecta profund viața economică a națiunilor, guvernelor alese de către popoare rămânându-le doar responsabilitatea în fața oamenilor?* Unul dintre răspunsurile plauzibile îl poate constitui organizarea unei crize care să unească națiunile ”libere” într-o unitate de intenții împotriva unui pericol mondial, fie economic, politic, respectiv o ”amenințare” teroristă; politicile elaborate de ”Comisia Trilaterală” au tocmai această direcție.

Metodele de acțiune sunt evidențiate de un document din 1974, *Criza democrației* (redactat de Samuel Huntington – politolog la Harvard, Michel Crozier – sociolog francez, membru al ”Academie

des Sciences Morales et Politiques", respectiv Joji Watanuki – membru japonez al "CT") care sublinia *nevoia de instaurare a dialogului între Departamentul de Stat și multi-naționale; primul va exercita presiuni asupra țărilor dezvoltate să adopte legislații liberaliste și contrare naționalismelor, iar cele din urmă vor furniza Departamentului de Stat cunoștiințele necesare despre țările în care acționează*.Printre altele, documentul afirmă că o republică democrată *este unica stradă pentru impunerea autorității, dar nu este necesară aplicarea tuturor principiilor democrației ... Este de dorit să se limiteze extinderea (prea mult) politicii democratice ... Un guvern capabil va trebui să aibă capacitatea să conștientizeze o criză puternică în așa fel încât să poată cere propriilor cetățeni sacrificii pentru înfruntarea acesteia ... În situații diverse, experiența, maturitatea și însușirile particulare vor trebui să treacă peste valorile democrației, cu scopul impunerii autorității ... În câteva cuvinte, situațiile în care se pot adopta măsuri democratice sunt limitate*.O viziune destul de represivă! Documentul își exprimă temerile pentru *participarea crescută a poporului la controlul instituțiilor sociale, politice și economice, în particular pentru reacția contrară la concentrarea puterii în "mâinile" Congresului, ale guvernelor statale sau locale*.

În practică, "Comisia Trilaterală" este îngrijorată de faptul că într-o societate democratică, populația se poate răzvrăti împotriva proiectelor "Comisiei" pentru viitorul țării.Astfel, înainte ca această problemă să apară, "CT" recomanda introducerea de puteri legislative cu scopul de a readuce (după cum susținea Gary Allen) *raportul dintre autoritatea conducătoare și controlul popular la un nivel mai echilibrat* printr-un *plan de centralizare economică și socială ... a puterii în mâinile Congresului ... un program de atenuare a posibilităților de muncă pentru cei care au primit o educație medie* (72).Fără îndoială, nici una dintre aceste inițiative nu poate fi dusă la îndeplinire în mod eficient fără a prelua, mai întâi, controlul mijloacelor de informare, deci după ce li s-a pus "botniță"."CT" a propus limitări ale libertății presei, înțelese ca *restricții privitor la ceea ce ziarele pot publica în circumstanțe particulare și delicate, garantarea posibilității și dreptului guvernului (guvernelor) de a nu divulga informații mijloacelor de informare ... mărirea numărului de condamnări pentru defăimare iar dacă este cazul, dotarea guvernului cu instrumente de control ale abuzurilor presei; ziariștii trebuie să aibă un nivel adecvat de "profesionalitate", altfel ar putea intra sub incidența unor reglementări guvernamentale severe* (73).În imaginea de mai sus, David Rockefeller dă mâna cu Jawab Hasim, președintele "Arab Monetary Fond – AMF", Abu Dhabi, 1980 Nu este ceva de necrezut; pasajele citate nu provin din surse contrare "CT"; cuvintele oglindesc în totalitate, propuneri formale ale "Comisiei Trilaterale".

Ideea unui control al mijloacelor mass-media, al unui "monopol al mijloacelor de informare" care să distorsioneze realitatea poate părea absurdă majorității cetățenilor occidentali.Cu toate acestea, încă din 1983, Ben Bagdikian (fost editorialist la "Saturday Evening Post") a făcut public într-o carte (intitulată simplu "Monopolul Media") directivele secrete prin care 50 de multi-naționale stabileau ceea ce americanii trebuiau să citească, să vadă sau să audă.Reluați cele spuse puțin mai înainte referitor la influența "Grupului Bilderberg" asupra mijloacelor de informare din Statele Unite (și nu numai).Ediția cea mai nouă a lucrării lui Bagdikian (intitulată "Noul Monopol Media", din 2004) evidențiază doar **5 – cinci** - multi-naționale care controlează a *patra putere americană*.

Un mic exemplu.Să analizăm cazul "Public Broadcasting System – PBS".Se consideră că PBS ar fi o instituție publică.Conform paginii de internet, *"PBS" este o societate non-profit din sectorul mass-media, din proprietatea (respectiv acționând în contul) posturilor publice de televiziune.Din cele comunicate de persoane de încredere, PBS, utilizând puterea unei televiziuni necomerciale, a internetului și a altor mijloace de informare, ameliorează viața americanilor prin programe de calitate, prin servicii care inspiră și ilumineză.Putând fi recepționată de către 99% din casele americane dotate cu televizor și de către un număr în creștere de utilizatori ai serviciilor digitale, PBS este urmărită de circa 90 de milioane de persoane pe săptămână* (74).Programul de "vârf" din grila de programe a PBS este telejurnalul de seară - "The Newshour with Jim Lehrer".Jim Lehrer este un membru al "CFR".Pe de altă parte, PBS primește o finanțare importantă din partea "AT&T" (cu *conexiuni* în "CFR").Este sponsorizată și cu fonduri de la "Archer Daniels Midland" al cărei președinte – Dwayne Andreas – era unul din membrii "CT"; de la "PepsiCo", o altă societate cu legături la "CFR" (dar și în Bilderberg); de la "Smith Barney" (o altă societate de pe *orbita* "CFR"), una din primele trei instituții financiare ale lumii. Dar "Smith Barney" are legături și cu "Citigroup Inc" (o companie de servicii financiare globale), cu co-

nexiuni la ”CFR”; ”CT” și Bilderberg.

Printre invitații lui Jim Lehrer la respectivul jurnal de știri se află unii dintre cei mai cunoscuți ziariști din domeniul politicii din Statele Unite precum Paul Gigot, David Gergen, William Kristol și William Safire (membri ai ”CFR”, ai Bilderberg sau ai ”CT”).Cât de imparțială poate fi PBS în anumite chestiuni americane de interes public (precum criza constituțională din Statele Unite descrisă de Brzezinski, viitorul fără națiuni și fără suveranitate națională)? La trei ani după publicarea lucrării *Criza democrației*, Samuel Huntington (membru al ”CFR” și al ”CT” a fost numit coordonator al planului pentru securitate națională elaborat de ”Consiliul pentru Securitate Națională” al administrației Carter.La 19 iunie 1979, în calitate de coordonator al respectivului consiliu, Huntington a redactat ”Presidential Review Memorandum 32 – PRM 32” care conținea ordinul președintelui Carter de creare a *Agenției pentru Gestionarea Urgențelor Naționale – FEMA*.În calitate de centru de comandă pentru situațiile de criză, FEMA nu acționează sub controlul președintelui ci al ”Consiliului pentru Securitate Națională” ai cărui membri sunt prezenți în ”CFR”, ”CT” sau ”Grupul Bilderberg”.Unul dintre foștii directori ai FEMA a fost *omniprezentul* Zbigniew Brzezinski, unul dintre *pionierii* globalizării.Pentru ediția din 1977 a ”Penthouse”, Craig S Karpel a scris ”Cazul Carter, moartea democrației”: *Președinția Statelor Unite și departamentele cele mai importante ale guvernului federal au fost ocupate de organizații private care acționează pentru subordonarea scopurilor interne ale Statelor Unite intereselor internaționale ale băncilor internaționale și ale multi-naționalelor.Este imprecisă afirmația conform căreia ”CT” domină administrația Carter; ”CT” este una și aceeași cu administrația Carter.* Cuvintele lui Karpel pot fi interpretate ca o exagerare dacă nu analizăm și cele spuse de Henry Kissinger președintelui Canadei, o țară cu frontieră comună și aliată fidelă a Americii: *Jimmy Carter nu este președintele Statelor Unite; ”Comisia Trilaterală” este președintele Statelor Unite; iar eu reprezint ”Comisia Trilaterală”*. Aceste cuvinte i-au fost comunicate autorului de o persoană aflată la acea întrevedere.Și exemplele de acest fel pot continua.

Rockefeller junior (în stânga), Rockefeller senior (în mijloc) și Peter G Peterson

Richard Cooper (profesor de *Economie Internațională* la Harvard) a fost cel care a condus *task force-ul* ”CT” referitoare la politicile monetare când s-a recomandat vânzarea rezervelor de aur pe piețele private.Când Cooper a fost numit Subsecretar de Stat al SUA pentru chestiuni economice, Fondul Monetar Internațional și-a vândut o parte din rezervele în aur. În 1976, Fred G Bergsten, George Berthoin și Kinhide Mushakoji au pregătit ”Task Force Report #11” al ”CT” intitulat *Reforma instituțiilor internaționale*.Respectivul document făcea cunoscut un obiectiv prioritar: crearea unei lumi *bazată pe interdependențe*.Acest scop trebuia îndeplinit prin *eliminarea amestecului guvernelor naționale în schimburile internaționale, atât în domeniul economic cât și non-economic* (pag. 90).Bergsten a fost vice-secretar al *Afacerilor Internaționale* (al *Finanțelor* Statelor Unite) între 1977 și 1981.Un alt membru al ”CT”, John C Sawhill, împreună cu Keichi Oshima și Hanns W Maull, au redactat în 1978 ”Task Force Report #17” al ”Comisiei Trilaterale” intitulat *Energia, gestiunea tranziției* care conținea recomandări despre felul cum trebuie gestionată energia obținută cu costuri înalte.La 12 septembrie 1979, Carter l-a numit pe John C Sawhill vice-secretar al *Energiei*.Cu cele prezentate până acum nu este dificil de înțeles că interesele ”Comisiei Trilaterale” nu țin doar de domeniul economic: *Directivele secrete și schimbul de informații referitoare la piața globală au creat o putere politică enormă deoarece multi-naționalele nu participă ca societăți individuale sau autonome, ci ca parte a unui sistem integrat de conexiuni.”CT” este cea mai mare extensie a acestei rețele* (75).Puterea politică, autonomă față de economie, idealurile de stat național, de stat de drept și de stat social sunt considerate ca niște *blesteme* de către ”CT” și proiectele ei materialiste.Libertatea (spirituală, politică și economică) nu este ”bine văzută” la interiorul ”CT”, fiind mai prejos decât o lume a colaborării și a interdependenței financiare globale.Toate aceste opinii sunt întărite în mod perfect de cuvintele faimoase ale lui Richard Gardner (unul dintre *mentorii* lui Carter) publicate în 1974 într-un articol apărut în revista ”CFR”; Gardner invita *să se pună capăt suveranităților naționale, distrugându-le câte una pe rând*.

Triada ”CT” - ”CFR” - ”Grupul Bilderberg” este formată din cei mai importanți manageri financiari și din membri ai *establishmentului* mondial.Modalitatea prin care puterea trebuie să se con-

centreze în mâinile lor stă în faptul că trebuie să ne *convingă să renunțăm la libertățile noastre pentru a înfrunta un inamic comun sau o criză globală.Fundațiile, instituțiile de educare și cercetare sunt finanțate de membri ai "CT" și ai "CFR" pentru efectuarea de "studii" care sunt folosite ulterior pentru justificarea oricărui abuz din partea lor.Pretextele se schimbă dar obiectivul final îl constituie, întotdeauna, libertatea individuală.Libertatea noastră!* (76).Ținând cont de obiectivele economice ale celor două organizații, nu se pot trece cu vederea obiectivele politice: *Chiar dacă interesul economic este un aspect primar al "Comisiei Trilaterale", membrii acesteia au în vedere un obiectiv politic important: preluarea controlului președinției americane* (77). Imaginea alăturată îl prezintă pe Richard Gardner.

CAPITOLUL XX - « ALEGEREA UNUI PREȘEDINTE »

În primăvara anului 1972, un grup de indivizi ai *elitei* s-au întâlnit la o cină cu Averell W Harriman, *marele bătrân* al Partidului Democrat (pe lângă membru al "CFR" și al "Grupului Bilderberg").

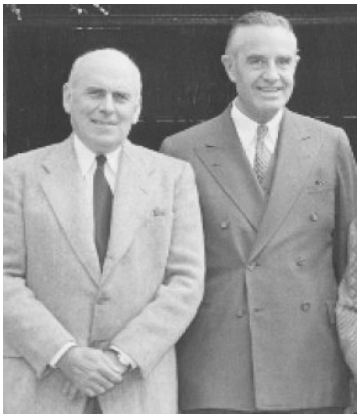

Printre cei prezenți se aflau Milton Katz (membru al "CFR" și rector al *Studiilor Internaționale* de la Harvard); Robert Bowie (cel care între timp a devenit vice-director al CIA); George Franklin (trimisul lui David Rockefeller pentru "CT"); Gerald Smith (ambasador al Statelor Unite privind chestiunea neproliferării armamentelor).Tema discuției se referea la alegerile prezidențiale din 1976.La sugestia lui Harriman, dacă *democrații* doreau să se instaleze la Casa Albă, *trebuiau să aducă în cursă "caii lor cei mai buni" alegând pe cineva dintre guvernatorii statelor din Sud*.S-au făcut multe propuneri printre acestea aflându-se James Earl Carter (guvernator al Georgiei); Rubin Askew (guvernator al Floridei); Terry Sanford (fost guvernator al statului North Carolina și, în acea perioadă, președinte la Duke University). Katz l-ar fi informat imediat pe Rockefeller că James Carter era un *candidat cu valențe* care s-ar fi putut *vinde bine opiniei publice americane*.În stânga imaginii alăturate se află John McCloy iar în dreapta, "moș" Harriman.

În iarna lui 1973, Rockefeller l-a invitat pe Carter la o cină la Londra cu scopul strângerii legăturilor cu guvernatorul Georgiei.După ce a discutat cu "gentilomul din Sud", Rockefeller s-a convins că era candidatul ideal pentru a deveni următorul președinte al SUA.Ziarul "The Times" din Londra furnizează un rezumat al dezvoltării relațiilor dintre Rockefeller și Carter: *Guvernatorul Jimmy Carter, candidatul democraților pentru alegerile din 1976, are motive diverse pentru a fi considerat un "inocent" de către cei din exterior, dar realitatea este alta.În calitate de guvernator al Georgiei, un stat care aspiră să devină "centrul Noului Sud", Carter se ocupă de afaceri comerciale cu exteriorul Statelor Unite.În toamna lui 1973, a cinat la Londra cu un alt cetățean american, nici el prea "inocent".Era vorba despre David Rockefeller de la "Chase Manhattan Bank".În acea perioadă, Rockefeller ajutat de profesorul Brzezinski de la Columbia University, punea bazele unui grup internațional cunoscut drept "Comisia Trilaterală"; Rockefeller era în căutare de membri americani și fiind impresionat de guvernator l-a invitat la cină, în străinătate.Guvernatorul Carter (care fusese interesat de Casa Albă) a acceptat invitația entuziasmat*.Rockefeller îl considera pe Carter *că ar putea reprezenta imaginea guvernatorului sudist, fapt ce ar fi putut fi util pentru atragerea a mulți alegători, atât "conservatori" cât și "moderați", contrari unui program prea de "stânga".Ideea era de a-l folosi pe Carter pentru atragerea tuturor alegătorilor, atât pe cei albi cât și pe cei de culoare, cu ajutorul "marii mașini electorale care funcționa în orași"* (78).

Înainte de a continua cu faptele trebuie făcută o scurtă retrospectivă pentru a vedea cum a decurs procesul de "selecție" din 1973.În acel an, Askew și Carter au fost invitați la *Tarrytown* (reședința din New York a lui David Rockefeller).Era prezent și Zbigniew Brzezinski care-l ajuta pe Rockefeller în selecționarea viitorilor membri ai "Comisiei Trilaterale".Felul de *a fi* al lui Carter, *bunele maniere* tipice

gentilomului din Sud au făcut o bună impresie, dar ce a contat mai mult a fost că *omul de afaceri* Carter tocmai a deschis reprezentanțe comerciale la Bruxelles și Tokyo, fapt care părea să convină foarte mult cu proiectele ”CT”.Ceea ce a impresionat mai mult nu a fost *independența* lui Carter.Caracteristicile care i-au deschis ”ușile” *establishmentului* au fost ambiția și lipsa remușcărilor.Gary Allen scria în 1976 în controversata lucrare ”Jimmy Carter, Jimmy Carter”: *ambiția incredibilă și coruptibilitatea lui Carter l-au făcut vulnerabil.A devenit complicele bancherului Bert Lance în deturnarea fondurilor persoanelor care aveau economiile investite în afacerile cu arahide ale lui Carter, respectiv în conturile bancare ale societății lui Lance (și ale membrilor familiei acestuia) pentru finanțarea campaniei electorale cât timp erau în așteptarea fondurilor federale.Ilegalitățile în care era implicat Carter erau destul de grave putând fi trimise la închisoare toate persoanele care erau implicate căci probele acuzatoare se aflau în mâinile lui Rockefeller și ale oamenilor lui, cei care se aflau la interiorul sistemului bancar.*Astfel, un cultivator de arahide este preluat *de pe câmp* de ”CFR” / ”Bilderberg” și descoperit succesiv ca un posibil candidat la președinție în contul ”Comisiei Trilaterale”.

După *nomination* din partea ”Congresului Partidului Democrat”, în discursul de acceptare, Carter ataca *alianța diabolică și autoreproducătoare care s-a format între finanțe și politică ... în care elita politică și elita economică au luat decizii fără să răspundă pentru propriile erori și fără să plătească pentru consecințe.Atunci când șomajul este în creștere, membrii acestei elite nu se află la rând în fața ghișeelor birourilor de șomaj.Când sărăcia este rezultatul unui sistem social confuz, aceștia nu rămân fără hrană, fără haine sau fără un acoperiș deasupra capului.Atunci când școlile publice sunt puține sau închise din cauza grevelor, copiii acestora frecventează școli private.Când birocrația este lentă, complicată, puterea pe care ei o dețin le dă posibilitatea să descopere și să creeze noi ”breșe” pentru influență și privilegii*.Din cele rostite s-ar putea crede că Jimmy Carter era una din acele persoane care se ridică împotriva *sistemului*.Oare?!

Conform unui articol apărut în ”Los Angeles Times” în iunie 1976, persoane aparținând *duetului* ”CFR” / ”CT” l-au ajutat pe Carter să pregătească primul discurs important despre politica externă: Zbigniew Brzezinski, Richard Cooper, Richard Gardner, Henry Owen, Edwin O Reischauer, Averell Harriman, Anthony Lake, Robert Bowie, Milton Katz, Abram Chayes, George Ball și Cyrus Vance.Dintr-un astfel de *team* de autori ar fi putut să iasă un discurs neplăcut? Acești oameni erau însă autorii foarte importanți ai unui plan precis.Mulți dintre ei erau membri ai ”Grupului Bilderberg”, toți erau membri importanți ai ”CFR” și / sau ”CT”.În discursul care l-au creat pentru Carter au așezat tot ceea ce dorea să audă poporul american de la un viitor conducător.În zilele precedente depunerii candidaturii, susținerea primită de Carter din partea *grupului din Atlanta* scotea în evidență *rapoartele strânse cu familia Rockefeller, la fel și cu familiile Gambrell, Kirbo, respectiv Austin* (79).Familia Gambrell era al doilea acționar ca importanță al companiei ”Eastern Airlines” la care, Laurence Rockefeller (fratele lui David) era acționar majoritar.

Carter și-a interpretat la perfecție rolul de *outsider* dar, după ce a intrat la Casa Albă, a favorizat ocuparea posturilor-cheie ale administrației de membri ai ”CFR” sau ai ”CT”.Un procent de 40% din membrii americani ai ”CT” au primit funcții în cadrul administrației Carter.În total, 291 de membri ai ”CFR”, de la ”CT” sau membri ai ambelor organizații erau prezenți în ”staff”-ul președintelui Carter.La aceștia se adăugau vice-președintele Mondale, respectiv președintele Carter.Ediția din 2 decembrie 1976 a ”The Wall Street Journal” făcea cunoscut că operațiunile pentru alegerea membrilor executivului s-au făcut la Plains (în Georgia), respectiv că Cyrus Vance (membru al ”CT”) ar fi ocupat postul de Secretar de Stat.În acea perioadă, Vance era (printre altele) director la IBM, la ”PanAm Airways”, membru al ”task force” pentru politica externă, vice-președinte al ”CFR” și Vice-Secretar al Apărării.Cu astfel de colaboratori, Carter chiar putea fi considerat un *outsider*! Michael Blumenthal (membru și al ”CFR” și al ”CT”) a fost numit Secretar la Finanțe.Au fost nominalizați Harold Brown (membru al ”Bilderberg”, al ”CFR” și al ”CT”) ca Secretar al Apărării; Zbigniew Brzezinski (membru al ”Bilderberg”, al ”CFR” și al ”CT”) în calitate de consilier al președintelui pentru ”Securitate Națională”; Andrew Young (”CFR”, ”CT”) ca ambasador al Statelor Unite la Națiunile Unite și Paul C Volcker ca președinte al ”Federal Reserve” (80).

”US News” și ”World Report” subliniau influența decisivă a ”Comisiei Trilaterale” asupra lui Jimmy Carter: *Membrii ”CT” au ocupat toate posturile-cheie ca bază a politicii administrației Carter și puterea lor enormă furnizează deja primele rezultate.Membrii actuali sau foști ai ”CT” ocupă și conduc posturile cele mai importante în relațiile dintre Statele Unite și restul lumii*.După aceea este suficient de confruntat discursul lui Carter din 1976 cu discursul rostit de Reagan în 1980 (pe durata campaniei electorale împotriva lui Carter și publicat într-un articol în ziarul ”The Times” din 20 octombrie) pentru

a evidenția asemănarea de idei, respectiv de limbaj: *Cred că există o elită în această țară și tocmai această elită este cea care conduce națiunea.Membrii acesteia doresc un guvern condus de puține persoane deoarece cred că oamenii nu sunt în stare să ia decizii privitoare la propria viață ... Vom accepta ca un guvern elitist să ia decizii în ceea ce privește viața poporului american sau credem, așa cum am făcut-o timp de decenii, că oamenii trebuie să fie singurii care decid pentru ei înșiși?* Se poate deduce că Reagan a fost un *anti-Trilaterală*? Dificil de crezut.

Campania electorală a lui Reagan a fost organizată de William J Casey (fost director al ”Comisiei pentru Securitate”), viitor director al CIA (numirea va veni din partea președintelui Reagan); Casey era un *membru cu drepturi depline* al ”CT”.Membrii activi ai ”CFR” respectiv ai ”CT” erau persoane precum Caspar Weinberger, Anne Armstrong, David Packard, George H Weyerhauser, Bill Brock și William A Hewitt, care făceau parte din ”staff”-ul campaniei electorale.Pe lângă aceștia, din echipa de 59 de persoane care l-au ajutat pe Reagan să aleagă candidații pentru posturile principale ale administrației se aflau 28 de membri ai ”CFR”, 10 membri ai ”Bilderberg” și 10 membri ai ”CT”.Dintre aceștia, cei mai cunoscuți sunt Henry Kissinger, Alexander Haig, George Schultz (Secretar al Finanțelor în timpul administrației Nixon), Donald Rumsfeld și Alan Greenspan.Aceste manevre secrete nu ar fi fost posibile și nici nu ar fi fost îndeplinite fără colaborarea strânsă dintre mijloacele de informare conduse de persoane din *triada* ”CFR” - ”CT” - ”Bilderberg”.Jimmy Carter, Zbigniew Brzezinski (în spatele lui Carter, în picioare), Harold Brown (în stânga lui Brzezinski, cu ochelari) și Leonid Brejnev la semnarea ”Tratatului de Limitare a Armelor Strategice – SALT II”, 16 iunie 1979, Washington.

În decembrie 1975, cu 7 luni înainte de ”Convenția Națională a Democraților”, sondajele ”Agenției Gallup” evidențiau că mai puțin de 5% dintre delegați l-ar fi dorit pe Carter ca președinte, semnalul de alarmă ajungând până la Rockefeller.Pentru a obține numirea lui Carter a fost necesară crearea celei mai puternice campanii de publicitate din istorie, cu scopul convingerii alegătorilor că James Earl Carter era unica speranță pentru ca America să aibă un viitor mai bun.Lester Maddox (fost guvernator al Georgiei) a ținut un discurs contrar candidaturii lui Carter afirmând: *... bazându-se pe falsitate, pe înșelăciune, pe viclenie, atât în discursuri cât și în fapte.Din punctul meu de vedere, Jimmy Carter nu trebuie să se aștepte nici măcar la un vot din partea poporului american*.Cu toate acestea, din cauza unui bombardament mediatic intens, americanii au fost convinși că Jimmy Carter ar fi cea mai bună alegere.Cyrus Vance (”CFR”), în acea perioadă membru al consiliului de administrație de la ”The New York Times” și Hedley Donovan (membru al ”CFR”, al ”CT” și director al ”Carnegie Endowment for International Peace”, în acea perioadă a fost și redactor șef la revista ”Time”) și-au utilizat toate resursele și influența lor pentru a sprijini campania electorală a lui Carter.Ca un prim fapt, ”Time” l-a descris ca un *outsider, fără nici o legătură cu mediile politice corupte de la Washington* (81); simultan, aceeași revistă i-a făcut și propagandă, timp îndelungat: *”Time” i-a dedicat o fotografie pe copertă, din 1971, ca guvernator progresist al Sudului; acea copertă va fi utilizată pentru toate numerele revistei ”Time” din 1975.”Time” utiliza tonuri laudative în cadrul campaniei electorale a lui Carter încât era dificil de făcut diferența dintre comunicatele de presă, respectiv campania electorală însăși* (82).

Senatorul Barry Goldwater poate fi definit (fără a greși) ca un *non-susținător* al lui Jimmy Carter, scriind în lucrarea lui ”Fără scuze”: *David Rockefeller și Zbigniew Brzezinski l-au susținut pe Jimmy Carter ca un candidat ideal al acestora.L-au ajutat să câștige alegerile primare, iar după aceea alegerile prezidențiale*.Carter a reușit să obțină mai mult de 5% pentru victorie în congresul partidului său ”peste noapte”.Goldwater afirmă că *pentru a obține rezultatul dorit, s-au pus în mișcare puterea economică a bancherilor de pe Wall Street, influența intelectuală a comunității academice (în slujba puternicelor organizații non-profit) și reprezentanți ai mass-media, toți membri ai ”CFR” și ai ”CT”*.În cadrul campaniei prezidențiale din 1976, Carter repeta cu obsesivitate tema globalizării de parcă ar fi dorit să o transforme în mantră: *A venit momentul să reechilibrăm puterile politice în raport cu diversele realități globale*, de *instituire a unei colaborări mai eficace între Statele Unite, Europa Occidentală și Japo-*

nia (83).Oare Carter nu utilizează aceleași cuvinte ca cele din declarația de principii a ”Comisiei Trilaterale”? Atașamentul lui față de ideea de creare a unei ”N O M”, de *colaborări comerciale* evidențiază în mod clar atitudinea lui față de obiectivele ”CT”.Pe timpul campaniei electorale a lui Carter, editorialistul de la ”Manchester Union Leader” - William Loeb – s-a ocupat de ”CT” pe durata alegerilor primare din New Hampshire: *Este mai mult decât evident că acest grup de persoane extrem de puternice doreşte să controleze lumea*.

Situația care a dus la alegerea lui Carter la președinția Statelor Unite constituie un exemplu tipic de ”osmoză” dintre afacerile economice și politică.În același timp demonstrează cât este de ușor ca ”factorii economici” să influențeze aspirațiile la funcții de conducere a persoanelor din ”triada” ”CFR” - ”CT” - ”Grupul Bilderberg”.Atât John Kerry cât și George W Bush au fost sprijiniți de același *grup de putere* ”CFR” - ”CT” - ”Grupul Bilderberg”. Cine este câștigător are prea puțină importanță: *epicentrul puterii* se va afla întotdeauna printre persoanele care doresc să impună *unicul guvern mondial – unica piață globală*.

David Rockefeller și primul ministru al Israelului, Golda Meir (în vizită la ”Pratt House”).

CAPITOLUL XXI - « SISTEMUL DE MONOPOL »

În capitolul 9 al ”The Rockefeller File”, Gary Allen scria că *nicăieri nu se vor găsi proiecte ale ”Comisiei Trilaterale” în favoarea liberei inițiative individuale sau a libertăților individului*.Această aversiune împotriva liberei inițiative individuale, a libertăților individuale este o absurditate.Cum este posibil ca *marxismul*, care prevede un sistem social și economic bazat pe egalitate să-i fascineze atât de mult pe David Rockefeller cât și pe ceilalți membri ai ”CT”? Rockefeller nu este numai bogat dar a primit și o educație foarte bună. Cunoaște foarte bine falimentul marxismului (sub forma *comunismului istoric*) petrecut pe durata secolului XX în timpul dictaturii lui Stalin când au fost ucise circa 100 de milioane de persoane și au devenit *sclavi* mai mult de un miliard de indivizi.Cum trebuie înțeleasă tentativa unui capitalist de *aderare* la marxism sau la o altă formă de ideologie comunistă / socialistă? Motivul unei asemenea *absurdități* trebuie căutat în interpretarea corectă a fiecărui din acești termeni.

David Rockefeller (spre dreapta, arătat de *săgeata roșie*) în perioada când era ”The Harvard Krokodiloes” - ”Kroks of the 1960's”

La școală se învață că la baza capitalismului se află libertatea de acțiune, posibilitatea exprimării inițiative individuale.Capitaliștii sunt întreprinzători bogați care intră în lumea afacerilor pentru a face bani și obținând profituri le investesc în alte afaceri care, la rândul lor, creează noi locuri de muncă, deci o bunăstare mai mare, respectiv o calitate a vieții mai bună pentru toți.Bunurile și serviciile produse sunt rezultatul imaginației și al capacității de inovare ale persoanelor care colaborează la respectiva afacere, *tot ceea ce mintea concepe se poate realiza*.Sunt evidențiate propria muncă individuală, propriile afaceri,

propria bogăție.Tot ceea ce un individ reușește să câștige este menținut pentru sine, putând fi cheltuit după dorință.Bunăstarea unui individ, prin sistemul de taxe, generează bogăția statului.Lucrurile nu stau la fel pentru marxiști.Totul aparține statului iar individului nimic.În marxism, în comunism sau sisteme socialiste, proprietatea privată este interzisă.Un partid politic unic controlează și gestionează viața economică a întregii națiuni, fiecare cetățean fiind egal cu altul în ceea ce privește distribuția bunurilor și a proprietății.Nu există motive care să stimuleze excelența în propria muncă sau pentru introducerea metodelor de lucru noi care să îmbunătățească productivitatea; la fel, nu există o recunoaștere pentru subiecții merituoși.

Și atunci, de unde apare contradicția aparentă că bancheri de ”calibrul” lui Rockefeller (în imagine se află împreună cu fostul președinte al României, Nicolae Ceaușescu), Morgan sau Rothschild susțin și finanțează revoluțiile comuniste, *anticapitaliste, fără de Dumnezeu*? Cum se poate ca Occidentul, ”paradisul libertăților și al capitalismului” să obțină beneficii dintr-o asemenea revoluție? Cuvântul-cheie care stă la baza înțelegerii acestui dualism este **monopolul**, *un monopol atoatecuprinzător* care să controleze nu numai guvernul, sistemul monetar și toate proprietățile, ci să fie, în același timp, *un monopol care, funcționând ca în sistemul socialist, să se autoperpetueze în eternitate* (84).De-a lungul timpului s-a văzut puterea monopolului exercitată sub controlul statului în URSS și în China.În timpul acestor regimuri comuniste, în care s-ar fi dorit crearea unui sistem economic bazat pe distribuția egală, în funcție de apartenența la ierarhia puterii de stat, anumite persoane erau considerate ”mai egale” decât altele – *Primus inter pares*.Prin venirea lui Gorbaciov la putere și instaurarea *glasnostului* (el era doar o *marionetă*) aparatul de stat a devenit accesibil controlului privat dizolvându-se sistemul puterii comuniste în Uniunea Sovietică.Ca o ironie a sorții, inegalitatea deținerii bogăției nu a favorizat crearea unei piețe liberale în Rusia și nici nu a garantat locuitorilor fostelor provincii ale imperiului o calitate a vieții mai bună decât cea de dinainte de ”independență”.Din contră, mafia rusă a profitat de trecerea la capitalism exercitând o corupție și mai mare într-o țară și mai martirizată decât înainte.În același timp, un sistem mixt de capitalism și comunism a obținut rezultate incredibile în China care-și asumă rolul de *superputere*, toate acestea datorate îndeplinirii a ceea ce elita financiară occidentală - ”Grupul Bilderberg” - a prevăzut pentru ”N O M”: un capitalism de stat.

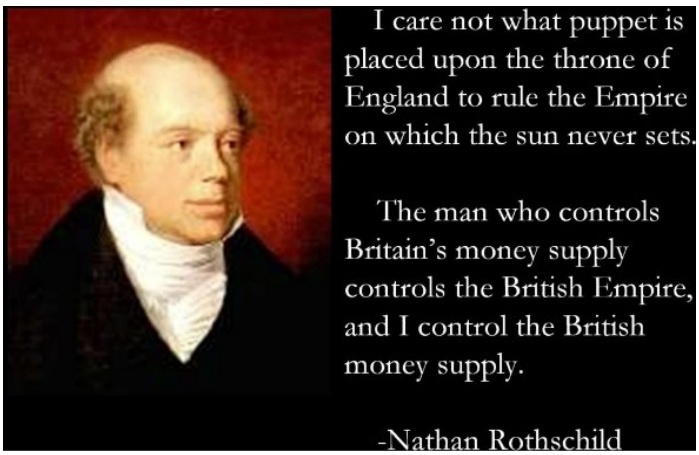
I care not what puppet is placed upon the throne of England to rule the Empire on which the sun never sets.
The man who controls Britain's money supply controls the British Empire, and I control the British money supply.
-Nathan Rothschild

Citat Nathan Rothschild, fiul lui Mayer Amschel Rothschild

Realitatea este că membrii *establishmentului*, acționând prin organizații *private* precum ”CFR”, ”CT”, ”Grupul Bilderberg” au înțeles că socialismul reprezintă cel mai bun sistem pentru controlul social intuind (chiar mai bine decât marxiștii) psihologia de fond a socialismului.Lucruri care se pot demonstra prin faptul că membrii organizațiilor sus-menționate au aprobat prin Congresul SUA programe de *welfare* și reglementări tipice țărilor socialiste.Pentru aceștia, socialismul nu este un sistem de redistribuire a bogăției, de la bogați la săraci; în realitate, constituie o metodă de obținere a unei mai mari concentrări a puterii, respectiv a controlului.Ca un exemplu poate fi folosit *ajutorul financiar*.Prin fondurile alocate națiunilor din ”Lumea a III-a” destinate dezvoltării economice a acestor țări, în prezent, țările occidentale obțin profituri importante dar și o putere de control la nivel internațional.Pentru a înțelege organizarea acestui sistem trebuie să ne reîntoarcem în 1976.În acea perioadă, cele mai mari cinci bănci din New York (conduse toate de membri ai ”CFR” și ai ”CT”) au împrumutat circa 52 de miliarde de dolari țărilor comuniste, respectiv țărilor ”Lumii a III-a”.Gary Allen explica în ”The Rockefeller File”: *multe din aceste țări erau deja în dificultate privind plata dobânzilor de pe urma împrumuturilor anterioare.În acel moment, membrii ”CT” au cerut crearea unui Fond Monetar Internațional reînnoit, finanțat în cea mai mare parte cu banii din taxele plătite de către cetățenii americani; prin această manevră se împrumutau țările ”Lumii a III-a” (deja în dificultate din cauza datoriilor lor) pentru a fi în stare*

să-şi plătească datoriile.Desigur, sumele de bani introduse în Fondul Monetar Internaţional sporeau inflaţia în mod continuu.

Frederick C Howe, în lucrarea *Confesiunile unui monopolist* (publicată în 1906), explica cum era transpusă în practică această strategie: *Printre regulile marilor afaceri se află şi obţinerea unui monopol şi lăsând acel monopol să lucreze în favoarea ta.Timp îndelungat am văzut toţi revoluţionarii şi capitaliştii internaţionali înfruntându-se ca inamicii, dar pierzând din vedere un detaliu important ... o colaborare între cele două mai importante monopoluri din lume, acela al capitaliştilor, respectiv acela al revoluţionarilor socialişti ar putea aduce profit pentru ambele tabere*.Gary Allen în ”best seller”-ul *Non Dare Call It Conspiracy* descria cum, prin controlul social absolut, bogăţia poate crea un monopol perpetuu: *Controlul social are nevoie de o societate statică.O societate liberă, dinamică şi competitivă oferă oamenilor noi oportunităţi de a face avere şi de a înlocui persoanele care se află la conducerea societăţii în momentul respectiv.Astfel, legislaţia este concepută, pe de-o parte, în aşa fel încât să restrângă posibilităţile de afaceri, iar pe de altă parte, sistemul de taxare al acumulării de capital să nu afecteze societăţile non-profit, organizate de către membri ai establishmentului.Orice măsură este adoptată pentru a controla cât mai uşor societăţile mici şi mijlocii, existând posibilitatea să fie strivite de către societăţile enorme, din proprietatea oamenilor puterii*.Sistemul utilizării spionajului pentru folosirea de informaţii secrete, oferind posibilitatea anulării concurenţei aminteşte de practica folosită între 1877 şi 1916 de către ”Intestate Commerce Commission” pentru obţinerea controlului asupra căilor ferate, fapt care le-a asigurat o poziţie de monopol (85).

În *The Rockefeller File*, Gary Allen făcea cunoscute (printre alte detalii) metodele subversive prin care se impunea un regim de monopol: *Începând cu sfârşitul secolului al XIX-lea, ”tartorii” de pe Wall Street au înţeles că metoda cea mai eficace pentru impunerea unui monopol era adoptarea de măsuri specifice şi folosirea acestora ca fiind ”pentru binele comun” sau ”de interes public”*.Şi Brzezinski a înţeles posibilitatea instaurării monopolurilor folosind ca acoperire marxismul înţeles din punctul de vedere al lui Rockefeller.David a învăţat acest lucru de la tatăl său, John D Jr care era inamicul competiţiei; pentru fiu (David din prezent), unica competiţie acceptabilă era posibilitatea de a-i controla pe toţi cei care sunt implicaţi.*Pentru Rockefeller, socialismul nu este un sistem de redistribuire a bogăţiilor, mai ales a propriilor averi, ci o metodă de a subjuga poporul şi concurenţa.Atâta timp cât Rockefeller va controla guvernul un control executat de către stat va însemna un control efectuat de către Rockefeller.Poate nu vă daţi seama, dar fiţi siguri că aşa este* (86), scria Gary Allen.Această stare de lucruri este avantajul maxim care se poate obţine cu ajutorul monopolului şi nu trebuie să fim surprinşi dacă, pentru formarea unei ”pieţe globale”, finanţiştii internaţionali promovează controlul total al finanţelor, al resurselor naturale şi, în cele din urmă, al cetăţenilor lumii.La începutul secolului al XX-lea, marxismul era încă o teorie economică iar puterea bancară şi financiară americană a fost interpretată ca o *metodă pentru controlarea pieţelor în manieră monopolistă*, afirma Sutton în lucrarea *Wall Street şi Revoluţia Bolşevică* (87).

Imaginea de mai sus îi prezintă pe John D Rockefeller, unchiul William şi micul David.

CAPITOLUL XXII - « BINEFĂCĂTORII BOLŞEVICILOR »

Dacă Revoluţia Bolşevică ar fi dat greş, dezvoltarea industrială a Rusiei ar fi rivalizat cu cea a Statelor Unite, a Marii Britanii sau cu cea a ţărilor Europei Occidentale şi poate că am fi trăit într-o lume diversă.Prin susţinerea Revoluţiei Bolşevice, finanţiştii americani au menţinut progresul industrial rus pe un nivel foarte jos, până după terminarea celui de-al doilea război mondial.Au făcut în aşa fel încât Rusia să nu poată deveni o superputere economică la scară mondială prin faptul că industria sovietică era gestionată de către băncile şi finanţatorii de pe Wall Street, din ”culise”.

Unul dintre personajele care a jucat un rol de primă importanţă în ”sponsorizarea din umbră” a

revoluției din Rusia a fost Andrew Carnegie, un american de origini scoțiene, magnat al oțelului dacă se ia în considerare că în 1892 era proprietarul celei mai mari părți din industria oțelului, din lume.Carnegie se dedica și activităților filantropice finanțând și acțiunile clasei cele mai sărace: *Un om care moare bogat, moare în dizgrație*.Pe durata vieții lui a donat circa 350 de milioane de dolari pentru scopuri de binefacere și a fondat o organizație anume, la New York, ”Carnegie Corporation”.Pentru faptul că tânăr fiind a asistat la ororile războiului civil, a donat 10 milioane de dolari pentru crearea unui comitet pentru pacea internațională, ”Endowment for International Peace” pentru a preveni izbucnirea altor războaie, în viitor. Urmând această politică, consiliul de conducere a aprobat ”Planul Marburg”.Jennings C Wise, în *Woodrow Wilson, discipolul revoluției* scria că obiectivul acelui plan îl constituia *unirea tuturor finanțiștilor internaționali cu socialiștii, într-o mișcare pentru formarea unei ligi* (”Liga Națiunilor”, precursoarea Organizației Națiunilor Unite) *... cu scopul întăririi păcii ... pentru controlarea organismelor internaționale ... furnizând soluții la toate problemele umanității* (88).Acest plan a luat ființă imediat după începerea primului război mondial, cel mai brutal dintre războaie, care a cauzat un mare număr de morți, atât în rândurile *Aliaților* (Rusia inclusiv) cât și în rândurile *Puterilor Centrale*.

”Întărirea păcii” era o idee politică corectă, un ideal pentru care Carnegie era onorat să-și dedice timpul, banii și influența.Dar există un mic detaliu: conceptul de *reîntărire* a păcii implica faptul că războiul trebuia să existe, ca o condiție esențială, și Carnegie era conștient de *subteranele* ”Planului Marburg”, de ceea ce acest plan rezerva viitorului.Antony Sutton prezintă manevrele care se desfășurau în *culisele* ”Planului Marburg”, de coordonare a diverselor guverne naționale sub acțiunea ”puterii supreme” a controlorilor financiari: *În acea perioadă, Rusia era (și este încă) cea mai mare piață comercială din lume; printre altele, Rusia a fost și este cel mai puternic potențial concurent pentru supremația industrială și financiară americană* (89).Sutton continuă să explice că cei care au creat ”Planul Marburg” aveau nevoie de un monopol care să cuprindă toate țările globului, nu numai o parte din lume.*Ceea ce ”Intestate Commerce Commission” și ”Federal Trade Commission” au reușit să obțină ”acasă”, datorită industriei americane, cei care au pus la punct ”Planul Marburg” doreau să obțină și în exterior: un guvern mondial socialist, ajutat și finanțat atât de Washington cât și de Wall Street* (90).

« ALIMENTAREA NEMULȚUMIRILOR »

La începutul secolului XX, țarul Nicolae al II-lea guverna în Rusia fiind ultimul reprezentant al dinastiei Romanovilor, care a domnit între 1613 și 1917.Este nevoie de o mică paranteză referitoare la dinastia Romanov.Țarul Alexandru al II-lea Nikolaevici (1818-1881) s-a căsătorit în 1841 cu Maria de Hessen – Maria Aleksandrovna (decedată în 1880), respectiv în 1880 cu Caterina Dolgoruki (decedată în 1922).Din căsătoria lui Alexandru al II-lea cu Maria de Hessen s-a născut (printre alții) în 1847, Vladimir-*Marele Duce* al Rusiei (decedat în 1909) care, în 1874 s-a căsătorit cu Maria de Meclemburg – Schwerin (Maria Pavlovna, decedată în 1920).Kiril (1876-1938), *Mare Duce* al Rusiei, s-a proclamat țar în 1924 și s-a căsătorit cu Victoria Mellita de Hessen (Victoria Feodorovna).Kiril era fiul lui Vladimir.Din căsătoria lui Kiril cu Victoria Mellita de Hessen s-au născut: în 1909 Kira, respectiv în 1917 Vladimir care, în calitate de *Mare Duce* al Rusiei s-a căsătorit în 1948 cu Leonilde de Bagration.Referitor la Kira, în 1938, s-a căsătorit cu Ludovic Ferdinand de Hohenzollern – nota traducerii în limba română – ”Enciclopedia Rizzoli Larousse”, vol. XIII, 1964 Paris, 1970 Milano.

Înainte de primul război mondial, imperiul țarului Nicolae al II-lea se întindea pe circa 8.500.000 de mile pătrate, învecinându-se cu Turcia, Persia, Afganistan, Mongolia și China.Polonia, statele baltice și Finlanda erau teritorii rusești.Conform generalului-maior sir John Hanbury Williams (ofițer britanic detașat în Rusia pe durata războiului), aderarea țarului *la cauza ”Aliaților” era susținută doar de voința acestuia de a se termina războiul într-un mod cât mai satisfăcător*.Cei din dinastia Romanov au început și continuat occidentalizarea Rusiei și țarul Nicolae al II-lea intenționa modernizarea industriei ruse, pentru a o face competitivă cu industria occidentală.Dar, din păcate, pentru îndeplinirea acestui obiectiv, utiliza munca forțată.Multe persoane munceau 12 ore pe zi pentru o retribuție de mizerie, ceea ce a reprezentat terenul propice pentru grevele organizate la Sankt Petersburg de către asociațiile muncitorești (în cursul ”Duminicii de sânge” din 1905).Trupele țarului au reușit să reprime cu ușurință prima

tentativă de revoltă.Aparatul puterii, învechit, a reuşit să menţină un echilibru precar pe durata primilor ani ai războiului până când nu s-a ivit ocazia de înlăturare a monarhiei, de condamnare a ţarului Nicolae al II-lea şi a familiei sale.

Din studiul lui Gyeorgos C Hatonn ”*Violenţa la adresa Constituţiei, moartea libertăţii*”, trimisul personal al lui John D Rockefeller (George Kennan) şi-a petrecut 20 de ani promovând activităţi revoluţionare împotriva ţarului rus.Prezenţa acestuia, respectiv influenţa lui, au simplificat calea capitaliştilor americani (care se făceau cunoscuţi ca susţinători ai rebelilor oprimaţi) către exploatarea şi influenţarea pieţei ruse.Din ce motive Rockefeller şi asociaţii lui erau atât de nerăbdători să înlăture monarhia rusă?

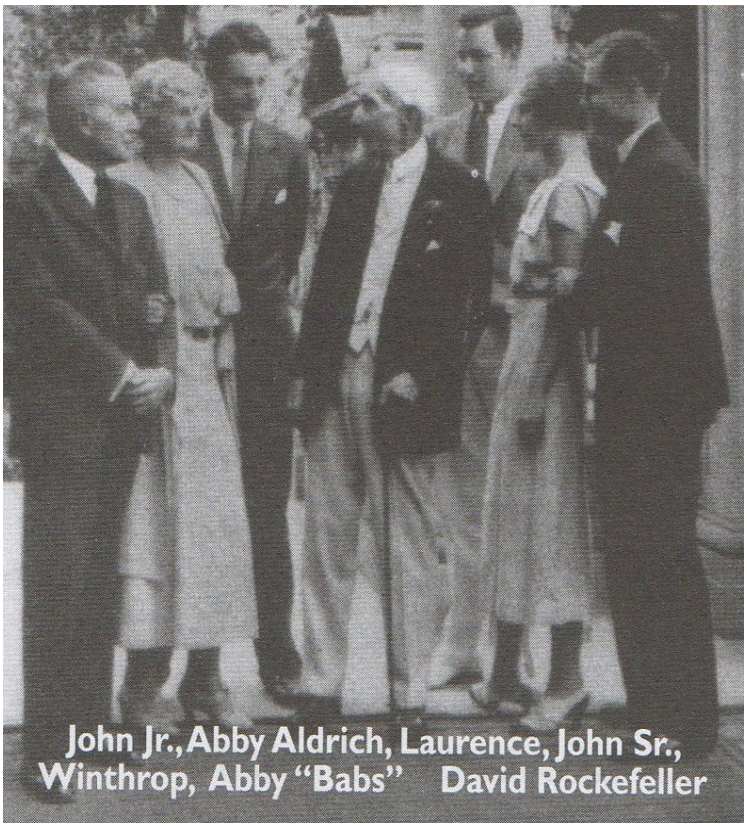

”Clanul Rockefeller”

Exista, poate, un alt motiv care-i determina să susţină Revoluţia Bolşevică? Răspunsul este unul singur: DA.Motivul este acelaşi şi în prezent, ca şi acum o sută de ani: **petrolul**! Înainte de Revoluţia Bolşevică, Rusia a depăşit America devenind prima ţară din lume în ceea ce priveşte producţia de petrol (91).În Rusia, numai în *Zona Baku* (bogată în zăcăminte), în 1900, se producea mai mult petrol decât în întregul SUA; în 1902, producţia rusească a ajuns la mai mult de jumătate din producţia mondială.Haosul şi devastarea care au însoţit revoluţia au distrus industria petrolieră rusească.În *Wall Street şi Revoluţia Bolşevică*, Sutton scria că *după 1922, jumătate din puţurile de foraj erau inactive* şi cealaltă jumătate era semiactivă, deoarece lipsea tehnologia de exploatare (92).Gary Allen (în *The Rockefeller File*) nota că Revoluţia Bolşevică a afectat competitivitatea faţă de America: *Revoluţia a eliminat, de facto, concurenţa rusă a ”Standard Oil” timp de mulţi ani, făcând în aşa fel încât ”Standard Oil” s-a putut mişca liberă, devenind stăpână pe un segment de pe piaţa petrolului rusesc*.Pentru a putea anula concurenţa rusească şi pentru a condamna poporul rus la decenii de sărăcie şi corupţie, bancherii de pe Wall Street aveau nevoie de conducători capabili să ducă revoluţia la îndeplinire.Printre aceştia s-au aflat Vladimir Ulyanov Lenin şi Leon Trotsky.

« PROTAGONIŞTII PRINCIPALI »

Parcă anticipând cele afirmate de Brzezinski cu cincizeci de ani mai târziu, în septembrie 1917 Lenin îşi expunea ideile lui în lucrarea *Catastrofa iminentă* : *Băncile trebuie naţionalizate.Proprietatea (gestionată de către bănci) asupra capitalului nu se pierde şi nici nu se modifică atunci când băncile sunt naţionalizate sau integrate într-una singură.În acest fel se poate ajunge la un nivel în care statul cunoaşte unde, cum, de unde şi cu ce ocazie au loc mişcările de capital de ordinul milioanelor şi miliardelor. Numai controlul operaţiunilor băncilor, atunci când acestea vor fuziona într-o singură bancă a statului, va face posibilă (pe lângă alte măsuri) activarea noului sistem de taxare făcând să devină imposibilă ascunderea capitalului sau a proprietăţilor private.Pentru început, statul va trebui să supravegheze toate operaţiunile monetare; succesiv va trebui să preia controlul, să reglementeze întreaga viaţă economică şi, în cele din urmă, să obţină milioane sau miliarde câştig din toate operaţiunile bancare, fără să-i plătească pe proprietarii de capital pentru serviciile lor.Alte măsuri vor uşura munca: naţionalizarea societăţilor-cartel, abolirea secretului comercial, naţionalizarea companiilor de asigurări, mărirea controlului asupra organizaţiilor sindicale a muncitorilor şi o reglementare mai severă a grevelor.*

Naționalizarea băncilor va supune circulația capitalului (de orice fel) controlului statului făcând mai ușoară confiscarea proprietăților considerate "excesive".Deci, etapele programului nostru sunt naționalizarea băncilor, naționalizarea societăților-cartel, abolirea secretului comercial și transformarea forțată a populației în asociații de consumatori (93).Nu este o coincidență că prima reglementare a regimului bolșevic a fost "*Piața bancară este considerată monopol de stat*" iar printre semnatari s-a aflat și Lenin.

The leaders of the revolution in 1905. From the left: Alexander Parvus, Leon Trotsky and Leon Deutsch with other Jewish conspirators. This photograph was a state secret.

În 1918, Trotsky a publicat o carte intitulată *Bolșevicii și pacea mondială* în care se proclama un *internaționalist* (nu un rus) favorabil unei revoluții mondiale și unei dictaturi mondiale.Imediat se pot nota *afinitățile* dintre bancherii americani și acești doi lideri sovietici: conceptele lor referitoare la "internaționalism" coincid.

Conducătorii revoluției din 1905.De la stânga la dreapta, Alexander Parvus, Leon Trotsky și Leon Deutsch împreună cu alți conspiratori evrei.

« COMPANIA "SPĂLĂRII BANILOR" »

Mai există cineva care mai crede că Revoluția Bolșevică a fost un fenomen spontan? Unul dintre adepții "spontaneității" este John Reed care, în lucrarea lui *Cele zece zile care au zguduit lumea* încearca prezentarea Revoluției Bolșevice dintr-un anumit punct de vedere.Decedat în Rusia, în 1920, în urma unei epidemii de tifos, Reed nu a fost doar un scriitor faimos al perioadei primului război mondial, ci a fost și ziarist, lucrând pentru ziarul "Metropolitan" (controlat de J P Morgan).Este doar o coincidență? Chiar dacă legăturile dintre Rockefeller și sovietici au fost ascunse cu grijă, lucrarea detaliată a lui Antony Sutton (*Wall Street și Revoluția Bolșevică*) prezintă foarte clar modul în care John D Rockefeller și *supercapitaliștii* americani au contribuit financiar (foarte consistent) la desfășurarea Revoluției Bolșevice din Rusia.Din documentarea acestuia reiese că *în secolul trecut nu s-a scris nimic despre legătura dintre Rockefeller și presupușii lor inamici, comuniștii.Cu toate acestea a existat o alianță îndelungată, chiar dacă a fost ținută ascunsă, dintre capitaliștii internaționali și revoluționarii socialiști, fiecare parte obținând un profit* (94).

De exemplu, "Simpson, Thacher & Bartlett", unul din principalele cabinete de avocatură de pe Wall Street, specializat în reorganizări și fuziuni de societăți, acționa în "culisele" regimului bolșevic din Rusia.Sutton scria: *ca o mărturie a sprijinului acordat acestora se poate cita faptul că unul dintre asociați, Thomas D Thacher, a scris un document care a contribuit în mod decisiv la sprijinirea bolșevicilor de către guvernul britanic ... Acest document nu aduce elogii explicite la adresa puterii bolșevice a Rusiei, respectiv la atitudinea pro-bolșevică a lui William Boyce Thomson (pe atunci director la "Chase", cunoscută în prezent drept "Chase Manhattan Bank") ci afirmă că ar trebui asigurată asistență completă guvernului rus în încercarea lui de organizare a unei armate revoluționare a voluntarilor.*Pe lângă acestea trebuie adăugat că unul dintre stagiarii respectivului cabinet de avocatură a fost Cyrus Vance, viitor Secretar de Stat în timpul administrației Carter, iar după, respectiv, președinte al "Rockfeller Foundation".Așa-i că *lumea e mică*?

Una dintre companiile de pe Wall Street implicate în susținerea bolșevicilor a fost "J P Morgan", după cum o face cunoscut Harold Nicholson în biografia asociatului lui Morgan, Dwight Morrow (socrul lui Charles Lindbergh Jr): *Interesul lui Morrow pentru Rusia a început să se manifeste în martie 1917 când Thomas D Thacher (asociat în afaceri) a devenit membru al "Misiunii Americane a Crucii Roșii" pe durata Revoluției.Thacher a luat această inițiativă în baza prieteniei cu Alex Gumberg care s-a deplasat le New York în calitate de reprezentant al industriei textile ruseşti.În mai 1927 scria, "simțeam că a venit momentul să fac ceva pentru Rusia".Thacher s-a implicat în mod direct în facilitarea colaborării dintre emisarii sovietici și Departamentul de Stat și i-a dat lui M Litvinov o scrisoare de recoman-*

dare care trebuia înmânată lui sir Arthur Salter, la Geneva.Şi asta nu e tot. În perioada când s-a aflat la Paris, Tchacher a organizat o cină la "Foyot" la care au fost invitaţi M Rakovsky şi alţi reprezentanţi sovietici.O altă organizaţie care a contribuit la ajutarea bolşevicilor a fost "Federal Reserve Bank" din New York (controlată de cele 5 cele mai importante bănci din America).Robert J Maddox, în 1977, scria în *Războiul necunoscut cu Rusia* : *William Laurence Sanders, preşedinte la "Ingersoll Rand" şi vice-preşedinte al "Federal Reserve Bank", la 17 octombrie 1918 i-a scris preşedintelui Wilson: "Sunt foarte entuziasmat pentru forma sovietică de guvern, mai ales că o consider ideală pentru poporul rus".George Foster Peabody (vice-preşedinte, şi el, al "Federal Reserve Bank" până în 1914 şi filantrop cunoscut) care a organizat "Consiliul General pentru Educaţie Rockefeller" susţinea sprijinirea formei de monopol statal realizată de către bolşevici*.Fapte mai mult decât intrigante dacă luăm în considerare că trei persoane din cadrul "Federal Reserve Bank" din New York – Sanders, Peabody şi William Boyce Thomson – susţineau bolşevismul.

Aceste informaţii explică din ce motive bancherii de pe Wall Street, încă din 1905 (când prima tentativă a revoluţiei a dat greş) i-au protejat pe Lenin şi Trotsky.Bancherii au fost cei care au organizat fuga lui Lenin în Elveţia pentru a nu fi arestat.Antony Sutton (în lucrarea menţionată), prezintă *destinul* lui Trotsky după 1905, exilul în Franţa de unde, după publicarea unor articole propagandistice într-un ziar de limbă rusă, Poliţia Franceză l-a escortat până la graniţa cu Spania. *La puţine zile după, poliţia din Madrid l-a arestat ducându-l într-o "celulă de clasa I" care costa 1 / 1,5 pesetas pe zi.Succesiv, Trotsky a fost transferat la Cadiz, după aceea la Barcelona şi în cele din urmă a fost îmbarcat pe nava "Monserrat" a "Companiei Transatlantice Spaniole".Trotsky şi familia lui au traversat Oceanul Atlantic şi au ajuns la New York la 13 ianuarie 1917.Cum a reuşit Trotsky, care vorbea doar rusă şi germană, să supravieţuiască în America capitalistă? Conform autobiografiei acestuia numită "Viaţa mea", "unica profesie pe care a avut-o la New York a fost aceea de "revoluţionar socialist".Mai pe scurt, Trotsky a scris câteva articole pentru "Novi Mir", un ziar socialist de limbă rusă care apărea la New York.Din cele ce se cunosc, familia Trotsky dispunea la New York de un apartament prevăzut cu frigider şi telefon şi din cele spuse de Trotsky, au făcut câteva călătorii cu o limuzină luxoasă.Acest stil de viaţă ajunsese să-i mire pe cei doi fii ai lui Trotsky.Când ajungeau în vreo ceainărie, aceştia îşi întrebau mama: "De ce şoferul nu intră?" Un astfel de lux este în contradicţie cu cele comunicate chiar de Trotsky.Unicul venit pe care-l obţinuse (între 1916 şi 1917) erau 310 dolari şi Trotsky spunea: "Am dat cei 310 dolari la 5 imigranţi ruşi care se întorceau în Rusia".Deci, Trotsky, a "plătit" o celulă de lux în Spania, familia lui a călătorit prin Europa cu destinaţia Statele Unite, a închiriat un apartament luxos în New York (pentru care a plătit 3 luni de chirie în avans) şi, deseori, pentru deplasări se folosea de o limuzină.Toate acestea cu câştigul modest al unui revoluţionar socialist care a scris ocazional câteva articole pentru ziare de mic tiraj precum "Naşe Slovo" (din Paris) şi "Novi Mir" (din New York)*.

"American International Corporation" a fost fondată la New York în 1915 şi avea ca funcţie principală coordonarea asistenţei financiare acordată bolşevivilor.J P Morgan, Rockefeller şi "National City Bank" au furnizat fondurile necesare iar ca preşedinte al consiliului noii organizaţii a fost numit Frank Vanderlip, fost preşedinte al "National City Bank" şi membru al grupului *Jekyll Island*, cel care a promulgat "Federal Reserve Act" în 1910.Conform lui Eustace Mullins (în lucrarea *Ordinea mondială*), la reîntoarcerea în Rusia bolşevicii au avut la dispoziţie fonduri ulterioare.*Ce prieteni influenţi avea Lenin la interiorul Casei Albe? Wilson i-a trimis imediat pe Kuhn Loeb, respectiv Elihu Root (avocat şi fost Secretar de Stat) în Rusia cu 20 de milioane de dolari (preluaţi din "Fondul Special de Război") destinaţi bolşevicilor.Acest fapt a fost făcut cunoscut pe durata audierii în Congres privitoare la fondurile destinate ruşilor – HJ8714.U5 – fiind prezent şi ordinul de cheltuieli al lui Wilson (votat de către Congres) pentru suma de 100 de milioane de dolari, preluaţi din "Fondul Special de Război".Acest document evidenţia cheltuirea sumei de 20 de milioane de dolari (trimişi în Rusia prin misiunea specială de război condusă de Root) înregistrată în procesul verbal al Congresului din 2 septembrie 1919 de către secretarul lui Wilson – Joseph Tumulty.*Ajutorul oferit de Wilson nu prezintă decât "vârful icebergului".Folosindu-se de Raymond Robins (şef al misiunii "Crucii Roşii" în Rusia) în calitate de curier, cu ajutorul lui Henry P Davison ("mâna dreaptă" a lui Morgan), "J P Morgan & Co" a contribuit cu diverse milioane de dolari (în conturile revoluţionarilor ruşi).Din acest punct, manipularea financiară a celor de pe Wall Street dobândeşte o semnificaţie aparte.Chiar dacă Japonia părea că ar fi câştigătoarea războiului ruso-japonez din 1905, în realitate, cel care a negociat tratatul de pace a fost preşedintele american Theodore Roosevelt.Respectivul tratat obliga Rusia la eliminarea flotei orientale şi baltice, respectiv la cedarea jumătăţii meridionale a insulei Sahalin.Monarhia rusă a fost "obligată" să accepte preluarea Manciuriei de către Ja-

ponia, abandonarea protectoratului asupra Coreei care, în 1910 a fost anexată la Japonia (cu mici proteste internaționale).Ceea ce bancherii americani *au dat cu o mână, au luat înapoi cu cealaltă mână*.Evident,

J P "Jack" Morgan şi fii: Junius S şi Henry

scopul lor era reducerea potențialului naval și comercial al Rusiei și prin implicarea lui Roosevelt în negocierile dintre Rusia și Japonia, aceiași bancheri au obținut dezmembrarea teritorială, respectiv diminuarea potențialului militar rus.Această acțiune la adresa monarhiei ruse a avut efectul slăbirii puterii navale ruse în Extremul Orient până după cel de-al doilea război mondial.Alte operațiuni au garantat fonduri provenite de la organizațiie supranaționale.Unul dintre personajele-cheie implicate în aceste acțiuni a fost Parvus Helphand (sau Gelphand).În 1931, George Vernadsky (profesor la Yale University) scria în lucrarea lui *Lenin, dictatorul roşu* : *În toamna lui 1915, democratul socialist (cu origini ruso-germane) Parvus, care a fost un membru activ al revoluției din 1905, făcea cunoscut într-un document publicat de el la Berlin ("Die Glocke" - "Clopotul") intenția lui de a fi un intermediar intelectual între armata germană și proletarii ruși ... Pe durata războiului, Parvus a fost implicat în tranzacțiile financiar-comerciale ale aprovizionării armatei germane, fapt care a dus la manevrarea unei mase enorme de capital*.Documente ale imperiului germano-prusac, posibil de cercetat doar după cel de-al doilea război mondial, demonstrează rolul important jucat de *milionarul marxist* în deturnarea a importante sume de bani, din Germania către Rusia.De exemplu, în decembrie 1915, ambasadorul de la Copenhaga primea telegrama: *Excelența Dumneavoastră este autorizată să ofere suma de un milion de ruble domnului Helphand* (95).În luna următoare, ambasadorul de la Copenhaga semna o notă în care afirma că *Reîntors la Copenhaga, după ce a petrecut trei săptămâni la Stockholm unde a discutat cu revoluționarii ruși, domnul Helphand mi-a comunicat, pe căi confidențiale, cele ce urmează: suma de un milion de ruble pe care a avut-o la dispoziție a fost dată imediat revoluționarilor care acum se află la Petrograd (*actualul Sankt Petersburg) *pentru îndeplinirea obiectivelor pe care ni le-am propus* (96).

Alexander Israel Heplhand, o persoană aproape uitată, a fost un protagonist enigmatic, cu o carieră atât de stranie că poate părea o *ficțiune*.Rolul activ jucat de acesta în revoluția (falită) din 1905, când a colaborat în mod strâns cu Trotsky, exilarea lui în Siberia, sunt fundamentale pentru stabilirea adevărului despre Revoluția Bolșevică.În 1891 Helphand și-a luat doctoratul în filosofie la universitatea din Basel (Elveția), aprofundându-și (între timp) și convingerile marxiste.În 1894, în Germania, a adoptat pseudonimul de *Parvus* în calitate de scriitor de pamflete socialiste.Mai târziu în timp, la fel ca și scriitorul german Maxim Gorky, a fost implicat într-un scandal legat de plata taxelor (*evaziune* ?!) care a durat destul de mult în timp și care s-a terminat cu expulzarea a numeroși socialişti germani.După o scurtă perioadă petrecută la Viena, în 1910 s-a mutat la Istanbul, oraș care a devenit *bază* pentru operațiunile lui.Tot aici a reușit să facă o avere destul de însemnată.În ianuarie 1915 i-a comunicat ambasadorului german acreditat în Imperiul Otoman că *interesele germane sunt ... identice cu cele ale revoluționarilor ruși, care deja "s-au pus pe treabă"* (97).Helphand a avut un rol de primă însemnătate în organizarea *trenului sigilat* care, în aprilie 1917, i-a transportat pe Lenin și alți bolșevici din exilul din Elvația, prin Germania și Suedia, în Finlanda de unde au reușit să ajugă în Rusia.După cum nota Vernadsky, interesul Germaniei consta în acordarea unei treceri sigure și menținerea secretului operațiunii: *Oferirea, lui Lenin și tovarășilor lui, oportunității de a ajunge în Rusia însemna "injectarea agenților patogeni" în organismul statului rus* (98).Lenin "cel viclean", în schimb, după ce a ajuns la Stockholm, a refuzat să se întâlnească cu Parvus (care-l aștepta), preferând să se distanțeze de întreaga afacere.În mod evident, nu dorea să implice bolșevicii într-o relație cu o națiune inamică a Rusiei tocmai când soldații acesteia (ai Rusiei) se aflau pe frontul antigerman.Astfel, Helphand a apărut în paginile primei ediții a *Enciclopediei Sovietice* dar nu a mai apărut în paginile celei de-a doua ediții (99).

Între timp, la New York, Trotsky a primit ordinul să se întoarcă imediat la Moscova.Condițiile erau propice revoluției.Având în buzunar suma de 10.000 de dolari pentru "cheltuieli de călătorie", Trotsky a plecat din New York la 26 martie 1917 împreună cu alți 275 de revoluționari bolșevici, pe nava *SS Kristianiafjord* sub privirea atentă a lui Lincoln Steffens (un comunist american și persoană de încredere a lui John D Rockefeller) care trebuia să se asigure că Trotsky ar fi ajuns în Rusia viu și nevătămat. Dar de unde a obținut Trotsky pașaportul? Cum l-a obținut și pentru ce motive? Se pare că același John

D Rockefeller a obținut un pașaport special pentru Trotsky datorită președintelui SUA, Woodrow Wilson. Pentru ce motive președintele SUA ar fi favorizat călătoria unui revoluționar cunoscut acceptând cererea unui cetățean (chiar dacă era bogat – John D) particular? Conform documentelor aflate în arhivele guvernului canadian, nava cu care călătorea Trotsky s-a oprit la Halifax la 13 aprilie 1917.Ofițeri ai Serviciilor Secrete Canadiene și personal al Marinei Britanice au urcat la bord și urmând instrucțiunile oficiale primite de la Londra prin cablograma din 29 martie 1917 l-au arestat pe Trotsky urmând să-l interogheze la Amherst, în Noua Scoție.Cablograma îl descria pe Trotsky drept un prizonier de război și avertiza că acesta avea *intenția de-a scoate Rusia din război, facilitând posibilitatea diviziilor germane libere să atace trupele canadiene aflate pe frontul occidental*, explica Eustace Mullins în lucrarea sus-menționată. Un document anterior afirma că Trotsky transporta *10.000 de dolari colectați de către socialiști și germani* (100).

Imediat, primul ministru britanic Lloyd George a trimis de la Londra o înștiințare către Serviciile Secrete Canadiene pentru eliberarea lui Trotsky.Ordinul a fost ignorat și atunci a intervenit Mackenzie King (în acel moment al carierei era expert în probleme de muncă pentru John D Rockefeller Jr) care a obținut eliberarea lui Trotsky.După ce Trotsky a fost eliberat, King i-a permis să-și reia călătoria spre Rusia pentru a împărți conducerea Revoluției Bolșevice cu Lenin.Pentru serviciul făcut, în calitate de șef al Departamentului de Cercetări Industriale de la ”Rockefeller Foundation”, King a fost recompensat cu un salariu de 30.000 de dolari pe an (asta în vremea când salariul mediu al unui cetățean american era de circa 500 de dolari pe an).Agenții Serviciului Secret Canadian care l-au arestat pe Trotsky și-au pierdut locul de muncă.King, care va deveni prim ministru al Canadei, a rămas o enigmă pentru conaționalii lui. A fost un nebun, un geniu sau un oportunist plin de sine? Admirația lui King pentru Rockefeller era evidentă, după cum afirmă el însuși într-o scrisoare trimisă (în acea perioadă) unei prietene (Violet Markham): *John D Rockefeller Jr este unicul creștin adevărat, are un singur scop, să-și ajute colaboratorii*. King, persoana pe care istoricii J L Granatstein și Norman Hillmer (într-o clasificare redactată în 1999) îl considerau cel mai bun prim ministru canadian din istorie (101), este persoana care *a fost acuzatul principal pentru o înșelăciune de 30 de milioane de dolari în cazul ”Beauharnais-Power Co”, pe durata construirii ”St Lawrence Seaway”.A acceptat 700.000 de la ”Beauharnais” pentru Partidul Liberal și, printre alte atenții, a primit și o călătorie plătită spre Bermude* (102).

După ce Lenin și Trotsky au ajuns în Rusia și revoluția a reușit să îndepărteze monarhia, în 1918 a fost instalat un ”cartier general” (pe Wall Street, la numărul 120 de pe Broadway) dedicat adunării de ajutoare pentru bolșevici: *La începutul perioadei anilor '20, la numărul 120 de pe Broadway nu se afla doar ”Equitable Life” ci și ”Federal Reserve Bank” din New York ai cărei directori erau susținători entuziaști ai bolșevicilor;”American International Corporation” - care aduna ajutoare pentru Uniunea Sovietică;”Weinberg & Poster” - care a primit, în 1919, din partea Uniunii Sovietice, o comandă pentru mașini industriale (în valoare de 53 de milioane de dolari); vice-președinte la ”Weinberg & Poster” era Ludwig Martens, primul ambasador societic în Statele Unite;John McGregor Grant ale cărui operațiuni erau finanțate de către Olaf Aschberg (de la ”Nya Banken” din Stockholm” - care a transferat mari sume de bani de la Warburg către revoluționarii bolșevici.Reprezentanța la Londra a ”Nya Banken” era ”British Bank of North Commerce” al cărei președinte era Earl Grey, colaborator apropiat al lui Cecil Rhodes (un apropiat al familiei Rothschild) ... La ultimul etaj de la numărul 120 de pe Broadway se afla exclusivistul ”Bankers Club”.Aceștia erau organizatorii ”Noii Ordini Mondiale”* (103).Pentru a adăuga o altă conexiune la rețelele financiare implicate se poate nota o legătură între 120 Broadway – prin ”Nya Banken” - și ajutorul acordat de germani bolșevicilor.”Nya Banken” a fost folosită de către Parvus Helphand (la Stockholm) pentru ”sponsorizarea” revoluționarilor bolșevici cu ruble și alte bunuri de lux (inclusiv aur); dar, în 1924, cu puține luni înainte de deces, se pare că Helphand și-a distrus (într-o casă care, după 12 ani, va deveni reședința lui Joseph Goebbels) arhiva cu documente, acest fapt (ajutorul acordat de germani) neputând fi verificat.

În stânga, o medalie comemorativă sionisto-nazistă emisă prin grija lui Goebbels, în 1933, pentru a celebra ”Expediția Sionis-

to-Nazistă” în Palestina.Medalia din dreapta a fost emisă de către grupul Rothschild, în 1966, ca fondatori ai ”Knesset”-ului.

CAPITOLUL XXIII - « TRĂDARE PENTRU PROFIT »

Începând cu anii '20 ai secolului trecut, interesele ”duetului” Morgan – Rockefeller au avut un rol determinant în derularea multor acorduri comerciale pro-sovietice.Cei doi controlau cele mai importante societăți care făceau afaceri cu Rusia Sovietică: ”Vacuum Oil”, ”International Harvester”, ”Guaranty Trust” și ”New York Life”.În 1926, ”Vacuum Oil Company” (una din proprietățile lui Rockefeller) a semnat un acord cu societatea sovietică ”Naphta” pentru comercializarea petrolului sovietic în țările europene prin intermediul ”Chase National Bank” (tot o proprietate a lui Rockefeller).La acea vreme se spunea că John D Rockefeller ar fi acordat bolșevicilor un împrumut de 75 de milioane de dolari cu titlul de *plată parțială pentru acel acord*.Ca urmare a respectivului acord, în 1927, ”Standard Oil” a construit o rafinărie în Rusia după ce a obținut garanția că va primi 50% din producția petrolieră a Caucazului.În 1911, John Moody (care în viitor va da numele societății ”*Moody's*”) a atribuit societății ”Standard Oil” supranumele de ”Standard Oil Bank” din cauza faptului că *în realitate,”Standard Oil Company”, era o bancă de dimensiuni gigantice, o bancă la interiorul unei societăți ... care împrumuta sume importante de bani celor care aveau nevoie, întocmai cum făceau marile bănci* (104).Pe lângă aceasta, în 1922, Rockefeller a fost unul dintre cei care a susținut înființarea ”Camerei de Comerț Ruso-Americane” cu scopul promovării relațiilor de afaceri cu Rusia.Conducerea respectivei ”camere” a fost preluată de Reeve Schley (care era și vice-președinte la ”Chase National Bank”); această acțiune a culminat (în 1923) cu recunoașterea Rusiei Sovietice de către Statele Unite.Ca o condiție minimă de acces a *establishmentului* la piața rusească, John D Rockefeller a făcut presiuni (prin intermediul unei campanii de presă promovată de Ivy Lee) în 1925 pentru ca Guvernul Statelor Unite să-și schimbe politica externă, pentru *inițierea unei dezbateri publice*, respectiv pentru promovarea ideii de comunism în Statele Unite.În 1935, când Stalin a naționalizat o bună parte din capitalurile societăților străine care funcționau în Rusia, ”Standard Oil” a rămas *neatinsă*, dictatorul sovietic recompensându-l (în parte) pe Rockefeller.Între anii '20 și '30 doar un singur membru al Congresului SUA (Louis McFadden) a denunțat speculațiile financiare secrete ale ”Federal Reserve System” în favoarea Uniunii Sovietice.La 10 iunie 1932 acesta a făcut cunoscut ”drenajul” de fonduri americane către Rusia, atacând Casa Albă: *Deschideți registrele contabile ale ”Amtorg” (organizația comercială sovietică de la New York), ale ”Gostorg” (biroul general al organizației comerciale sovietice) și ale ”Băncii de Stat” a URSS și vă veți da seama câți bani au fost preluați de Finanțele americane în favoarea Rusiei.Veți descoperi câte afaceri s-au desfășurat între ”Banca de Stat” a URSS și corespondenta acesteia, ”Chase National Bank” din New York*.

Pe durata celui de-al doilea război mondial, banca aleasă de ”Amtorg” pentru tranzacționarea afacerilor de diverse miliarde de dolari în cadrul ”Operațiunii *Lend Lease*” a fost, desigur, ”Chase National Bank”.În cadrul ”Operațiunii *Lend Lease*”, Statele Unite au furnizat țărilor ”aliate” material de război: Rusiei (în valoare de 11,3 miliarde de dolari), Franței (3,2 miliarde de dolari), Chinei (1,6 miliarde). Operațiunea a început în martie 1941 și s-a terminat la 2 septembrie 1945, la puține zile după ”debarcarea din Normandia”.Conform acordurilor cu Uniunea Sovietică, tot materialul de război trebuia restituit Statelor Unite sau trebuia distrus sub controlul celor de la Washington.În realitate, o parte din cele furnizate Rusiei a rămas în arsenalele Moscovei.Din păcate, transferul financiar din partea contribuabililor americani către URSS nu a fost o operațiune prea bănoasă pentru *gașca de speculatori* de pe Wall Street. Adevărata trădare, motivată de goana după profit, s-a declanșat în 1943 când a început transferarea (în secret) către sovietici a celei mai avansate și sofisticate tehnologii americane de război (105).”Comisia Sovietică pentru Aprovizionare” a făcut o cerere către Guvernul SUA pentru 90 de kg de oxid de uraniu, 100 de kg de nitrat de uraniu și 12 kg de uraniu pur (material puțin cunoscut la acea vreme).La 29 aprilie 1943, ”Consiliul pentru Economia de Război” a acordat o licență specială societății ”Chematar Corp” din New York pentru rezolvarea (în sens pozitiv) respectivei cereri.Tot acest material ar fi dat posibilitatea sovieticilor să construiască bomba atomică (doar dacă ar fi avut formula justă), în aceeași perioadă în care Winston Churchill îi cerea președintelui Roosevelt să-l excludă pe Stalin (ca reprezentant al URSS) din cadrul comunității științifice internaționale care se ocupa cu dezvoltarea armelor atomice, înainte ca Anglia

sau America să fi construit vreuna.

A fost de ajuns ca ”aliații” să se vadă implicați într-o ”competiție” cu Hitler privind armele nucleare și suficient ca preocuparea că un alt ”nebun” ar putea fi un *pericol nuclear* pentru umanitate să devină o obsesie.În timp ce bogații continuau să se îmbogățească și mai mult, poporului american îi era comunicat că era necesar un acord bilateral cu sovieticii, altfel, ”inamicul” i-ar fi atacat cu siguranță.Pentru crearea iluziei unui acord între egali a apărut necesitatea înființării *unei comisii, cu participarea egală a principalelor națiuni implicate în acord, înainte de a ajunge la o colaborare strânsă* (106).Poate din aceste motive (și în sprijinul acestei afirmații pot fi citate sute de documente ale Departamentului de Stat al SUA) resursele industriale și militare ale Uniunii Sovietice (camioane, avioane, oțel, tehnologie pentru industria petrolului, petrochimie, informatică, prelucrarea metalelor, etc) au fost finanțate cu banii contribuabililor americani? Totul doar pentru a simula egalitatea dintre părți? După cum observa Sutton (în 1972), *nu există nimic mai finanțat de către Statele Unite decât tehnologia sovietică* (107).Din tehnologia existentă în acea perioadă, 90-95% venea direct (sau indirect, prin intermediari) din Statele Unite. Fiind prezent la lucrările ”Comisiei pentru platforma Partidului Republican”, Sutton mărturisea: *și mai straniu este faptul că America dorea în mod deschis să se asigure că această națiune va rămâne în afaceri cu ea, chiar dacă erau rivale*.

De exemplu, ”Marina Comercială Sovietică” a deținut cea mai mare flotă din lume, cu aproximativ 6000 de unități dar, din cele susținute de Sutton, *două treimi dintre unități au fost construite în exteriorul Uniunii Sovietice.În mod identic, patru cincimi dintre motoarele navelor au fost construite în afara URSS* (108).*Toate autovehiculele, camioanele militare sovietice (pe lângă armament, tancuri și avioane), tehnologia pentru motoarele necesare acestora, proveneau din Occident.”Organizația Gorky” (finanțată de către companiile ”Ford” și ”Austin”) producea cea mai mare parte a camioanelor care transportau material militar de-a lungul ”Străzii spre Ho Chi Minh” pe durata războiului din Vietnam. Societățile producătoare de automobile pot fabrica și tancuri.”Organizația Gorky”, sub acoperirea de ”producție pentru scopuri pașnice” a realizat în 1964 prima rachetă antitanc sovietică, teleghidată.În ceea ce privește producția de fier și oțel, Uniunea Sovietică avea aparatul industrial cel mai dezvoltat din lume: era finanțat de către ”McKee Corporation”.O societate identică, ca o fotocopie, funcționa în Indiana, pentru producerea oțelului american* (109).

Câte miliarde de dolari a cheltuit America pentru ”a se apăra” de un inamic fantomă, creat, hrănit, finanțat chiar de ea? Aveau vreun rost aceste cheltuieli? Se pare că da.Amintiți-vă că *Marele Acord* a fost condus de *triada* ”CFR” - ”Grupul Bilderberg” - ”Comisia Trilaterală” care organizează (în prezent) pe ascuns blocurile continentale, respectiv uniunile monetare.

CAPITOLUL XXIV - « SACRIFICAREA UNEI NAȚIUNI »

În timp ce foarte multe biografii (inclusiv autobiografia *Memoirs*) descriu puterea economică, respectiv politică (nelimitate ale lui Rockefeller), bogăția enormă a familiei cheltuită *pentru combaterea foamei în țările ”Lumii a III-a”* sau pentru *educarea oamenilor săraci*, pentru *construirea infrastructurii în țările subdezvoltate distruse de războaie*, acțiuni realizate cu ajutorul a *sute de fundații și organizații de binefacere*, foarte puține publicații pun accent pe aspectul principal al activității de familie: distrugerea Statelor Unite (ca națiune independentă) pentru stabilirea (cât mai curând posibil) a ”N O M”.Fără un pericol *evident* și *credibil*, nici un popor nu ar renunța, *spontan* și de *bună-voie* la propriile drepturi și la propria libertate.”CFR”, Bilderberg și ”CT” știu prea bine că trebuie să creeze un motiv credibil care să convingă lumea să accepte planul ”N O M”.Și pentru acest scop, pe zi ce trece, crește nivelul retoricii lor.

De exemplu, pagina de internet a ”CT” vorbește explicit despre *împărțirea responsabilităților de conducere*, invocând o *colaborare mai strânsă* și o *înțelegere reciprocă mai profundă*. După cum se poate înțelege, sensul acestor termeni se modifică în funcție de cum este interpretat de majoritatea cetățenilor.Încă din timpul când s-au reunit pentru *punerea pe picioare* a ”CT”, Brzezinski, Cyrus Vance, Harold Brown (Secretarul Apărării) și Anthony Solomon (Subsecretarul de la Finanțe) au început să lucreze în paralel la un proiect promovat de ”CFR”, intitulat *Proiectul 1980*, *cel mai important proiect al ”CFR” din istorie*.Scopul acestuia trebuia să evidențieze *felul în care ar fi reacționat lumea în fața unui scenariu*

viitor previzibil.Acest scenariu al viitorului consta în distrugerea economiei.În lucrarea *Alternativă la dezordinea monetară*, Fred Hirsch (în acea perioadă editorialist la ”The Economist” din Londra – publicație controlată de către trustul Rothschild) explica cum ar fi decurs acest fapt: *Un proces de dezintegrare controlată a lumii economice este un obiectiv care poate fi atins în anii '80, putând fi unul dintre obiectivele cele mai realistice pentru o ordine mondială moderată.Pentru ordinea economică, în anii care vor urma, o problema centrală va fi asigurarea că dezintegrarea va avea loc într-un mod controlat fără să degenereze într-o spirală de autodistrugere periculoasă.Problema nu o constituie minimizarea politizării în procesele de piață, ci aceea de creare a unui sistem capabil să absoarbă intervențiile politicii (care se vor ivi în mod spontan)ca o cauză a unui echilibru precar dintre economiile locale și sistemul internațional*.Traducere: procesul acțiunilor pe plan politic vor trebui să împiedice, cu orice costuri, renașterea naționalismului economic în fiecare manifestare a acestuia: industrială, tehnologică și științifică.Din ce motive Rockefeller și diverși membri ai ”CFR”, ai Bilderberg, ai ”CT” ar fi dorit dezmembrarea industriei americane?

O altă imagine cu clanul Rockefeller (de la stânga la dreapta): David, Winthrop (decedat), John D Rockefeller (avocat), Nelson (politician) și Laurence

Pentru a înțelege motivele este nevoie de un scurt rezumat al istoriei economice a secolului XX. Imperiul Britanic și-a început decăderea (din punct de vedere industrial) în ultimele două decade ale secolului al XIX-lea.Diminuarea puterii acestuia a favorizat ridicarea Statelor Unite, a Japoniei, a Franței și Germaniei în calitate de puteri economice.Cum a fost posibil ca Franța, redusă aproape la stadiul de ruină pe durata lui Napoleon al III-lea, să reușească să facă atâtea progrese într-un timp atât de scurt? Politicile economice ale Franței s-au bazat pe o *teorie economică cu puternice accente antiliberaliste – teoria intervenției statului în viața economică* (”teoria dirigismului”) *pusă la punct de către Alexander Hamilton, respectiv pe ideile desprinse din gândirea a doi mari economiști americani, Henry și Matthew Carey* (110).Miracolul economic japonez a fost posibil datorită afirmării principiilor *Revoluției Meiji* din 3 ianuarie 1868 care au dus la reforme semnificative la interiorul societății japoneze în sectorul educației, al modernizării pe scară largă, al dezvoltării capitalismului și a pieței, urmând modelul tradiției economice americane.Reformele *Revoluției Meiji* au pus bazele modernizării industriei japoneze înainte de primul război mondial, furnizând un mod nou de *gândire* și *acțiune* care vor constitui temelia *miracolului japonez* de după cel de-al doilea război mondial.Germania a devenit (și ea) o putere industrială mondială urmând teoriile importantului economist german Friedrich List (care a fost influențat destul de mult de principiile economice enunțate de Hamilton și de către școala americană de economie politică).În secolul al XIX-lea, List s-a opus cu vehemență modelului britanic de piață liberă caracterizat de noțiunea *cumpără ieftin și vinde scump*.

Oligarhia britanică și-a dat seama că pentru a supraviețui trebuie să ”demoleze” *sistemul american* al lui Hamilton care prevedea dezvoltarea unui naționalism economic și transformarea SUA într-o entitate independentă și autosuficientă prin protecționism industrial, taxe vamale pentru a ține departe de piața proprie produsele britanice, investiții guvernative pentru dezvoltarea segmentelor de pe piața internă, o bancă națională ale cărei politici să promoveze dezvoltarea societăților producătoare.La începutul anilor '50, ”conducerea” (*leader-ship*) anglo-americană s-a lovit de concurența țărilor din alianța occidentală, mai ales că sistemul liberal (după terminarea celui de-al doilea război mondial) începea să se fragmenteze.Franța și RFG (la fel ca și forțele naționaliste americane) propuneau o nouă direcție în politicile economice care ar fi reînnoit scenariul industrial mondial: *O serie de politici care ar fi dus la industrializarea sectoarelor importante ale economiilor țărilor ”Lumii a III-a”, cu posibilitatea apariției de națiuni noi, puternice – repetarea coșmarului care s-a abătut asupra Imperiului Britanic la finele secolului XX. O serie de politici care ar fi făcut ca Franța, RFG și Japonia, datorită legăturilor aparte cu țările ”Lumii a III-a”, să treacă printr-o dezvoltare economică explozivă, economiile lor producând bunurile primare necesare economiilor în curs de conturare.La începutul lui 1973, ”marca” Germaniei Occidentale depășise deja ”lira sterlină britanică” și din iulie-august al aceluiași an se grăbea să pună capăt hegemoniei ”dolarului american”* (111).

Dezvoltarea economică ar fi însemnat o viitoare concurență cu națiunile nou apărute, concurență care (trebuie subliniat) **a fost distrusă din start**.Din punctul de vedere al *establishmentului* puterii există o anume convenție în relațiile economice cu țările mai slabe: *Mai întâi, relațiile economice (cu țările slab dezvoltate) pot fi folosite întotdeauna ca un instrument al jocului politic pentru boicotarea, coruperea sau manipularea schimburilor comerciale.În al doilea rând, relațiile economice pot acționa într-un mod mai incisiv stabilind formele politicilor economice ale națiunilor sărace sau cu o economie puțin dezvoltată prin oferta de schimburi economice și finanțări.Țările cele mai sărace și mai slabe, la fel ca și clasele sociale mai sărace, devin în acest fel (în cadrul unei relații economice) nu numai un grup distinct de indivizi, ci și o latură aparte, izolată și slabă la dispoziția economiei mondiale* (112). Emisari britanici au fost trimiși și în Statele Unite (în Colorado) pentru a distruge ”sistemul american” al lui Hamilton (care propunea *naționalismul economic*) cu ajutorul ”Ditchley Foundation”, respectiv al ”Aspen Institute for Humanistic Studies”.Acest institut a fost înființat de către lordul Bullock (membru al RIIA).

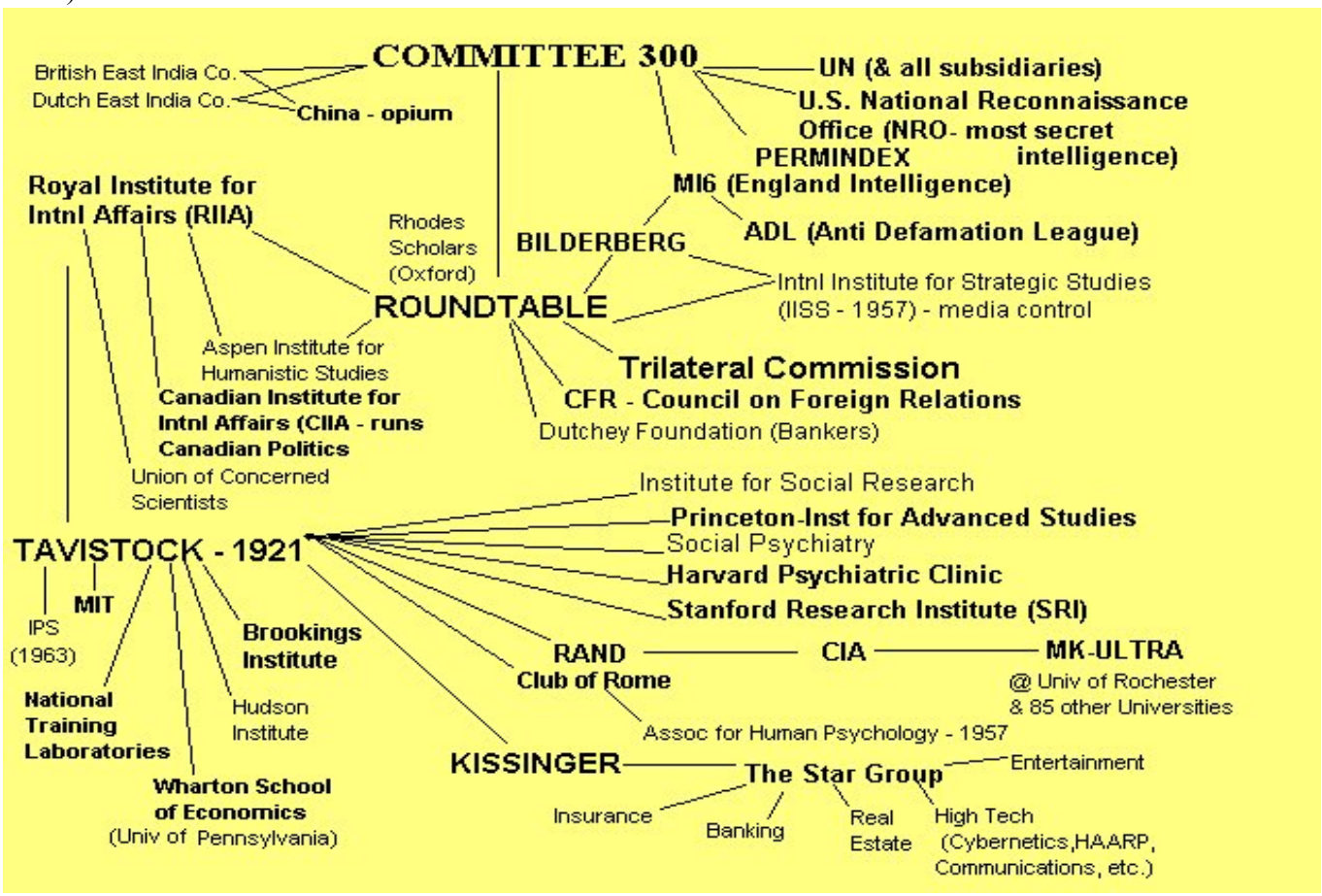

”Royal Institute of International Affaires” este o ramură a ”Round Table”; ramura americană este reprezentată de ”Council on Foreign Relations” (vezi și imaginea de mai sus).”Institutul Aspen” a jucat un rol principal în războiul Insulelor Malvine (dintre Argentina și Marea Britanie) după cum s-a specificat în prima parte a lucrării de față.Pentru Statele Unite, America Latină este foarte importantă reprezentând o piață de desfacere enormă pentru exporturile americane de tehnologie și industrie grea, fapt care ar putea revitaliza industria americană (aflată în pericol) prin crearea a mii de noi locuri de muncă.În *epoca post-industrială* ”trasată” de triada ”CFR” - ”Bilderberg” - ”CT” acest lucru trebuie evitat, cu orice cost.Una din atitudinile cele mai stranii adoptate de ”Ditchley Foundation” se referea la cererea publică de *echivalare* a sistemului britanic cu cel din Statele Unite – un șoc pentru experții constituționaliști americani, mai ales că englezii nu posedau *status*-ul de *cetățeni* ci doar acela de *subiecți*.”Aspen Institute”, ”Ditchley Foundation” nu se reprezintă pe ele însele, nu-și fac cunoscute ideile proprii ci sunt o parte dintr-o rețea de organizații ”conectate” cu ”CFR”, Bilderberg, ”CT”, fiecare având o funcție diferită dar la interiorul unui proiect pe termen lung, de construire a unei comunități de națiuni dezvoltate.Dacă luăm în considerare și cele spuse de Rockefeller în ”Memorii”, rezultatul acțiunii acelui *cahal* îl constituie degradarea treptată a economiei SUA, cu începere din anii '80 ai secolului trecut: *Corporațiile de capitaliști, finanțate cu ”bani murdari” au acaparat o bună parte din industria americană terorizând societățile și firmele care nu făceau parte din ”sistem”.Victimele acestor capitaliști, respectiv potențialele victime (despre*

care capitaliștii credeau că ar putea deveni) au fost constrânse să se adreseze băncilor de investiții de pe Wall Street și cabinetelor de avocatură (ale aceloraşi) în căutarea "protecției".Speculațiile financiare au funcționat ca un enorm organism de tip "racket de protecție", distrugând pe unii și adunând banii pentru alții.În același timp, "banii murdari" erau investiți în piața imobiliară, mai ales prin marile societăți canadiene de construcții (...).Aceste societăți au construit "zgârâie nori" care mai apoi au fost "umplute" cu bancheri, avocați, revizori contabili, funcționari și alți lucrători cu "gulere albe" (...). Cantitatea mare de "bani murdari" injectată pe piața imobiliară a provocat o mărire puternică a prețurilor în acel sector."Bogăția" creată în acest fel – datorită speculațiilor – furniza întotdeauna bani care erau pompați în "afacerile" imobiliare (...).În loc să fie considerat inamic (după cum se întâmpla înainte), "speculatorul" a devenit un model de urmat (...).Industria productivă, "demodată", înlocuită de lumea nouă a "industriei financiare" (informatice), a devenit regatul "păguboșilor", al "pierzătorilor" (...).Efectul acestor dereglări și al speculei a fost distrugerea economiei reale a Americii.În ultimele trei decade, capacitatea productivă a SUA s-a înjumătățit, putând fi caracterizată de noțiuni de tip "piață de bunuri", "parametri pro-cap", "pe familie", "pe kilometru pătrat".În aceeași perioadă, câștigurile financiare ale industriei de consum au crescut vertiginos (113).

Rezultatul se vede: cei bogați s-au îmbogățit și mai tare, săracii sunt din ce în ce mai săraci și mai mulți, iar clasa medie este pe cale de dispariție.Acesta ar putea fi prețul pe care "speculatorii internaționali" l-au impus, sacrificând independența noastră, autosuficiența economică, pe *altarul* "N O M".Richard N Cooper (membru al "CT" și unul dintre autorii "Task Force Report" din 1977 intitulat *Reînnoitul sistem internațional*) definea o strategie a "Comisiei Trilaterale" care trebuia urmată pentru controlul mondial: *Suportul (sprijinul) acordat drepturilor umane va trebui să fie contrabalansat cu îndeplinirea obiectivelor importante ale ordinii mondiale.Anumite tendințe ale "CT" de colaborare cu Uniunea Sovietică sau cu alte țări comuniste poate veni în contradicție cu politica protecției drepturilor omului*.Ce înseamnă? Că dacă vreun membru evidențiază necesitatea unui echilibru mai stabil, atunci rezultă că în strategia actuală a "CT" nu există echilibru între controlul mondial și tutelarea drepturilor individuale.Față de ceea ce speră oamenii referitor la evoluția "Comisiei Trilaterale" a lui Rockefeller, aceasta nu va face implozie și nici nu va dispărea.După cum explica Eustace Mullins, *Rockefeller acționează prin intermediul sferelor de influență.Organizațiile de "binefacere", grupurile de afaceri și organizațiile politice acționează întotdeauna împreună.Nici o parte a "grupului" nu poate acționa "de capul lui" și nici nu poate formula (sau susține) o politică proprie.Nu are importanță ce motive s-ar folosi pentru a se justifica pentru că acționează sub controlul structurilor financiare, ceea ce înseamnă că de la o zi la alta, averile și bogățiile ar putea dispărea din cauza speculațiilor financiare.Acesta reprezintă controlul final care asigură ca nimeni să nu poată distruge organizația de la interior.Nu numai că și-ar vedea averea dispărând rapid, dar ar putea fi și victima unei omucideri* (114).

Cum ar fi posibil ca o persoană oarecare să facă ceva, să se opună acestor mașinațiuni monstruoase care se extind într-un mod invaziv și puternic cu fiecare zi care trece, întocmai ca o "caracatiță" ale cărei tentacule prind și strâng orice lucru care îi iese în cale? Liderii politici, financiari și militari au, **încă**, o responsabilitate pentru acțiunile lor.Trebuie să conteze votul fiecăruia; ar fi necesară o reîntoarcere la democrația lui Abraham Lincoln: un guvern al poporului, format de către popor, pentru popor.Unicul lucru care poate înspăimânta această "sectă" puternică de aristocrați financiari este o revoltă populară; dar nu o revoltă populară violentă.Există o putere incredibilă într-un **NU** spus cu calm, cu tărie, decis, de către toți.Ceea ce Edwin H Chapin a spus în secolul al XIX-lea este valabil și în prezent: ***Nici o armată, nici o națiune nu a contribuit la dezvoltarea umanității; dar ici și colo, de-a lungul epocilor, câte un individ s-a ridicat în picioare lăsându-și amprenta asupra lumii***.

CAPITOLUL XXV - « DETENȚIA (2004) »

Mintea mea (de această dată și ca o rară excepție) nu era concentrată la "Grupul Bilderberg" și nici măcar la ospitalierul și liniștitul oraș Stresa din Italia unde ar fi avut loc reuniunea "Grupului" (programată pentru acel an).Mă aflam la Milano, la "Aeroportul Internațional Malpensa", concentrat pe găsirea unui rost pentru toate cele întâmplate în trecut.Un magazin cu suveniruri ar putea să mă ajute să des-

cifrez ”planul” vieții mele? Ce s-ar putea întâmpla dacă nu aș reuși acest lucru? Ce aș fi făcut în continuare?

-*Bună seara! Ați putea să ne urmați, domnule?* Vocea mă retrase din lumea gândurilor.Mi-am întors privirea.Un agent în civil se apropie de mine.Prin zidul de ferestre care înconjura terminalul aeroportului puteam vedea cerul albastru tipic țărilor mediteraneene.Nu se vedea nici un nor.Am observat imediat luciul metalic al pistolului automat pe care agentul îl avea sub braț.O senzație stranie își făcu apariția în stomac.Aveam presentimentul unei tragedii iminente sau (mai bine zis) simțeam umbra omniprezentă care mă însoțea de-a lungul vieții mele și care-mi reamintea periculozitatea modului de viață ales.

Omul se opri în fața mea, își lovi tocurile, își duse două degete la frunte în semn de salut.Mi-am adus aminte de *motanul* și de *vulpea* cu care m-am întâlnit la Versailles.Se prezentă ca fiind un *detectiv.*

-*Vă rugăm frumos, ați putea să ne urmați?*, vorbi acesta din nou.Însoțit de doi reprezentanți ai forțelor de pază, de un reprezentant de la *Antidrog* cu câinele în lesă, ne-am îndreptat spre o cameră retrasă în care, de regulă, erau reținuți și interogați cei ”vizați”.Camera era mică și un birou destul de mare domina spațiul interior.Senzația de *dezechilibru absurd* era mărită de o masă joasă, cu o lampă mică deasupra, alături de birou.După ce am intrat toți (inclusiv câinele) detectivul a închis ușa.În tăcerea stranie puteam auzi vântul lovind fereastra iar dinspre interior, prin pereții subțiri, din camera alăturată, o persoană a început să plângă și să se lamenteze tânguitor.Brusc s-a auzit un zgomot de pași pe coridor.

-*Poate că e mai bine să vă dați haina jos*, spuse unul dintre gardieni indicându-mi cu capul un cuier aflat în unul din colțurile camerei.

Privind peste umăr am încercat să nu se vadă starea de agitație și mi-am deschis (aproape automat) geaca de vânt.Am încercat să o agăț în cuier dar am făcut să cadă celelalte haine.Nu știam ce să fac, să le ridic sau să le las pe jos; am decis să le las pe pardoseală.M-am sprijinit de perete și fixând agenții încercam să nu se vadă starea mea de nervozitate.

-*Cum vă numiți?* Mi-am spus numele.

-*Ce naționalitate aveți?*

-*Canadiană*.

-*Din care parte a Canadei sunteți? Unde locuiți? Ce număr de telefon aveți? Sunteți pentru prima dată în Italia?* Am răspuns la toate întrebările.Anii petrecuți pe *orbita* ”Grupului Bilderberg” m-au învățat că acesta este cel mai bun mod de interacțiune cu Poliția și cu autoritățile vamale.Mulți ziariști au fost respinși la frontieră din cauza reticenței lor.

-*Aș dori să controlăm bagajul dumneavoastră.Suntem îndreptățiți să credem că transportați droguri!*, spuse detectivul.”Droguri”?! Acuzația m-a surprins.

-*Dacă aveți droguri ați face bine să ne spuneți înainte de a deschide bagajul dumneavoastră*, adăugă ofițerul de la ”Antidrog”.

În condiții normale, acuzația de trafic de droguri nu m-ar fi înspăimântat (nu le folosesc) și nici nu particip la traficul internațional al acestora ”în valiză”, dar numele meu era cunoscut de toate serviciile secrete, de la MOSSAD la KGB, MI 6, FBI și CIA.Fiecare ziarist care se ocupă de întâlnirile anuale ale ”Grupului Bilderberg” este fotografiat după care, toate aceste informații sunt transmise – *via Interpol* – tuturor agențiilor internaționale de securitate.Poate cineva a pus, intenționat, droguri în bagajul meu? Aveam doar bagaj de mână, nu aveam nimic în cala avionului și mica valiză o avusesem întotdeauna cu mine.Încercam să-mi aduc aminte dacă am lăsat-o vreo clipă nesupravegheată.Tentativele mele de aducere aminte mi-au sporit starea de nervozitate, de data această insuficient ascunsă.Cel mai bun scenariu pe care mi-l imaginam era acela de-a fi urcat cu forța în avion și retrimis acasă; titlul următorului meu articol ar fi fost *Bilderberg – Paradisul pierdut*.

Unul din agenți a luat valijoara și o așeză pe masă.O deschise stând cu spatele la mine.Astfel, tot ceea ce reușeam să disting din mișcările coatelor sale era faptul că răvășea conținutul valijoarei.După puțin timp își înălță privirea și cu o grimasă extrase din valiză o carte mică, frumos legată – o carte de poezii de Anastasii Fet. Fet, scriitor impresionist rus de la finele secolului al XIX-lea era în stare să scrie versuri utilizând doar substantive iar efectul poetic creat m-a impresionat întotdeauna.Acea carte era esența sufletului meu de rus și priveam nervos la agentul care, lângă câine, răsfoia cartea.Ca la un semn, dintr-o dată, au început să vorbească unul după altul.

Unul din agenți a luat cartea din mâinile colegului său spunând că a fost în Rusia și că știa câteva cuvinte rusești.*Borș*, spuse cu orgoliu și adăugă *raduga* (curcubeu) și *privet* (salut).Cu vocabularul lui limitat încercă să închege o frază de înțeles.Îl ascultam cu atenție cu gura pe jumătate deschisă; cunoașterea limbii ruse (din punctul lui de vedere) îmi aducea aminte de întinderea stepei, o *insulă de speranță*

într-o imensitate de nimic.Numai ascultând tentativele lui de trunchiere a limbii mele natale era destul de dureros, dar încercarea de înțelegere a ceea ce vroia să spună era o adevărată tortură.Eu mă aflam încă în picioare.Detectivul se așeză pe scaun alături de mine, luă cartea de la colegul lui și-și băgă o bomboană în gură (italienii sunt consumatori de dulciuri – bomboane, dropsuri, caramele, etc – în cantități industriale – nota traducerii în limba română). Înainte de a deschide cartea și de a o răsfoi își trecu degetele peste copertă.Capul lui se mișca o dată cu buzele în timp ce încerca să urmărească cuvintele scrise pe pagină.După puțin timp și-a pierdut interesul pentru carte și o așeză pe un scaun, uitând de ea.Era exemplul tipic al gărzii de frontieră de pe aeroporturi: nu prea tânăr, nas turtit, părul pieptănat cu cărare, pleoapele mari și unghiile roase (o altă ”caracteristică” a italienilor – își rod unghiile cu dinții, de la mic la mare – nota traducerii în limba română).În camera de alături cineva făcea mult zgomot.La celălalt capăt al coridorului cineva a scăpat un scaun pe pardoseală.

Dintr-o dată ușa camerei s-a deschis și a intrat un om în cămașă, cu tocul pistolului foarte vizibil, sub braț.În mâna stângă avea un dosar roșu.Recunoscându-l pe detectiv îi întinse mâna dreaptă.Detectivul strânse mâna întinsă bătându-l după aceea pe umăr.Cel în cămașă spuse ceva cu voce joasă detectivului și întorcându-se cu spatele la mine continuară să discute cu voce joasă.Se mișcară către ceilalți care erau prezenți în cameră și începură să vorbească împreună.Încercând să ”trag cu urechea” am reușit să disting ceva de genul *Ce înseamnă asta?*, *Nu înțeleg nimic!*, *Ce anume caută?*.În cele din urmă trebuie să fi ajuns la un acord dat fiind faptul că au tăcut ca la un semnal.Detectivul se întoarse și se îndreptă spre locul unde mă aflam rezemat de perete.Puteam să ne privim în ochi.Gărzile s-au așezat lângă ușă, agentul de la ”Antidrog” s-a așezat pe marginea biroului iar agentul în cămașă s-a rezemat de peretele opus, în fața mea.Dobermanul a rămas întins pe pardoseală.

-*Deci, de unde ne cunoașteți?* Fără să fie nevoie, detectivul începu să folosească un ton ”mătăsos” al vocii, reușind doar să facă atitudinea lui de ”dur” mai puțin amenințătoare, dar mai ridicolă.Mă stăpâneam, cu greu, să nu izbucnesc în râs.După aproape o oră de interogatoriu ”infructuos” jocul lor nu mai funcționa și începeam să mă amuz de situația creată.

-*Unde sunteți cazat?* De data aceasta îmi ceru informații despre detaliile zborurilor dus și întors, despre rezervarea la hotel.I-am arătat documentele ambelor ”cereri” prelându-le din haosul obișnuit al borsetei.

-*Din ce motiv sunteți prezent la Stresa în această perioadă a anului?* Nu i-am răspuns și am luat cartea de poezii a lui Fet de pe scaun.

-*Nu vă faceți griji pentru carte!*, spuse detectivul.Ascultându-l mi-am reluat locul.Detectivul scoase din dosarul roșu o fotografie ținând-o cu mâna dreaptă.Cu greu puteam crede ceea ce vedeam: era o copie în alb-negru a fotografiei de pe documentul spaniol de identitate.

-*Ce anume aveți de făcut la Stresa?*, întrebă într-o engleză perfectă.Nu putea fi nici o greșeală.Cineva de la Ministerul de Interne al Spaniei dăduse Poliției Italiene fotografia mea.Italienii știau că voi ajunge la Milano și mă așteptau.Ce era mai rău, Ministerul Spaniol de Interne colaborase cu cei din Bilderberg pentru a opri cercetările mele.Am început să fixez cu insistență o bucată de staniol aflată pe pardoseală ca să-mi distrag mintea de la acele gânduri.

Instantaneu, toate ”piesele” jocului și-au găsit ”locul” lor.Am înțeles ceea ce a fost mereu la îndemână dar fără a băga de seamă: motivul pentru care agenții de la aeroport m-au oprit, interogat și făcut să pierd tot acel timp.Nu făcusem nimic și nu aveau nici un motiv în baza căruia să mă rețină; cu toate acestea nu mă lăsau să plec, continuau să mă rețină acolo.Explicația era foarte simplă și-mi ”sclipi” în minte dintr-o dată.Următoarea ”mișcare” ar fi fost a mea și dacă ar fi fost cea justă, aș fi fost liber.

-*Domnilor,* am spus, *aveți două posibilități! Ori mă acuzați de vreo faptă și mă arestați, ori îmi dați drumul.Comedia s-a terminat.Știți din ce motive mă aflu aici și eu știu că voi știți că am intuit jocul pe care-l jucați*.Urmă o scurtă consultare între aceștia.Așteptam privind concentrat la reflexul staniolului de pe pardoseală.*La dracu' cu toții!!!* Eram furios pe ei, eram furios pe mine, pe lumea înconjurătoare pentru că nu știau, nu vroiau să știe și nu o interesa nimic de ”Grupul Bilderberg”; în acel moment am realizat forma nesemnificativă a existenței ordinare, obișnuite.Știam că după câteva minute mă voi afla într-un taxi care m-ar fi dus la Stresa (pe malul *Lago Maggiore* pentru conferința anuală a ”Grupului Bilderberg”) unde m-aș fi alăturat unui mic grup de ziariști curajoși, prieteni de-ai mei, cu intenția de a duce *propria bătălie* în acea ”localitate mică și adormită”; erau persoane ca și mine care luptau din greu pentru demascarea proiectelor ”Grupului Bilderberg” privitoare la ”N O M”.

Acest conflict, dintre cei ca noi care apreciază libertatea și cei care visează să ne supună, este departe de a se fi încheiat.Formăm un grup foarte determinat de oameni (provenind din toate părțile lumii) care iubesc libertatea și care i-au constrâns pe cei din ”Grupul Bilderberg” să se ascundă, să devină mai secretoși, mai paranoici și de acum înainte, mai puțin invizibili.La idealul nostru s-au alăturat femei și bărbați provenind din serviciile secrete ale tuturor țărilor occidentale, dar și din țări ale Europei de Est. Foarte puțin din ceea ce se întâmplă pe *coridoarele puterii* nu ne este comunicat imediat de către informatori de încredere.Acționăm în limitele impuse de legi și efectuăm controale minuțioase asupra surselor și a informațiilor care ne parvin.Această muncă nu este ușoară iar când sunt obosit și debusolat mă gândesc la milioanele de oameni care trăiesc și acționează din greu (câțiva au și murit) și-mi spun că poate, într-o zi, generațiile viitoare se vor putea bucura de privilegiul libertății, al unei fericiri complete și oneste, dobândite cu sacrificiul nostru.

Cu puțin timp în urmă când ghinionul, furia și frustrarea (datorate faptului că nimeni nu părea să mă asculte și să înțeleagă tenebrele care ne împresoară) mă asaltau, mă simțeam trădat de societate considerând acesta un fapt strict personal și destul de dificil de acceptat.Vroiam să fug și să fiu singur, mi-era milă de mine și blestemam pe toată lumea din cauza câtorva criminali.Dar timpurile s-au schimbat.

Am început să mă gândesc la minciunile și la moartea a sute de milioane de tineri nevinovați, înșelați de propagandă și sacrificați în bătălia de la Verdun, în luptele din primul război mondial, din al doilea, în războiul din Coreea, din Vietnam, în Falkland, în Panama, în Afganistan, Iraq, Somalia, Kosovo, etc; am început să iau în considerare milioanele de copii care se nasc zilnic în ghetourile deja dependente de droguri, la milioanele de persoane dependente de opiacee al căror viitor va fi marcat de ”toxicodependență”, toate din vina a puțini indivizi care-și clădesc bogățiile pe necazurile altor ființe umane.

N-am uitat de *agentul portocaliu* și nici de *sindromul războiului din Golf*, de muniția cu *uraniu sărăcit* care au transformat soldați tineri, plini de viață, în bătrâni bolnavi la doar **30 de ani!!!** Mi-am adus aminte de miile de victime provocate de bombardamentele de la Dresda, dorite în cadrul *războiului murdar* organizat de către cei de la ”Tavistock Institute”.Atunci am dobândit forță și determinare, datorită și numărului crescând de colaboratori (din toate părțile lumii) care și-au pierdut încrederea în propriile guverne și care simțeau (și simt) doar **greață** pentru **minciunile**, **lașitatea**, **falsitatea**, **”pantomima”**, **înșelăciunea**, **manipularea** celor pe care (la un moment dat) îi considerau conducători.

Cu circa 300 de ani înainte, Galileo Galilei a fost hărțuit pentru că a dorit să spună oamenilor că *Pământul* este o planetă rotundă care se rotește în jurul *Soarelui*.Biserica Catolică și cei puternici l-au judecat și condamnat pe acel om din cauza faptului că adevărul ar fi putut distruge ordinea socială.După cum spunea cineva, *problema este că lumea nu vrea să se confrunte cu lucrurile care o înspăimântă preferând să creadă în relele diavolului, că-s mai cunoscute!* Aștept zilele în care femeilor și bărbaților de bună credință le vor fi recunoscute onoarea, demnitatea, integritatea, recunoștiința din partea celorlalți, ca și în cazul lui Galilei; descoperirile acestora vor deveni fundamentale pentru viața ființelor umane.Aceste principii ale umanității ar trebui scrise într-un document păstrat la loc sigur; dacă vreun alt despot ar încerca să oprime umanitatea din nou, să nu-i fie prea ușor să facă acest lucru!

În mod aparent, cartea de față *vorbește* despre un grup secret cunoscut simplu sub numele de ”Grupul Bilderberg”, dar la un nivel mai profund *vorbește* despre conflicte și idei pe care propaganda, corupția, dorința de putere și de avere nu le pot stăpâni.Lucrarea de față *vorbește* despre **onoarea** multor indivizi.*Vorbește* despre indivizi care au o voință forte, care au învățat să gândească și să acționeze în mod independent chiar dacă așa-ziși ”gânditori” din marea parte a mass-media continuă să repete că ”teoriile conspiraționiste nu sunt decât fantezii”.Prezenta carte *vorbește* despre viața mea, despre refuzul meu de a trăi în frică.Cât timp va fi posibil voi trăi ca om liber, trecând prin lume ca om liber, cu fruntea sus.**Numai atunci când am decis că frica trebuie să conducă acțiunile noastre, cei împotriva cărora acționăm au învins cu adevărat!**

Daniel Estulin

APPENDIX I - « RAPOARTELE BILDERBERG »

5-8 MAI 2005, ROTTACH-EGERN, BAVARIA, GERMANIA

În timp ce Bush, Blair, Chirac, Berlusconi & Co participau la reuniunea ”G8” prin care se întâlneau liderii aleși ai lumii democrate, o mulțime de ziariști relata despre acest eveniment.Printr-un contrast puternic, în aceeași perioadă, întâlnirea anuală a ”Grupului Bilderberg” se desfășura într-un anonimat total.După trei ani de ostilități deschise dintre membrii europeni, britanici și americani din cauza războiului din Iraq, o atmosferă de colaborare s-a ”instalat” între aceștia.Demonstrând o coeziune puternică, ”Grupil Bilderberg” își reafirmă obiectivele pe termen lung: întărirea rolului Națiunilor Unite ca soluție pentru conflictele și disputele care aveau loc la nivel mondial.Chiar dacă G W Bush nu era prezent în persoană

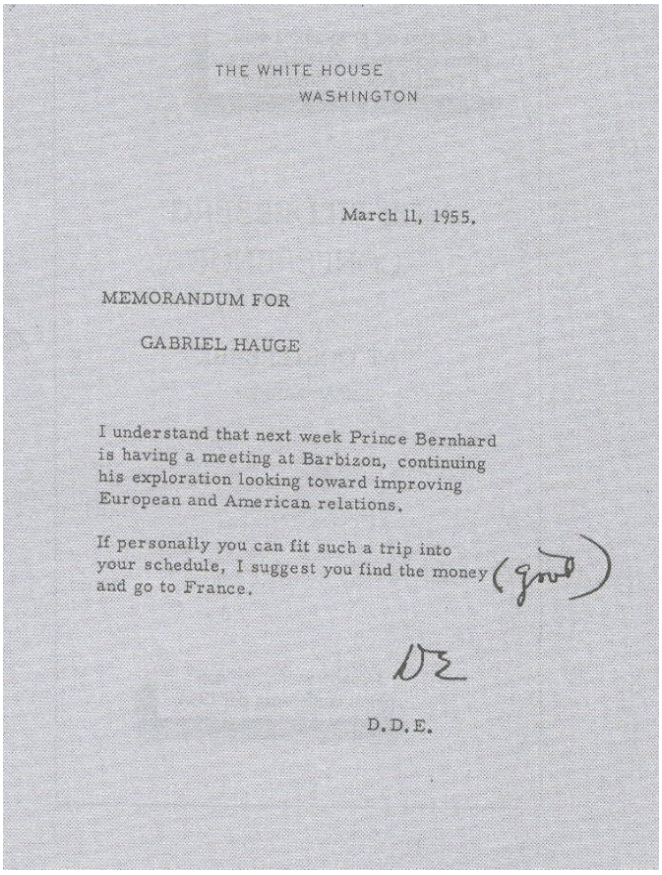

THE WHITE HOUSE
WASHINGTON

March 11, 1955.

MEMORANDUM FOR

GABRIEL HAUGE

I understand that next week Prince Bernhard is having a meeting at Barbizon, continuing his exploration looking toward improving European and American relations.

If personally you can fit such a trip into your schedule, I suggest you find the money (govt) and go to France.

D.D.E.

la adunarea de la Rottach-Egern, Guvernul SUA era reprezentat prin Wiliam Luti, Richard Perle, Dennis Ross și Allan Hubbard.Oricum, este important de ținut cont că exponenți americani nu mai erau ”șoimii”, respectiv cei europeni nu mai erau ”porumbeii”; de fapt, membrii europeni au aprobat în 1991 invazia Iraqului promovată de Bush Sr sărbătorind (din cele spuse de un membru important al Bilderberg) sfârșitul ”sindromului american al Vietnamului”.Printre altele, membrii europeni au fost de acord cu invadarea Jugoslaviei (pusă în practică de președintele Clinton) contribuind la implicarea NATO în cadrul acestor operațiuni.

«Taxa globală a ”ONU” asupra petrolului și propuneri pentru edificarea păcii »

Una dintre temele cele mai discutate în 2005 la Rottach-Egern a fost ideea introducerii unei taxe pe ”cap de locuitor”, prin impozite asupra petrolului, care să fie plătită de toți cetățenii lumii și care să fie destinată ONU. Dacă decizia ar fi fost aprobată, pentru prima dată în istorie, o agenție non-guvernamentală (după cum sunt Națiunile Unite) ar fi beneficiat în mod direct de veniturile derivate dintr-o taxă aplicată cetățenilor din țările libere și independente. În imaginea de mai sus, președintele Dwight Eisenhower își ”invită” asistentul (Gabriel Hauge) să fie prezent la reuniunea Bilderberg din 1955 (Barbizon, Franța).Din cele scrise ”de mână” - govt – Hauge ar fi călătorit ca persoană oficială pe cheltuiala contribuabililor americani. Propunerea ”Grupului Bilderberg” consta în stabilirea unui cuantum de valoare mică în așa fel încât consumatorii să nu remarce acest fapt foarte ușor.”Grupul Bilderberg” dorea *armonizarea tuturor sistemelor de impozitare* în așa fel încât țările cu regimuri fiscale presante să poată concura cu celelalte țări (inclusiv Statele Unite) pe tărâmul investițiilor străine.Se dorea ”armonizarea” taxelor prin forțarea procentajului Statelor Unite (respectiv al celorlalte țări cu regimuri fiscale similare) până la 58% (procentajul din Suedia *socialistă*) pentru a o face mai competitivă.Conform surselor, un oaspete nu prea bine identificat întrebă cum s-ar fi putut ”livra” această nouă taxă cetățenilor americani; un reprezentant al Uniunii Europene a sugerat argumentul retoric al ajutoarelor umanitare pentru instaurarea păcii în țările aflate în război și pentru reformarea societăților din respectivele țări.Altcineva a întrebat când ar fi momentul oportun pentru a introduce respectiva taxă; un participant a spus că cel mai bun moment pentru a cere bani este atunci când un război sângeros tocmai s-a terminat pentru că cetățenii pot fi impresionați cu imagini curente ale devastărilor.Un membru norvegian avu o părere diversă susținând că, în realitate, este mult mai ușor să obții atenția opiniei publice mondiale, deci și banii; luptele pot crea o stare de furie, de respingere.

Acest fapt a fost confirmat *a posteriori*, la 26 mai când, ministrul de externe al Danemarcei

(Per Stig Moller) a afirmat că *dacă comunitatea internațională nu este în stare să acționeze rapid, fragila pace actuală se află la o răscruce cu obișnuitele pierderi, ulterioare, de vieți umane*.Danemarca a deținut președinția Uniunii Europene până la 1 iulie 2005, când a fost înlocuită de Marea Britanie.Membrii Bilderberg aveau în vedere și realizarea unei ”Comisii pentru Construcția Păcii a Națiunilor Unite” cu scopul aparent de ajutare a proceselor de pace în țările ieșite din conflict; în realitate, scopul consta în impunerea unei taxe în favoarea ONU fără ca populația mondială să bage de seamă ceva.

Interview mit Bundesrat Ueli Maurer: Geheimkonferenz, NATO und Aerosol-Experimente

O altă, posibilă, ”tematică” de discuții

Mark R Warner (guvernator al Virginiei), invitat pentru prima dată la o reuniune a Bilderberg și-a exprimat dubiile privitoare la un efort financiar ulterior pentru Statele Unite.În acel punct, José M Durao Barroso (președintele Comisiei Europene) și-a exprimat opinia (împărtășită și de mulți alți membri) conform căreia Statele Unite nu furnizau ajutoare adecvate țărilor sărace.Sursele autorului susțin că *Rockefeller şi Kissinger, alături de alți americani, au împărtășit şi acceptat acest proiect*. Cu scuza construirii păcii, Bilderberg și Națiunile Unite au cerut SUA să contribuie cu mai mulți bani la ajutorarea țărilor sărace (mai ales dacă se ține cont de societățile care-și iau ”partea leului” în procesele de reconstrucție).

« Proiectul neo-conservator »

Fracțiunea cunoscută sub numele de ”neo-conservatori” - aceia care au decis că securitatea și siguranța Israelului sunt mult mai importante decât ale Statelor Unite, trebuind să se afle în centrul atenției oricărei politici promovate de Washington – se afla în ”prezență completă”.La interiorul acestui grup, figura centrală era Richard Perle care a jucat un rol crucial în războiul împotriva Iraqului.Perle a fost constrâns să demisioneze din ”Comitetul Politic al Apărării” de la Pentagon la 27 martie 2003 când s-a descoperit că a făcut parte din consiliul de conducere de la ”Goldman Sachs International” (fiind un membru constant al reuniunilor Bilderberg), societate care a obținut profituri enorme de pe urma războiului din Iraq.O altă personalitate ”neo-conservatoare” era reprezentată de Michael A Dennis, un *superintelectual*. Dennis este un membru al ”American Enterprise Institute – AEI”, un *think tank* înființat în 1943 din care a făcut parte (timp îndelungat) și Richard Perle.”AEI” și ”Brooking Institution” au pus bazele ”Centrului Comun pentru Studii privind Reglementările – JCRS” prin reunirea factorilor de decizie și a autorităților în domeniul reglementării piețelor *cu sarcini decizionale importante pentru elaborarea analizelor obiective a sistemelor actuale de reguli, respectiv a noilor proiecte de reglementări*.”JCRS” este implicat în analize de tip *costuri – beneficii* în cadrul diverselor reglementări ale piețelor dar și pentru promovarea proiectului final al ”AEI” (implicit al Bilderberg) de *regularizare totală* a piețelor.

Cu acea ocazie, membrii ”neo-conservatori” au început colaborarea cu alte personalități politice de la Washington, cu diverși conducători din mass-media (recunoscuți pentru simpatia la adresa Israelului).Printre aceștia trebuie semnalați Richard N Haass (fost membru al Departamentului de Stat și actual președinte al ”CFR”), Richard Holbrooke (fost asistent al Secretarului de Stat și ”părintele” acordului de la Dayton), Dennis Ross (de la ”Institutul pentru Politica Orientului Apropiat – în aparență filo-israelian, în realitate o ”emanație” directă a ”AIPAC” - ”Consiliul Israeliano-American pentru Afaceri Publice”).”Acordul de la Dayton” (cu denumirea corectă de ”General Framework Agreement for Peace - GFAP”) semnat la 21 noiembrie 1995, ”consfințește” dezmembrarea fostei Jugoslavii prin trecerea Sloveniei Orientale la Croația și despărțirea în două entități separate a Bosniei – Herțegovina.

În imaginea alăturată se află Dennis Ross (în stânga) și Richard N Haass (președinte al ”CFR”) în cadrul conferinței Bilderberg din 2005.

« Scăderea rezervelor energetice şi criza economică »

Fără nici o îndoială, conferinţa din 2005 s-a axat (în principal) pe tema petrolului.Un participant american şi-a exprimat perplexitatea referitor la creşterea vertiginoasă a preţului ţiţeiului.Ca răspuns, un reprezentant al industriei petroliere făcea cunoscut că o creştere economică este imposibilă fără energie şi, conform tuturor indicatorilor, sursele energetice mondiale sunt pe cale să se termine, cu mult înainte de timpul prevăzut de către liderii politici.Richard Holbrooke (în imaginea de mai sus) a fost prezent la deschiderea oficială a ”Center on US – China Relations”, septembrie 2007. Conform surselor autorului, câţiva dintre membrii Bilderberg au estimat că rezervele petroliere mondiale care se pot extrage vor mai dura pentru maxim 35 de ani, cu aceeaşi dezvoltare economică, respectiv demografică.Unul dintre reprezentanţii cartelului societăţilor petroliere a remarcat că trebuie luat în considerare impactul exploziei demografice şi al creşterii economice în curs în China şi India (cu o posibilă mărire a cererii de petrol); deci, după alte estimări, ar mai exista suficient petrol pentru încă alţi 20 de ani.Lipsa petrolului înseamnă sfârşitul actualului sistem economic mondial.Despre acest fapt posibil au scris ”The Wall Street Journal”, respectiv ”Financial Times”, două publicaţii reprezentate cu regularitate în cadrul conferinţelor Bilderberg.

Pe durata pauzei dintre adunările de după amiază, un membru european semnala că nu existau alternative plauzibile la energia obţinută din hidrocarburi.Un membru american afirmă că la momentul respectiv, în lume, consumul de petrol era de circa 4-6 ori mai mare decât cantitatea extrasă cu consecinţa că în scurt timp rezervele s-ar fi terminat.Cineva a cerut o estimare a rezervei actuale: circa 1 trilion de barili.Ca un mic detaliu, pe planetă se consumă circa un miliard de barili la fiecare 11,5 zile.Un alt reprezentant al Bilderberg a cerut informaţii despre utilizarea hidrogenului ca alternativă la petrol.Un membru al Guvernului SUA a răspuns că utilizarea hidrogenului (în timp scurt) ca o soluţie globală era o pură fantezie.Această discuţie a confirmat un studiu public efectuat în 2003 de către ”IHS Energy” (cea mai importantă agenţie de consultanţă din lume) din care a rezultat că pentru prima dată din anii '20 încoace nu s-a mai descoperit nici un zăcământ care să depăşească 500 de milioane de barili.Pe durata conferinţei din 2005 industria petrolieră a fost reprezentată de John Browne (administrator delegat al ”British Petroleum”), sir John Kerr (director la ”Royal Dutch Shell”), Peter D Sutherland (preşedinte al ”British Petroleum”) şi de Jeroen Van Der Veer (preşedintele consiliului de conducere de la ”Royal Dutch Shell”).Regina Beatrix a Ţărilor de Jos, acţionară majoritară a ”Royal Dutch Shell”, este un membru important al ”Grupului Bilderberg”.Trebuie subliniat că la finele lui 2003, gigantul ”Royal Dutch Shell” anunţase că-şi supraestimase rezervele cu cel puţin 20%; la începutul lui 2004 şi-a micşorat estimările la petrol şi gazele naturale cu circa 4,5 miliarde de barili, dar în octombrie al aceluiaşi an a trebuit să facă o altă rectificare a evaluărilor cu o ”tăiere” de circa 1,5 miliarde de barili.Această *triplă micşorare* în estimarea rezervelor a dus la demisiile co-preşedinţilor.

Ziarul ”Los Angeles Times” (din 18 ianuarie 2005) afirma că în *privinţa societăţilor petroliere, cantitatea de rezerve este aproape egală cu însăşi valoarea societăţii*.La adunarea din 2005 din Bavaria, conducătorii principali din industria petrolieră au studiat modul în care să explice (cât mai convingător) opiniei publice motivele reducerii rezervelor de petrol.Cunoaşterea de către public a scăderii puternice a rezervelor de ţiţei s-ar fi tradus printr-o scădere directă a preţurilor bunurilor de consum, fapt care ar putea duce la distrugerea pieţelor financiare şi la colapsul economiei mondiale.Un membru american a sugerat readucerea preţului petrolului la 25 de dolari pentru un baril.Martin S Feldstein (preşedinte al ”National Bureau of Economic Research”) susţinu că cifra de 50 de dolari pentru un baril ar fi dus la un flux important de lichiditate financiară (*plus de casă*).Un preţ prea mic al barilului de petrol ar fi încetinit creşterea economică pentru că ar fi micşorat preţurile multor bunuri reducând lichiditatea monetară la nivel global.Un alt membru american susţinea că un preţ sub pragul de 25 de dolari barilul ar fi dus la explozia *bulei speculative* a datoriei ţărilor externe.Tot un american (poate Allan Hubbard) a confirmat că opinia publică nu trebuia să afle că un preţ prea mic ar fi dus la explozia *bulei speculative* a datoriei.Existau multe indicaţii referitoare la faptul că ”Federal Reserve” era destul de preocupată de această *bulă speculativă*.

Un membru britanic a făcut cunoscut că preţul petrolului la 120 de dolari barilul ar fi adus mari beneficii Angliei şi Americii, dar China şi Rusia ar fi fost marii învingători.Un expert în relaţii şi politici internaţionale spuse că acea ipoteză ar fi fost *mană cerească* pentru chinezi.China nu importă energia

pentru uz domestic ci pentru susținerea exporturilor la prețuri mici; deci, prețul mare al petrolului ar fi fost un cost care ar trebui să fie suportat de către cumpărătorii străini.Un bancher european a afirmat că trecând la folosirea *euro* în locul *dolarului*, Rusia ar fi putut trece la devalorizarea dolarului în cadrul comerțului petrolier cu Europa.Jean-Claude Trichet (în calitate de guvernator al Băncii Centrale Europene) era prezent la această dezbatere.Cineva a întrebat care ar putea fi impactul unei creșteri puternice a prețului energiei asupra patrimoniului.Un membru german a răspuns că efectul în ”cascadă” ar fi, *de facto*, devalorizarea banilor și ”confuz pentru creșterea economică”.

« Referendumul din Franța referitor la Uniunea Europeană »

Prima zi a întâlnirii a fost dominată de discuțiile despre felul în care Chirac i-ar fi putut convinge pe francezi să voteze *DA* la referendumul care ar fi avut loc în Franța la 29 mai privitor la Uniunea Europeană.Conform surselor, o victorie a celor cu *DA* l-ar fi presat pe Tony Blair să ”împingă” Marea Britanie în brațele ”N O M ” prin referendumul care era în program pentru anul 2006.Matthias Nass sublinie că dacă în Franța ar fi învins cei cu *NU* ar fi rezultat o criză politică destul de mare în Europa, care ar fi pus în dificultate timp de șase ani președinția britanică a Uniunii Europene (care ar fi început la 1 iulie 2005).Membrii Bilderberg sperau că Blair și Chirac (a cărui rivalitate s-a manifestat public de mai multe ori) ar fi colaborat pentru avantajul reciproc și pentru asigurarea supraviețuirii politice.Un alt membru european susținu că cei doi ar fi trebuit să lase deoparte (cât mai rapid cu putință) disputele pe tema Iraqului, a liberalizării economiei europene și a fondurilor pe care le-ar fi alocat Europa Marii Britanii, pentru a începe să lucreze la integrarea europeană care ar fi fost distrusă dacă francezii (din spusele aceluiași participant) *încăpățânați cunoscuți* nu ar fi făcut alegerea justă prin care să-și adapteze propria voință la nevoile noului *superstat* federal european!

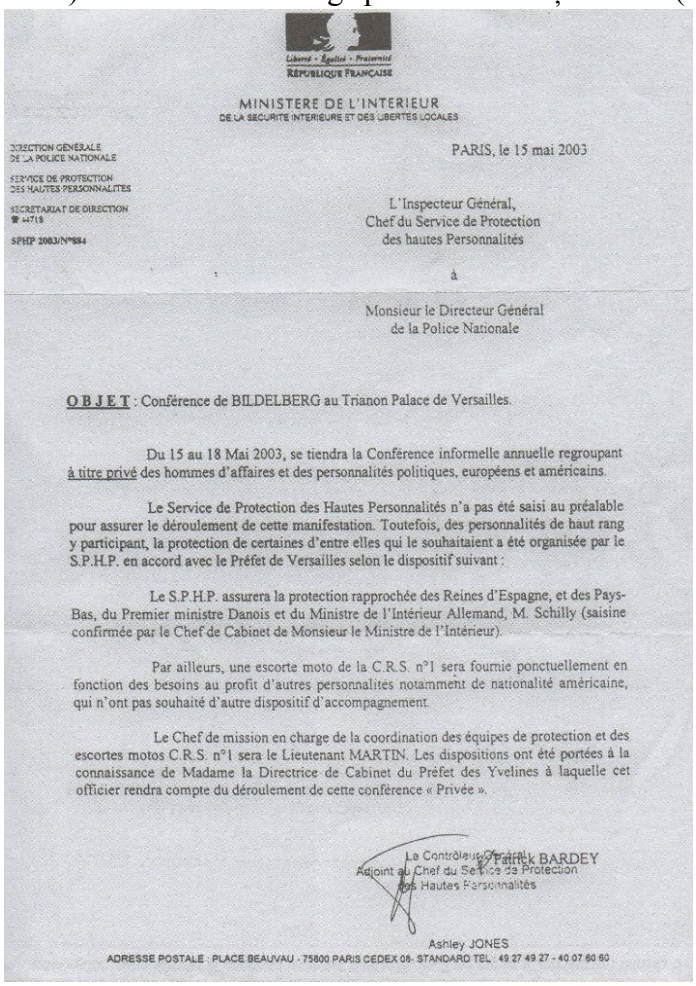

Liberté • Égalité • Fraternité
RÉPUBLIQUE FRANÇAISE

MINISTERE DE L'INTERIEUR
DE LA SECURITE INTERIEURE ET DES LIBERTES LOCALES

DIRECTION GÉNÉRALE
DE LA POLICE NATIONALE

SERVICE DE PROTECTION
DES HAUTES PERSONNALITES

SECRETARIAT DE DIRECTION
☎ 44718

SPHP 2003/N°884

PARIS, le 15 mai 2003

L'Inspecteur Général,
Chef du Service de Protection
des hautes Personnalités

à

Monsieur le Directeur Général
de la Police Nationale

OBJET : Conférence de BILDELBERG au Trianon Palace de Versailles.

Du 15 au 18 Mai 2003, se tiendra la Conférence informelle annuelle regroupant à titre privé des hommes d'affaires et des personnalités politiques, européens et américains.

Le Service de Protection des Hautes Personnalités n'a pas été saisi au préalable pour assurer le déroulement de cette manifestation. Toutefois, des personnalités de haut rang y participant, la protection de certaines d'entre elles qui le souhaitaient a été organisée par le S.P.H.P. en accord avec le Préfet de Versailles selon le dispositif suivant :

Le S.P.H.P. assurera la protection rapprochée des Reines d'Espagne, et des Pays-Bas, du Premier ministre Danois et du Ministre de l'Intérieur Allemand, M. Schilly (saisine confirmée par le Chef de Cabinet de Monsieur le Ministre de l'Intérieur).

Par ailleurs, une escorte moto de la C.R.S. n°1 sera fournie ponctuellement en fonction des besoins au profit d'autres personnalités notamment de nationalité américaine, qui n'ont pas souhaité d'autre dispositif d'accompagnement.

Le Chef de mission en charge de la coordination des équipes de protection et des escortes motos C.R.S. n°1 sera le Lieutenant MARTIN. Les dispositions ont été portées à la connaissance de Madame la Directrice de Cabinet du Préfet des Yvelines à laquelle cet officier rendra compte du déroulement de cette conférence « Privée ».

Le Contrôleur Général
Adjoint au Chef du Service de Protection
des Hautes Personnalités
Patrick BARDEY

Ashley JONES

ADRESSE POSTALE : PLACE BEAUVAU - 75800 PARIS CEDEX 08- STANDARD TEL : 49 27 49 27 - 40 07 60 60

Un reprezentant german spuse că votul francez pentru *DA* era incert din cauza *pierderii locurilor de muncă.De fapt, locurile de muncă erau transferate din Franța și Germania către Asia și Polonia* (unde există mână de lucru ieftină).Aderarea Poloniei (o altă fostă republică comunistă) la Uniunea Europeană a ridicat numărul statelor membre la 25.Un politician german era curios să afle cum i-ar fi convins Blair pe britanici de necesitatea aprobării Constituției Europene în fața crizei locurilor de muncă din Franța și Germania unde a avut loc o mărire a șomajului cu 10% în timp ce în Anglia nu prea existau aceste probleme.În cele din urmă, electoratul francez a respins aderarea la Uniunea Europeană.

Document rezervat al Ministerului de Interne al Franței (al Departamentului de Protecția al VIP) prin care se comunică ”amărăciunea” alegerii de către Bilderberg a gărzilor de corp private.

« Auna Telecomunicaciones »

La recepția de sâmbătă seara (de la ”Dorint Sofitel Seehotel Überfahrt” din Rottach-Egern, în apropiere de München, Bavaria) mulți membri ai Bilderberg s-au întâlnit la bar cu regina Beatrix a Țărilor de Jos și cu Donald Graham (directorul executiv de la ”The Washington Post”) care discutau despre apropiata vânzare a gigantului spaniol de telecomunicații și televiziune prin satelit ”Auna”, care furnizează servicii de telefonie fixă, are o rețea pentru telefonia mobilă, un sistem de televiziune prin satelit dar și un *provider* pentru internet.Unul dintre membri, informat despre respectivul argument (din descrierea făcută

autorului de către una din surse ar putea fi vorba de Henry Kravis), afirmă că operațiunea referitoare la ”Auna” ar necesita circa 10 miliarde de euro (inclusiv datoriile), în timp ce un alt membru al Bilderberg (înalt, cu păr foarte scurt) adăugă că *assets* pentru telefonia fixă erau de circa 2,6 miliarde de euro (*assets* – bunuri, active, avere, capital, etc).Abundența creditelor ușor de procurat, a împrumuturilor cu dobândă mică făceau din ”Auna” o *pradă* apetisantă pentru cumpărătorii privați.Surse din mediul Bilderberg i-au comunicat autorului că ”Kohlberg, Kravis, Roberts & Co” (o societate privată) era foarte interesată de cumpărarea ”Auna”Această societate (fond de investiții ”KKR & Co”) era reprezentată la reuniunea Bilderberg de către miliardarul Henry Kravis și de către soția acestuia, Marie-Josée Kravis (originară dintr-o zonă din apropierea orașului Quebec) prezentă și în consiliul de conducere al neo-conservatorului ”Hudson Institute”.

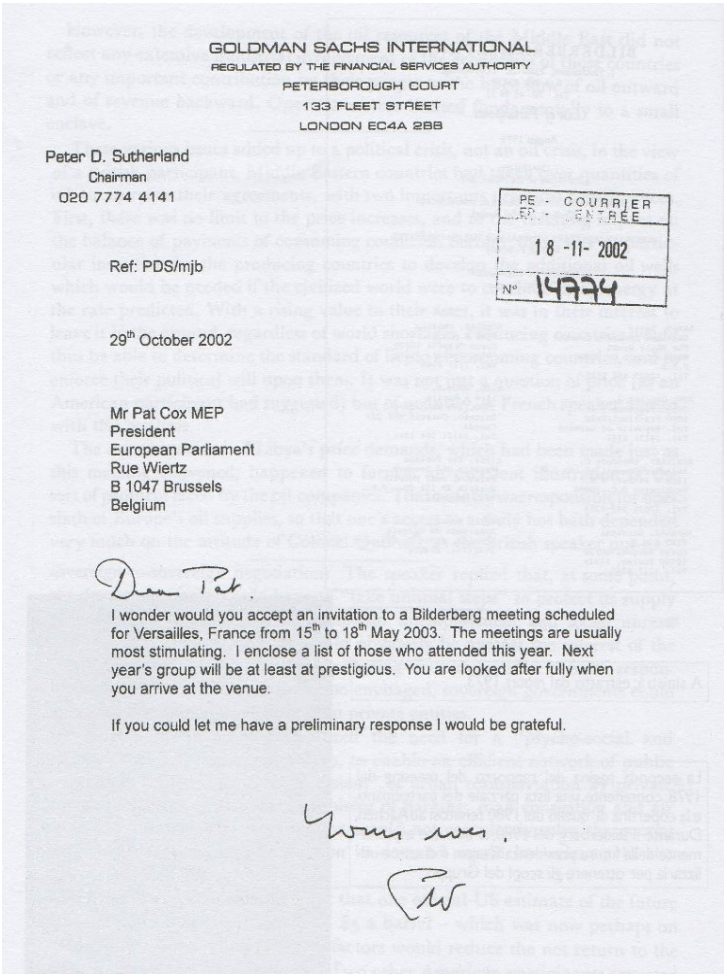

GOLDMAN SACHS INTERNATIONAL
REGULATED BY THE FINANCIAL SERVICES AUTHORITY
PETERBOROUGH COURT
133 FLEET STREET
LONDON EC4A 2BB

Peter D. Sutherland
Chairman
020 7774 4141

PE - COURRIER
EP - ENTRÉE
18 -11- 2002
N° 14734

Ref: PDS/mjb

29th October 2002

Mr Pat Cox MEP
President
European Parliament
Rue Wiertz
B 1047 Brussels
Belgium

Dear Pat.

I wonder would you accept an invitation to a Bilderberg meeting scheduled for Versailles, France from 15th to 18th May 2003. The meetings are usually most stimulating. I enclose a list of those who attended this year. Next year's group will be at least at prestigious. You are looked after fully when you arrive at the venue.

If you could let me have a preliminary response I would be grateful.

Yours ever.

PS

Peter D Sutherland (membru important al Bilderberg) îl invită pe Pat Cox (președintele Parlamentului European) la o ”mică șuetă”.

« China »

Membrii europeni și americani au remarcat necesitatea urgentă de a se extinde pe ”piețele emergente” pentru a menține vie iluzia creșterii fără sfârșit (din cele promovate de Pascal Lamy, socialist francez, susținător fanatic al noului super-stat european, viitor președinte al WTO).Trebuie amintit că cei din Washington au susținut candidatura lui Lamy în schimbul susținerii europene pentru numirea lui Paul Wolfowitz în calitate de șef al Băncii Mondiale.Conform surselor interne din cadrul ”Grupului Bilderberg”, Lamy a fost ales pentru reorganizarea sistemului comercial mondial într-o perioadă de protecționism crescut a țărilor dezvoltate precum Franța și Germania, ambele cu probleme din cauza șomajului în creștere, respectiv a presiunilor pe propriile piețe interne din partea țărilor ”emergente” din punct de vedere economic.De exemplu, statele din ”Lumea a III-a” insistau ca America și Uniunea Europeană să înceteze subvenționarea propriilor societăți agricole.Liberalizarea piețelor din partea WTO a avut loc la Seattle în 1999, după care în 2003 (în ciuda marilor manifestații de stradă).Membrii Bilderberg s-au pus de acord între ei să forțeze țările sărace să accepte regulile pieței globalizate – să realizeze produse cu costuri mici dar să devină cumpărători ai produselor scumpe pe care să le importe din țările industrializate.

Faza actuală a relațiilor cu China constituie un exemplu al acestei strategii: chinezii au invadat piața occidentală cu produse cu costuri mici (mai ales cu textile) care au contribuit la micșorarea prețurilor medii; concomitent, multi-naționalele conduse de către membri ai Bilderberg au reușit să se introducă pe o piață în puternică expansiune, sensibilă la *know-how*-ul occidental, vânzând produse cu costuri ridicate.În mod identic, țările în curs de dezvoltare își măresc (treptat) producția cu costuri joase și în același timp, țările puternic industrializate le iau în considerare din ce în ce mai mult ca piețe adaptate să exporte bunuri de lux cu costuri de fabricație mai mici decât pe piețele interne ale țărilor industrializate (de exemplu, ”Renault”: dacă este fabricat în Franța are anumite costuri; când este fabricat în orice altă zonă, prețul de vânzare poate fi același dar costurile sunt mai mici, deci profitul este mai mare).O dezbatere ulterioară asupra Chinei a plecat de la o serie de chestiuni teoretice propuse de diverșii participanți la discuții.China abuza de avantajul ei competitiv sau, dimpotrivă, era o victimă a Statelor Unite și a Uniunii Europene? Era iminent un *război comercial*? China ar fi trebuit să mărească rata de schimb a *yuan*-ului (moneda națională) și dacă da, în ce condiții ar fi făcut-o? Un membru al delegației americane nota că în 2005, China era una dintre cele mai mari puteri economice ale lumii și deci (în mod inevitabil) exercita o influență ri-

dicată în cadrul economiei mondiale.Un alt american (presupus că ar fi Michael Ledeen de ”American Enterprise Institute”) remarcase că dacă China nu va mări rata de schimb a monedei naționale, ar fi riscat să creeze un colaps la interiorul sistemului comercial mondial.O altă persoană a susținut că actuala situație monetară era periculoasă pentru China din cauza unui exces de lichiditate monetară.Elena Nemirovskaya (fondatoarea ”Școlii de Studii Politice” din Moscova) a întrebat care ar putea fi consecințele dacă *yuan*-ul ar fi fost lăsat să fluctueze liber? Un economist i-a răspuns că o astfel de alegere ar fi avut consecințe grave pentru piața financiară globală.Rezervele chineze de valută străină, fiind formate (în mare parte) din *bonuri de tezaur* ale Statelor Unite, în cazul unei creșteri excesive a valorii *yuan*-ului ar fi dus la o scădere a valorii rezervei chineze de dolari.Un membru german adăugă că acest fapt ar fi constrâns ”Federal Reserve” să mărească rata dobânzilor, lucru care ar fi dus la explozia *bulei speculative* imobiliare în Statele Unite.Un olandez susținu că FMI ar fi trebuit să aibă un rol activ în susținerea monedei chineze.În acel moment, un membru italian a întrebat: *Deci, există vreun pericol real ca această stare de lucruri să degenereze într-un adevărat război comercial*? Un membru scandinav (probabil suedez), a răspuns: *În mod precis nu, China este deja integrată în cadrul sistemului economic global*.Un membru american și un reprezentant al Guvernului SUA au remarcat că toată chestiunea ține de *captarea simpatiei alegătorilor*.

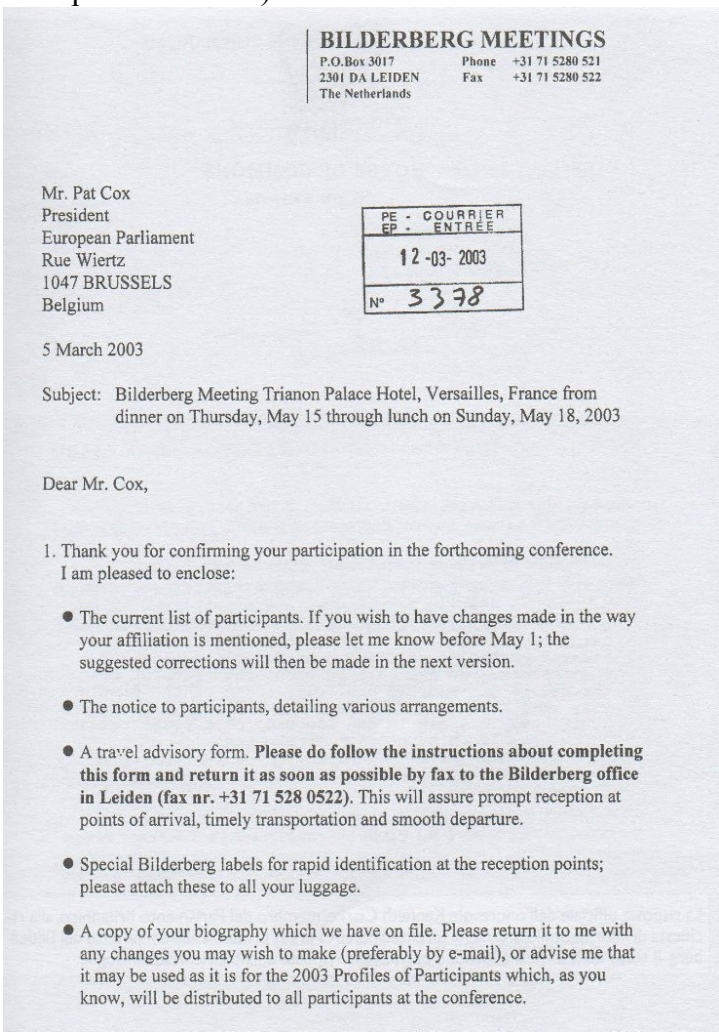

BILDERBERG MEETINGS
P.O.Box 3017 Phone +31 71 5280 521
2301 DA LEIDEN Fax +31 71 5280 522
The Netherlands

Mr. Pat Cox
President
European Parliament
Rue Wiertz
1047 BRUSSELS
Belgium

PE - COURRIER EP - ENTRÉE
12-03-2003
N° 3378

5 March 2003

Subject: Bilderberg Meeting Trianon Palace Hotel, Versailles, France from dinner on Thursday, May 15 through lunch on Sunday, May 18, 2003

Dear Mr. Cox,

1. Thank you for confirming your participation in the forthcoming conference. I am pleased to enclose:

- The current list of participants. If you wish to have changes made in the way your affiliation is mentioned, please let me know before May 1; the suggested corrections will then be made in the next version.
- The notice to participants, detailing various arrangements.
- A travel advisory form. **Please do follow the instructions about completing this form and return it as soon as possible by fax to the Bilderberg office in Leiden (fax nr. +31 71 528 0522).** This will assure prompt reception at points of arrival, timely transportation and smooth departure.
- Special Bilderberg labels for rapid identification at the reception points; please attach these to all your luggage.
- A copy of your biography which we have on file. Please return it to me with any changes you may wish to make (preferably by e-mail), or advise me that it may be used as it is for the 2003 Profiles of Participants which, as you know, will be distributed to all participants at the conference.

În imaginea de mai sus, Peter D Sutherland (pe hârtie cu antetul Bilderberg) i-a mulțumit lui Pat Cox pentru confirmarea prezenței la conferința care ar fi avut loc în Franța, în 2003.Menținerea secretului privitor la identitatea anumitor participanți la reuniunile Bilderberg este o practică obișnuită a acestei organizații.

Tot referitor la China, o altă problemă consta în strategia adoptată de China pentru fluviul Mekong.William Luti (Vice-Subsecretar american al Apărării pentru ”Politicile Orientului Mijlociu și ale Sud-Estului Asiatic”) a explicat că expansiunea rapidă a Chinei în regiunea fluviului Mekong spre Cambogia, Laos, Myanmar (Birmania), Thailanda și Vietnam amenința interesele Statelor Unite în acea zonă; respectiva strategie adoptată de China ar fi asigurat acestei țări o influență în zonă cum nu a avut niciodată.După câțiva ani de dezvoltare constantă, China investea masiv în infrastructura transporturilor care unesc provincia sud-occidentală Yunan cu regiunea Mekongului.Un membru european a remarcat dependența enormă a Chinei de transportul petrolului.Cineva a dorit alte detalii.O persoană înaltă (posibil să fi fost Jeroen Van Der Veer, președintele de la ”Royal Dutch Shell”) a răspuns că circa 40% din resursele petroliere ale Chinei erau importate din exterior.Strategiile Chinei privitoare la zona fluviului Mekong scot în evidență faptul că liderii chinezi sunt conștienți că resursele energetice ale țării sunt vulnerabile în fața influențelor străine: 32% din necesar – *limfa vitală a Chinei* – trece prin dificila (dar ușor de închis) Strâmtoare Malaga.

« Liniile aeriene americane și fondurile de pensii »

Un membru american s-a arătat interesat de efectele pe care le-ar putea provoca prețul de 50 de dolari pentru barilul de petrol în cadrul gestiunii fondurilor de pensii ale companiilor aeriene.Pensiile foștilor angajați ai ”US Airways”au fost declarate ca fiind imposibil de plătit de către tribunalul care se ocupa de falimentul companiei; ”United Airlines” a *ales* (și ea) același drum.Un membru american a remarcat că sistemul de protecție socială din Statele Unite traversa cea mai gravă criză din ultima periodă. Referitor la companiile aeriene, exista posibilitatea ca acestea să intre în imposibilitatea onorării obliga-

țiilor sociale față de propriii angajați.Cineva a comentat că gestiunea guvernamentală a fondurilor de pensii nu ar fi fost în stare să onoreze obligațiile companiilor fără intervenția ”Federal Reserve”.

« Reprezentanți prezenți ai mass-media »

Printre invitații la reuniunea din acel an s-au aflat: Nicolas Beytout (responsabil editorial la ”Le Figaro”); Oscar Bronner (ziarist și editorialist la ”Der Standard”); Donald Graham (președinte la ”The Washington Post”); Matthias Nass (vice-director la ”Die Zeit”); Norman Pearlstine (redactor șef la ”Time”); Cuneyt Ulsevere (editorialist al publicației turcești ”Hürriyet”); John Vinocur (corespondent pentru ”International Herald Tribune”); Martin Wolf (editorialist asociat la ”Financial Times”); Fareed Zakaria (editorialist la ”Network International”); Klaus Zumwinkel (președinte la ”Deutsche Post”); John Micklethwait (director la ”The Economist”); Adrian Wooldridge (corespondent extern pentru ”The Economist”).Raportul conferinței a fost redactat de Micklethwait și Wooldridge. În imaginea de mai sus sunt prezenți (de la stânga la dreapta): Adrian Wooldridge (de la ”The Economist”), Robert Kagan (de la ”Carnegie”), Richard Haass (președinte al ”CFR”) și Martin Wolf (de la ”Financial Times”) la reuniunea din 2004.În aceste două publicații nu a apărut publicat nimic despre concluziile adunării Bilderberg.

« Iran – Rusia – China »

Conform unor surse ale autorului, un membru francez al Bilderberg l-a întrebat pe Henry Kissinger dacă atacurile violente ale Guvernului SUA împotriva Iranului ar fi putut însemna începutul unui nou conflict.După ce a cerut cuvântul să vorbească, Richard N Haass (președintele ”CFR”) a respins ideea că invadarea Iranului ar fi un proiect realizabil din cauza dimeniunilor teritoriului, a numărului ridicat de locuitori, fără a lua în considerare miliardele de dolari necesare pentru o operațiune de acest fel.Reflectând la cele întâmplate în Iraq, armata SUA nu era atrasă de *aventuri belicoase* împotriva națiunilor puternice din punct de vedere economic, poate mai bine pregătite și mai bine organizate.Un membru elvețian întrebă dacă ar putea avea loc un *atac preventiv* împotriva obiectivelor nucleare ale Iranului.Tot Haass a răspuns că ar fi fost o acțiune contra productivă pentru că contraatacul din partea Teheranului ar fi *sporit terorismul, promovând instabilitatea în Iraq, Afganistan și Arabia Saudită, contribuind la creșterea semnificativă a prețului petrolului și ducând, implicit, la criză economică globală*.Pe durata cinei (din cele susținute de multe surse), Richard Perle a criticat poziția adoptată de Haass și și-a explicat propriul punct de vedere, diametral opus față de cel al lui Haass.

O femeie (care ar fi putut fi Heather Munroe-Blum, vice-rector al McGill University din Quebec, Canada) s-a arătat interesată de ce s-ar fi putut întâmpla dacă Iranul și-ar fi continuat planurile de construire a arsenalului nuclear.Haass a explicat că în acel caz, Statele Unite nu ar fi avut altă alegere decât să considere Iranul la fel ca India și Pakistanul.Un general american comentă că alianța China – Iran – Rusia era pe cale să modifice scenariul geopolitic al regiunii.Raporturile strânse dintre Rusia și China erau văzute de către membrii Bilderberg ca un eveniment semnificativ, demn de toată atenția, chiar dacă mass-media occidentală îi acorda puțină importanță.Conform surselor autorului a fost citat un document secret al Guvernului SAU prin care se făcea cunoscută cheltuirea de către chinezi a mai multe miliarde de dolari pentru achiziționarea celei mai sofisticate și de ultimă oră tehnologii militare ruse.Cineva a remarcat că alianța ruso-chineză nu se limitează doar la schimburile militare, valoarea schimbului de bunuri mărindu-se cu 100% de când a început administrația Bush.

Un delegat la reuniune (identificat de Servicile Secrete drept Anatoli Sharansky, fost ministru

israelian pentru Jerusalim și Diasporă) pe durata recepției de vineri seară a afirmat categoric că pentru a se opune axei Moscova – Beijing – Teheran trebuia întărită alianța SUA – Israel – Turcia (evreii aliați cu musulmanii ????!!!!).Un expert financiar (provenind dintr-o națiune europeană) a intervenit afirmând că economia rusească era mult mai puternică decât în urmă cu patru ani, datorită veniturilor (din taxe) la buget, ca urmare a măririi producției, a exportului de arme și petrol, cu o mărire semnificativă a salariilor și a fondurilor de pensii și (ca urmare) cu o creștere a consumurilor private.Un membru german l-a întrebat pe Richard Perle dacă *războiul împotriva terorismului* s-ar fi intensificat pe durata celui de-al doilea mandat al președintelui Bush. Perle nu a răspuns, a întors privirea și s-a îndepărtat.Pe durata recepției de sâmbătă seara, Richard N Haass (unul dintre membrii cei mai influenți ai Bilderberg) i-a spus lui Richard Perle că administrația Bush și-a supraevaluat capacitatea de schimbare a lumii prin utilizarea forței.Conform diverselor surse prezente la colocviu, Haass s-a exprimat că ar fi mai bună acțiunea desfășurată pe tărâm politic pentru schimbarea regimelor politice nedorite pentru *că este mai puțin neplăcut să ai raporturi diplomatice și mai puțin periculos decât să conviețuiești cu inamici care reprezintă o amenințare nucleară*.Și totuși, *există o problemă: este foarte probabil să nu se obțină rezultatele dorite într-un timp scurt*.

Henry Kissinger și Mihail Gorbaciov la ”Inbal Hotel” din Jerusalim.Printre invitați a fost și Anatoli Sharansky

« Iran »

Prin participarea la reuniunea germană a ”Grupului Bilderberg” a generalului american James L Jones (comandantul suprem al aliaților în Europa), respectiv a generalului în retragere John M Keane se lăsa de înțeles că invadarea Iranului era o chestiune apropiată.Un participant american își manifestase convingerea că *mișcarea iraniană de opoziție i-ar fi îndepărtat pe ”mullah”*.Nicolas Beytout (de la ”Le Figaro”) ar fi exclamat: *Doar nu crezi, cu adevărat, toate astea!*.Un membru elvețian (înalt și bine îmbrăcat – putea fi vorba de Pascal Couchepin, șeful puternicului Departament al Afacerilor Interne) a replicat că acest fapt ar fi putut avea loc doar dacă s-ar fi reușit ridicarea poporului iranian împotriva regimului politic din acea țară.Concluzionând, a spus că *Evident, nu-i cunoașteți pe iranieni!*.Atmosfera discuțiilor a cunoscut o ușoară tensionare când un membru francez, ridicând tonul vocii, se adresă lui Kissinger că *un atac la adresa Iranului ar putea degenera într-o situație care nu ar putea fi controlată*.Conform surselor interne din cadrul CIA, respectiv din Unitatea Specială a Armatei implicate în serviciul de pază al delegației SUA la reuniunea de la Rottach-Egern, atât CIA cât și FBI se aflau într-o stare de revoltă deschisă împotriva politicilor administrației Bush.Un membru al parlamentului grec l-a întrebat pe Eival Gilady (consilier al primului ministru israelian Ariel Sharon), *Ce s-ar fi putut întâmpla dacă Iranul ar fi trebuit să sufere represalii?* Cineva a afirmat că, dacă SUA sau Israel nu ar fi făcut uz cu chibzuință de propriile arme nucleare tactice atacând centralele nucleare iraniene nu ar fi fost afectate numai țările înconjurătoare, dezlănțuind un conflict local, ci ar fi cauzat și un enorm dezastru nuclear (din cauza radiațiilor) pe o zonă mult mai întinsă.Ca o întrebare succesivă, cineva era curios să știe *Ce-ar trebui să se întâmple Americii înainte să se decidă să oprească ridicarea Iranului ca putere dominantă în Orientul Mijlociu?* Un membru francez i-a adresat o întrebare directă Secretarului General al NATO – Jaap G De Hoop Scheffer – prezent la reuniune: *Atacul împotriva Iranuluiar fi fost condus de SUA și Israel sau va fi implicată toată structura NATO?*.Un membru european dorea să știe în cel fel va putea SUA să gestioneze, simultan, trei fronturi de război (referindu-se la Iraq, Afganistan și Iran).Delegației israeliene i s-a cerut cu insistență să spună dacă guvernul lor ar fi utilizat armele nucleare împotriva Iranului.Răspusurile au fost evazive.

« Rușii împotriva politicii externe americane »

Respectiva discuție politică a început cu intervenția unui european, expert în relații internaționale, referitor la faptul că, de diverși ani, Rusia s-a declarat contrară (mărindu-și ostilitatea în timp) față de obiectivele politicii externe ale administrației Bush.Cineva a întrebat în cadrul conferinței, în mod deschis, dacă lumea era mai sigură față de perioada de dinainte de 2001 și dacă va fi mai *sigură* pentru anii

succesivi.Un olandez a răspuns că existau dubii privitoare la faptul că *spectrul terorismului* a fost îndepărtat, cu adevărat, de politica Guvernului SUA pentru Orientul Mijlociu.Un membru danez aduse în discuție ceea ce s-ar fi întâmplat dacă SUA ar fi utilizat *mănuși de catifea* în Iraq – referire la faptul că utilizarea metodelor dure de către armata SUA pe durata asediului Fallujah a dus la pierderea sprijinului acordat SUA de o bună parte a țărilor moderate.O doamnă blondă (probabil Thérèse Delpech, directoare a *Politicilor Strategice* în cadrul ”Comisiei pentru Energie Atomică”) a spus că strategia adoptată de SUA – de luare a deciziilor *de una singură* – au avut ca rezultat alterarea simpatiei din partea națiunilor prietene, respectiv întărirea luptătorilor inamici: *Statele Unite sunt națiunea cea mai puternică din lume, dar nu mai puternice decât lumea întreagă*.Un expert în probleme petroliere (poate britanicul sir John Kerr de la ”Royal Dutch Shell”) a readus în atenție petroductul care pleca din Siberia, ajungând până în China septentrională.Referitor la acest lucru, membrii Bilderberg au manifestat semne de îngrijorare.Un bancher american ceru detalii despre cantitatea de petrol care ar putea tranzita prin acel petroduct; un reprezentant al cartelului companiilor petroliere estimă respectiva cantitate la circa 65-80 de milioane de tone de petrol.

« Alegerile germane din 2005 »

Membrii Bilderberg au discutat despre felul cum trebuia modificată *imaginea ștearsă* a Angelei Merkel pentru a deveni *viitoarea leader* a Germaniei, după victoria din alegerile germane din 18 septembrie 2005.Un participant mic și gras spuse că, pentru ca Merkel (conducătoarea ”Uniunii Creștin – Democrate, de opoziție) să fie acceptată pe post de *cancelar* de către majoritatea poporului german, era necesară o nouă definire a conceptului de *valoare a familiei*.Membrii germani, conștienți de mentalitatea electoratului (decisiv) din Bavaria, susțneau că Merkel, o femeie divorțată și absolventă a Facultății de Fizică, nu avea o ”imagine” suficient de ”curată” prin care să atragă destule voturi în acea parte a țării, foarte conservatoare.Conform unor persoane prezente la discuții, ideea de bază a apropiatei campanii electorale trebuia să concentreze atenția opiniei publice asupra familiei în sine decât pe *căsătorie* (înțeleasă ca o *instituție*).În acest fel, Merkel a fost aleasă.Faptul că ”Grupul Bilderberg” l-a lăsat deoparte pe Gerhard Schroeder în favoarea unui nou candidat ar putea (cu ușurință) însemna că, după trei ani de tensiuni continue între membrii americani și cei europeni din cauza războiului din Iraq, această organizație era gata să pornească cu o nouă și mai compactă strategie politică.Trebuie amintit că Schroeder, împreună cu președintele francez Chirac, au fost cei mai cunoscuți critici europeni la adresa invaziei SUA din Iraq.Atât Schroeder cât și Merkel au participat la reuniuni ale Bilderberg; aceasta a fost strategia ”Grupului” încă de la înființare, controlarea ambelor părți aflate în conflict.

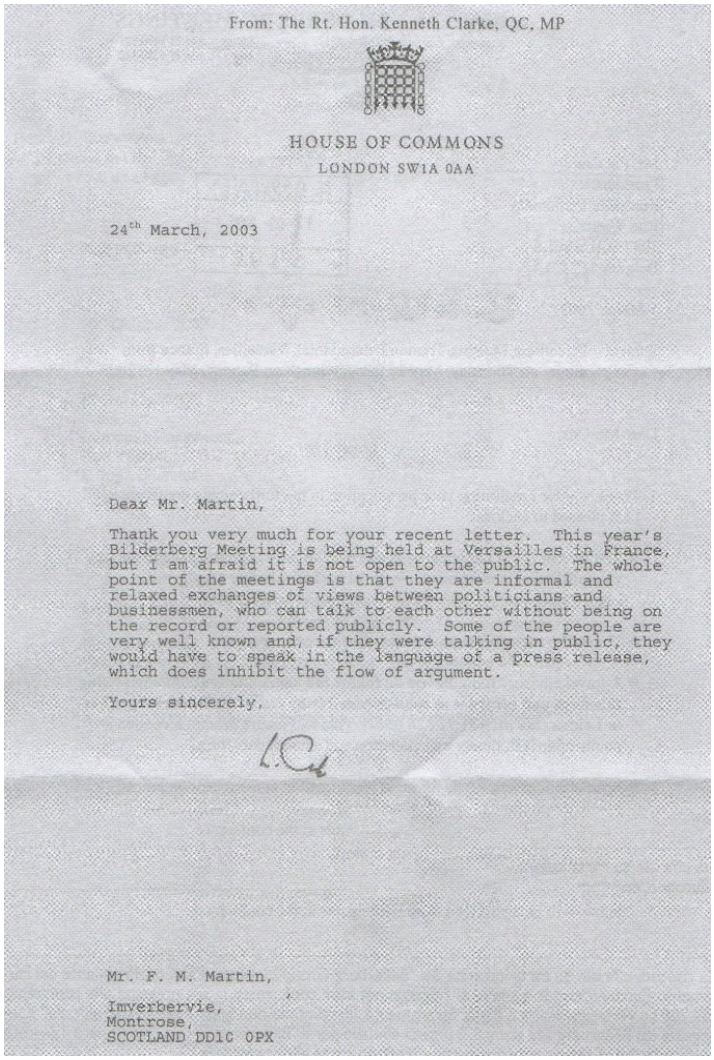

From: The Rt. Hon. Kenneth Clarke, QC, MP

HOUSE OF COMMONS
LONDON SW1A 0AA

24th March, 2003

Dear Mr. Martin,

Thank you very much for your recent letter. This year's Bilderberg Meeting is being held at Versailles in France, but I am afraid it is not open to the public. The whole point of the meetings is that they are informal and relaxed exchanges of views between politicians and businessmen, who can talk to each other without being on the record or reported publicly. Some of the people are very well known and, if they were talking in public, they would have to speak in the language of a press release, which does inhibit the flow of argument.

Yours sincerely,

Ken

Mr. F. M. Martin,

Imverbervie,
Montrose,
SCOTLAND DD1C 0PX

În imaginea alăturată, Kenneth Clarke (membru al parlamentului britanic) a răspuns la cererea unui cetățean de a-și explica prezența la conferințele ”Grupului Bilderberg”.Textul scrisorii de răspuns este identic pentru alte cereri de acest fel.

A 54-a întâlnire a ”Grupului Bilderberg” a avut loc în Canada.Conferința s-a axat pe teme precum relațiile Europa – Statele Unite, energie, Rusia, Iran, China, Orientul Mijlociu, terorism și emigrare. Printre holdingurile de presă de importanță mondială s-au aflat: ”The Economist”, ”Financial Times”, ”Die Zeit” și ”Der Standard”, ”America On Line”, ”International Herald Tribune”, ”Le Figaro”, ”The Times” (din Londra), ”Indigo Books”, ”Grupo Prisa” (Spania), ”The Globe and Mail” și ”Toronto Star” (din Canada), ”Time-Warner” și ”Politiken” (Danemarca).

« Energia »

Problemele energetice au continuat să domine dezbaterile de la interiorul ”Grupului”.Petrolul și gazele naturale sunt surse epuizabile de energie și nu se pot reface.De la începutul secolului al XX-lea, umanitatea a făcut uz masiv de hidrocarburi (petrol și gaze naturale) care s-au format de-a lungul a milioane de ani.În prezent, mai există rezerve de petrol pentru încă o sută de ani, timp suficient pentru găsirea unor soluții alternative credibile? Sau există doar resursele pentru următorii 20 de ani, după cum au prevăzut însăși membrii Bilderberg pe durata reuniunii din 2005? Noi zăcăminte de petrol erau dificil de găsit.Investițiile multi-naționalelor din domeniul energiei (”BP”, ”Royal Dutch Shell”, ”Exxon”, ”Lukoil”, ”Texaco”, ”Unocal”) pentru găsirea noilor zăcăminte se pot estima la diverse miliarde de dolari, dar problema și mai gravă este că trebuie să caute alte zăcăminte pentru mărirea profiturilor și reinvestirea acestora în alte prospecțiuni, ajungându-se la un *cerc vicios*; de fapt, profiturile cresc doar în raport cu creșterea economică, creștere care este imposibilă fără o mărire a disponibilității energetice.Prin creșterea din ce în ce mai mult a cererii mondiale de petrol și gaze naturale, în raport cu descoperirea altor zăcăminte, costurile de exploatare cresc vertiginos având pe post de consecință scăderea puternică a profitului.Pentru a menține pe piață o poziție competitivă față de concurență, multi-naționalele energiei (ai căror acționari, respectiv membri ai consiliilor de administrație sunt printre cele mai puternice persoane din lume) trebuie să-și păstreze sau să-și extindă controlul pe un număr cât mai mare de zăcăminte petroliere pentru a continua să asigure propriilor acționari câștiguri adecvate cu investițiile făcute (conform mitului *creșterii infinite*).

Ținând cont de situația actuală, cu o scădere a resurselor de petrol și gaze naturale, dar cu o mărire drastică a cererii (mai ales datorită dezvoltării economice din China și India), dacă se dorește menținerea privilegiilor și a sistemului de viață american, trebuie pusă la punct o nouă fază energetică, atât în termeni de producție cât și în termeni de consum (”The Christian Science Monitor” din 20 ianuarie 2005 făcea cunoscut că un cetățean american consuma 25 de barili de petrol pe an, un chinez 1,3 barili pe an iar un indian mai puțin de 1 baril, adică echivalentul a circa 160 de litri – încercați să faceți o comparație între dimensiunile unei mașini americane, respectiv între capacitatea cilindrică a acesteia și o mașină europeană, asiatică).

Pe moment, unicul lucru sigur era că rezervele continuau să scadă și prețurile să crească.În aceste condiții, conflictul mondial poate fi considerat o certitudine.Acest *sentiment* a fost exprimat și de Dominique de Villepin (prim ministru al Franței și membru al Bilderberg) la 1 septembrie 2005 (”Reuters”): *Trebuie să intrăm în era post petrolieră.Vreau să fie clare toate consecințele dramatice rezultate din situația actuală pentru a da un impuls puternic economiei de energie, respectiv pentru folosirea noilor surse de energie*.Jeroen Van Der Veer (de la ”Royal Dutch Shell”), membru *istoric* al ”Grupului Bilderberg”, a confirmat ceea ce administrația Bush (dar și alți experți în probleme energetice) a dezvăluit (dezvăluiri care nu sunt tipice acestei administrații); într-un interviu acordat publicației ”Financial Times” din 24 ianuarie 2006, Van Der Veer a declarat: *Din punctul meu de vedere, faza petrolului ”ușor de obținut” a intrat într-o perioadă descrescătoare*.Un fapt sigur este că membrii Bilderberg erau foarte conștienți de crizele petroliere; energia s-a aflat, în ultimele două decade, în centrul proiectelor acestora.În aprilie 2001, cu destul de mult timp înainte de *11 septembrie*, ”CFR” și James A Baker III au publicat un studiu referitor la problemele energetice mondiale.Documentul (apărut pe pagina de internet a ”CFR”) confirma preocupările pentru consecințele catastrofice ale situației energetice: *Creșterea puternică a economiei globale și mărirea corespunzătoare a cererii de energie a însemnat sfârșitul unui surplus al resurselor de hidrocarburi și începutul unei scăderi a posibilității utilizării acestora.La momentul actual, lu-*

mea se află periculos de aproape de terminarea resurselor petroliere, ceea ce a dus la creşterea notabilă a posibilităţii de declanşare a unei crize a aprovizionării, cu consecinţe grave pentru următoarele trei decade.Deciziile corespunzătoare acestei problematici vor avea efecte importante şi asupra altor obiective ale politicii SUA: Orientul Mijlociu, fosta Uniune Sovietică, China, lupta împotriva terorismului internaţional.În acelaşi timp, infrastructurile energetice dintr-o bună parte a lumii dezvoltate vor fi supuse la o probă dură din cauza măririi cererii de materie primă din partea unei categorii medii, în expansiune în cadrul economiilor emergente din Asia.Această cerere coincide cu scăderea nivelului resurselor şi a posibilităţii de utilizare apărute la finele secolului trecut, respectiv cu mărirea preţului energiei, atât a cele interne, cât şi a celei de import (”Probleme politice strategice privitor la energia secolului XXI”, raport al ”CFR”).

Rocwell A Schnabel (ambasador al SUA la Uniunea Europeană) şi Jeroen Van Der Veer (preşedinte la ”Royal Dutch Shell”) în cadrul conferinţei Bilderberg din 2004

James Woosley (fost director al CIA) este un reprezentant foarte important al elitei responsabilă de promovarea unui proiect extremist cunoscut sub numele de *Proiecte pentru Noul Secol American - PNAC*. Este vorba de o strategie, atât ”defensivă” cât şi ”ofensivă” (foarte agresivă), dezvoltată începând cu 1997 de un grup de reprezentanţi neo-conservatori de la interiorul administraţiei Bush pentru a cărei realizare a fost desemnat vice-preşedintele Cheney.Tot ceea ce se poate spune despre proiectul lui Woosley este făcut cunoscut de către presă.Într-un interviu acordat la 7 iunie 2000 ziarului ”The Washington Post”, vorbind despre criza energetică, afirma că *va trebui pusă la cale o intervenţie riguroasă, chiar cu o soluţionare dificilă, care să aibă un scop global.În mod clar, va fi o intervenţie fără precedent* şi atâta timp cât *Orientul Mijlociu va fi, în măsură din ce în ce mai mare, cel mai mare furnizor de petrol* concluziona *aceasta va fi problema strategică pentru noi şi pentru marea majoritate a ţărilor dezvoltate*.În articolul intitulat *Noul petrol* publicat în ianuarie – februarie 1999 (în ”Foreign Affairs”) admitea: *Scopul ascuns al forţelor ONU pe durata primului război din Golf, care a implicat 500.000 de soldaţi americani, l-a constituit asigurarea unui acces continuu şi fără complicaţii la zăcămintele petroliere*.Pentru cei din ”secta Bilderberg”, problematica energetică este o temă destul de importantă.

Unul din subiectele de discuţie de pe agendă era şi petrolul din zona Mării Caspice.În situaţia actuală, ”energia” este sinonimă cu ”petrolul” şi ”gazele naturale”.Bush este ”una cu petrolul” şi petrolul este ”una cu Bush”.Administraţia Bush era compusă di persoane (bărbaţi şi femei) ”legaţi” de petrol: Bush, Cheney, Rumsfeld, Rice (fostă membră a consiliului de administraţie de la ”Exxon Mobil”).Aceste persoane, înainte ca altcineva să afle, erau singurele care cunoşteau cu exactitate situaţia energetică şi posibilele consecinţe ale unei crize energetice.La început se credea că în zona Mării Caspice s-ar fi aflat rezerve suficiente de petrol şi gaze naturale capabile să acopere cererea de pe piaţă pentru restul secolului XXI, dar periodic (între finele lui 1998 şi începutul lui 2000) au fost redactate rapoarte secrete despre capacităţile de exploatare din zona Mării Caspice, aceştia dându-şi seama de apropierea colapsului economiei mondiale.Ce s-ar putea întâmpla dacă pieţele comerciale, acţionarii, politicienii şi, în cele din urmă, poporul de rând ar fi descoperit că rezervele rămase ne-ar putea conduce către dezastru? Datele din zona Mării Caspice nu putea rămâne secrete pentru totdeauna.

Anumiţi analişti susţin că vârfurile din modificările preţului ţiţeiului ar fi rezultatul speculaţiilor financiare.Alţii, în schimb, susţin că scăderea furnizării are la bază alegeri personale (artificiale, fiind un exemplu clar de aviditate, de speculaţii în ceea ce priveşte preţurile) ale OPEC, respectiv ale capitaliştilor, pentru reducerea producţiei de petrol şi (implicit) mărirea câştigurilor.În mod absurd, câştigurile companiilor petroliere înregistrează recorduri istorice, existând reprezentanţi ai industriei petroliere care se lamentează privitor la speculaţiile politicienilor şi ale industriaşilor.Previziunile pesimiste sunt depăşite, în continuare, de altele şi mai rele.”The Guardian” făcea cunoscut că Jack Strow (ministru britanic de externe), pe durata unui discurs ţinut la 10 ianuarie 2003 în faţa a peste 150 de diplomaţi britanici, a admis că unul dintre motivele principale care a determinat Anglia să participe la invadarea Iraqului alături de SUA a fost viitorul rezervelor de petrol.Ziarul ”The Times” din Londra nota la 11 decembrie 2004 că

diminuarea rezervelor de gaz din Marea Nordului și Marea Irlandei ... duceau la premiza că până în 2015, Marea Britanie va trebui să importe 75% din necesarul ei de gaz natural.Conform paginii de internet ”Socialismul mondial” (*), *mai mult de 92% din petrolul european și 81% din necesarul de gaz va veni de peste ocean în următorii 30 de ani.Țara (sau țările) în stare să exercite controlul asupra acestor resurse vitale va obține un avantaj enorm asupra concurenței internaționale.Acesta este primul factor care influențează politica Statelor Unite pentru Orientul Mijlociu.Prin ocuparea Iraqului și controlul resurselor petroliere ale acestuia, America speră să obțină o hegemonie absolută asupra Europei și Japoniei*.Calculele expertului în chestiuni energetice Jan Lundberg's fac cunoscut că Statele Unite au pierdut circa 20-25% din propriile rezerve energetice din cauza uraganului ”Katrina”.Prețul petrolului a crescut la 70 de dolari pentru un baril atâta timp cât saudiții au decis să nu mărească producția.Este vorba despre aceiași saudiți care, câteodată, s-au lăudat lumii întregi cu cantitatea enormă de petrol pe care o aveau sub picioare.Încearcă să înșele piața sau poate nu sunt în stare să mărească producția? Dacă este așa, înseamnă că au dificultăți în ceea ce privește petrolul.(*) - ”Britain: Foreign Secretary admits oil central to war vs. Iraq”, *World Socialist website*, Julie Hyland, 14 ianuarie 2003.Și dacă saudiții au probleme cu rezervele de petrol înseamnă că noi ceilalți suntem în necaz.O confirmare a acestei situații poate veni privind doar în jur: prețurile benzinei și ale gazelor naturale cresc de fiecare dată; fructele și legumele, alimentele, nu au fost niciodată așa de scumpe în timp ce calitatea acestora este mai rea ca oricând; costul transporturilor a ajuns (și el) la cifre înalte.Scriind pentru ”Technology Review” (în februarie 2005), Mark Williams afirma: *Dacă acțiunile (mai mult decât cuvintele) protagoniștilor principali de pe piața petrolului ne furnizează o imagine despre cum este perceput viitorul de către aceștia, atunci trebuie să reflectăm la ceea ce va urma.Începând cu 2001, prețul țițeiului s-a dublat și cu toate acestea doar puține companii și-au mărit investițiile pentru descoperirea altor zăcăminte.Similar, rafinăriile din Statele Unite lucrează aproape de maximul posibilităților lor și nici o altă rafinărie nu a mai fost construită din 1976*.Nu se fac investiții (în principal) pentru că știu că nu există alte rezerve de petrol de descoperit.Mai multe investiții nu înseamnă neapărat descoperirea petrolului, ci pot semnifica și costuri mai mari care duc inevitabil la micșorarea câștigurilor.Pot fi cheltuieli pentru alte puțuri petroliere.Dacă aceste puțuri nu produc petrol (sau produc foarte puțin) reprezintă o problemă; de fapt, *companiile petroliere cheltuie 12% din cifra de afaceri pentru găsirea a noi zăcăminte de petrol, mai puțin decât cheltuiau în 1990*, după cum subliniază un document al băncii de investiții ”Credit Suisse First” din Boston.Respectivul raport a fost publicat de către ”Dow Jones Newswire” la 17 ianuarie 2005.Implicațiile acestor afirmații ar trebui să fie mai mult decât evidente.Motivul pentru care (aproape) nu se mai fac prospecțiuni sau nu se mai construiesc rafinării este că reprezentanții companiilor petroliere (membri influenți ai Bilderberg, precum Rockefeller, Peter D Sutherland, regina Beatrix a Țărilor de Jos, etc) au înțeles că nu mai există surse semnificative de petrol de găsit iar investițiile pe care le-ar face nu ar aduce nici un profit.

metro World Cup 2006 Kick-Off pages 8-11

metro

WEEKEND, JUNE 9-11, 2006 OTTAWA

Marty York's CFL REPORT Check it out at www.metronews.ca

BBQ 877 Bank Street 567-9291 380 Richmond Rd. 721-1585

METRO SCOOP P. 76
J.Lo shopping spree sparks pregnancy rumours.

9-1-1 OTTAWA P. 3
Youngsters honoured at 9-1-1 awards presentation.

SPORTS P. 41
Henin-Hardenne to play Kuznetsova for Open title.

WORLD P. 9
Top al Qaeda leader killed in air strike: Iraqi PM.

BUSINESS P. 27
Gas sales fell last year over high prices: StatsCan.

HI 17 LOW 7 WEATHER P. 28

A private security guard and two Ottawa police officers keep watch outside a Kanata hotel yesterday where members of the Bilderberg Group, a collection of the world's richest and most influential people, will be meeting until Sunday.

Kanata hosts world's elite

Bilderberg meet causes conspiracy theory buzz

It's like Woodstock for conspiracy theorists.

The serene suburban setting of Kanata has been transformed into a four-day festival of black suits, black limousines, burly security guards — and suspicious of world domination.

On the outskirts of the nation's capital, the fancy Brookstreet Hotel is hosting the annual meeting for one of the world's most secretive and powerful societies.

It's not the Freemasons.

Forget those fairytales about the Elders of Zion.

These guys, you've probably never even heard of, and if you believe the conspiracy-toting followers who attend all their meetings, they control the world.

They're called the Bilderberg group.

They include European royalty, national leaders, political powerbrokers and heads of the world's biggest companies.

Those who follow the Bilderberg group say it got Europe to adopt a common currency, got Bill Clinton to support NAFTA, and is spending this week deciding what to do about high oil prices and that pesky fundamentalist president of Iran.

Who's who in Kanata

• An unsigned press release, sent by fax, confirmed this year's attendees in the ex-Cork capital include David Rockefeller, Henry Kissinger, Queen Beatrix of Holland, New York Gov. George Pataki, the heads of Goodrich, Credit Suisse, the Royal Bank of Canada, a number of media moguls, and cabinet ministers from Spain and Greece.

Mahmoud Ahmadinejad.

"Some people say that I advocate a conspiracy theory. That's not true. I recognize a conspiracy fact," said James P. Tucker.

The 74-year-old American journalist has been following the Bilderberg group for decades, has written extensively about it and recently published his Bilderberg Diary. He follows the group to its annual meetings and stands outside describing to other journalists details of his privileged access to their inner workings.

Ottawa police officers are standing guard outside a dozen metal gates that serve as security checkpoints a half-kilometre from the hotel. But Ottawa's finest are clearly not in charge here.

To approach the hotel property, even these uniformed police officers are required to show their credentials to the half-dozen black-suited men working for Globe Risk, a private security firm. CANADIAN PRESS

Reflectarea reuniunii din 2006 într-un ziar (internațional) ”Metro” - care apare și în Canada

Sfârșitul *erei petrolului* înseamnă și sfârșitul sistemului financiar mondial? Acest subiect a fost deja tratat de ”The Wall Street Journal”, cât și de ”Financial Times”, două publicații controlate de către ”Grupul Bilderberg”.Un document al ”Goldman Sachs” (o altă societate importantă reprezentată în cadrul Bilderberg) referitor la petrol și publicat la 30 martie 2005, prevedea că pentru perioada 2005 – 2006, prețul țițeiului ar fi crescut de la 55-80 de dolari pentru un baril la 55-105 dolari pentru un baril.Pe durata

reuniunii din 2006, membrii Bilderberg au confirmat că estimările lor pentru scurt timp (perioada 2006-2007) privitor la prețul petrolului s-ar fi situat în jurul valorii de 150 de dolari pentru un baril (vezi și *Paris Peak Oil Conference Reveals Deepening Crisis* tratat de publicația ”Wilderness”, 30 mai 2003). Conform surselor prezente la conferință, liderii mondiali încearcă (cu greu) să țină opinia publică departe de previziunile alarmante privitoare la situația energetică.Cunoașterea acestei situații de către opinia publică ar genera panică provocând o creștere bruscă a prețurilor și colapsul economiei mondiale.Printre altele, membrii Bilderberg nu doreau o scădere a prețului țițeiului pentru că prețurile mici ar fi dus la explozia *bulei speculative a debitului*.Sistemul ”Federal Reserve” din Statele Unite (influențat puternic de către membrii Bilderberg) este susținut (în mod fundamental) de către *bula speculativă a debitului* (”petro – dolarii”).De când a izbucnit *new economy* în martie 2000, mulți investitori au găsit o cale de salvare în datoria publică și în piața imobiliară, ca un risc opus celui de pe piața de acțiuni, cu foarte mari probabilități de pierderi din cauza diverselor *bule speculative*, respectiv a scandalurilor financiare precum ”Enron”, ”Tyco”, ”WorldCom”, ”Global Crossing”, fără a lua în seamă incertitudinea politică de după 11 septembrie și războiul din Iraq.Această problematică, împreună cu politica (atât cea a ”Federal Reserve” cât și cea a ”Băncii Centrale Europene”) de a ține la un nivel jos rata dobânzilor, a dat posibilitatea asigurării, chiar și în aceste perioade dificile, unei lichidități prezente pe piețele financiare cu prețuri ale așa numitelor *bond* destul de mari.”Federal Reserve” avea în vedere că această tendință s-ar fi schimbat o dată cu mărirea ratei dobânzilor (fapt pe care l-a pus în practică începând cu 2004).Prețurile *bond*-urilor, în loc să scadă (după cum era de așteptat) au început să crească dând startul la *criza financiară a debitului*.Acum, problema este că dacă prețul ridicat al petrolului ar provoca un proces inflaționist, s-ar putea declanșa această criză financiară cu pierderi importante pentru investitori, mai ales în sectorul bancar și al deținătorilor de *titluri de risc* – așa numitele *hedge funds* – generând o criză financiară de proporții, de dimensiunile celei care a devastat Asia în 1997.

« Iran »

În loc să aștepte ”încheierea partidei” cu Iraqul pentru a trece la obiectivul succesiv – Iranul – administrația Bush a decis să-și îndrepte atenția asupra Teheranului, mai ales asupra rolului pe care această națiune l-a avut în ultimele două decenii: o poziție de prim plan în zonă și în lume.Dar lucrurile nu sunt

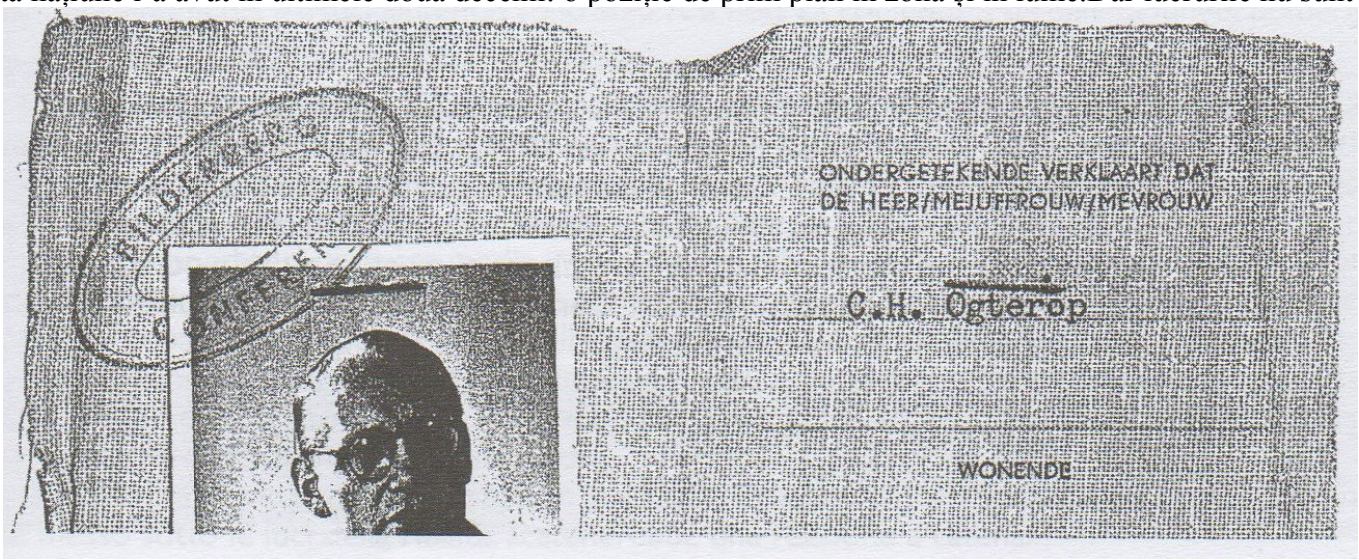

Ecuson al unui participant la conferința din 1954

așa de simple.Pe durata adunării din 2006, membrii europeni le-au comunicat participanților americani că nu se punea problema unei ”aventuri” în Iran, iar dacă administrația Bush ar fi decis să declanșeze vreun atac, de această dată ar fi acționat fără alt ajutor.Pentru Statele Unite primează necesitatea controlului în acea regiune: nu numai din cauza rezervelor de petrol, ci și pentru menținerea propriei hegemonii economice mondiale.Conform strategiei americane, statele din acea zonă ar trebui conduse de către șeici moderați, fără (sau cu o mică) suveranitate, cu planuri utopice pentru dezvoltarea economiilor respectivelor țări.În acea regiune, haosul ar favoriza explozia fundamentalismului islamic care, în același timp, accelerează procesul de dezintegrare politică și socială dorite de către Bilderberg.

« Criza iminentă a pieței imobiliare din Statele Unite »

Lumea a descoperit că se află în pragul celei mai devastante crize financiare din epoca modernă.Nu există o dată precisă pentru acest eveniment dramatic dar se așteaptă izbucnirea acestei crize în curând, foarte curând! Privind retrospectiv puteam vedea dacă autorul a avut sau nu dreptate !!! Unul din motivele principale pentru o astfel de previziune îl constituie faptul că în prezent, supraviețuirea sistemului financiar (din Statele Unite) depinde de cea mai mare criză speculativă de pe piața imobiliară din istoria umanității.În ultimii ani, spirala inflaționistă a determinat creșterea anuală cu 10-40% a prețului locuințelor, în zone diverse ale Americii, fapt care a atras creșterea prețului pentru milioane de case.Există deja importante instituții bancare americane care au lansat un semnal de alarmă despre situația pieței imobiliare din Statele Unite.La pagina 1 a *secțiunii economice* din ”The Washington Post” (7 aprilie 2006) se află un avertisment despre o posibilă criză imobiliară în zone diverse ale Americii.În acel an, valoarea cumulată a caselor americane a atins incredibila cifră de 12 trilioane de dolari! Milioane de familii au cumpărat case începând de la prețuri de 500.000 de dolari, cheltuind între 40% și 60% dintre venituri pentru plata ratelor și gândindu-se că (”pariind” !!!), dacă ar fi reușit să-și țină casele pentru o perioadă între 2 și 5 ani, ar fi fost ușor să le revândă la un preț mult mai mare la interiorul unei piețe imobiliare ”drogate”.

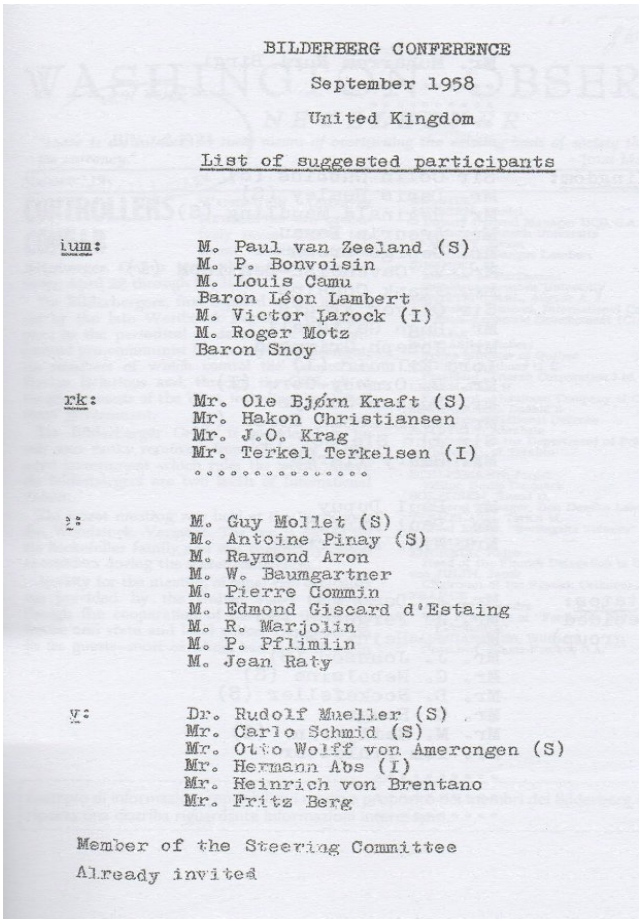

BILDERBERG CONFERENCE

September 1958

United Kingdom

List of suggested participants

ium:
M. Paul van Zeeland (S)
M. P. Bonvoisin
M. Louis Camu
Baron Léon Lambert
M. Victor Larock (I)
M. Roger Motz
Baron Snoy

rk:
Mr. Ole Bjørn Kraft (S)
Mr. Hakon Christiansen
Mr. J.O. Krag
Mr. Terkel Terkelsen (I)
.....

:
M. Guy Mollet (S)
M. Antoine Pinay (S)
M. Raymond Aron
M. W. Baumgartner
M. Pierre Commin
M. Edmond Giscard d'Estaing
M. R. Marjolin
M. P. Pflimlin
M. Jean Raty

y:
Dr. Rudolf Mueller (S)
Mr. Carlo Schmid (S)
Mr. Otto Wolff von Amerongen (S)
Mr. Hermann Abs (I)
Mr. Heinrich von Brentano
Mr. Fritz Berg

Member of the Steering Committee
Already invited

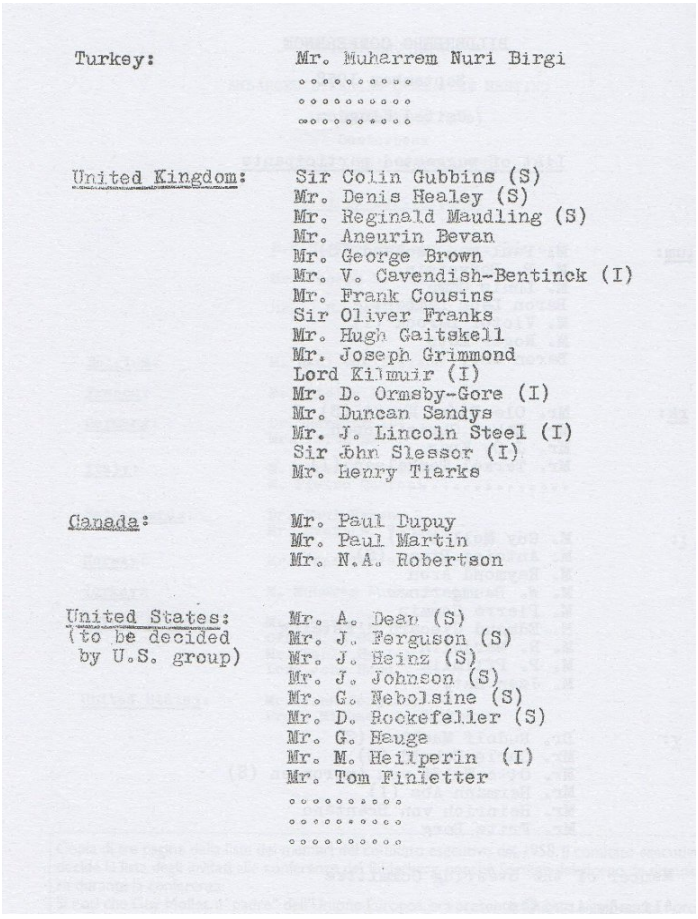

Turkey:
Mr. Muharrem Nuri Birgi
.....
.....
.....

United Kingdom:
Sir Colin Gubbins (S)
Mr. Denis Healey (S)
Mr. Reginald Maudling (S)
Mr. Aneurin Bevan
Mr. George Brown
Mr. V. Cavendish-Bentinck (I)
Mr. Frank Cousins
Sir Oliver Franks
Mr. Hugh Gaitskell
Mr. Joseph Grimmond
Lord Kilmuir (I)
Mr. D. Ormsby-Gore (I)
Mr. Duncan Sandys
Mr. J. Lincoln Steel (I)
Sir John Slessor (I)
Mr. Henry Tiarks

Canada:
Mr. Paul Dupuy
Mr. Paul Martin
Mr. N.A. Robertson

United States:
(to be decided by U.S. group)
Mr. A. Dean (S)
Mr. J. Ferguson (S)
Mr. J. Heinz (S)
Mr. J. Johnson (S)
Mr. G. Nebolsine (S)
Mr. D. Rockefeller (S)
Mr. G. Heuge
Mr. M. Heilperin (I)
Mr. Tom Finletter
.....
.....
.....

Listă cu o parte dintre participanții la conferința ”Grupului Bilderberg” din 1958 Surpriza cea mai mare a fost că perspectiva de a găsi un cumpărător a dispărut pentru totdeauna.Multe familii au recurs la trei locuri de muncă numai pentru plătirea ratelor; pierderea (doar a unui singur loc de muncă) ar fi însemnat imposibilitatea plătirii ratelor.Luând în considerare numai familiile din clasa medie, respectiv joasă, întârzierile la plata împrumuturilor contractate prin ”Federal Housing Administration” au atins nivelul de 10% în zonele urbane ale Statelor Unite, procentajul cel mai înalt de la sfârșitul decadei precedente.Când unda întârzierilor la plata împrumuturilor va ajunge în zonele de coastă va exploda criza imobiliară care va duce la pierderea a trilioane de dolari din cauza deprecierii prețului ”imobiliarelor”.Pe durata adunării din 9 iunie din incinta ”Brookstreet Hotel”, un membru al Bilderberg sublinia: *Criza imobiliară din Statele Unite este gata să explodeze.Nu cunosc data exactă, dar fiți siguri că va izbucni.Cei care au avut nevoie de ani pentru a plăti 500.000 pentru case vor fi norocoși dacă vor reuși să-și recupereze măcar 100.000 de dolari*.

« Unde se pot investi banii? »

Pentru bunurile primare precum aurul şi argintul, cu toată cererea de pe piaţă şi cu recenta scădere a preţurilor, pe durată medie, preţul acestora era în creştere.Pentru aceeaşi perioadă, dolarul american şi *indicele Dow Jones* erau în scădere.Chiar dacă acţiunile speculative (de scădere) la adresa preţului aurului din anii trecuţi este bine documentată, ultimii doi ani au demonstrat că cei din *cartelul anti-aur* au pierdut capacitatea lor de a ţine un preţ redus al acestui metal.Băncile centrale, atât cea a Chinei, respectiv cea a Federaţiei Ruse (printre altele), îşi anunţaseră recent intenţia lor de cumpărare a mari cantităţi de aur.După cum s-a spus, preţul aurului era de aşteptat să crească.

31 MAI – 3 IUNIE 2007, ISTANBUL, TURCIA

După un prânz somptuos care a avut loc în calda şi însorita zi de 3 iunie, membrii ”Grupului Bilderberg” s-au întors în ţările lor cu noile instrucţiuni (abia furnizate de ”Comitetul Director”) pentru acţiunile succesive care trebuiau întreprinse pentru extinderea puterilor viitorului ”Guvern Mondial Unic”. Cum este posibil ca *liberali progresişti* precum John Edwards sau Hillary Clinton, respectiv filantropi care au făcut destule acte de caritate (precum Rockefeller) sau reprezentanţi ai diverselor familii regale europene, au o participare constantă la reuniunile acestei organizaţii secrete ştiind foarte bine care este scopul final, crearea ”N O M”? Ideea de fond a ”Grupului Bilderberg” o reprezintă crearea unei situaţii politico-economice adaptată fiecărui context naţional cu ajutorul următoarelor strategii:
1 – cedarea puterii politice unui număr mic de persoane alese şi eliminarea tuturor intermediarilor;
2 – impunerea unei enorme concentrări a puterii economice cu ajutorul a puţine societăţi şi eliminarea tuturor concurenţilor;
3 – impunerea unui control absolut al preţurilor tuturor materiilor prime (şi deci a produselor de pe piaţă) datorită controlului exercitat de Banca Mondială, Fondul Monetar Internaţional şi Organizaţia Mondială a Comerţului;
4 – crearea de instituţii judiciare şi sociale care să faciliteze realizarea subpunctelor precedente.Printre temele tratate s-au aflat schimbările climatice şi încălzirea globală; rolul Turciei la interiorul Uniunii Europene; reformele Băncii Mondiale; tendinţele geopolitice din Orientul Mijlociu; conflictul din Iraq; pericolele rezultante din potenţialul nuclear al Iranului; dezvoltarea viitoare a conceptelor de ”democraţie” şi ”populism”.

« Robert Zoellick şi Banca Mondială »

Delegaţia Statelor Unite a susţinut cu duritate candidatura lui Robert Zoellick la preşedinţia Băncii Mondiale.Reprezentant al Wall Street, 53 de ani, Zoellick a fost un membru a două administraţii Bush, fiind un *fundamentalist* al noţiunii de ”piaţă liberă”.Pe durata reuniunii a susţinut că va depune toate eforturile ”pentru refacerea încrederii în sistemul bancar”: *Trebuie să lăsăm deoparte diferenţele şi să ne concentrăm împreună în privinţa viitorului.Cred că ”zilele bune” pentru Banca Mondială sunt pe cale să vină*, spuse Zoellick.Probabilităţile ca acesta să nu fie ales erau apropiate de zero.La sfârşitul lui iunie, decizia finală a fost luată de cei 24 de membri ai consiliului de conducere ai respectivei bănci. Membrii americani respectiv cei europeni au făcut un acord tacit ca preşedintele Băncii Mondiale să fie întotdeauna un american, iar cel al instituţiei ”soră” - FMI - să fie un european.Conform surselor autorului, cu tot cu acest acord, membrii europeni ai Bilderberg nu erau prea mulţumiţi de o astfel de instituţie în care Statele Unite prezentau un candidat doar după ce s-au consultat numai cu consiliul director al băncii.Candidatura lui Zoellick părea să reprezinte ”scurt-circuitul” cauzat de tentativa de reformă a Băncii Mondiale, unul din *bastioanele* imperiului creat de învingătorii din cel de-al doilea război mondial.Un membru belgian a propus *un proces meritocratic de alegere, fără a ţine cont de naţionalitate*, fapt care apărea ca o ameninţare pentru administraţia Bush. În diferitele ocazii, europenii au criticat în mod deschis sistemul în vigoare, acuzând atât Statele Unite cât şi Banca Mondială de lipsă de încredere şi transparenţă în relaţiile cu ţările în curs de dezvoltare, ”clientele” principale ale băncii.Cu Fondul Mo-

netar Internațional, condus de către Rodrigo Rato, și Banca Centrală Europeană condusă de către francezul Jean-Claude Trichet este dificil de crezut că americanii ar fi renunțat la conducerea Băncii Mondiale; în acest caz ar fi dispus doar de conducerea ”Federal Reserve”.*Înlocuirea unui colaborator al lui Bush cu un alt colaborator nu poate ajuta la rezolvarea problemelor fundamentale ale conducerii globale a Băncii Mondiale*, susținu un participant scandinav.*Membrii guvernului ar trebui să refuze o ”scurtătură”, să lase structurile globale așa cum sânt și să facă presiuni pentru alegeri deschise și meritocratice*.Numele lui Zoellick a stârnit mirare printre membrii progresiști din cauza raporturilor strânse ale acestuia cu *establishmentul* puterii economice americane, respectiv cu multi-naționalele.Unul dintre cei participanți la reuniune l-a întrebat pe Zoellick cum se gândea să gestioneze relațiile cu națiunile din ”Lumea a III-a și a IV-a”, amintindu-și că pe perioada cât Zoellick a fost reprezentant al Statelor Unite pentru comerț, acesta a făcut presiuni foarte mari asupra țărilor respective pentru aderarea la legea *proprietății intelectuale* (dorită foarte tare de către Statele Unite) care a blocat accesul acestor țări la medicamente.Zoellick s-a dovedit un ”prieten de încredere” al coloșilor din industria farmaceutică datorită faptului că acordurile bilaterale semnate de acesta au blocat accesul a milioane de oameni la medicamente de uz comun, la prețuri avantajoase.Dar ceea ce a iritat mai mult (atât pe membrii europeni cât și pe cei americani) a fost faptul că ”rufele murdare” ale Băncii Mondiale au fost ”spălate în public” din cauza implicării presei în aventura amoroasă a lui Paul Wolfowitz.

În imaginea alăturată se află James Wolfensohn, Stanley Fischer și Jacob Frenkel

La 25 iunie, Robert Zoellick a fost ales în unanimitate președinte al Băncii Mondiale pe durata de cinci ani, ca înlocuitor al lui Paul Wolfowitz, începând cu 1 iulie succesiv.Într-o scrisoare deschisă publicată pe http://www.worldbank.org/ , a scris: *După ce voi fi numit la președinția Băncii Mondiale va fi obligația mea să mă întâlnesc cu diversele persoane care se ocupă de programele pentru eliminarea sărăciei din toate zonele Terrei (în mod particular programele pentru zona Africii) pentru a susține dezvoltarea socială și economică, investind în creșterea economică prin promovarea speranței, a oportunității și demnității indivizilor.*

« Relațiile cu Rusia »

O altă temă de mare interes, atât pentru membrii americani cât și pentru cei europeni, a fost politica ”ofensivă” a Rusiei pe plan energetic.Controversa ”TNK” - ”BP”, un *joint venture* pentru al cărui control s-a dezlănțuit un conflict intern între ”British Petroleum” și partea rusă, a fost una din multele ocazii de dispută între reprezentanții elitei globalizatoare.Un participant american a remarcat că după ani de liniște, *Rusia acționează din nou împotriva proiectelor și politicilor destinate creării unei lumi unipolare sub conducerea Statelor Unite, împotriva oricărei manifestări a acesteia și împotriva structurilor* (de exemplu, NATO) *care-i permit menținerea*.Conferința din 2007 trebuia folosită pentru construirea unei strategii comune care să se opună ”reînvierii” Rusiei.În mod particular, Bilderberg nu era mulțumit deloc de politica dusă de Rusia, de a pune capăt *atmosferei de conciliere față de dorințele Americii*, pentru a folosi cuvintele unui participant care se referea la era post sovietică și la necesitatea absolută de salvgardare a unipolarității globale a conducerii americane.Această atitudine de ”conciliere” era tipică *regatului lui Elțin*, în anii '90, din cauza devastării economice și sociale provocate de introducerea capitalismului printr-o *terapie de șoc* – o teorie economică a ”gânditorilor socialiști” de la Harvard: Jeffrey Sachs, Andrei Schliefer, David Lipton și Jonathan Hay.Rezultatul adoptării acelei strategii a fost aducerea

ţării în pragul anarhiei, sărăcirea populaţiei, imposibilitatea menţinerii unui aparat militar de dimensiuni ”globale” favorizându-se exploatarea colonială a Rusiei.Exact ceea ce a propus George Ball pe durata reuniunii Bilderberg din 1968. În imaginea de pe pagina precedentă, un fotoreporter a fost arestat de către forţele de ordine, pe ”teritoriu public” în timpul conferinţei Bilderberg din 2006 din Canada Ca titlu informativ, termenul de ”terapie de şoc” se referă la mărirea dintr-o dată a preţurilor, eliminarea controalelor asupra monedei proprii combinate cu încetarea subvenţiilor statale şi liberalizarea imediată a comerţului; toate acţiunile necesare pentru falimentarea unei naţiuni, în acest caz Rusia.În mod evident, pentru ”Grupul Bilderberg”, Rusia trebuia eliminată ca obstacol.

În cartea lui Zbigniew Brzezinski din 1977 - *The Grand Chessboard: American Primacy and Its Geostrategic Imperatives* (Basic Books) - *Rusia* şi *resursele energetice vitale* au fost menţionate de cele mai multe ori faţă de *naţiuni*, *noţiuni* sau *tematici*.Conform opiniei lui Brzezinski, economia globală

a Statelor Unite – deci şi monopolul Bilderberg – se bazează pe controlul complet al resurselor energetice vitale ale Asiei Centrale.Atâta timp cât Rusia era destul de puternică pentru a fi o ameninţare pentru acest proiect, va împiedica impunerea – la nivel mondial – voinţei militare şi economice a ”Grupului Bilderberg”.Interesele economice în sectorul energetic respectiv pentru controlul geopolitic mondial au devenit o problemă centrală pentru viaţa a sute de milioane de persoane inocente.În acea lucrare, Brzezinski ilustra filosofia de fond care trebuia să ghideze politica americană privitor la Eurasia: *Forţa care domină Eurasia controlează două treimi din regiunile cele mai dezvoltate, respectiv productive din punct de vedere economic, din lume.O privire rapidă pesta harta lumii evidenţiază că acest control implică, automat, subordonarea Africii, făcând emisfera occidentală şi Oceania periferice în raport cu continentul principal.Circa 75% din populaţia mondială trăieşte în Eurasia, aici concentrându-se cea mai mare parte a bogăţiilor, industriale şi agricole.Eurasia contribuie cu 60% la produsul mondial brut şi deţine aproximativ trei sferturi din resursele energetice mondiale cunoscute*. În imaginea de mai sus, Gerhard Schroeder (în dreptul coloanei, la intrare) este prezent la reuniunea Bilderberg din 2005 Istoria umanităţii a demonstrat că prin controlarea centrului Eurasiei se obţine ”cheia” pentru controlul lumii întregi.Azerbaidjan, centrul nevralgic pentru controlul bogăţiilor Mării Caspice şi ale Asiei Centrale reprezintă un caz emblematic.Din punctul de vedere al Americii, independenţa statelor din Asia centrală ar fi fără sens dacă Azerbaidjanul s-ar afla, în totalitate, sub controlul Rusiei. Pentru membrii Bilderberg, controlul resurselor energetice reprezintă punctul principal al politicii mondiale.

Tematica energiei apare şi în această carte a lui Brzezinski (scrisă cu 4 ani înainte de evenimentele din *11 septembrie*): *În următoarele două sau trei decenii, consumul mondial de energie va creşte vertiginos. Estimările Departamentului pentru Energie al Statelor Unite prevăd că cererea mondială va creşte cu peste 50% între 1993 şi 2015, cu o mărire semnificativă a consumului din partea Extremului Orient. Dezvoltarea economiei asiatice generează o presiune masivă pentru căutarea şi exploatarea noilor resurse energetice*.O posibilă dezmembrare sau o slăbire notabilă a puterii Rusiei (în aşa fel încât să nu se mai poată opună operaţiunilor militare ale Statelor Unite) care până acum a deţinut controlul rezervelor de petrol şi gaze naturale din Asia Centrală ar putea face parte dintr-un plan întins pe mai multe decenii pentru dominarea globală? Mulţi experţi şi analişti sunt de părere că da! În 1997, în cadrul unei conferinţe care a avut loc la Bonn (Germania), Serghei Glazyev, preşedintele ”Comitetului pentru Economie Politică al Dumei” - Parlamentul Federaţiei Ruse – a făcut o declaraţie foarte clară: *această colonizare, mascată prin reforme, a distrus instituţiile de bază ale societăţii ruse, acţionând în felul următor: 1 – distrugerea sistemului financiar al statului; 2 – distrugerea potenţialului ştiinţific şi tehnologic al ţării printr-o reducere masivă a finanţării statului dedicată cercetării ştiinţifice, colapsul cooperării tehnologice şi integrarea producţiei ştiinţifice cu procesele de privatizare masivă, anularea totală a oricărei politici de dezvoltare din partea statului pe tărâm tehnologic, industrial şi structural; 3 – vânzarea cotelor deţinute de stat în principalele societăţi din sectorul industrial, energetic şi al telecomunicaţiilor*

*către companiile străine; 4 – transferarea dreptului de utilizare a materiilor prime ruse către multinaționale; 5 – instaurarea controlului străin pe piața rusească de acțiuni; 6 – instaurarea controlului în ceea ce privește politicile economice ruse, atât pentru interiorul țării cât și pentru exterior.*Un delegat

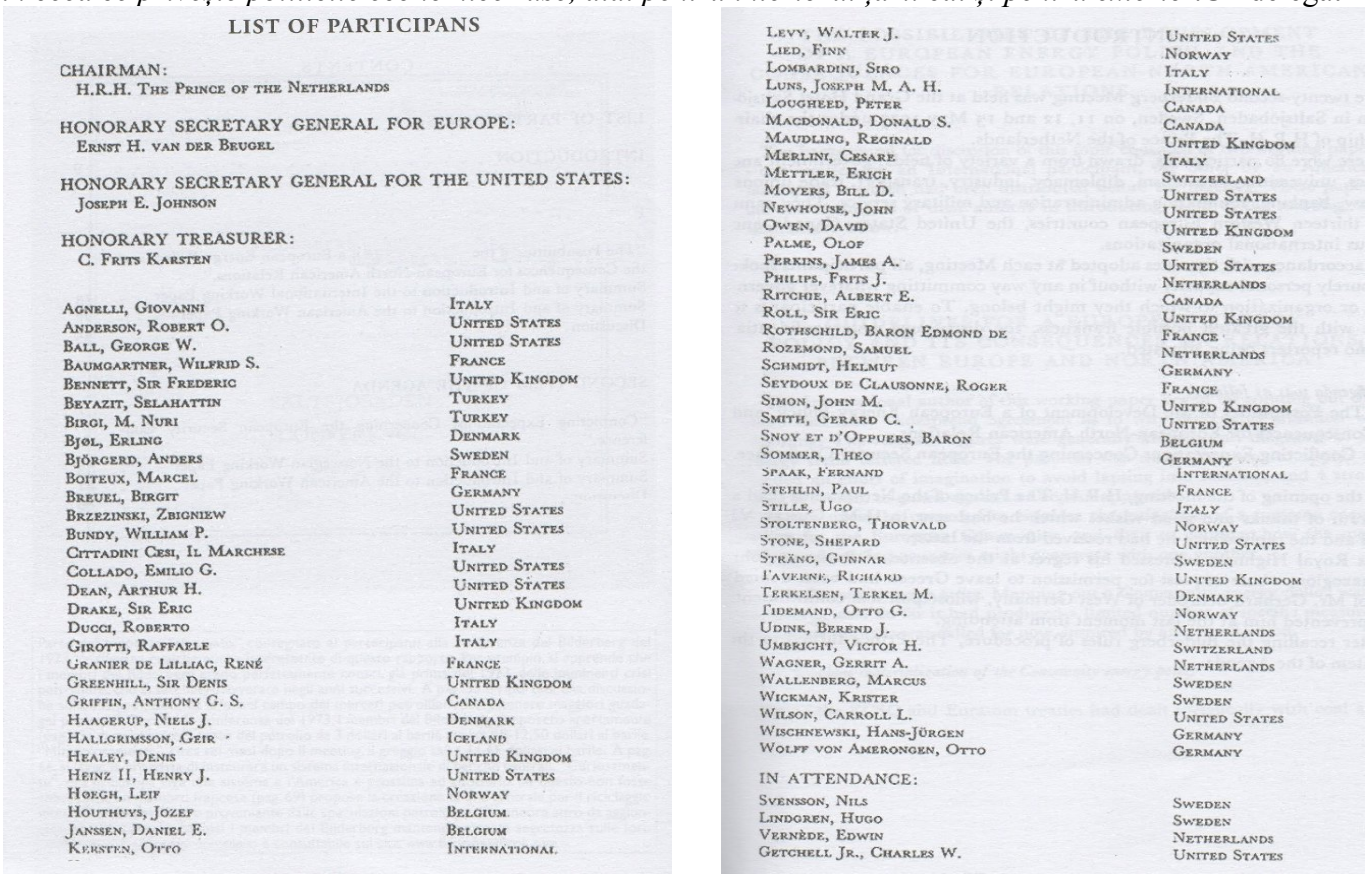

LIST OF PARTICIPANS

CHAIRMAN:
H.R.H. The Prince of the Netherlands

HONORARY SECRETARY GENERAL FOR EUROPE:
Ernst H. van der Beugel

HONORARY SECRETARY GENERAL FOR THE UNITED STATES:
Joseph E. Johnson

HONORARY TREASURER:
C. Frits Karsten

Agnelli, Giovanni	Italy
Anderson, Robert O.	United States
Ball, George W.	United States
Baumgartner, Wilfrid S.	France
Bennett, Sir Frederic	United Kingdom
Beyazit, Selahattin	Turkey
Birgi, M. Nuri	Turkey
Bjøl, Erling	Denmark
Björgerd, Anders	Sweden
Boiteux, Marcel	France
Breuel, Birgit	Germany
Brzezinski, Zbigniew	United States
Bundy, William P.	United States
Cittadini Cesi, Il Marchese	Italy
Collado, Emilio G.	United States
Dean, Arthur H.	United States
Drake, Sir Eric	United Kingdom
Ducci, Roberto	Italy
Girotti, Raffaele	Italy
Granier de Lilliac, René	France
Greenhill, Sir Denis	United Kingdom
Griffin, Anthony G. S.	Canada
Haagerup, Niels J.	Denmark
Hallgrimsson, Geir	Iceland
Healey, Denis	United Kingdom
Heinz II, Henry J.	United States
Hoegh, Leif	Norway
Houthuys, Jozef	Belgium
Janssen, Daniel E.	Belgium
Kersten, Otto	International
Levy, Walter J.	United States
Lied, Finn	Norway
Lombardini, Siro	Italy
Luns, Joseph M. A. H.	International
Lougheed, Peter	Canada
Macdonald, Donald S.	Canada
Maudling, Reginald	United Kingdom
Merlini, Cesare	Italy
Mettler, Erich	Switzerland
Moyers, Bill D.	United States
Newhouse, John	United States
Owen, David	United Kingdom
Palme, Olof	Sweden
Perkins, James A.	United States
Philips, Frits J.	Netherlands
Ritchie, Albert E.	Canada
Roll, Sir Eric	United Kingdom
Rothschild, Baron Edmond de	France
Rozemond, Samuel	Netherlands
Schmidt, Helmut	Germany
Seydoux de Clausonne, Roger	France
Simon, John M.	United Kingdom
Smith, Gerard C.	United States
Snoy et d'Oppuers, Baron	Belgium
Sommer, Theo	Germany
Spaak, Fernand	International
Stehlin, Paul	France
Stille, Ugo	Italy
Stoltenberg, Thorvald	Norway
Stone, Shepard	United States
Strang, Gunnar	Sweden
Taverne, Richard	United Kingdom
Terkelsen, Terkel M.	Denmark
Tidemand, Otto G.	Norway
Udink, Berend J.	Netherlands
Umbricht, Victor H.	Switzerland
Wagner, Gerrit A.	Netherlands
Wallenberg, Marcus	Sweden
Wickman, Krister	Sweden
Wilson, Carroll L.	United States
Wischnewski, Hans-Jürgen	Germany
Wolff von Amerongen, Otto	Germany

IN ATTENDANCE:

Svensson, Nils	Sweden
Lindgren, Hugo	Sweden
Vernède, Edwin	Netherlands
Getchell Jr., Charles W.	United States

Lista cu o parte din participanții din 1973

finlandez susținu *că nu este bun nici un fel de conflict între Rusia și America, din orice motiv s-ar întâmpla acest lucru*, deoarece o presiune din ce în ce mai mare din partea Statelor Unite ar împinge Rusia către atitudini agresive.Henry Kissinger adăugă că *politica externă americană, unilaterală și agresivă a forțat statele din "Axa Răului" să-și calculeze apropierea de armamentele nucleare pentru a se putea apăra de un posibil atac militar din partea Statelor Unite*.Richard Perle sublinie că dacă este considerată ca un răspuns la tacticile agresive ale SUA pe glob, reacția Rusiei a fost exagerată, amenințând posibilitatea ca SUA să-și desfășoare potențialul lor militar în țările apropiate și în statele aliate.Când un alt participant american a încercat să obiecteze, delegații europeni au citat răspunsul dat de chinezi la intențiile americane privind "scutul spațial": *o simplă și relativ nu prea scumpă doborâre a unui satelit*. În sală, exemplul dat a provocat aprobare dar i-a înfuriat pe delegații americani.

« Afganistan »

O altă temă de discuție a fost Afganistanul.Printre delegați circula ideea comună că misiunea condusă de Statele Unite și NATO s-ar afla într-un impas și că *situația din acea țară s-a înrăutățit mai mult decât era de așteptat*. Folosind cuvintele unui membru britanic, situația s-ar putea defini ca o *perspectivă ireală*; acesta a continuat explicând că dihotomia dintre afirmațiile referitoare la democrație (fără progrese prea evidente), respectiv sprijinul simultan acordat comunității "pashtun" *a dus la discreditarea ideilor de bază ale proiectului nostru în ochii multor afgani*.Membrii Bilderberg nu erau singurii care aveau de comentat despre felul în care țările occidentale și aliații lor afgani gestionau miliardele de dolari cheltuite pentru colaborare, fără a se ajunge la rezultatele dorite.Totuși, o catastrofă poate să reprezinte o bună afacere.De fiecare dată a fost așa: fără suferință nu ar exista ajutoarele umanitare; fără ajutoarele umanitare nu ar exista o "acoperire" pentru operațiunile serviciilor secrete – care fac parte din strategia de putere a elitei occidentale."Cu cât mai rău arată, cu atât se vinde mai bine".În timp ce poporul american își sorbea doza cotidiană de imagini ale represiunii, ale suferinței, cu obligația femeilor afgane de a purta "burqa" atunci când se aflau în public, o campanie propagandistică a fost lansată, nejustificat, în paginile ziarelor și ale revistelor."The New York Times" și "New Yorker", prezentând continuu o situație de mize-

rie profundă, invitau Guvernul Statelor Unite sau oricine ar fi fost capabil *să facă ceva*.Alături de aceste mesaje se aflau anunțuri publicitare privitoare la bijuterii.Teroarea, oroarea, ca de altfel și bijuteriile, au devenit fapte cotidiene.Afganistanul și ”rudele africane ale acestuia” - Sudanul, Etiopia, Congo și Rwanda – ca de altfel toate națiunile lumii ”binecuvântate” de ajutoarele umanitare ale Occidentului, se află acum sub control politic american.

Cu toate acestea, se pare că membrii Bilderberg nu-și pun întrebarea principală: cum este posibil ca atâtea misiuni umanitare, de asemenea anvergură, să fi înregistrat un asemenea faliment? Era vorba despre cazuri bine intenționate dar terminate rău din cauza corupției, a avidității sau a lipsei de control? Sau era vorba de dezmembrări forțate de teritorii și culturi străine, realizate sub acoperirea misiunilor umanitare conduse de către organizații aflate în legături strânse cu organismele guvernative? Ajutorul acordat de către SUA *seniorilor afgani ai războiului* – cunoscuții traficanți de droguri – a adăugat, ulterior, o altă piesă la mozaic.Totalul profiturilor anuale (realizate din traficul de droguri), conform estimărilor ONU, ar fi de circa 700 de miliarde de dolari, evident, fără achitarea de taxe și în numerar.În decursul unui an de zile, o asemenea sumă nu poate fi ascunsă cu ușurință; este nevoie de multe cunoștiințe, relații pentru manevrarea acestui *tezaur*, iar CIA are partea ei de implicare.În 1977, CIA a finanțat ”Frăția musulmană” și a asigurat antrenarea mujahedinilor.Liniile-cadru pentru războiul din Afganistan au fost trasate în moscheea ”Al-Azhar” din Cairo, centrul activității ”Frăției musulmane”.După evenimentele din 11 septembrie, unul din cei care a deturnat avioanele (*'Nea Estulin, stinge lumina că este deja ziua !!!*) a fost identificat în persoana lui Mohammed Atta, un ”frate musulman” - după cum au anunțat publicațiile occidentale printre care ”The Washington Post” (22 septembrie 2001), ”The Observer” (23 septembrie 2001) și ”Newsweek” (31 decembrie 2001).Alți ”frați musulmani” au fost Khalid Sheik Mohhamed și Ramzi Yousef (cei care au pus la cale atentatul cu dinamită de la ”World Trade Center” din 1993).**Câtă pază are *Rockefeller & Co* când participă la reuniunile Bilderberg, că s-au lăsat (ca nerozii) ”prinși cu pantalonii-n vine” de niște arabi antrenați pe ”Play Station”!!!** - nota traducerii în limba română. Egipteanul Ayman Al-Zawahiri, *mâna dreaptă* a lui Osama Bin Laden a fost dintotdeauna membru al ”Frăției musulmane”!

Richard Dreyfuss (în cartea *Devil's Game: How the United States Helped Unleash Fundamentalist Islam*, New York, Henry Holt & Co, 2005), explica foarte clar: *S-au întors în Afganistan și au format o ramură a ”Frăției” numită ”Societatea islamică”.Mai târziu, acești ”profesori”* (termen prin care sunt cunoscuți aceștia) *au format milițiile mujahedinilor care, sprijinite de Statele Unite, au inițiat un război de circa un deceniu împotriva ocupației sovietice.Cei trei conducători ai ”profesorilor” erau Abdul Rasul Sayyaf, Burhanuddin Rabbani și Gulbuddin Hekmatyar. Sayyaf și Hekmatyar, doi importanți traficanți ”pashtun” de droguri și referenți ai CIA aveau legături cu serviciile secrete ale Pakistanului (la fel cum avea și ramura pakistaneză a ”Frăției musulmane”) și erau finanțați de către saudiți*.

Mai există o legătură între ”Frăția musulmană” și ”Grupul Bilderberg”.La începutul anilor '80, Michael Ledeen (membru al Bilderberg și activist în ”American Enterprise Institut”) și Richard Perle, l-au folosit pe Hekmatyar ca *figură exemplu* a luptei împotriva invaziei sovietice în timp ce, același Hekmatyar colabora activ cu teroriștii din ”Hez-i-Islami” pentru sabotarea influenței americane în Afganistan.

Pe durata unei discuții aprinse, un participant italian a întrebat dacă forțele NATO (conduse de SUA) aveau *voința să rămână pentru mai mult timp*, amintind că, în ziua de amintire a bătăliei de la Tora-Bora (din decembrie 2001), comandantul general Tommy Franks declarase presei că nu era intenția lui *să repete ocupația pentru o perioadă îndelungată, așa cum au făcut sovieticii în anii '80* – Philip Smucker - ”Mission Impossible: NATO's Afganistan Dilemma”, *Asia Times Online*, 1 iunie 2007, http://www.atimes.com/atimes/South_Asia.html .În imaginea alăturată se află Gulbuddin Hekmatyar, lider rebel afgan care și-a finanțat afacerile cu ajutor american (preluată din Jonathan Marshall - ”*Drug Wars: Corruption, Counter Insurgency and Covert Operations in the Third World*”, 1991).

În 2007, reprezentanții americani au făcut presiuni asupra aliaților NATO să contribuie cu un număr mai mare de soldați *pentru cauză*.Henry Kissinger insista spunând că lipsea *voința* și în acest fel, *acum trebuie să ne recunoaștem limitele*.Un membru Bilderberg dintr-o familie regală europeană se declară de acord cu afirmațiile lui Kissinger referitoare la lipsa de voință și angajament, adăugând că *alegerile pe care trebuie să le facem sunt foarte dificile*.Un reprezentant al NATO a afirmat categoric că Occidentul nu avea nici inteligența politică și nici capacitatea de a duce un război continuu, contrarevolu-

ționar, pe durata unui deceniu, în Afganistan.

APPENDIX II - « PROGRAMUL BILDERBERG PENTRU 2009. REDEFINIREA POLITICII ECONOMICE GLOBALE »

Între 14 și 17 mai, într-un anonimat aproape total și profitându-se de slaba atenție acordată de mass-media, elita mondială s-a întâlnit în secret în Grecia pentru conferința anuală a ”Grupului Bilderberg”.Circa 130 dintre cele mai puternice personalități ale lumii s-au reunit pentru a discuta probleme stringente de actualitate, respectiv pentru stabilirea unui plan de acțiune pentru anii următori.Principala chestiune discutată a fost criza financiară globală, fără a fi surprinși că printre participanți s-au aflat și cei care au declanșat respectiva criză, fiind chemați acum – în mod paradoxal – să o rezolve.Mai detaliat, vroiau să ”aleagă” dacă să fie o criză lungă și treptată, de durata unui deceniu, care să genereze perioade lungi de stagnare, declin și sărăcie sau să fie o criză scurtă dar intensă care să faciliteze calea către o nouă ordine economică mondială, prin pierderea totală a suveranității statelor naționale în numele eficienței economice.Din acest punct de vedere, o importanță aparte o are ”Tratatul de la Lisabona” (în așteptarea rezultatelor definitive ale referendumului din Irlanda, din septembrie – octombrie) care va transforma Uniunea Europeană într-un adevărat guvern supra-național, în dezavantajul guvernelor statelor membre. Ziaristul de investigații Jim Tucker spunea că (din cele comunicate de o sursă internă) unul dintre obiectivele Bilderberg ar fi *un plan pentru instituirea unui minister global al economiei, preferându-se o criză scurtă și incisivă în locul unei crize lente și de durată*. Carl Bildt (ministru suedez de externe) a cerut transformarea FMI într-un *minister mondial de finanțe* sub conducerea Națiunilor Unite.Același Jim Tucker era de părere că Bildt și ministrul american de finanțe, Timothy Geithner, își doresc o criză mai mică de un deceniu, altfel ar putea exista daune enorme pentru interesele membrilor Bilderberg.Autorul comenta că *una dintre preocupările cele mai mari ale ”Grupului Bilderberg” este pericolul că zelul lor pentru remodelarea lumii (prin gestionarea haosului) cu scopul realizării obiectivelor dorite, ar putea crea o înșiruire de evenimente care să nu poată fi controlate, respectiv un scenariu în care Bilderberg și elita globală (în general) să fie depășite de evenimente, culminând cu pierderea controlului planetar.*La 21 mai, ”Agenția Internațională de Presă” a Macedoniei afirma că *un nou raport al Kremlinului despre misteriosul ”Grup Bilderberg”* făcea cunoscut că *pentru continuarea gestionării ”N O M”, dominată de către puterile occidentale, dolarul american trebuie distrus în totalitate; pentru acest obiectiv a avut loc o reuniune secretă prin care să se planifice ”demisia” dolarului american*.

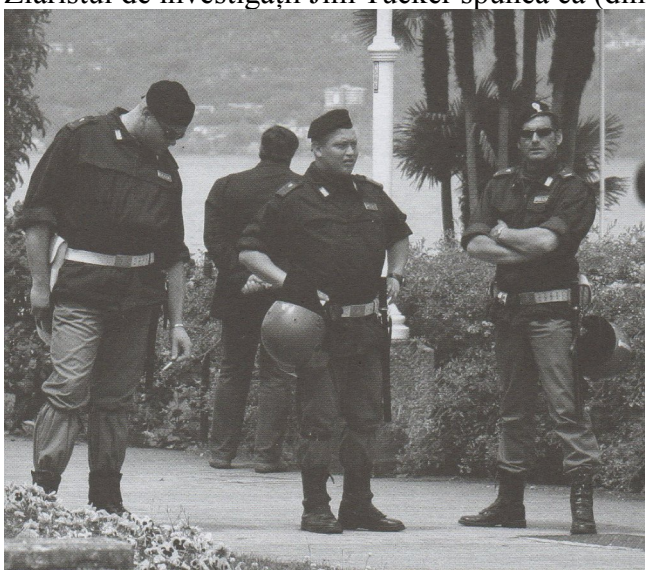

Autorul afirmă că s-ar afla în posesia unui raport de 73 de pagini care ar lăsa să se vadă un dezacord între *șoimi* – care ar dori o criză rapidă și *porumbei* – care susțin măsurile pe termen lung; printre aceștia din urmă s-ar afla și Richard Holbrooke (trimis special al administrației Obama în Afganistan și Pakistan). *Câțiva bancheri europeni importanți s-au lamentat de spectrul morții lor, ”financiare”, definind această situație ca fiind ”imposibil de susținut”, sugerând că datoria Statelor Unite și dezechilibrul balanței comerciale cer ”demiterea” dolarului*.Se pare că toți au fost de acord că *nivelul de capital necesar pentru sis-*

temul bancar american este (în mod sigur) prea mare pentru Guvernul SUA, cel puțin conform ultimelor studii.Un membru al Bilderberg a afirmat că *pierderile de pe piața de acțiuni, în anul 2008, au fost mai mari decât pierderile din 1929* și că *următoarea fază a declinului economic va fi mai gravă decât cea din anii '30*, mai ales din cauza faptului că sistemul economic american are ”în spate” o datorie publică echivalentă cu 20 de triliarde de dolari. Cele două imagini de pe pagina anterioară prezintă o parte din aparatul de pază dizlocat de către autoritățile italiene pe durata reuniunii Bilderberg din 2004 Atâta timp cât acea datorie nu va fi eliminată, ideea unei relansări economice va fi doar un miraj.Conform celor comunicate de Jim Tucker, Bilderberg avea în vedere organizarea unei reuniuni între 8 și 11 iunie (același an), în Israel, în cadrul căreia *principalii experți mondiali* să poată *analiza, împreună, situația economică actuală*.Carl Bildt a propus

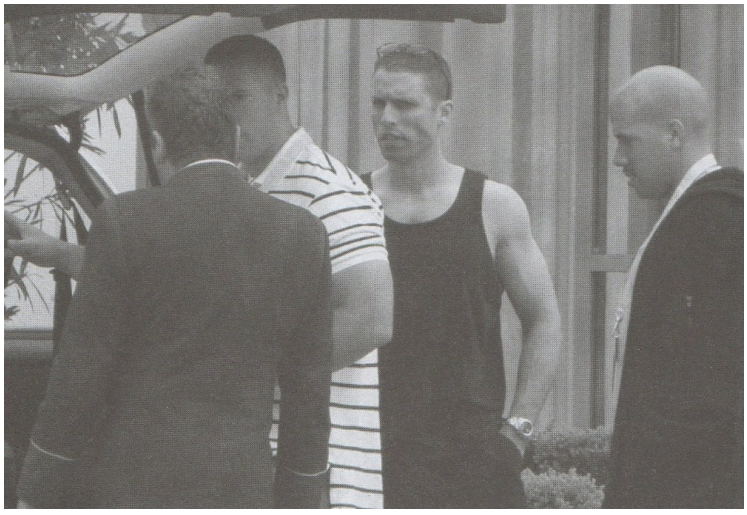

extinderea modelului NAFTA la întreaga emisferă occidentală pentru crearea Uniunii Americane prin utilizarea ca model de referință a Uniunii Europene. FMI a trimis (în mod prompt) ”Grupului Bilderberg” un raport prin care expunea măsurile necesare pentru transformarea în ”minister mondial de finanțe”; *ministrul de finanțe al Statelor Unite, Timothy Geithner, a sprijinit în mod entuziast un astfel de proiect, chiar dacă nu a primit nici asigurări formale că ar deveni conducătorul unei astfel de instituții*.Geithner a adăugat că *sperăm să colaborăm cu Europa în cadrul unui proiect global, pentru crearea infrastructurii globale, cu obiective globale*. Agenți ai ”CIA” au asigurat protecția delegației americane la conferința Bilderberg din 2005 Succesiv au fost lansate comentarii interesante din partea membrilor mai influenți ai ”Grupului Bilderberg” referitoare (mai ales) la necesitatea reorganizării ”Federal Reserve – FED”.La 21 mai, același Geithner considera *fundamentală atribuirea către ”Federal Reserve” a unui rol central în cadrul viitoarelor reglementări*, fiind necesar ca *”FED” să-și asume anumite responsabilități, până acum controlate de către ”Comisia de Securitate a Schimburilor” a Statelor Unite*.Bloomberg a făcut cunoscut că

administrația Obama se gândește să limiteze o parte din puterile actuale ale ”Comisiei de Securitate a Schimburilor” în cadrul unei reorganizări a regulamentelor și că *propunerea (neformulată încă) are rolul să atribuie o mai mare autoritate pentru ”Federal Reserve” care să vegheze asupra instituțiilor care sunt prea mari ca să falimenteze.”Federal Reserve” ar putea primi anumite funcții ale SEC în timp ce alte atribuții (ale SEC) ar putea fi transferate altor agenții*.Trebuie amintit că ”Federal Reserve” (banca centrală a Statelor Unite) este o instituție cu caracter privat iar printre acționari se află cele mai mari bănci ale Americii (asupra cărora FED ar trebui să-și exercite controlul): ”J P Morgan Chase” și ”Federal Reserve Bank” din New York.Acest proiect ar acorda unei bănci private (care deține autoritate guvernamentală) posibilitatea controlării băncilor care dețin acțiuni ale respectivei bănci private.Se permite ca cei controlați să-i poată verifica pe controlori; puterea de control asupra băncilor revine acelorași bănci care trebuie să fie controlate, mai ales că ele decid numirea președintelui ”Federal Reserve”. Echipe de genişti (cu câini) controlează zona reuniunii Bilderberg din 2005

Proiectul Bilderberg de creare a unui ”minister mondial al finanțelor” a apărut mai înainte de această reuniune fiind rezultatul deciziilor finale ale adunării ”G20” din aprilie.Se pare că ”G20” intenționa să se orienteze spre crearea unei bănci centrale globale, dar în prezent, FMI pare să fie instituția aleasă pentru ambele îndatoriri.După adunarea ”G20” din aprilie s-a spus că *lumea este la un pas de folosirea unei monede mondiale unice, controlată de o bancă centrală globală unică, cu o politică monetară unică pentru întreaga umanitate*. Din cele transmise de comunicatul oficial al liderilor țărilor din ”G20”,

am căzut de acord pentru alocarea generală de "SDR" prin care se va contribui cu 250 de miliarde de dolari (circa 170 de miliarde de lire sterline)la sistemul economic mondial, mărind nivelul mondial de lichidități; *"SDR" reprezintă"Drepturi Speciale de Prelevare", o formă de valută emisă de FMI, rămasă inutilizată timp de jumătate de secol*.În principal, *este pe cale să se impună o singură valută globală care să nu poată fi controlată de nici o altă instituție suverană*. După reuniunea "Grupului Bilderberg", *președintele Obama a cerut Congresului autorizarea alocării a 100 de miliarde de dolari către FMI ca o contribuție la crearea unui fond global de urgență, în valoare de 500 de miliarde de dolari* care ar acorda FMI caracterul general de "minister mondial de finanțe", în stare să furnizeze ajutoare economice diverselor țări care ar avea nevoie.Prin evaluarea programului s-a spus *că liderii mondiali au început să se gândească la instituirea fondului de urgență, numit "Noul Acord privitor la Împrumuturi – NAB", în cadrul reuniunii "G20" de la începutul lui aprilie, iar președintele era de acord cu ideea de instituire a acestui nou fond*. Agenții germani în cadrul reuniunii din 2005 au avut rolul protecției delegațiilor mai puțin importante, precum Grecia, Danemarca, Spania, Portugalia. Obama a făcut cunoscut că *ministrul de finanțe Geithner a concluzionat că forma "NAB" este absolut inadecvată pentru a face față dimensiunilor crizei economice și financiare actuale, și eu sunt de acord cu el*. Prin decizia "G20" de utilizare în mai mare măsură a "SDR" ale FMI, punându-se bazele (*de facto*) unei valute globale, s-a spus recent că *Africa Sub-Sahariană va primi 10 miliarde de dolari de la "FMI" sub formă de "SDR" pentru ajutorarea economiei acestei zone să facă față crizei globale* și că, *în calitate de parte a unei finanțări de 1,1 miliarde de dolari destinată înfruntării crizei financiare actuale, conform celor concluzioante la reuniunea "G20" din aprilie, FMI va aloca 250 de milioane de dolari în "SDR" care vor servi pentru formarea unui fond de rezervă pentru monedele externe*.

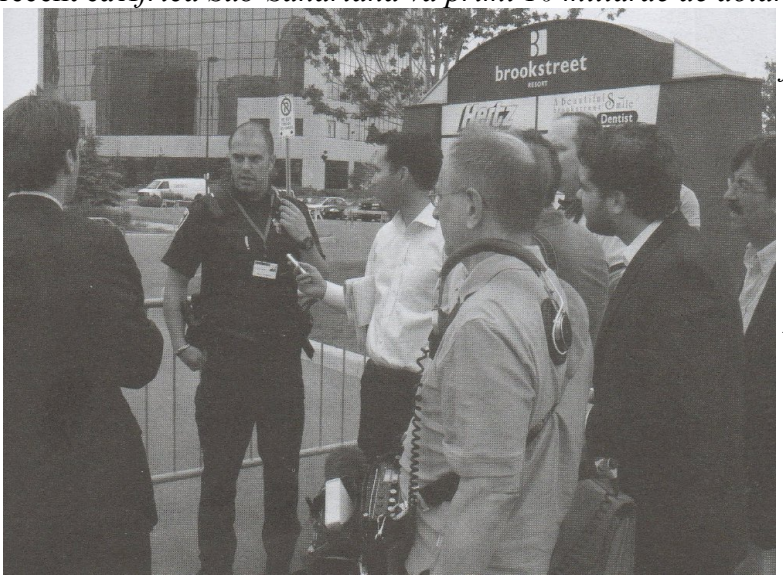

Anumite articole recente fac cunoscut faptul că rolul FMI în emiterea de "SDR" este *sincronizată* cu ideea formată la interiorul "Grupului Bilderberg" de "demitere" (de distrugere) a dolarului american și că *transformarea unui sistem bazat pe dolar într-un sistem bazat pe "SDR" reprezintă cea mai mare schimbare politică din ultimii șaizeci de ani*; acest rezultat se va obține prin alocarea *unei masive cantități de "SDR" țărilor membre ale FMI*, după cum se întâmplă în Africa. Forțele canadiene de pază și-au îndeplinit propriile atribuții pe durata reuniunii din 2006.

« Cine a fost prezent »

La reuniunea din anul respectiv a fost prezentă și regina Beatrix a Țărilor de Jos.Nu întâmplător, *'mneaei* este cel mai important acționar (cu caracter particular) de la "Royal Dutch Shell" - una din cele mai mari multi-naționale ale lumii.A fost prezent și principele Constantijn (unul dintre fii acesteia) care a lucrat împreună cu *comisarul european olandez* pentru Uniunea Europeană. Printre funcțiile îndeplinite, principele Constantijn a fost *consultant pentru politică strategică* la "Booz, Allen & Hamilton" din Londra – una dintre cele mai importante societăți de consultanță strategică (respectiv tehnică) în sectoarele analizei economice și ale societăților, analizei *intelligence* a operațiunilor, respectiv în sectorul tehnologiei informației (pe lângă multe alte domenii de activitate).Respectivul *principe* a fost un cercetă-

tor al ”RAND Corporation” pentru Europa.Printre cei prezenți, dintre ”capetele încoronate” (sau *încornorate*, oare cum e corect?!) s-au aflat principele Philippe al Belgiei și regina Sofia a Spaniei.

« Bănci private »

Alături de David Rockefeller, fost director general și președinte al ”Chase Manhattan Bank” (în prezent ”J P Morgan Chase”) și fondator al ”Grupului Bilderberg” s-au mai aflat: Josef Ackermann – director delegat al ”Deutsche Bank”, director non-executiv la ”Royal Dutch Shell” și vice-președinte la ”Siemens AG”; Roger Altman – sub-secretar la finanțe în timpul administrației Clinton; Tommaso Padoa-Schioppa – bancher și economist italian, fost ministru italian al economiei și finanțelor; W Edmund Clark – președinte și director general la ”TD Bank Financial Group”, membru al consiliului de administrație de la ”C D Howe Institute” (un *think tank* canadian); Indira Samarasekera – președinte al Universității Alberta, membru al consiliului de conducere de la ”Scotiabank” (una dintre cele mai importante bănci canadiene).

« Bănci centrale »

Respectivele bănci erau reprezentate de Georgios A Arapoglou – guvernator al Băncii Naționale a Greciei; Mario Draghi – guvernator (fost) al Băncii Italiei, președinte al Băncii Europene de Investiții; James D Wolfensohn – fost președinte al Băncii Mondiale; Nout Wellink – membru al consiliului de administrație de la ”Bank for International Settlements – BIS”; Jean-Claude Trichet – președinte al Băncii Centrale Europene.

« Administrația Obama »

A fost reprezentată din plin la conferința din anul respectiv.Printre cei prezenți s-au aflat: Keith B Alexander – general-locotenent al armatei americane și director al ”National Security Agency – NSA”; Timothy Geithner – ministru de finanțe al SUA, fost președinte al ”Federal Reserve” din New York; Richard Holbrooke – *trimis special* al administrație Obama în Afganistan și Pakistan; James Jones – general, consilier pentru ”Securitate Națională” a Statelor Unite; Henry Kissinger – trimis special al lui Obama în Rusia, membru important al ”Grupului Bilderberg”, fost Secretar de Stat și consilier pentru ”Securitate Națională”; Dennis Ross – consilier special pentru Golful Persic și Asia sud-occidentală al Secretarului de Stat Hillary Clinton; David Patraeus – comandant al ”Centcom – Comandamentul Central al SUA pentru Orientul Mijlociu”; Lawrence Summers – director al ”National Economic Council” de la Casa Albă, fost ministru de finanțe pe timpul administrației Clinton, fost președinte al Universității Harvard, fost economist-șef al Băncii Mondiale; Paul C Volcker – fost guvernator al ”Federal Reserve”, președinte al ”Economic Recovery Advisory Board” al administrației Obama; Robert Zoellick – fost președinte al ”Goldman Sachs”, președinte al Băncii Mondiale; James Steinberg – sub-secretar de stat.

« Alți invitați *iluștri* »

Vicontele Étienne Davignon – fost președinte al Comisiei Europene și președinte de onoare al ”Grupului Bilderberg”; Francesco Pinto Balsemao – fost prim ministru al Portugaliei; Franco Bernabé – director al ”Telecom” Italia și vice-președinte al ”Rothschild Europe” (mai mult ca sigur că îl cunoaște pe Klaus J Mangold – *prim invitat* la adunările cinegetice ale lui Ion Țiriac); Carl Bildt – ministru de externe al Suediei; Kenneth Clarke – secretarul ”din umbră” al afacerilor din Marea Britanie; Richard Dearlove – fost șef al serviciilor secrete britanice – MI 6; Donald Graham – director al ”Washington Post Company”; Jaap De Hoop Scheffer – secretar general al ”NATO”; John Kerr – membru al ”Camerei Lorzilor” din Anglia, vice-președinte al ”Royal Dutch Shell”; Jessica Matthews – președintă a ”Carnegie Endowment for International Peace”; Richard Perle – de la ”American Enterprise Institute”; Romano Prodi – fost prim ministru al Italiei, membru al ”Clubului de la Roma”, respectiv al ”Clubului de la Madrid”; John Elkann – acționar și vice-președinte la ”FIAT” (membru al ”RIT Capital Partners” - condus de Nathaniel Rothschild); Robert J Prichard – director general la ”Torstar Corporation” și președinte emerit al Universității Toronto; Peter D Sutherland – fost director general al ”GATT”, primul director al ”Organizației Internaționale a Comerțului – WTO”, președinte actual al ”British Petroleum”, respectiv al ”Goldman Sachs In-

ternational”; Peter Thiel – membru al consiliului de administrație de la ”Facebook”; Jeroen Van Der Veer – director general la ”Royal Dutch Shell”; Martin Wolf – editor asociat și comentator economic șef al cotidianului ”Financial Times”.

Concluzii

Nu există nici o îndoială că membrii ”Grupului Bilderberg” exploatează la maxim criza economico-financiară actuală pentru îndeplinirea obiectivelor proprii: crearea unui minister global al finanțelor și o bancă mondială, probabil (ambele) sub tutela ”FMI”.Având în vedere prezența masivă a unei mari părți din administrația Obama la reuniune se poate deduce că politicile economice americane privitoare la ”depășirea crizei” sunt decise de către această elită a puterii, servind intereselor globalizării.La fel se poate spune despre politica externă americană, mai ales în ceea ce privește Afganistanul și Pakistanul.

În ceea ce privește România, organizațiile cu caracter globalizator sunt reprezentate destul de bine.Pe lângă multitudinea de membri ai organizațiilor precum ”Institutul Aspen”, ”Clubul de la Roma”, ”Clubul de la Madrid”, ”Clubul de la Berna”, ”Comisia Trilaterală” și-a mai *adjudecat* un reprezentant român.Dacă până cu ceva timp în urmă figurau în calitate de membri ai acestei ”Comisii” Mugur Isărescu și Mihai Tănăsescu (reprezentant al României al FMI - să știm cui adresăm ”mulțumirile” noastre în ceea ce privește situația economică actuală a României), din octombrie 2011 (conform componenței furnizate de pagina de web a ”Comisiei Trilaterale”) un alt membru român al ”Comisiei Trilaterale” este Răsvan Radu – CEO la ”Unicredit Țiriac Bank Ro”.

Mugur Isărescu (în stânga) și Mihai Tănăsescu

Răsvan Radu, CEO la ”Unicredit Țiriac Bank Ro”

Ce se mai poate spune? Mulți au văzut în Ion Țiriac românul care a reușit în afaceri și pe care ”Top 300” l-a avut pe primul loc.Nu este scopul materialului de față de a face o *analiză* a omului de afaceri Ion Țiriac.Este imposibil să nu știe că o ”persoană de la curtea lui” - Răsvan Radu – este membru al ”Comisiei Trilaterale”.Este imposibil să nu știe cam ce ”învârte” fiecare om de afaceri care este prezent la vânătorile organizate de el.Faptul că mulți membri ai ”Comisiei Trilaterale” sunt prezenți la reuniunile ”Grupului Bilderberg” lasă de înțeles că *vârfurile conducerii* din România cunosc (deja) ce destin avem rezervat.Poate părea o idee fantezistă, dar Richard N Haass și Étienne Davignon au fost la București.Nu la ”Muzeul Satului și Țăranului Român”.

Mihai Craiu (patron ”Media Consulta”), Étienne Davignon (președintele ”Grupului Bilderberg”) și Adrian Thiess (”consultant internațional”), 14 octombrie 2010, orele 14,40, București.

06/09/2006 FRI 11:40 FAX 6132711850 Brookstreet Hotel 004/00(

08/06/2006

F	Devedjian, Patrick	Member of Parliament
USA	Donilon, Thomas E.	Partner, O'Melveny & Myers LLP
D	Döpfner, Mathias	Chairman of the Board of Management, Axel Springer AG
DK	Eldrup, Anders	President, DONG A/S
I	Elkann, John	Vice Chairman, Fiat S.p.A.
USA	Feldstein, Martin S.	President and CEO, National Bureau of Economic Research
USA	Geithner, Timothy F.	President and CEO, Federal Reserve Bank of New York
USA	Gigot, Paul A.	Editor of the Editorial Page, The Wall Street Journal
ISR	Gilady, Eival	Head of Coordination and Strategy at the Office of the Prime Minister
IRL	Gleeson, Dermot	Chairman, AIB Group
B	Goldschmidt, Pierre	Former IAEA Deputy Director General and Former Head of the Department of Safeguards; Visiting Scholar, Carnegie Endowment for International Peace
A	Gusenbauer, Alfred	Parliamentary Leader SPÖ
NL	Halberstadt, Victor	Professor of Economics, Leiden University; Former Honorary Secretary General of Bilderberg Meetings
B	Hansen, Jean-Pierre	CEO, Suez-Tractebel S.A.
FIN	Heinäluoma, Eero	Minister of Finance
USA	Holbrooke, Richard C.	Vice Chairman, Perseus, LLC
USA	Hubbard, Allan B.	Assistant to the President for Economic Policy, Director National Economic Council
N	Jensen, Siv	Member of Parliament
D	Joffe, Josef	Publisher-Editor, Die Zeit
USA	Johnson, James A.	Vice Chairman, Perseus, LLC
USA	Jordan, Jr., Vernon E.	Senior Managing Director, Lazard Frères & Co. LLC
GB	Kaletsky, Anatole	Editor at Large, The Times
F	Kerdrel, Yves de	Editor, Le Figaro
GB	Kerr of Kinlochard, John	Deputy Chairman, Royal Dutch Shell plc
USA	Kimsey, James V.	Founding CEO and Chairman Emeritus, America Online, Inc.
USA	Kissinger, Henry A.	Chairman, Kissinger Associates
NL	Kleisterlee, Gerard J.	President and CEO, Royal Philips Electronics
TR	Koç, Mustafa V.	Chairman, Koç Holding A.S.
TR	Köprülü, Kemal	Founding Chairman, ARI Movement
FIN	Korkman, Sixten	Managing Director, The Research Institute of the Finnish Economy ETLA and Finnish Business and Policy Forum EVA
TR	Koru, Fehmi	Senior Writer, Yeni Safak
CDN	Koss, Johann O.	President and CEO, Right To Play
USA	Kravis, Henry R.	Founding Partner, Kohlberg Kravis Roberts & Co.
USA	Kravis, Marie-Josée	Senior Fellow, Hudson Institute, Inc.
INT	Kroes, Neelie	Commissioner, European Commission
INT	Kronenburg, Ed	Director of the Private Office, NATO Headquarters
CH	Kudelski, André	Chairman of the Board and CEO, Kudelski Group
F	Lauvergeon, Anne	Chairman of the Executive Board, AREVA
E	León Gross, Bernardino	Secretary of State, Ministry of Foreign Affairs

Unul dintre participanții reuniunii ”Grupului Bilderberg” din 2006 este Alfred Gusenbauer.În imaginea din stânga apare ca fiind *parlamentar austriac, lider al ”SPÖ”*. Gusenbauer este membru al ”Clubului de la Madrid”; din 2010 este *director and member of Corporate Governance Committee* în cadrul societății ”Gabriel Resources Limited” - Roșia Montană; este prezent în consiliul de administrație de la ”Strabag SE”, ”Strabag AG”, ”Signa Holding GmbH”; este *founding partner and chairman of supervisory board* la ”Cudos Advisors Gmbh”.În societățile grupului ”Strabag” îi are alături pe Siegfried Wolf (de la ”Fontana Golf and Sports Club”) - prezent la vânătorile organizate de Ion Țiriac !!!; Erwin Hameseder ”(de la ”Reiffeisenlandesbank Nieder Österreich-Wien”).Unul dintre colaboratorii de la ”Signa Holding Gmbh” este Karl Samstag – membru al ”Clubului de la Roma” și apropiat al lui Gerhard Randa – participant la reuniunile ”Grupului Bilderberg”, respectiv la vânătorile lui Țiriac.

FOTO: BNR | Richard Haas (stânga), Vicontele Etienne Davignon (mijloc) şi Mugur Isărescu (dreapta)

« Note »

01 – Will Hutton, ”The Observer”, 1 februarie 1998.

02 – Pierre Beaudry, ”The Mennevee Documents on the Synarchy”, volumul IV, capitolul III, ICLC Draft Document, iunie 2005, pag. 97.

03 – Jean Le Couture, ”De Gaulle: The Ruler, 1945-1990”, Norton & Co Inc, 1992.

04 – Lista următoare prezintă o parte din problemele discutate:

a.1954 – Atitudinea față de țările și popoarele prietene de peste ocean; Atitudinea față de integrarea europeană și Comunitatea Europeană de Apărare; Atitudinea față de noile politici economice și problemele relative;

b.1955 – Supraviețuirea relațiilor între Europa Occidentală și Statele Unite; Țări nealiate: aspecte politice, ideologice și economice;

c.1959 – Unitate și diviziune în politica occidentală;

d.1960 – Noua dezvoltare politică și economică în Occident;

e.1961 – Schimbări economice în raporturile de forțe dintre Statele Unite și Europa;

f.1968 – Internaționalizarea afacerilor;

g.1971 – Afaceri, probleme actuale provocate de instabilitatea socială;

h.1980 – America și Europa: trecut, prezent și viitor;

i.1981 – Obstacole în calea coordonării efective a politicilor occidentale.

05 – Alți invitați care au fost / sunt prezenți cu regularitate la reuniunile Bilderberg sunt: Richard Holbrooke; Donald Rumsfeld; Donald Graham; Henry Kravis; Marie-Josée Kravis; Vernon Jordan; Richard Haass; Michael Ledeen; William Luti; Jessica Matthews; Kenneth Mehlman; Dennis Ross; Paul Wolfowitz; James Wolfensohn; George Sörös; membri ai *dinastiei europene* a familiei Rothschild; Romano Prodi; Pascal Lamy; José Durao Barroso; Jean-Claude Trichet; Denis Healey; Margaret Thatcher; Valery Giscard d'Estaing; Harold Wilson; Edward Heath; Lester Pearson; Pierre Trudeau; Jean Chrétien; Dirk U Stikker; Helmut Schmidt; Donald S MacDonald; principele Claus al Țărilor de Jos; Marcus Wallenburg; Hannes Androsch; Paul van Zeeland; Pierre Commin; Imbriani Longo; Edmond de Rothschild; Pierce Paul Schweitzer; Otto Wolf; Javier Solana.

06 – Richard Greaves, ”Who Really Runs the World” (”The Truth Seeker”, februarie 2003, consultabil pe www.truthseeker.com).

07 – Malcolm Macalister Hall, interviu cu Will Hutton în ”The Mail on Sunday”, 14 iunie 1998.

08 – Will Hutton, ”The Observer”, 1 februarie 1998.

09 - ”Guardian Unlimited”, sâmbătă, 10 martie 2001.

010 – Jim McBeth, ”Scotsman”, 15 martie 1998.

011 – Sursă de referințe, pagina web a hotelului, www.borromees.it

012 – Regulamentul oficial al ”Chatham House”.

013 – Ibidem.

014 – John Williams, ”Atlanticism: The Achilles' Heel of European Security, Self-Identity and Collective Will”, www.mtholyoke.edu/acad/intrel/nato.htm

015 – Robert Eringer, ”The Global Manipulators”, Pentacle Books, 1980.
016 – John Coleman, ”Conspirators' Hierarchy: The Story of the Committee of 300”, America West Publisher, 1992.
017 – Pierre Beaudry, ”The Mennevee Documents...”, cit, pag. 68.
018 – Biblioteca mișcării ”Working Class”, enquiries@wcml.org.uk
019 – Carol White, ”The New Dark Age Conspiracy”, New Benjamin Franklin House, 1980, pag. 5.
020 – William Shannon, ”Plans to destroy America are exposed!”, *America Almanac*, 11 august 2002.
021 – John Coleman, ”Conspirators' Hierarchy...”, cit.
022 – Ibidem.
023 – Ibidem.
024 – Ibidem.
025 – Ibidem.
026 – Citat pe http://freedomlaw.com/cofee.html care include în lista cu sponsori și ”Cato Institute”, ”Heritage Foundation”, ”Mackinal Center for Public Policy”, toate instituții de *dreapta*, ultra-conservatoare și filo-israeliene.
027 – John Coleman, ”Conspirators' Hierarchy...”, cit.
028 – Articolul lui Marvin Sickler, ”Thirst for Justice; the Council on Foreign Relations and the Trilateral Commission – two organizations that run the United States”, pe www.prolognet.qc.ca/clyde/cfr.htm
029 – Gary Allen, ”The Rockefeller File”, '76 Press, 1976.
030 - ”Our Global Neighbourhood”, Oxford University Press, 1995.

031 – James Perloff, ”The Shadows of Power: The Council on Foreign Relations an the American Decline”, Western Islands Publications, 1988.
032 – Societățile și instituțiile incluse în lista următoare au conexiuni cu ”CFR” (data de referință, 28 iulie 2007):
a – *President's Circle*: Alcoa Inc; American Express Company; American International Group Inc; Amgen Inc; Archetype Discoveries Worldwide; Balyasny Asset Management LLP; Bennett Jones LLP; BP PLC; Bridgewater Associates Inc; Camera de Comerț a Statelor Unite; Chevron Corporation; Citi; Cognizant Technology Solutions Corporation; ConocoPhillips Company; Drake Management LLC; Exxon Mobil Corporation; Federal Express Corporation; Fortress Investment Group LLC; Glaxo Smith Kline; Guardsmark LLC; H J Heinz Company; Hess Corporation; Investcorp International Inc; Kingdon Capital; Kohlberg, Kravis, Roberts & Co; KPMG LLP; Landor Associates; Lehman Brothers; Lockheed Martin Corporation; McKinsey & Co Inc; Merrill Lynch & Co Inc; Moody's Investors Service; Morgan Stanley; Nike Inc; Pfizer Inc; Reliance Industries Limited; The Goldman Sachs Groups Inc; The McGraw-Hill Companies; The Rohatyn Group; Toyota Motor North America Inc; Veritas Capital.
În imaginea de mai sus se află Evelyn de Rothschild, prezent la reuniunea din 1998 din Scoția.Este o prezență constantă la reuniunile ”Grupului Bilderberg”, inclusiv la cea din 2012 (fapt confirmat într-un scurt interviu de către Jacob Rothschild aflat pe net.
b – *Premium*: ABC News; ACE Limited; AEA Investors Inc; Airbus North America; Alcatel-Lucent; Alleghany Corporation; Apax Partners Inc; Apollo Management LLP; Aramark Corporation; Aramco Services Company; Archer Daniels Midland Company; Arnhold & S Bleichroeder Holdings Inc; Avaya Inc; Baker, Nye Advisers Inc; Banco Mercantil; Bank of America; Bank of New York Mellon Company; Barclays Capital; BASF Corporation; Blackstone Group; Bloomberg; BNP Paribas; Boeing Company; Booz Allen Hamilton Inc; Boston Properties Inc; Bristol-Myers Squibb Company; Bunge Limited; CALYON Corporate & Investment Bank; Canadian Inperial Bank of Commerce; Cantillon Capital Management LLC; Caxton Associates; CEMEX; CH2M Hill Companies Ltd; Cisneros Group of Companies; CIT Group Inc; CNA Corporation; Coca-Cola Company; Continental Properties; Corsair Capital; Crédit Suisse; Daimler Chrysler Corporation; De Beers; Deere & Co; Deloitte; Deutsche Bank AG; Devon Energy Corporation; DTAP / Duquesne Capital; Duke Energy Corporation; DVS Group; DynCorp International; Electronic Data Systems Corporations; Eli Lilly & Co; ENI SpA; Equinox Partners LP; Estée Lauder Companies Inc; Ford Motor Company; Freddie Mac; Future Pipe Industries Inc; Galt Industries Inc; General Atlantic LLC; Google Inc; Granite Associates LP; Greenberg Traurig LLP; Grey Global Group Inc; Hasbro Inc; Hitachi Ltd; Houlihan, Lokey, Howard & Zukin; IBM Corporation; Indus Capital Partners LLC; InsCap Management LLC; Interprise Inc; J E Robert Companies; Jacobs Asset Management LLC;

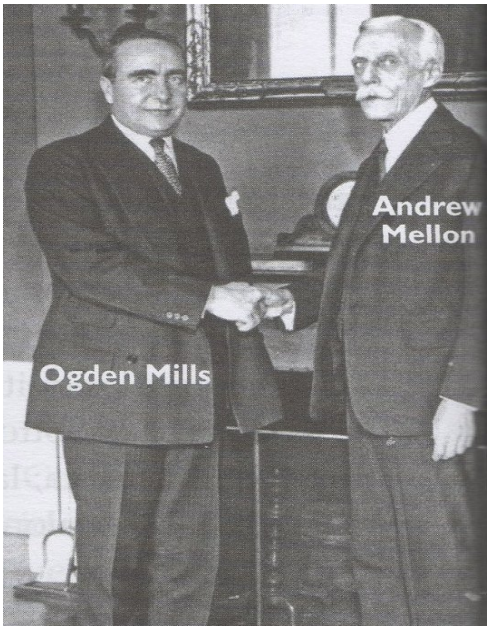

Jones Day; J P Morgan Chase & Co; KBR; Kleiner, Perkins, Caufield & Byers; Kometal GmbH Austria; Kuwait Petroleum Corporation; Lazard LLC; Lukoil Americas; Mannheim LLC; Marathon Oil Company; Marsh & McLennan Company Inc; Marubeni America Corporation; MasterCard Advisors; Masthead Management Partners; Mayer, Brown, Rowe & Maw LLP; MBIA Insurance Corporation; MeadWestvaco Corporation; Merck & Co Inc; Milbank, Tweed, Hadley & McCloy LLP; Mitsubishi International Corporation; Moore Capital Management LLC; Motorola Inc; Nasdaq Stock Market Inc; Natixis North America Inc; New York Life International Inc; Newlight Associates; News Corporation; NYSE Euronext; Occidental Petroleum Corporation; Olayan Group; Paul, Hastings, Janofsky & Walker; Paul Weiss, Rifkind, Wharton & Garrison LLP; Pepsico Inc; Phelps Dodge Corporation; Phillips-Van Heusen Corporation; Pitney Bowes Inc; PricewaterhouseCoopers LLP; Prudential Financial Inc; Rho Capital Partners; Rothschild North America Inc; Sandalwood Securities Inc; Shell Oil Company; Sidley Austin LLP; Sony Corporation of America; Soros Fund Management; Standard & Poor's; Standard Chartered Bank; Starwood Capital Group; Sullivan & Cromwell LLP; TATA Group; Time Warner Inc; Tishman Speyer Properties Inc; TOTAL SA; Tribeca Enterprises; US Trust Corporation; UBS; United Technologies Corporation; Verizon Communications Inc; Veronis Suhler Stevenson; Vinson & Elkins LLP; Visa International; Volkswagen of America Inc; Vornado Realty Trust; Wyeth; Wyoming Investment Corporation; Wyper Capital; Xerox Corporation; Ziff Brothers Investments LLC.

c – *Basic*: AARP; Access industries Inc; American Red Cross; Apple Core Hotels Inc; Areva US; Arnold & Porter LLP; Asociația Turcă pentru Industrie și Afaceri; Baker Capital Corporation; Baker & Hostetler LLP; Baldwin-Gottschalk Group; Banca Japoneză pentru Cooperare Internațională; Banca Italiei; Banca di Roma; Barbour, Griffith & Rogers; Bramwell Capital Management Inc; Brown Brothers Harriman & Co; Camera de Comerț Franco-Americană; C & O Resources Inc; Claremont Capital Corporation; Cleary, Gottlieb, Steen & Hamilton LLP; Consulatul General al Japoniei; Control Risks Group; Convington & Burling; Craig Drill Capital Corporation; Debevoise & Plimton LLP; Ehrenkranz & Ehrenkranz LLP; Eisner LLP; Energy Intelligence Group Inc; First Atlantic Capital Ltd; Hemispheric Partners; IC & A Inc; Idemitus Apollo Corporation; Intellispace Inc; Interaudi Bank; Intesa San Paolo; Invus Group LLC; JETRO New York; Joukowsky Family Foundation; KS Management Corporation; Linklaters; Mark Partners; Marvin & Palmer Associates Inc; McKinsey & Co Inc; Medley Global Advisors; Mine Safety Appliances Company; Morgan, Lewis & Bockius LLP; Munich Re America Corporation; Mutual of America; Nationwide Electrical Supply Inc; Oxford Analytica Inc; Peter Kimmelman Asset Management LLC; Pillsbury, Winthrop, Shaw, Pittman LLP; Rolls-Royce America Inc; Saber Partners LLC; Simpson, Thacher & Bartlett LLP; Tiedemann Investment Group; Warburg Pincus LLC; Weber Shandwich Worldwide; Wilpon Investors LLC; Zephyr Management LP.

033 - ”American Free Press”, iunie 2002, numărul special dedicat ”Grupului Bilderberg”.

034 – Citându-l pe Tony Gosling, fost ziarist al ”BBC” și critic al ”Grupului Bilderberg”.

035 – Pierre Beaudry, ”Mennevee Documents...”, cit.

036 – Id, ”SynarchyMovement of Empires”, vol. IV, capitolul IV, pag. 112.

037 – Ziariștii cei mai cunoscuți sunt membri ai ”Grupului Bilderberg” și acesta este unul dintre motivele pentru care opinia publică știe atât de puține detalii (din presa ”oficială”) despre această organizație. Câțiva dintre aceștia erau / sunt: Jean De Belot (”Le Figaro”), John R Micklethwait (”The Economist”), Sharon Percy Rockefeller (”WETA Tv”), John Bernder (”Norwegian Broadcasting Corporation”), Paul Gigot (”The Wall Street Journal”), Gianni Riotta (”La Stampa”), Anatole Kaletsky (”The Times”), Peter Job (”Reuters”), Eric Le Boucher (”Le Monde”), Toger Seidenfaden (”Politiken”), Kenneth Whyte (”National Post”), Conrad Black (fost proprietar al unui conglomerat de ziare răspândite peste tot pe glob), Mathias Nass (”Die Zeit”), Will Hutton (”The Observer”), Albert J Wohlstetter (”The Wall Street Journal” și membru al ”CFR”), Osborn Eliot (”Newsweek”), Hedley Donovan, Henry Grunwald și Ralph Davidson (”Time”), Joseph C Harsch (comentator al ”NBC” și membru al ”CFR”).

038 – Bernie Sanders, *Congres can no longer ignore Corporate Control of the Media*, newsletter a ”San-

ders Scoop", vara 2002.
039 – Ibidem.Sanders a devenit senator din partea statului Vermont,
040 – Canada a avut în vedere acest fapt acționând cu legii proprii.În 1995, Guvernul Federal Canadian a aprobat *Firearms Act* care prevedea ca 7 milioane de arme de foc să fie înregistrate până în 2004.Conform unui raport din 2003, 6.818.073 arme de foc (de diferite feluri) au fost înregistrate de către Guvern. Nedeclararea unei arme de foc, în Canada, este considerată o infracțiune destul de gravă.Mulți cetățeni canadieni și americani sunt de părere că această lege este "preludiul" pentru o confiscare totală a armelor.
041 – Roe vs Wade, 41 0 US 113, 93 S. Ct. 705, 35 Led D.2d 147 (1973).

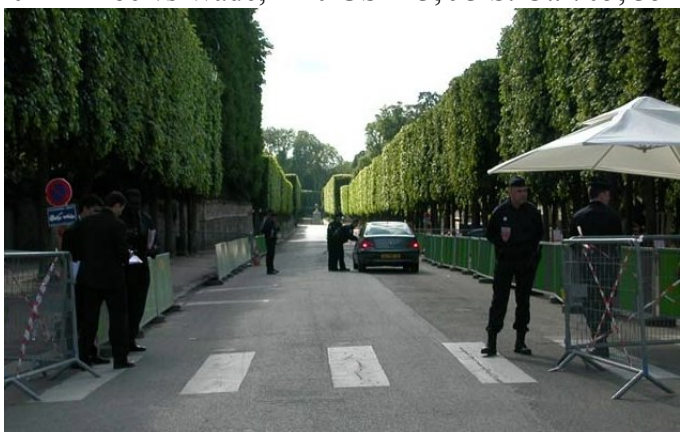

042 – Cartierul General al Armatei, DA Pam 525-7-2 Pamphlet n.725-7-1, "The Art and the Science of Psychological Operations: Case Studies of Military Applications", Washington DC, 1 aprilie 1976, pregătit de "American Institute of Research – AIR", 3301, New Mexico Avenue N W, Washington DC, 20016, pentru "Department of the Army Contracts", director al proiectului Daniel C Pollock, vol. I, pag. 99.
043 – Ken Adachi, "New World Order – an Overview", www.educate-yourself.org
044 – Ibidem.
Dispozitivul de pază al autorităților franceze în cursul conferinței Bilderberg din 2003.
045 – Dr. Byron, T. Weeks, http://educate-yourself.org/nwonwotavistockbestkeptsecret.shtml , 31iulie 2001.
046 – A. Valyuzhenich, "Ways and Means of US Ideological Expansion", *International Affairs*, Moscova, februarie 1971, pag. 63-68.

047 – Daniel C Pollock, director al proiectului și editor; Ronald De Mclaurin, Carl F Rosenthal, Sarah A Skillings, "The Art and Science of Psychological Operations: Case Studies of Military Application", vol. I, pamphlet 725-7-2, DA Pam 525-7-2, Headquarters Department of the Army, Washington DC, 1 aprilie 1976, vol. II, pag. 825.
048 – Thoms R Dye, "Who's running America? Institutional Leadership in the United States", Prentice-Hall, 1976.
049 – Citând lucrarea "To Nature humaneness" (de Mary Scobey, 1970), această afirmație a fost făcută de către profesorul Raymond Houghton. Poliția italiană – *Carabinieri* – în ținută "de luptă" asigurând protecția în timpul reuniunii Bilderberg din 2004.
050 – În acest fel este descris Berit Kjos în cartea "Finding Common Ground".
051 – Cele mai importante sunt: "Ford Foundation", "Lilly Foundation", "Rockefeller Foundation", "Duke Endowment", "Kresge Foundation", "Kellogg Foundation", "Mott Foundation", "Pew Memorial Trust", "Hartford Foundation", "Alfred P Sloan Fondation", "Carnegie Foundation".

052 – Thomas R Dye, "Who's running America...", cit, pag. 103-107.
053 – Rene Wormser, "Foundations: Their Power and Influence", Covenant House Books, 1993, pag. 65-66.
054 – Michio Kaku și Daniel Axelrod, "To Win the Nuclear War: The Pentagon's Secret War Plans", South End Press, 1987, pag. 63-64.
055 – Mike Peters, "The Bilderberg Group and the European Unification project", *Lobster* nr. 32, decembrie 1996. Poliția germană în timpil reuniunii din 2005

056 - ”Abolishing our Nation – Step by step”, *The New American*, 6 septembrie 2004.
057 – Raportul anual al ”CFR” din 1992 conține următoarele exemple semnificative:
pag. 21 – În toate adunările Consiliului se aplică regula *ne-difuzării*.Aceasta garantează participanților posibilitatea de a vorbi liber fără ca, ulterior, ceea ce s-a spus să fie făcut public de către mass-media sau alte mijloace de comunicare.
pag. 122 – La fel ca și Consiliul, comitetele diverse încurajează discuțiile libere între participanții la adunare, datorită principiului *ne-difuzării*.
pag. 169, articolul 2 a Regulamentului: Pentru a putea participa în cadrul Consiliului, respectiv la toate activitățile conexe, este o condiție fundamentală ca membrul să respecte toate regulile, stabilite și comunicate din când în când de către Directiv referitor la desfășurarea adunării sau la discuția asupra afirmațiilor făcute.Orice discurs sau acțiune către exterior contravine acestor dispoziții, Directivul putând procede la suspendarea sau anularea calității de membru al Consiliului, conform articolului 1 al Regulamentului.
pag. 174 – Pe durata adunărilor Consiliului este încurajată libertatea de expresie.Participanților le este garantat (pentru a vorbi liber, ca o tradiție a Consiliului) că este valabil principiul *ne-difuzării* care stabilește că afirmațiile lor nu trebuie făcute cunoscute mass-media sau oricărui alt mijloc de comunicare, toți participanții la adunare trebuind să respecte această regulă.
pag. 175 – Este contrar Regulamentului ca un membru: 1) – să facă cunoscute oricărui mijloc de informare afirmațiile unui alt membru; 2) – să repete afirmațiile vreunui membru la televiziune, pe durata unei conferințe sau a unei lecții; 3) – să redacteze un memorandum, chiar într-un număr limitat de exemplare, pentru a fi tipărite în publicații private sau de stat.Normele Regulamentului clarifică faptul că este interzis membrilor să comunice unui ziarist sau oricărui alt lucrător din mass-media afirmațiile făcute pe durata adunării.În sensul acestor norme este destul de evident că participanții nu trebuie să comunice la exterior afirmațiile făcute pe durata conferinței, mai ales dacă există riscul ca acestea să fie transmise sau chiar publicate.Cu scopul încurajării schimbului liber și deschis de idei între participanții adunării, Directivul a stabilit, ca o adăugare la regula *ne-difuzării* câteva linii-cadru și este de așteptat ca membrii să le cunoască și să le respecte în totalitate.Ca o condiție pentru utilizarea înregistrărilor adunărilor, anumiți membri (desemnați de Consiliu) vor prezenta celui care dorește să se folosească de acestea o declarație prin care acesta se obligă să nu facă public niciodată, nici direct nici indirect, oricărei persoane, afirmațiile sau comentariile pe care le va cunoaște din înregistrări, dacă nu va fi obținut (de la membrii desemnați de Consiliu, care au prezentat declarațiile) aprobarea inițială, scrisă și explicită.În *Scrisoarea Secretarului*, conținută în Raportul Anual al ”CFR” din 1994, la pagina 7, Peter G Peterson (mare *mahăr* și pe la ”Institutul Aspen”), afirma: *Membrii au posibilitatea să se întâlnească, în cadrul unor reuniuni rezervate și intense, cu Secretarul de Stat (Warren) Christopher, consilierul pentru ”Securitate Națională” Anthony Lake, Secretarul de Stat emerit George Pratt Schultz, ambasadorul (Mickey) Cantor, Sub-secretarul de la Finanțe (Lawrence H) Summers, anumiți comandanți și alte oficialități importante.Următoarea etapă a programului va fi întâlnirea cu liderii partidelor politice, o oportunitate pe care o vom transforma în primul stadiu al ”Proiectului Washington”*.
058 – Arlene Johnson, ”The Trilateral Commission: Effect on the Middle East”, *True Democracy*, 24 iulie 1987.
059 – Holly Sklar, ”Trilateralism: The Trilateral Commission and Elite Planning for World Management”, South End Press, 1980.
060 – Publicație la adunarea anuală a ”Trilateral Commission”.
061 – Antony Sutton, ”Trilaterals over America”, CPA Books, 1995, pag. 3.
062 – Gary Allen, ”The Rockefeller File”, cit.
063 – Holly Sklar, ”Trilateralism:...”, cit.
064 – Michael Lloyd Chadwick (editor), ”The Freeman Digest”, Provo, Utah, interviu al Mr. Franklin.
065 – Holly Sklar, ”Trilateralism:...”, cit.
066 – Henry Kissinger, ”Toasts to the Trilateral Commission Founder”, a 25-a aniversare a grupului american, 1998, consultabil pe www.trilateral.org
067 – Will Banyon, ”Rockefeller Internationalism”, *Nexus*, ianuarie 2004.
068 – Daniel Yergin și Joseph Stanislaw, ”The Commanding Heights.The Battle for the World Economy”, Free Press, 1997, pag. 60-64.
069 – Joan Hoff, ”Nixon Reconsidered”, Basic Books, 1994, pag. 169, inclusiv notele.
070 – Will Banyon, ”Rockefeller Internationalism”, cit.
071 – Senatorul Jesse Helms, 15 decembrie 1987, înregistrare din Congres, P. S18146.

072 – John Rees, ”The Review of the News”, 27 februarie 1980, interviu al lui Gary Allen.
073 – Michel Crozier, Samuel P Huntington, Joji Watanuki, ”The Crisis of Democracy: Report on the Governability fo Democracies to the Trilateral Commission”, New York University Press, 1975.
074 – Pagina de net a PBS.
075 – Arlene Johnson, ”The Trilateral Commission, ...”, cit.
076 – John Rees, ”The Review of the News”, cit.
077 – Jeremiah Novak, ”Atlantic Monthly”, iulie 1977.
078 – John Rees, ”The Review of the News”, cit.
079 – Arlene Johnson, ”The Trilateral Commission, ...”, cit.
080 – Lista cu membri ai ”CFR” / ”CT” în timpul administrației Carter: Sol Linowitz (șeful delegației în tratativele privitoare la Strâmtoarea Panama, respectiv pentru Orientul Mijlociu), John C Sawhill (vice-ministru al Energiei și președinte al ”Synthetic Fuels Corporation”), Hedley Donovan (asistent special al președintelui), Lloyd N Cutler (consilier al președintelui), Gerald C Smith (delegat la tratativele privitoare la proliferarea armelor nucleare), Richard N Gardner (ambasador în Italia), Elliot R Richardson (delegat la ONU pentru ”Conferința Mării”), Henry Owen (reprezentant special al președintelui la adunările economice și consilier economic al președintelui), Warren Christopher (Vice-secretar de Stat), Paul C Warnke (director al ”Agenției pentru Controlul Armelor și al Dezarmării”), Richard N Cooper (Sub-secretar la Economie), Lucy Wilson Benson (Sub-secretar la Apărare), Anthony Solomon (vice-secretar pentru *Politicile Monetare*), Robert R Bowie (vice-director al *intelligence* pentru Afacerile Interne), Anthony W Lake (Sub-secretar pentru *Planificarea Politică*), Richard Holbrooke (Asistent Secretar de Stat pentru Asia Orientală și Pacific), Fred C Bregsten (Asistent Secretar al Finanțelor pentru *Politicile Interne*), Leslie Gelb (director al *Biroului Afacerilor Politico-Militare*), Theodore C Sorenson (director al CIA), Richard Moose (Asistent Secretar de Stat pentru *Chestiuni Africane*), Brock Adams (Secretar al Transporturilor), Leonard Woodcock (ambasador la Pekin), Joseph Califano (ministru al Sănătății, al Educației și al *Welfare*).
081 – Antony Sutton, ”Trilaterals over America”, cit.
082 – John Rees, ”The Review of the News”, cit.
083 – Referințe despre Carter în: Laurence H Shoup, ”The Carter Presidency and Beyond: Power and Politics in the 1980's”, Ramparts Press, 1980, pag. 50-51; Jimmy Carter, ”The Presidential Campaign”, vol.I, partea I, US Government Printing Office, 1978, pag. 268, 683.
084 – Eustace Mullins, ”Murder by Injection: The Story of the Medical Conspiracy Against America”, National Council for Medical Research, 1988, capitolul X.
085 - ”Railroads and Regulation, 1877-1916”; profesorul Gabriel Kolko a demonstrat că cei care au acționat pentru conservarea controlului statului asupra terenurilor au fost proprietarii rețelelor feroviare (și nu fermierii – țăranii) cu ajutorul *Interstate Commerce Commission* care a obținut o situație de monopol și a dus la îndepărtarea liberei concurențe.
086 – Gary Allen, ”The Rockefeller File”, cit.
087 – Antony Sutton, ”Wall Street and the Bolshevik Revolution”, Arlington House, 1974, capitolul XI: *The Alliance of Bankers and Revolution*.
088 – Jennings C Wise, ”Woodrow Wilson: Disciple of Revolution”, Paisley Press, 1938, pag. 45-46.
089 – Antony Sutton, ”Wall Street and the Bolshevik Revolution”, cit.
090 – Ibidem.
091 – Gary Allen, ”The Rockefeller File”, cit.
092 – Antony Sutton, ”Wall Street and the Bolshevik Revolution”, cit.
093 – Eustace Mullins, ”The World Order: A Study in the Hegemony of Parasitism”, Ezra Pound Institute of Civilization, 1985, capitolul II: *Soviet Russia*.
094 – Antony Sutton, ”Wall Street and the Bolshevik Revolution”, cit.
095 – Z A B Zeman (editor), ”Germany and the Revolution in Russia, 1915-1918.Documents from the archives of the German Foreign Ministry”, Oxford University Press, 1958, doc. 9.
096 – Ibidem, doc. 11.
097 – Ibidem, doc. 1.
098 – George Vernadsky, ”Lenin, Red Dictator”, Yale University Press, 1932, pag 154.
099 – Multe detalii privitoare la cariera lui Helphand pot fi găsite în lucrări referitoare la Lenin, Trotsky, la Rusia, respectiv la perioada revoluționară.Ca o completare a informării se poate consulta Z A B Zeman și W B Scharlau, ”The Merchant of Revolution: The Life of Alexander Israel Helphand (Parvus)”, Oxford

University Press, 1965.
100 – Antony Sutton, ”Wall Street and the Bolshevik Revolution”, cit.
101 – Granatstein & Hillmer, ”Prime Ministers: Ranking Canada's Leaders”, Harper Collins.
102 – Eustace Mullins, ”The World Order: A Study in the Hegemony of Parasitism”, cit.
103 – Ibidem.
104 – Ibidem:
105 – George Racey Jordan, ”Major Jordan's Diaries”, Harcourt, Brace & Co, 1952.
106 – Gary Allen, ”The Rockefeller File”, capitolul IX: *Bilding the Big Red Machine*.
107 – Mărturia lui Antony Sutton în fața celei de-a VII-a *Subcomisii a conducerii Partidului Republican* , Miami Beach, 15 august 1972.
108 – Ibidem.
109 – John Hoefle, ”Southern Strategy Inc: Where Wall Street Meets Tobacco Road”, *American Almanac*, februarie 2001.
110 - ”The Real Story Behind the Trilateral Commission”, *Special Report*, EIR, martie 1980.
111 – Ibidem.
112 – Ibidem.
113 – John Hoefle, ”Southern Strategy Inc: Where Wall Street Meets Tobacco Road”, cit.
114 – Eustace Mullins, ”Murder by Injection: The Story of the Medical Conspiracy Against America”, cit.

« Imagini Bilderberg 2003 »

David Rockefeller și garda de corp personală la reuniunea Bilderberg din 2003.

Regina Sofia a Spaniei (în imaginea din Stânga) și Richard Perle (în dreapta) la conferința din 2003.

Regina Beatrix a Țărilor de Jos (Olandei)

Étienne Davignon

Donald Graham și Indra Nooyi

O gardă de corp (cu spatele), Indra Nooyi, Donald Graham, Henry Kissinger, Marie-Josée Kravis (cu spatele), Henry Kravis (în fotografia din partea stângă).
Richard Holbrooke, Franco Bernabé (cu fața, cu mâinile în buzunare, de la *Rothschild Europe*) discută cu

Henry Kravis; în prim plan, Richard N Haass (pereşedintele ”CFR” vorbeşte la telefon).

Henri de Castries (în fotografia din stânga);

Henry Kissinger şi Indra Nooyi.

Vernon Jordan (primul din stânga), Henry Kravis (cu faţa), Marie-Josée Kravis şi Richard Perle (în imaginea din stânga).Richard Perle (în fotografia din dreapta) cu o gardă de corp.

Prinţul Philippe al Belgiei (deasupra). David Rockefeller, Henry Kravis, Marie-Josée Kravis şi ”străjerul” lui Rockefeller (imaginea din stânga).

David Rockefeller (cu garda de corp), Vernon Jordan, Henry Kravis (cu spatele) și Richard Perle (ultimul din dreapta).

« Imagini Bilderberg 2005 »

John Elkann (cu albastru, în stânga) și Vernon Jordan, cu sacou negru (în imaginea din stânga).John Elkann și Heither Reismann (în fotografia din dreapta).

Jean Pierre Hansen (cu mâna la ochelari) și Timothy Geithner (în prim plan, imaginea din dreapta).Bernard Kouchner este prima persoană din stânga (imaginea din stânga).A treia persoană este Richard N Haass.

În partea stângă (a fotografiei din stânga) se află Bernard Kouchner.În imaginea din dreapta, începând din dreapta se află o gardă de corp, Jessica Matthews și Adrian Wooldridge.

Imaginea din stânga: prințul Philippe al Belgiei (cu spatele), Jeroen Van Der Veer discută cu Peter D Sutherland. Imaginea din dreapta, David Rockefeller și garda de corp.

Foto din stânga: Javier Solana, fost secretar general al NATO, cavaler al ”Ordinului St.Michael & St. George”, membru al ”Clubului de la Roma”. Imaginea din dreapta: Jeroen Van Der Veer discută cu prințul Philippe al Belgiei.

Foto din stânga: Jeroen Van Der Veer, Peter D Sutherland. Imaginea din dreapta; Adrian Wooldridge și Martin Taylor.

« Imagini Bilderberg 2010 »

Imaginea din dreapta: Joaquin Almunia, comisar european, membru al Institutului Aspen (în dreapta). Imaginea din stânga: Étienne Davignon (în prim plan).În plan secund, parcă prins *în flagrant*, Adrian Wooldridge.

În partea dreaptă a imaginii (din stânga) se află regina Beatrix. În imaginea din dreapta: Dieter Zetsche (în stânga, cu mustăți).Până la stâlp, cu ochelari – Jyrki Katainen (ministru finlandez de finanțe); după stâlp, cu ochelari, Jorma Ollila (președintele de la ”Nokia”, director la ”Ford” și președinte non-executiv

”Royal Dutch Shell”).

Foto din stânga: Henri de Castries (în partea dreaptă). Imaginea din stânga: Javier Solana (cu cravata *roșie*).

Imaginea din stânga: Henry Kissinger. Foto din dreapta: Robert Zoellick (în centru imaginii, cu ochelari). În stânga, din profil, John Micklethwait (de la ”The Economist”).*Cheliosul cu părul alb* din dreapta pare a fi un lider grec.

Imaginea din stânga: Nout Wellink (președinte al ”Bank of the Netherlands”). Imaginea din dreapta: în centru, cu fața, Paul C Volcker.În dreapta, (cu pulover și ochelari) James Johnson.

Foto din stânga: Olaf Scholz și Craig Mundie (cu ochelari, *Chieff Research Officer* la ”Microsoft”).
Foto din dreapta: Jacob Wallenburg (membru al familiei Wallenburg), director la ”Coca-Cola”.

Foto din stânga: Mustafa Koç. Imaginea din dreapta, cu costum de culoare deschisă – Gustavo Cisneros.

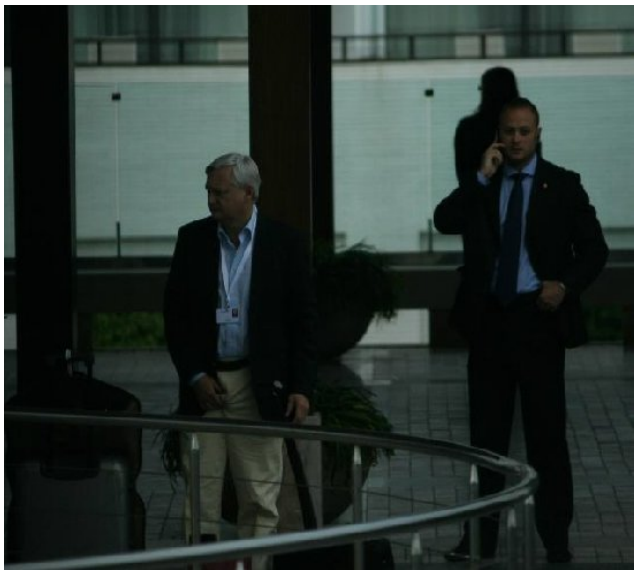

Imaginea din stânga: Peter Voser (poate *agasat* de insistența lui Daniel Estulin, nu a găsit altă metodă de a-și exprima *iritarea* decât ducându-și mâna la p..ă: *Aici mă doare de muritori ca voi*). În imaginea din

stânga se află (cu părul alb și ochelari) Tommaso Padoa-Schioppa.

« Imagini Bilderberg 2011 »

Peter Brabeck-Letmathe (în stânga imaginii de sus) și André Kudelski la reuniunea Bilderberg din 2011, St. Moritz, Elveția. A doua imagine reprezintă ecusonul de participant al lui Brabeck.

BEL	Belgium, H.R.H. Prince Philippe of	
TUR	Berberoğlu, Enis	Editor-in-Chief, Hürriyet Newspaper
ITA	Bernabè, Franco	Chairman and CEO, Telecom Italia
GBR	Boles, Nick	Member of Parliament
SWE	Bonnier, Jonas	President and CEO, Bonnier AB
NOR	Brandtzæg, Svein Richard	President and CEO, Norsk Hydro ASA
AUT	Bronner, Oscar	Publisher, Der Standard Medienwelt
SWE	Carlsson, Gunilla	Minister for International Development Cooperation
CAN	Carney, Mark J.	Governor, Bank of Canada
ESP	Cebrián, Juan Luis	CEO, PRISA; Chairman, El País
AUT	Cernko, Willibald	CEO, UniCredit Bank Austria AG
FRA	Chalendar, Pierre André de	Chairman and CEO, Saint-Gobain
DNK	Christiansen, Jeppe	CEO, Maj Invest
RUS	Chubais, Anatoly B.	CEO, OJSC RUSNANO
CAN	Clark, W. Edmund	Group President and CEO, TD Bank Group
GBR	Clarke, Kenneth	Member of Parliament, Lord Chancellor and Secretary of Justice
USA	Collins, Timothy C.	CEO and Senior Managing Director, Ripplewood Holdings, LLC
ITA	Conti, Fulvio	CEO and General Manager, Enel S.p.A.
USA	Daniels, Jr., Mitchell E.	Governor of Indiana
USA	DeMuth, Christopher	Distinguished Fellow, Hudson Institute
USA	Donilon, Thomas E.	National Security Advisor, The White House
GBR	Dudley, Robert	Group Chief Executive, BP plc
ITA	Elkann, John	Chairman, Fiat S.p.A.
DEU	Enders, Thomas	CEO, Airbus
USA	Evans, J. Michael	Vice Chairman, Global Head of Growth Markets, Goldman Sachs & Co.
AUT	Faymann, Werner	Federal Chancellor

Unul din participanții reuniunii din 2012.Credeți că Țiriac nu știe ????

Nota traducerii în limba română.

Pe parcursul lecturii s-a făcut referire la ”Tavistock Institute”, la sir John Rawlings Reese, la CIA, la ”MK-Ultra”, la Rockefeller, la Donald Ewen Cameron; este interesant de remarcat absența unei alte personalități: Carl Gustav Jung. Leo Lyon Zagami (în *Confesiunile unui Illuminat*, vol. III, capitolul II – *De la ”Poarta Magică” și Abramelin la alte întâmplări*, subcapitolul *Jung, magia lui Abramelin și controlul mental*) furnizează câteva detalii în plus.

Imaginea alăturată îi prezintă (de la stânga la dreapta) pe Leo Lyon Zagami (autorul lucrării de mai sus), marchizul Roberto Caldirola (cu însemnele rituale ale gradului 33°), Mircea Gheordunescu (Mare Maestru de Onoare al Marii Loji Naționale a României) și scriitorul Claudio Modena pe durata adunării anuale (din 2011) a *Ordinului Internațional ”De Molay”*.

În 1948, sub auspiciile ”National Association for Mental Health” (din care făcea parte și Norman Montagu) au început la Londra lucrările *Congresului Internațional pentru Sănătate Mentală*.(Laurence Gardner în *Secretele Masoneriei – Umbra lui Solomon*, Harper Element, 2005, face cunoscut că în 1721, lui John – al doilea duce de Montagu – i-a fost recunoscută calitatea de Mare Maestru).Sub patronajul ducesei de Kent, văduva Marelui Maestru (al Masoneriei engleze, funcție care a fost deținută între 1939 și 1942) și mamă a viitorului Mare Maestru (din 1967 și până în prezent), la respectivul congres au participat personalități precum Julian Huxley; antropologul american Margaret Mead – cea care a susținut discursul de deschidere; Carl Gustav Jung; Winfred Overholser (șef al delegației americane și reprezentant de rang înalt al Ritului Scoțian din SUA), director al clinicii psihiatrice ”St. Elisabeth” din Washington; lordul Thomas J Horder (medicul regelui Eduard al VIII-lea) președinte al ”Eugenics Society”, respectiv al ”Anglo-Soviet Public Relations Association”; medicul Alfred E Tredgold (membru al ”Committee for Sterilization” din cadrul Ministerului Societății); psihiatrul Cyril Burt (expert în cercetările paranormale), respectiv Hugh Crichton-Miller (vice-președinte al ”Institutului C G Jung” din Zürich), ambii membri ai ”Tavistock Institute”.

Pentru ”Tavistock Institute”, obiectul de studiu cel mai interesant în ultimii ani l-a constituit crearea *salturilor de paradigmă* – paradigm shifts – mijloacele prin care se pot induce în cadrul societății valori ”noi” prin evenimente traumatizante colective – *turbulent environments*.Ca un mic exemplu, un ciclu de conferințe care au avut loc la acest institut, în 1989, avea ca temă *Rolul ”organizațiilor non-guvernamentale” în slăbirea statelor naționale* !!! Un alt participant la congresul ”pus la cale” de Montagu a fost și psihiatrul (general de brigadă) britanic John Rawlings Reese ale cărui cercetări psihiatrice (sau referitoare la funcționarea psihicului) se desfășurau în cadrul programelor militare (sau politico-militare). În 1948, Reese (fost director al ”Tavistock Institute”) a fost ales președinte al ”World Federation for Mental Health”.Dar și doctorul Overholser (masonul din conducerea delegației americane) avea o biografie militară redutabilă.În 1943 conducea în cadrul OSS (precursoarea CIA) un *comitet de cercetare privind serurile adevărului* (adică substanțe psihotrope capabile să anuleze anumiți inhibitori) pentru utilizarea acestora în interogarea prizonierilor.Overholser a fost unul dintre cei care a administrat *mescalina* pe subiecți – cobai, iar în clinica ”St. Elisabeth” (începând cu anii '50) a recurs la folosirea *marijuanei* ca mijloc pentru ”dezlegarea limbii” asupra recruților din armata americană (poate cu scopul identificării elementelor subversive; *încă nu aflase de Rostow sau Hiss* !!!).Margaret Mead (care în 1956 i-a urmat generalului Reese la președinția ”World Federation for Mental Health”) a fost implicată în acțiuni (nu prea clare) în cadrul programului ”MK-Ultra”.

În 1943, ”Rockefeller Foundation” a creat în Canada (teritoriu britanic) o clinică - ”Allen Memorial Institute” - colaboratoare a Universității McGill din Montréal.În calitate de șef al serviciului psihiatric a fost numit David Ewen Cameron, psihiatru scoțian implicat în experiențele ”MK-Ultra”: era ”specialist” în inducerea somnului în pacienți (sau victime) trezindu-le, mai apoi, cu electroșocuri.Came-

ron a folosit *curara* în cadrul cercetărilor desfăşurate sub supravegherea CIA.”Army Chemical Center” (tot în cadrul proiectului ”MK-Ultra”) a finanțat cercetările (privitoare la folosirea LSD) lui Paul Hoch (psihiatru, mason de grad înalt al Ritului Scoțian).Unul dintre colaboratorii lui Hoch a fost eugenistul german filo-nazist Franz J Kallmann (autor al *The Genetics of Schizophrenia: A Study of Heredity and Reproduction in the Families of 1087 Schizophrenics*, New York, 1938).Kallmann şi-a început cercetările în Germania (în echipa eugenistului celui de-al III-lea Reich, Ernst Ruedin) dar în 1935, identificat ca fiind ”jumătate evreu”, Kallmann a trebuit să emigreze în Statele Unite.La New York a fost cooptat în cadrul ”Psychiatric Institute” (al cărui director era Nolan D C Lewis, mason al Ritului Scoțian).

Un alt personaj implicat în scandalul ”MK-Ultra” a fost Robert Hanna Felix (grad 33°, fondator al ”National Institute of Mental Health”) care a efectuat experienţe de *spălări de creier* ajutat de Harris Isbell (care a condus în contul CIA experienţe ilegale cu droguri pe toxicomanii de la ”Addiction Research Center” din Lexington, Kentucky).

Reîntorcându-ne la Jung, pentru o aprofundare ulterioară a ocultismului, se poate studia capitolul *The Descent Into the Underworld* (din cadrul biografiei *Carl Gustav Jung* care îl are ca autor pe Frank McLynn, St. Martin's Press, New York, 2008).Respectiva lucrare scoate la iveală multe detalii referitoare la *conexiunea* Jung – Rockefeller (pag. 347).Jung s-a întâlnit cu celebrul fondator al ”Standard Oil” - John D Rockefeller – iar în 1913 i-a tratat sora (Edith Rockefeller McCormik, 1872-1932) de o depresie teribilă, fapt pentru care Jung a primit o donaţie consistentă pentru ”Societatea Psihologică” din Zürich. În mod curios, după destui ani (în 1923), Edith Rockefeller se declară ”reîncarnarea soţiei lui Tutankhamon”.Un al doilea detaliu (la fel de intrigant şi acesta) reiese din lucrarea *Die Mietglieder Des Illuminatenordens 1776 – 1787 / 1793* de Hermann Schüttler (München, Bavaria, Ars Una, 1991).În această lucrare apar două persoane cu numele de ”Jung”: Franz Wilhelm Jung (1757-1833) şi Johann Sigmund Jung (1745-1824) dar este improbabil (dar nu imposibil) ca Jung să fie conştient de faptul că unul dintre strămoşii lui a fost un reprezentant al *Illuminaţilor*. Cu toate acestea, Jung era ”în armonie” cu strămoşii lui, fiind conştient că avea un bunic mason şi că era un descendent al Roza-Crucienilor de început.Jung (prin biografia lui Frank McLynn) lasă de înţeles că ar fi descendentul doctorului Carl Jung (din Mainz, decedat în 1645) pe care îl prezintă ca fiind un adept al contelui Michael Maier [H Tilton, *Căutarea prin Phoenix: Alchimia spirituală şi Roza-Cruce în opera contelui Michael Maier (1569-1622)*, Walter de Gruyter, Berlin, 2003, pag. 23].